

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WORTH
EVERY
Penny

HAWKSTON BILLIONAIRES

RAE RYDER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WORTH EVERY *Penny*

HAWKSTON BILLIONAIRES
RAE RYDER

Her Kuruşuna Değer

Hawkston Milyarderlerinin Birinci Kitabı

Copyright © 2024 by Rae Ryder

RAE RYDER'in bu eserin yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

PB ISBN: 978-1-915286-04-8

www.raeryder.com

GetCovers Editörü

tarafından hazırlanmıştır:

Sarah Baker

Sahip olamayacakları birini isteyen tüm kızlara.
Bu sayfadan itibaren, yapabileceğinizi hayal edin.

Yazarın Notu

Lütfen bu kitabın İngiliz İngilizcesi ile yazıldığını ve uygun olan yerlerde İngiliz yazım ve kelime varyasyonlarını içereceğini unutmayın.

Kaldırımlar, asansörler, tüpler (metro/metrobüste olduğu gibi), botlar (arabanın), Z yerine çok sayıda S ve beklemediğiniz yerlerde fazladan bir U bulacaksınız. Bazen A yerine E de olabilir.

Ayrıca oyuncak çocuk yerine oyuncak bir çocuk bulacaksınız.

Tetikleyici uyarıları www.raeryder.com/content-warnings adresindeki web sitemde bulabilirsiniz

Bu kitap olgun içeriklidir ve 18 yaşından büyükler için hazırlanmıştır.

İçindekiler

- [1. NICO](#)
- [2. KATE](#)
- [3. KATE](#)
- [4. KATE](#)
- [5. NICO](#)
- [6. KATE](#)
- [7. NICO](#)
- [8. KATE](#)
- [9. NICO](#)
- [10. KATE](#)
- [11. NICO](#)
- [12. KATE](#)
- [13. NICO](#)
- [14. NICO](#)
- [15. KATE](#)
- [16. NICO](#)
- [17. KATE](#)
- [18. KATE](#)
- [19. NICO](#)
- [20. KATE](#)
- [21. NICO](#)
- [22. KATE](#)

[23. KATE](#)

[24. KATE](#)

[25. NICO](#)

[26. KATE](#)

[27. NICO](#)

[28. NICO](#)

[29. KATE](#)

[30. KATE](#)

[31. NICO](#)

[32. NICO](#)

[33. KATE](#)

[34. NICO](#)

[35. KATE](#)

[36. KATE](#)

[37. NICO](#)

[38. NICO](#)

[39. KATE](#)

[40. NICO](#)

[41. KATE](#)

[42. KATE](#)

[43. NICO](#)

[44. KATE](#)

[45. KATE](#)

[46. NICO](#)

[47. NICO](#)

[EPILOGU](#)

[Daha fazla Nico ve Kate ister](#)

[misiniz? Her Oyuna Değer](#)

[Sonsöz](#)

RAE İLE İLETİŞİMDE KALIN
Teşekkür

NICO

Dün geceki sarışın hâlâ yarı uykulu, ya da öyle davranıyor, bacağına kalçama atıp sıkıyor. *Tanrı aşkına*. Birlikte uyumuş olabiliriz ama sabah kucaklaşmaları kesinlikle gündemde değil.

Bana sürtünüyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. Beşinci orgazmında attığı çığlıktan çok daha sessiz ama uyuyor olmasına imkân yok. Dişlerimi sıkıyorum ve bacağına itiyorum.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve sanki onu neredeyse yataktan itmemişim gibi boğucu bir esneme sesi çıkardı. "Selam yakışıklı."

"Günaydın." Çarşafı geriye atıp ikimizi de soğuğa maruz bırakıyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve gözlerindeki baştan çıkarıcı bakış düzleşiyor. Bunun ne olduğunu biliyor. Dün gece biliyordu çünkü bunu yüzlerce kez söylemiş olmalıyım.

Sadece bir gece.

Ciddi bir şey aramıyorum.

Bu sadece sıradan bir sikiş, tamam mı? Başka bir şey değil.

O da kabul etti, hem de hevesle. Ama ne kadar açık sözlü olursam olayım, sabahları hep acı görünürler.

Kalkıp duşa girdim, döndüğümde gitmiş olmasını umuyordum. Gitmemişti.

Belime bir havlu sarmıştım, ama o hâlâ yatakta çıplak, bir dizini kaldırmış, elini sanki beni tekrar çarşafın içine sokacakmış gibi bacağına aşağı yukarı gezdiriyor. Parmaklarını amına doğru kaydırıp kaşlarını bana doğru kaldırdığında amı anatomi kitaplarındaki orta sayfa gibi açılıyor; eğer gördüysem bu açık bir davettir.

Ama bu konuda katı bir kuralım var. Güneş bir kez doğdu mu, her şey biter. Eğer bir gelecek yoksa onları cesaretlendirmenin bir anlamı yok. Kimse için adil değil.

Yüzümdeki sözsüz reddi okuduğu anda bacaklarını birleştirip oturuyor. "Ben de duş alabilir miyim?" diye sordu.

1'den *acıya* kadar olan skalada onu yaklaşık 3'e koyardım. Belki de bu gerçekçidir.

Başımı lavaboya doğru sallıyorum. Gözden kayboluyor ama akan suyun sesi onu takip etmiyor ve bir dakika sonra elinde otel tuvalet malzemelerinin küçük şişeleriyle geri dönüyor. "Bunlar bende kalabilir mi?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. "Keyfine bak."

Sırıttıyor ve onları göğsüne bastırıyor. "Teşekkürler. Bunlar çok güzel. Hawkston Hotels'de çok iyi ürünleriniz var. Şampuana bayıldım."

"Daha önce burada kaldınız mı?" Neden sorduğumu bilmiyorum çünkü umurumda bile değil ama ilgisizliğime aldırmadan konuşmaya devam ediyor.

"Tam olarak bu otelde değil. İstanbul'da bir iş seyahatinde kalmıştım. Ve geçen Noel'de kız kardeşimle Hawkston New York'ta. Orası muhteşem. Ne kadar lüks. Lobideki Noel ağacı 30 feet boyunda olmalı. Rockefeller Center'daki gibi."

"Pek sayılmaz."

Benim küçümseyici yanıtlımı görmezden gelerek, tuvalet malzemelerini sanki yeni doğurmuş gibi kucaklamaya devam ediyor, sonra yüz ifadesi bir fikirle aydınlanıyor. "Hey, ileride oda indirimi alabileceğimi sanmıyorum? Bilirsin işte, teşekkür olarak?"

Bir an için gözlerimi kapadım. *İnanılır* gibi değil. Bu kadının ortadan kaybolması gerek. Şövalyeliğimin bile bir sınırı var. "Üzgünüm, bunu yapmıyoruz."

İçini çekti. "Yazık. Buraları gerçekten çok seviyorum."

Doğruyu söylemek gerekirse, Hawkston Otellerinin hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım. Bunu babama hiç itiraf etmedim. Otel zincirini sıfırdan kurarak dünyanın en büyüğü haline getirdi. Kurumsal lüks; büyük, ruhsuz ve işlevsel.

Ben satın almak üzere olduğum Lansen Luxury otel zinciri gibi küçük butik yerleri tercih ederim. Ancak ABD'den yeni döndüğüm ve kardeşlerim kutlama yapmak istedikleri için Hawkston Mayfair'de buluştuk. Londra'nın West End bölgesinin tam ortasında. Portföyün en önemli mücevheri.

"Yine de gerçek bir Hawkston'la hiç yatmadım." Canlı ses tonu düşüncelerimi yarıp geçiyor ve omurgamda bir huzursuzluk kıvılcımı çakmasına neden oluyor. Patlayacak kadar heyecanlı görünüyor. "Adın ne demiştin?"

Dün gece sahte bir isim verirdim ama en küçük kardeşim Seb, alt kattaki bardaki her çekici kadını baştan çıkarmaya niyetliydi.

onlara buranın bize ait olduğunu söyledik.

Siktiğimin salağı.

Bir daha otellerimizden birinde kadın tavlammamak için aklıma bir not alıyorum ve ona gerçek adımlı söylemenin risklerini hızlıca hesaplıyorum. Otuz saniye içinde Google'da aratabilirdi, o yüzden ben de söyleyebilirim diye düşündüm.

"Nico."

"Nico." Tadına bakar gibi sessiz harfleri tıklıyor. "Güzel isim."

"Teşekkürler." Onunkini sormuyorum. Ona ihtiyacım yok.

Banyoya geri dönüyor ve bu sefer su akmaya başlıyor. Giyinmek için bu fırsatı değerlendiriyorum. Dün geceki kıyafetlerimi giymekten nefret ediyorum ama en azından takım elbisemi asacak ve gömleğimi katlayacak kadar aklım var.

Otel telefonu çalıyor ve açıyorum. "Evet?"

Kardeşim konuşuyor. "Kahvaltı mı? Burada İngiliz kahvaltısının iyi olduğunu duydum." Seb kendi şakasına kıs kıs gülüyor.

Ben onun eğlencesine karşılık vermiyorum. "Odanda kaç kişi var?"

"Yalnızım."

"Dalga geçiyorsun."

Gülüyor ve yanağında kadınların bayıldığı o tek taraflı gamzeyi hayal edebiliyorum. Hepimizin paylaştığı güçlü Hawkston çenesiyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Az önce gittiler," diye itiraf ediyor Seb. "İçlerinden birinin el havlusunu çaldığına eminim. Tuvalet malzemelerini de almış. Ne olmuş yani?"

"Harika bir gecenin simgesi mi?" Seb yine gülüyor.

"Ya da belki," diyorum, "kendilerini o kadar pis hissettirdin ki fazladan sabuna ihtiyaç duydular."

"İkisi de. Kesinlikle ikisi de." Kıkırdıyor, sonra sesi değişiyor. "Peki, yemek?" "Yiyemem. Jack Lansen ile kahvaltı toplantım var."

"Butik otel zinciri hakkında mı?" Seb bunun üzerine neşelenir.

"Evet. Ayrıntıları halletmemiz gerekiyor ama bir rakam üzerinde anlaşmaya çok yakınız."

Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum, böylece bir elimi buruşmuş koluma atabiliyorum. *Lanet* olsun. Görünüşe göre içinde uyumuşum. Tanrı'ya şükür sadece Jack'le buluşacağım. O benim en iyi arkadaşım ve akşamdan kalma ve dün geceki kıyafetlerimle gelmemi umursamayacaktır ama gururum bu fikre pek sıcak bakmıyor.

"Benim yerime seni tercih ederim." Seb inliyor. "O kadar akşamdan kalmayım ki, şu anda hiçbir şey için pazarlık edemem. Kate geliyor mu?"

Kalbimin etrafında garip bir kasılma meydana geliyor. *Kate*. Jack'in küçük kız kardeşi. "Hayır," diyorum, göğsümün içinde her ne oluyorsa ondan uzaklaşarak. "O bu işe dahil değil."

Seb düşünceli bir hmm-ing sesi çıkarıyor ama ben daha ne demek istediğini anlayamadan kadın banyodan pelüş, beyaz bir havluya sarınmış olarak çıkıyor. Veda etmeden telefonu kardeşimin yüzüne kapatıyorum.

Bana bir kez daha bakıyor. "Lanet olsun, takım elbise içinde çok iyi görünüyorsun. Sanırım şimdiye kadar becerdiğim en ateşli erkek olabilirsin."

Bunu daha önce de duymuştum. "Yüzüm kızarıyor," diye kestirip atıyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu tekrar yapmak istemediğine emin misin?"

"Bir kere yeter de artar bile." Sesim tamamen nötr, ama kelimelere onu yatıştırmaya yetecek kadar saygı yüklüyorum. "Ama teşekkür ederim."

Kaşları kırışıyor, sanki onu aşağılayıp aşağılamadığımdan emin değil. Hakaret etmediğime karar vermiş olmalı ki havluyu bırakıyor, bir ayağını yapılmamış yatağın ucuna koyuyor ve Hawkston Hotel'in vücut losyonunu uzun uzun sürerek kalçasına masaj yapmaya başlıyor.

Buradan çıkmak için acelesi yoktur.

Telefon çalar.

"Yine ben," diyor Seb açtığımda. "Ayık Hawkston az önce odama geldi."

Gözlerim irileşti. "Matt geri mi döndü?"

"Herhalde Gemma'dan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordur," diye fısıldadı Seb, sesindeki tüm ciddiyet kaybolmuştu.

Ortanca kardeşimiz Matt dün gece, gecenin nereye varacağı belli olduğunda bizi erkenden terk etti. Karısını asla aldatmaz ama evliliğinin berbat olduğunu herkes biliyor. Bu boş tek gecelik ilişkileri her zaman tercih ederim.

Hattın diğer ucundan bir ses geliyor ve Matt'in kalın sesi duyulduğunda ahizeyi aralarında dolağıtırdıklarını fark ediyorum. "Sana temiz bir takım elbise getirdim," diyor. "Ve gömlek."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

İçimden rahatlamış bir kıkırdama geçiyor. "Otel işinden ayrılmak istersen harika bir asistan olursun."

Homurdanıyor. "Kıyafetlerini ne kadar çabuk çıkarabileceğinin ötesinde düşünecek öngörüye sahip olmayacağını düşündüm."

O kadar da çaresiz değildim. "Dün gece gömleğimi katladığımı bilmeni isterim."

Matt alay etti. "Tabii ki katladın." Gözlerini devirdiğini duyar gibiyim. "Hizmetçini aradım. Hepsini bir arabayla gönderdi."

"Bana boxer gönderdiğini söyle."

"Ve çoraplar. Burada bir şişe kolonya bile var. Resepsiyonda. Onları yukarı getirecektim ama Seb misafiriniz olabileceğinden şüphelendi."

Dün gece giydiği küçük siyah elbisenin içine tekrar sıkışan kadına yan gözle bakıyorum. Baktığımı fark ediyor ve tekrar boğucu gözlerini açıyor.

"Gidiyor," diyorum dikkatle.

Kadın kederli bir çocuk gibi suratını asıyor, bana hızla göz kırpmıyor ama ben bu davranışa karşı bağışıklık kazanıyorum. Elimi telefonun üzerine koyuyorum ve ağzımdan uzak tutuyorum, böylece onunla konuştuğuma şüphe kalmıyor.

"Harika bir gece için teşekkürler ama bütün gün arka arkaya toplantılarım var." Yüz ifadesi değişmiyor ve ben iç çekiyorum. "Önümüzdeki beş dakika içinde bu otel odasından çıkman gerekiyor yoksa güvenliği çağıracağım."

Kaşlarını çatıyor ve bir çift siyah naylon taytı bana doğru savuruyor. "Tanrım. Hay sikeyim. Tamam, tamam." Taytı o kadar hızlı çekiyor ki bacağının arkasında bir merdiven belirliyor ve hasarı incelemek için aşağıya bakıp nefesinin altında küfrediyor. Sanki benim suçummuş gibi gözlerini bana dikti.

Ayakkabılarını topluyor ve yalınayak koridora adım atmadan önce bana orta parmağını çeviriyor.

Kapı çarpıyor ve telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Sahil temiz. Eşyaları odama getirebilir misin?"

Matt'in kahkahası telefondan aşağı sert bir nefes üflüyor. "Sadece sen, Nico. Sadece sen."

KATE

Saatimi kontrol ettim. Annem yirmi dakika gecikmiş ve nedenini açıklamak için beni aramadı. Başka birinin bunu yapmasına katlanamazdım ama onu terk edersem annem kalbimi oyup yiyebileceği için, hala Oxford Street metro istasyonunun dışında, iş çıkış saatinde, donarak bekliyorum.

Belki de bir sorun var ve ben burada beni dünyaya getiren kadın hakkında kötü şeyler düşünüyorum. Endişe midemde dönüp duruyor ve telefonum çaldığında bir rahatlama hissediyorum. Belki de geç kalışını açıklamak için benimle iletişime geçen odur.

Telefonumu açtığımda kardeşim Jack'ten gelen üç mesajla karşılaşıyorum.

Jack: Neredesin?

Jack: Sana buraya erken gelmeni söylemiştim.

Jack: Haberlerim var! Büyük haberler. Büyük haberler. Kutlama yapıyoruz!

Kimse gelmeden kadeh kaldırmak istiyorum.

Ooh. Neden bu kadar heyecanlı?

Annem yakında gelirse, öğrenmek için çok beklemem gerekmeyecek. Mekana sadece birkaç dakika uzaklıktayım. Buradan görebiliyorum: Regent Caddesi'nde çatı katında bir kokteyl bar, altı katlı Portland taş binasının balkonundan Union Jack bayrağı gururla dalgalanıyor.

Bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Sabırlı ol, doğum günü çocuğu. Annemi bekliyorum. Senin yaşlılığından başka bir şeyi mi kutluyoruz? Nişanlanmıyorsun, değil mi?

Anında cevap veriyor.

Hayır. Gel buraya.

Kardeşim ebedi bekardır. Hayatında her zaman bir kadın vardır ama onlara tek kullanımlık kontakt lens gibi davranır. Girer, çıkar ve bir sonrakine geçer. Hiç ciddi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum ve 30 yaşına giriyor.

Beş. Yine de ben de yapmadım ama aynı nedenlerle değil. Benim önceliğim işim, erkekler değil.

Annem Londra'daki yolcu kalabalığının arasında belirlediğinde telefonumu kaldırıyorum. Fuşya bir gece elbisesi ve ona uygun bir palto giyiyor ve penguen tarlasındaki bir flamingo gibi göze çarpıyor.

"Kate, hayatım." 'Sevgilim' kelimesini haykırırken omurlarım kasılıyor. Sadece annem bir sevgi sözcüğünü azarlama gibi söyleyebilirdi.

Bana ulaştığında iki yanağımdan da öpüyor. Yolcular Kızıldeniz gibi etrafımızdan ayrılıyor, bize sinirli bakışlar atıyorlar. Kaldırımın ortasında durmak kötü bir davranış ama annemin umurunda değil ve şu anda ondan kaçamıyorum.

Geri çekiliyorum ve anneme abartılı bir hayranlıkla bakıyorum. "Vay canına. Muhteşem görünüyorsun." Yalan değil, altmış iki yaşında bir kadın için muhteşem görünüyor ama aynı zamanda kilisede adak kasesine para atmak gibi beklenen bir şey bu. Annemi görür görmez ona iltifat etmezsen, doğruca cehenneme gidersin.

Mücevherlerle süslü elini elbisesinde gezdirdikten sonra kül sarısı saçlarını düzeltiyor. "Öyle, değil mi?" Gülümsüyor ama bana yukarıdan aşağıya bakarken gülümsemesi azalıyor. "Elbiseniz çok sade. Ofisten mi geliyorsun?" Ne yazık ki iltifat tek yönlü bir yol. Elbiseme şöyle bir bakıyorum. Şık, siyah, boynunda ve kollarında bir miktar dantel var. Zekice ama işe yaradığını düşündüm. Şimdi kendimden şüphe ediyorum ve keşke başka bir şey. "Evet, ama parti için üstümü değiştirdim."

"Kötü seçim Kate. Karga gibi görünüyorsun. Bu bir doğum günü partisi, cenaze değil." Annem öğütlerine ara verip beni tekrar inceliyor ve midemin sıkışmasına neden oluyor. "Makyajını bile düzelttin mi? Hem seni ofiste bu kadar uzun tutan neydi?"

Bu son soruyla birlikte içimi bir heyecan dalgası kaplıyor ve annemin hakaretlerine sinirlenmeyi unutuyorum. Bugün projemde büyük adımlar attım ve her ne kadar bu haberi ilk paylaşacağım kişinin Jack olmasını tercih etsem de, annem tam burada duruyor ve neden geç saatlere kadar çalıştığımı soruyor.

"Knightsbridge Spa projesi." Sesim sevinçten titriyor. "Sonunda Argentum'dan David Webster'ı Lansen ile ortak olmaya ikna ettim."

Annem bana boş boş bakıyor ve ben de kendimi su sızdıran bir teknenin yavaşça okyanusun dibine batması gibi hissediyorum. İşim onun umurunda değil; o

Bu konuya odaklanmamın bu gece en iyi şekilde görünmemi engellemesini önemsiyor, sanki yeni yapılmış makyajımın olmaması onu kötü etkileyebilirmiş gibi.

Knightsbridge Spa projesinin babamın ölmeden önceki son projesi olduğunu hatırlayacak kadar önemseyeceğini düşünmek aptalcaydı. Bu konuda takıntılıydı ve aile şirketini -İngiltere'nin en iyi butik otel zinciri olan Lansen Luxury Hotels'i- kardeşime bırakmış olsa da spa projesi tamamen bana ait. Her gün özlediğim sevgili babama yaptığım bir tapınak. Yıllardır bunun için uğraşıyorum, bu yüzden bugün aldığım haber büyük bir kazanç.

"Bu babamın son projesiydi," diye hatırlatıyorum anneme ama hâlâ anlamadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. Tüm sıkı çalışmamın karşılığında bir takdir kazanma umudum hızla yok oluyor. "Onun hayali. Evdeki peçetelere sürekli bununla ilgili notlar alırdı. Hatırlamıyor musun?"

Annem elini çırpı. "Antik Roma hamamları tarzında lüks bir spa inşa etmek gibi saçma bir plan mı?"

Sözleri beni yaraladı. Proje saçma *değil*. "Evet, bir de İskandinav sıcak havuzları, tam Londra'nın göbeğinde."

Annem küçümseyici bir kahkaha attı. "Baban her zaman bir hayalperestti. Otellere takılıp kalmalıydı." Yüzünde bir anlayış ifadesi beliriyor ve gözlerini deviriyor. "Sakin bana bu yüzden böyle görüldüğünü söyleme?"

Kıllarımı kıpırdatıyorum. Babamın hayalini gerçekleştirme çabam onun umurunda değil. İşimi sevmem de umurunda değil.

Annem beni gücendirdiğini fark etmeyerek kolunu dirseğimin kıvrımına doluyor ve ben onu yolun ortasına itip orada bırakma isteğimi bastırırken, birlikte en iyi arkadaşlarımız gibi parti mekanına doğru ilerliyoruz.

Kolumu sıkıyor ve komplocu bir şekilde yakınma eğiliyor. Ondan yayılan beklentiye hissedebiliyorum ve dedikodu yapmak üzere olduğunu biliyorum. "Otel işinden bahsetmişken, Nico Hawkston'ın şehre döndüğünü duydun mu?"

Adını duyunca karnımın alt kısmında kelebekler uçuşuyor. Zihinsel olarak oraya tırmanıyorum ve kanatlarını koparıyorum. Ağabeyimin en yakın arkadaşına karşı hissettiklerim karmaşık ama bunları annemle paylaşmaktansa ölmeyi tercih ederim. "Ben yaptım."

Elbette Nico'nun Londra'ya döndüğünü biliyordum. Bunu kaçıramazdım. Sadece iş dünyası sayfalarında değil, en iyi arkadaşım ve ev arkadaşım Elly de dairemizin her yerine sosyete sayfaları açık, Nico'nun bir kulüpten ya da limuzinden çıkarken çekilmiş fotoğraflarının yer aldığı parlak dergiler bırakmaya başladı.

Kolundan sarkan muhteşem bir kadın. Bana işkence mi ediyor yoksa beni baştan mı çıkarmaya çalışıyor bilmiyorum.

İngiltere'nin En Uygun Bekarı İngiltere'ye geri dönüyor ve bu sefer kalmak için burada.

Annem, alışılmadık bir farkındalık anında, düşüncelerimin dağıldığını fark etmiş gibi görünüyor, çünkü kolumu sallıyor. "The Sunday Times'da onunla ilgili bir haber vardı. Hawkston dünyanın en büyük kurumsal otel zinciri ve Nico da İngiltere'deki varlıklarını büyütme için burada." Annem hüzünlü bir iç geçirdi. "Ve çok yakışıklı görünüyor. Amerikalılar ona ne yapıyor bilmiyorum ama... Yüce Tanrım, bambaşka biri olmuş. Eskiden de öyleydi ama artık" -dudaklarını büzüp parmak uçlarını dudaklarına götürerek dudak şapırdatan bir öpücük sesi çıkarıyor- "bir film yıldızı gibi. Gerçek bir erkeğin mutlak timsali."

Annemin ona tapmasını hazmedemiyorum, özellikle de babama nasıl davrandığını gördükten sonra. Babam ölmeden hemen önce Nico ile aile şirketimizi ona satmak için bir anlaşma yaptı. Babam çok heyecanlıydı. Lansen Lüks Otelleri'nin Hawkston Oteller Grubu'nun bir parçası olması için yanıp tutuşuyordu. Sonra, hiçbir açıklama yapmadan ve anlaşılır bir neden olmadan, Nico fişi çekti.

Yaşadığı stres ve aşağılanma babamı çılgına çevirdi. Yıkımın ötesindeydi ve Nico'nun vaftiz oğlu olması durumu daha da kötüleştirdi. Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor ama alttan alıyorum. "O kadar da harika değil, anne."

Annem kıkırdıyor. "O kadar da iyi değil mi? Eskiden ona aşık olmana gülerdik. Jack onu ne zaman eve getirse kulaklarının ucuna kadar kızarman çok komikti. Kalmaya gelmeyeli uzun zaman oldu. Baban öldüğünden beri ziyarete geldiğini sanmıyorum."

Tanrıya şükür, çünkü gelseydi onu kapı dışarı ederdim. Jack'in benimle aynı kızgınlığı taşımasını hep garip bulmuşumdur. O ve Nico hiçbir şey değişmemiş gibi birbirlerini görmeye devam ettiler. Jack'e ne zaman bu konuyu sorsam, affetmekle ilgili uyduruk bir yanıt verirdi. Her neyse, aradan geçen yıllar boyunca Nico ve benim yollarımız hiç kesişmedi, ki bu çok da iyi oldu çünkü bana kalırsa babam öldükten sonra Nico artık evimizde istenmiyordu.

Ya da kalbimde.

Ama annem bu aşk konusunda haksız değil. Gençken ona tamamen takıntılıydım. Kalmaya geldiğinde tenis kortunun yanında oyalanır, Jack'le oynamalarını izlerdim ya da pencerenin kenarında oturup

yatak odasına götürürdüm, böylece onu havuzda yüzerken görebilirdim. Ve sonra, yalnız kaldığımda, yüzünü çizdim. Vücudunu. Nico Hawkston'ı ezberlemiştim; her satırını ezberlemiş, bir mezar taşıdaki kelimeler gibi zihnime kazımıştım.

Başka kızlar en sevdikleri erkek grubu üyelerinin posterlerini dergilerden kesip duvarlara yapıştırabilirdi, ama ben kardeşimin en iyi arkadaşını çizdim ve kimse bulmasın diye eskizleri sakladım.

Şu anda yüzüm kızarmadan düşünemiyorum ama sonunda onu çıplak çizdim, kıyafetlerinin altında nasıl görüldüğünü hayal etmeye cesaret ettim. Bu değişim masumiyetimin sonu oldu. Kalem ve kâğıttan başka çıkışı olmayan ergenlik hormonları çılgına dönmüştü.

Kendimi ilk kez tatmin ettiğimde aklıma gelen Nico'ydu, tıpkı onu çizdiğim gibi. Ve bunu tekrar tekrar yaptım.

Bu benim utanç verici sırrımdı.

Ama gerçek hayatta Nico bana hiç dokunmadı. Neden dokunsun ki? Ben sadece Jack'in küçük kız kardeşiydim, onun yanında kızaran ve kekeleyen. Duygularımı açıklayacak cesareti topladığımda, sonuçlar felaketti. Bir akşam geç saatlerde, çoğu insan Jack'in partilerinden birinden eve döndükten sonra, Nico'yu ailemin jakuzisinde yalnız buldum. Onun için yeterince büyük olduğuma onu ikna etmeye kararlıydım, suya girdim ve bikini üstümü çıkardım. O kadar gergindim ki titriyordum. Nico dehşete düşmüştü, giyinip eve dönmem için bana bağıırıyordu.

Aklıma geldikçe utancım hâlâ derimin altında kabarcıklar oluşturuyor ama onun ne kadar acımasız bir piç olduğunu gördüğümde katlanmak daha kolay oldu.

Annem durdu, beni yanında durmaya zorlarken çantasını karıştırdı ve ön yüzünde Nico'nun resmi olan The Sunday Times dergisinin bir kopyasını çıkardı. "Şuna bir bak." Bana doğru salladı. "Bu adamın muhteşem olmadığını söylemen için sana meydan okuyorum." Nico'nun resmine bayılırken yüzündeki sert ifade yumuşuyor. "Bu gece onu canlı olarak görebiliriz. Jack onu davet ederdi, eminim."

İçimi kasıp kavuran bir panik kaplıyor. Nico'nun Londra'ya döndüğünü bilmek, onunla aynı odada bir akşam geçirme ihtimaliyle aynı şey değil.

Dergiyi annemin elinden kaptım. "Bunu neden yanında taşıyorsun?" En yakındaki çöp kutusuna doğru yürüyorum ama annem bana yetişmekte gecikmiyor ve ben dergiyi fırlatmadan bileğimden yakalıyor.

"Sakin onu atmaya kalkma," diye tersliyor. "Curtis'e göstermek için saklıyorum."

Duraksıyorum, dergi hâlâ elimde. "Curtis kim?"

Annem kaşlarını çatıyor, sanki Curtis'in kim olduğunu bilmemem işe yaramazlığımı kanıtlıyormuş gibi. "Eğer beni arasaydın, onun hakkında bir şeyler bilirdin. Kardeşin benimle her Pazar konuşur."

Gözlerimi uzun uzun kırıştırıyorum, Jack'le bir kez daha karşılaştırılınca içime dolan duygu dalgasını zapt ediyorum. Annemin altın çocuğu. Annem ona her zaman hayrandı ama Jack yan işleri ve yatırımlarıyla ciddi paralar kazanmaya başlayınca durum daha da kötüleşti. Benim hiç şansım olmadı.

En azından biz çocukken babam yanımdaydı, bana sarılmaya ve başımın üstüne bir öpücük kondurmaya her zaman hazırды, beni sevdiğini söylüyordu, bu da annemin beni milyonlarca kez reddetmesini telafi ediyordu. Babamı düşündüğümde göğsümde içi boş bir sızı oluşuyor ve onu elimden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırıyorum.

"Bu yeni adamı ne zamandır tanıyorsun?" diye soruyorum.

Annem bana bakakalıyor. "Yeni adam mı? Beni aşüfte gibi gösteriyorsun. Jeffle ilişkimizi bitireli altı ay oldu ve seni temin ederim ki yatak odam oldukça boştu."

İşte bu yüzden evi aramıyorum. Yaptığım her yorum iğrenç bir şeye dönüşüyor. "Gerçekten anne, ima etmek istememiştim-"

"Bir aydır," diye tersliyor annem. "Onu bir aydır tanıyorum."

Burnumdan nefes alıyorum ve ne söyleyeceğimi düşünürken bir an nefesimi tutuyorum. Garip ilişkimize rağmen, babam gittiğine göre onun mutluluğu bulmasını istiyorum. "Mutlu musun?"

"Oh, evet. Bildiğin zaman, bilirsin." Annem sırtıyor ama bana baktığında gülümsemesi kayboluyor. "Gerçi sanırım sen bilmiyorsun. Aşk hayatın nasıl? Hâlâ Sahra kadar kurak mı?"

Nico'nun yakışıklı yüzü gözümün önüne geliyor, sonra bir kızgınlık dalgası onu bir kenara itiyor. *Neden her zaman bu kadar acımasız olmak zorunda?* Tam ayağımı yere vurup ona kaba davrandığını söyleyecekken heyecanlı bir çığlık atıp bir santim havaya sıçırıyor. "O orada. Dudaklarım nasıl?"

Parlak pembe dudaklarını büzüyor ama cevabımı beklemeden elimi tutup beni yolun karşısına, tampon tampona siyah taksilerin ve kırmızı çift katlı otobüslerin arasından sıyrarak Jack'in parti mekanının duvarına yaslanmış bir adamın olduğu yere doğru çekiyor. İlk başta bunun annemin kastettiği adam olabileceğini düşünmüyorum, çünkü benden biraz daha büyük.

Uzun boylu ve zayıf, siyah saçları neredeyse çenesine kadar dökülüyor. Siyah pantolonu dar, altın rengi spor ayakkabıları ve beyaz papyonu var.

siyah gömleğinin yakasının altında gevşek ve çözülmüş bir şekilde asılı duruyor. Bütün gece parti yapmış ve eve gitmeye hazır gibi görünüyor.

"Curtis bu mu?" diye sordum. "O çok... genç."

Annem sanki dünyanın en iyi iltifatını etmişim gibi cıvıldıyor. "Öyle. Sadece otuz üç yaşında. Babanla evlendiğimden beri hiç bu kadar genç bir adamla birlikte olmamıştım. Ben yeni bir kadını. Yüz gerdirmeden daha iyi." Sanki arkadaşlarından biriymişim ve aramızda yüz gerdirmeye ve genç erkeklerle seks hakkında konuşmak normalmiş gibi bana göz kırpmıyor.

"Oh. Bu harika. Senin için iyi olmuş. Kesinlikle estetik ameliyattan daha iyi," diye cevap veriyorum.

"Aynı fikirde olmana çok sevindim, çünkü"-derin bir nefes alıyor ve bir an için bana evleneceğini söyleyeceğini sanıyorum-"o benim yanıma taşıyor."

Ne? Onu sadece bir aydır tanıyor. Jack'ten daha genç. Ondan ne istiyor? Curtis annemi fark edip altın rengi spor ayakkabılarının tabanlarında yaylar varmış gibi bize doğru koşmaya başlamadan önce bu bombayı sindirecek zamanım yok.

"Sen Kate olmalısın," diye mırıldanıyor bana ulaştığında yanağıma doğru. Çok fazla yakınımaya eğiliyor, bir eli sırtımın alt kısmına dolanıyor. "Ne kadar güzelsin, değil mi?" diye fısıldarken tükürüğü kulağında ıslak bir çınlama yapıyor.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım ve Curtis elini sırtımdan çeker çekmez bir şey popoma dokunuyor. Nazikçe... yanlış yere vurulmuş bir darbeden fazlası değil. *Kıçımı mı okşadı?*

Belki de hayal ettim. Hayal etmiş *olmalıyım*.

Geri adım attığında sırtıyor ama bakışları göğüslerimde kalıyor. Kollarımı bir bariyer gibi kavuşturdum.

Ne yapacağım ya da söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Annemin beni elleyen bir oyuncak çocuğu var ve şu anda bana bir et parçasıymışım gibi bakıyor.

Bakışlarını benden ayıran Curtis, annemi kendine doğru çekiyor. "Partiden önce bir şeyler içelim mi, sadece sen ve ben? Ayaküstü?" Kaşlarını sallıyor ve boğazımda safra birikiyor.

Annem cıvıldıyor, bana dönmeden önce "Evet, içelim" diyor, "Sakıncası yok, değil mi? Jack'e yakında orada olacağımızı söyle." Kolumu sıkıyor ve başını hafifçe Curtis'e doğru eğerek kulağıma fısıldıyor: "Çok tatlı değil mi?"

Bir zevk mi? Hayır, anne. Tüylerimi diken diken ediyor.

Ben cevap veremedim Curtis'e odaklanarak arkasını dönüyordum. "Hızlı bir içki," diye anons ediyor. "Ondan sonra Jack'le tanışmalısın. O kesinlikle benim gurur ve neşe kaynağım. Gözbebeğim. Hiçbir anne ondan daha iyi bir çocuk isteyemez. O gerçekten kendi kendini yetiştirmiş bir adam. Bir servet değerinde. Ve bana karşı çok tatlı. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Annem ve Curtis kol kola uzaklaşıyorlar. İkisi de arkalarına bakmıyor ve eminim annem yanında durduğumu ve Jack'in partisine birlikte gitmemiz gerektiğini çoktan unutmuştur.

Kendimi sönmüş hissetmeyi bekliyordum ama hissetmedim. Belki de beni sürekli eksik bulan bir anneye sahip olmanın acısı geçiyor ya da belki de bunu o kadar uzun süre bastırdım ki artık hissedemiyordum.

Kapıcıya başımı sallıyorum ve büyük girişten bara geçiyordum. Dışarıdaki kalabalığa kıyasla burası sakin ve gerginliğim omuzlarımdan düşüyor. Düğmeye basar basmaz açılan asansöre doğru yöneliyordum. İçeri giriyordum ama kapılar kapanıp beni içeri hapsetmeden hemen önce sarsılarak duruyor ve tekrar açılmaya başlıyor.

Boşlukta uzun boylu, en az 1.80, belki de 1.80 boylarında bir adam belirliyor. Özel dikim bir takım elbise giymiş, geniş omuzları kaşmir bir paltoya sarılmış, o kadar mükemmel kesilmiş ki sanki içinde doğmuş gibi görünüyor.

Ama onun gülünç derecede yakışıklı yüzünü görmek beni enayi yumruğu gibi çarpıyor. O elmacık kemiklerini ve için için yanan koyu renk gözlerini basılı olarak görmek bir şeydir, ama adamın kendisi dokunma mesafesindeyken, bambaşka bir şeydir.

Bakışlarını vücudumda gezdirerek tenimde karıncalanmalara neden oluyor ve gözleri gözlerime kilitlendiğinde ciğerlerim betona dönüşüyor.

Nico lanet Hawkston.

Jack'in en iyi arkadaşı. Dünyanın en zengin adamlarından biri. Ve babamın ölümüne sebep olan adam.

KATE

Nico asansörün eşiğinde tereddüt ediyor, sanki benimle bu küçük alanda kapalı kalmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyormuş gibi. Ama kararsızlığı neredeyse anında kayboluyor ve bu senaryodan geri adım atmanın sosyal olarak kabul edilebilir bir yolu olmadığını açıkça fark ederek içeri giriyor.

Bakmadan duramıyorum. Yirmi altı yaşında nefes kesiciyken, otuz dört yaşında tam da annemin tarif ettiği gibi. *Muhteşem*. Yine de bu kelime bana doğru adım atarken ondan yayılan gücü özetlemek için yeterli değil. Çocuksu yakışıklılığının yerini sertlik almış ve eskisinden daha geniş.

Yanımdaki yerini aldığı anda, hâlâ tam bir nefes almak için mücadele ediyorum. *Lanet olsun*. Ondan fiziksel olarak etkilenmek isteyeceğim son şey, ama eski alışkanlıklar zor ölür ve ani yakınlığı boğucu.

Kendime onun yaptıklarının babamın ölümüne sebep olduğunu hatırlatıyorum. Ona karşı bir şeyler hissedemem. Artık hissedemem. Yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğim.

Asansör kapanıp yükselmeye başladığında sessizce duruyoruz ve hayatım boyunca bundan daha garip bir an yaşadığımdan emin değilim.

Aramızdaki soğukluğu bozan Nico

oldu. "Uzun zaman oldu, Küçük K."

Küçük K. Çocukluk lakabımı yıllardır duymamıştım. Nico'nun dilinden dökülürken, derin ve yankılanan sesinde, kulağa eskisinden çok daha az masum geliyor. Kalbim hızla çarpıyor.

Bana o kadar yakın ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Bergamot ve derinin pahalı bir karışımı. Her zaman sürdüğü kokunun aynısı ve içimi bir nostalji çarpıyor. Tüm gençlik özlemim bir yaz sıcaklığı dalgası gibi içime hücum ediyor ve bir baş dönmesi dalgası beni ele geçiriyor.

Kendimi duvara yaslamak için uzanıyorum ve Nico'nun karanlık gözleri farkındalıkla parlayarak elimin metalle buluştuğu noktaya iniyor. Bir elini kaldırdı.

Kaş.

Bu dayanılmaz *bir* şey. Bu adama katlanamıyorum ama yine de zihnimi ve bedenimi bir atlıkarınca gibi döndürüyor.

"Kate. Benim adım Kate." Sesim doğal olmayan ve zorlama bir şekilde çıkıyor. "Adının ne olduğunu biliyorum."

O zaman neden takma adımda ısrar ediyor? Beni hâlâ bir çocuk olarak mı görüyor? Sinirlenerek konuşmadan önce burnumdan hava çekiyorum. "Sekiz yıl oldu. Neden şimdi döndün?"

Bir süre garip bir sessizlik oluyor ve Nico beni inceliyor, sanki sorumun arkasında başka bir anlam olduğundan şüpheleniyormuş gibi gözleri kısılıyor. Sonunda cevap verdiğinde sesi sakın. "Birçok kez geri döndüm. Sadece seni görmedim."

Sözleri anlamlandıramadığım bir ağırlık taşıyor ve yüz ifadesinde pişmanlığa benzeyen bir şey parıldıyor. Ama sonra kayboluyor ve acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum. Bakışları aşağıya doğru kayıyor ve kısa bir an için beni süzdüğünü düşünüyorum ama kaşları çatılınca elimdeki dergiye baktığını fark ediyorum. Annemin bana verdiği, yüzünün tam boy resmini gösteren dergiye.

Elimde olduğunu unutmuşum. Utanç beni ele geçirirken vücudum rahatsız edici bir şekilde ısındı. Gözleri tekrar yukarı kayınca, "O benim değil" diye geveliyorum.

Nico gülümsemesini bastırıyor ve boğazını temizliyor. "Tabii ki benim değil." Duraksıyor, gözlerinde bilmiş bir bakışla boş asansörü kasıtlı olarak tarıyor. "Kimin bu?"

Boşluk daralıyor gibi görünüyor ve vücudu bana eskisinden daha da yakın geliyor. Dergiye bana annemin verdiğini itiraf etmek, onun bana ait olmasından daha iyi bir şeymiş gibi gelmiyor bana. Nico'nun bakışları bana sabitlenmişken ensem sıcak ve yapış yapış oluyor. Dergiye yüzümü yelpazelemek için kullanmak istiyorum ama dürtümü kontrol ediyorum. Neyse ki kapıların açılmasıyla cevap vermekten kurtuluyorum ve Nico önce benim çıkmam için kolunu uzatıyor.

Beni vestiyere kadar takip ediyor ve orada paltolarımızı kontrol ediyoruz. Yirmili yaşlarında genç bir kadın olan görevli paltoları astıktan sonra dergiye yüzü yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyorum. Görevli önce dergiye, sonra Nico'ya bakıyor ve tekrar geri dönüyor, gözleri büyüyor.

Nico'nun gözlerinin arasındaki dergiye dokunuyorum. "Bunu benim için çöpe atar mısın lütfen?"

Yanımda, Nico'nun çenesi geriliyor, zaten kan akıtacak kadar keskin olan açıları sertleşiyor ama hiçbir yorum yapmıyor.

Kız kıpırdamıyor, sanki fikrimi değiştirmemi bekliyor ya da belki de neden bu kadar kaba bir şey yaptığımı merak ediyor. Nico'ya bakıyor, yüzünün resmine ve sonra tekrar yukarı bakıyor ve "Bu sensin" diyor.

"Öyle," diye kabul ediyor, sesi alçak ve açık bir şekilde şehvetli, ancak bana kasıtlı olarak yapılmış gibi gelmiyor. O böyle biri işte. *İstemedenden de olsa seksi.*

"Ünlü müsün?" Sesi nefes nefese geliyor ve gömleğinin yakasının altından yukarı doğru kırmızı bir kızarıklık yayılıyor.

Nico bir kahkaha atıyor, derin ve yumuşak bir ses, hissetmemem gereken yerlerde hissediyorum ve kızın teninde yükselen kızarıklığa bakılırsa, tek ben değilim. "Bazı çevrelerde."

Alt dudağını yalıyor. "Seni tanıyor muyum? Seni herhangi bir yerde gördüm mü?"

Lütfen. Onun gerçek bir film yıldızı olduğunu mu düşünüyor? Bu çok saçma. "Hayır," diye onaylıyor Nico. "Eğlence sektöründe değilim."

Kız ona hayranlıkla bakıyor. "Olmalısın."

Oh, hadi ama. Daha açık olabilir miydi? Giderek daha da sinirleniyorum, sadece dergiyi atma girişimim boşa çıktığı için değil, Nico'nun huzurunda başka bir kadının daha solmasına tanık olduğum için. Dergiyi masadan alıp kızın omzunun üzerinden görebildiğim çöp kutusuna doğru fırlatmak üzereydim ki kız dergiyi Nico'ya doğru itti ve ondan imzalamasını istedi.

Buna inanamıyorum. Tamamen engellendim. Bu bir kabus. Onaylamayan bir iç geçirdim.

Nico ceketinin cebinden kalemini çıkarıp dergiyi gösterişli bir şekilde imzalarken bana ukala bir bakış atıyor. İmzası bile seksi. Kız memnun görünüyor, oysa ben öfke alevlerine boğulmak üzereyim.

"Senin kim olduğunu bile bilmiyor," diye tıslıyorum.

"Hayır." Nico başını eğerek benimle aynı fikirde olduğunu belli ediyor, sonra da "ama o istiyor" diye ekleyerek bunu tamamen baltalıyor.

Karşı çıkamıyorum, bu da karnımda titreyen öfke alevlerinin daha da parlamasına neden oluyor. *Çok küstahça.* Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok. "Bir jeton alabilir miyim?" Görevliye soruyorum.

Bana göz kırpmıyor, kafası tamamen karışmış. "Ne için?"

"Paltom için," diye açıklıyorum.

Nico'nun onu işinden etmesine izin verdiğini fark ederek harekete geçiyor. "Ah, evet. Kusura bakma. Buyurun." Masanın üzerinden iki jeton uzatıyor, biri benim için diğeri Nico için.

Benimkini kapıp uzaklaşıyorum, giderken de kendimi bir silkeliyorum. Nico Hawkston'ın gecemi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Adımı sesleniyor ama ben yürümeye devam ediyorum, telefonu çaldığında ve cevap vermek için durduğunda rahat bir nefes alıyorum ve bara doğru yalnız devam etmeme izin veriyor.

KATE

Barın kapısını iterek açtığımda vücudum hâlâ adrenalinle doluydu. Kendimi topraklamam gerekiyor, yoksa Jack'e, doğum gününe ve büyük sürprizi her neyse ona odaklanamayacağım.

Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ erkenciyim. Bar neredeyse boş ve yumuşak müzik gizli hoparlörlerden süzülüyor. Işıklandırma loş ve zemin koyu renkli taş. Bir taraftaki duvar tamamen cam, balkona ve Londra'nın ışıltılı ışıklarına açılıyor. Fazla gösterişli olmadan göz alıcı. Barda kırmızı kadife bir tabureye tünemiş Jack'i görüyorum. Şampanya bardaklarını dolduran garson kızlardan biriyle flört ediyor. Yaptığı işi bırakıyor ve papyonunu düzeltmesine yardım etmek için ona doğru eğiliyor. Gülmek istiyorum.

Bu hareketi daha önce de yapmıştı. O adam olmaz.

"Mutlu yıllar!" Odayı geçip ona doğru giderken ağlıyorum.

Jack bana doğru dönüyor ve dudakları kocaman, arsız bir sırıtışla aralanıyor. Tabureyi itiyor, boyu hem etkileyici hem de şok ediciymiş gibi aval aval bakan küçük garsonu cüceleştiriyor. Bu akşam smokininin içinde oldukça yakışıklı göründüğünü ben bile inkar edemiyorum; zarif hatları ve iyi terziliği soluk mavi gözlerini, koyu renk saçlarını ve çenesindeki hafif yarığı vurguluyor. Bu adam benim kardeşim olduğu için gurur duyuyorum.

Beni kocaman bir kucaklamanın içine çekerken içime bir sıcaklık yayılıyor, sanki sinir sistemim bir banyoya daldırılıyormuş gibi. Tam da ihtiyacım olan şey. Kardeşim benden sekiz yaş büyük ve onun tarafından kucaklanmak hayatımdaki en rahatlatıcı şeylerden biri, özellikle de bana babamı hatırlattığı için. Hatta aynı kokuyorlar; temiz, taze çamaşır gibi, ama sanki ceketlerini giymeden kısa bir süre önce odun ateşinin yanında asılı kalmışlar gibi daha dumanlı bir unsur da var.

Jack beni bırakıyor ve bana bakmak için geri çekiliyor, dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor, birden dikkati benim üzerimdeki bir şeye kayıyor

omuz.

"Nico!" diye bağılıyor. "Buraya gel."

Vücudum çılına dönüyor, her sinir ucu yüksek hızda ateşleniyor. *Kendimi topraklamak buraya kadarmış.*

Kapıya doğru dönüp baktığımda Nico'nun bize doğru volta attığını, birkaç uzun adımla mesafeyi kapattığını görüyorum. Zarif hareketlerinde en ufak bir tereddüt belirtisi yok.

Nico Jack'e "İyi ki doğdun," diyor ve bir an için birbirlerinin ellerini tutuyorlar, sonra ayrıldıklarında kürek kemiğine bir yumrukla biten o erkekçe sarılmalardan birine çekiliyorlar. İkisi de sırtıyor, birbirlerini görmekten memnunar ve birkaç hoşbeş ediyorlar.

"Küçük K," diyor Nico bana saygılı bir baş hareketiyle, sanki bunu daha önce yapmamışız gibi.

Kısa bir sessizliğin ardından Jack aramıza bakıyor ve bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. Bir şey söylememi bekliyor ama ben vücudumun Nico'nun varlığına verdiği tepkiyi anlamlandırmaya çalışmakla meşgulüm.

Jack bana, sanki sessizliğim onun kim olduğunu unuttuğum anlamına geliyormuş gibi, "Bu Nico," diyor. "Nico Hawkston."

"Biliyorum." Ses tonum soğuk, her ne kadar içim içimi yiyor olsa da.

"Asansörde konuştuk," diye açıklıyor Nico Jack'e. "Ve şimdi tüm konuşmalarımızı bitirdik."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum ama durumun adil bir değerlendirmesi. Mecbur kalmadıkça Nico Hawkston'la havadan sudan konuşacak değilim. Jack'in tedirgin bakışları aramızda gidip geliyor.

"Sakın bana bunun büyük haberin olduğunu söyleme?" Kardeşime soruyorum. "Nico Hawkston şehre geri mi döndü?"

Çevresel görüşümde Nico irkildi. Bu bedensel bir irkilme değil, koyu renk gözlerinin etrafındaki kasların sıkışması. Belki kastettiğimden daha alaycı konuştum ama hâlâ Jack'in '*büyük haberinin*' ne olduğunu merak ediyorum ve bunun o *haber olmamasını* umuyorum.

Jack bardan bir kadeh şampanya alıp hiçbir sorun yokmuş gibi bana uzatıyor ama gülümsediğinde dudakları garip bir şekilde dişlerinden ayrılıyor. Hiçbir şey doğal değil.

Bu beni geriyor.

Jack, Nico'ya da bir şampanya kadehi uzatıyor. Nico kadehi alıyor, kara kaşlarının arasındaki boşlukta hafif bir kırışıklık var.

Jack elini ortaya atıp kadehini kaldırıana kadar üç kişi garip bir çember oluşturarak ayakta duruyoruz.

"Bize," diyor.

Kıpırdamıyorum. Nico babamıza kazık atmış, Amerika'ya kaçmış ve sekiz yıldır benden uzak duruyorken Jack neden hepimiz çok iyi arkadaşmışız gibi 'bize' kadeh kaldırıyor?

Nico da kadehini kaldırmadı. Gözleri Jack'e kaydı, suçlayıcı bir parıltıyla. "Ona söylemedin," diyor.

"Neyi söylemedim?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Jack'in gözlerindeki ışık sönüyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

İkisinin arasına bakıyorum. "Neler oluyor? Biriniz ağzındaki baklayı çıkarabilir mi lütfen?"

Nico gırtlaktan bir ses çıkarıyor, bu bir kahkaha da olabilir, bir inilti de. Her neyse, bunu Jack'e havale ediyor.

Jack büyük bir nefes alıyor, sonra kelimeleri bir itiraf gibi üflüyor. "Şirket için bir teklif aldım."

Hava ciğerlerimde durdu. *Teklif mi? Şirketi satmak için mi? Bu da ne demek oluyor?* Son beş yıldır babamın şirketinde kıcımlı yırtarak çalışmıyorum ki satabilelim. Şampanya kadehimi bardağın üzerine geri koyuyorum ve sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutarak, "Satmayı düşündüğünüzü bilmiyordum" diyorum.

Jack'in yüzünde bir kararsızlık ifadesi beliriyor. "Sana söylemeliydim ama önce detayları konuşmak istedim. Teklif iyi bir teklif. Gerçekten çok iyi."

Göğsümde şiddetli bir ateş yanıyor. Bana danışmadan böyle bir karar verdiğine inanmıyorum. Şokumu gizlemeye çalışıyorum ama Jack'in bunu görebildiğinden eminim. İçkisini yudumluyor, kendine gelmemi beklerken gözleri temkinli.

Bakışları ben ve Jack arasında gidip gelen Nico'ya bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve içgüdülerim beni uyarıyor, tüylerim diken diken oluyor. *Lütfen, hayır.*

Kardeşime odaklanarak, "Alıcı kim?" diye soruyorum. "Benim," diyor Nico.

Midem bulanıyor.

Hayır. *Düşüyor.*

Jack'i tamamen unutarak Nico'yla yüzleşmek için dönüyorum ve avucumu yukarı kaldırıyorum. "Oh hayır. Seni sıkmiyorum. Babamın şirketini sana satmayacağız."

"Kate, lütfen," diye azarlıyor Jack ama onu duymazdan geliyorum. Bunu asla kabul etmeyeceğimi bilmeliydi.

Patlamam karşısında soğukkanlılığı neredeyse hiç bozulmayan Nico başını eğiyor. "Bunu ikinizin özel olarak tartışmasına izin vereceğim." Bir adım geri çekiliyor. Benimkine kıyasla o kadar ağırbaşlı bir tepki ki, içimde sıcak bir utanç dalgası patlıyor.

Jack ona doğru uzanıyor. "Hayır, Nico. Kal."

Nico başını sallıyor, maun rengi saçları alnına dökülüyor. "Bunu konuşarak hallet. Sonra bana geri dön."

Jack konuşmak için ağzını açıyor ama Nico çoktan arkasını dönmüş. Nereye gittiğini bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil.

Jack kendi şampanyasını benimkinin yanına, barın üzerine koyuyor. "Bu... lanet olsun, Kate." Yumruğunu sıktı ve sinirli bir inilti çıkardı. "Bu çok kabaydı. Kızgın olduğumu biliyorum ama-"

"Lansen'i Nico'ya satamazsın." Çenem o kadar gergin ki kelimeler ağzımdan kaçıyor.

Jack daha uzun duruyor. "Satabilirim. Başka kimse bize böyle bir teklif yapmaz. Ve Nico aileden sayılır."

"O benim ailem değil," diye karşılık veriyorum. "*Asla* ailem olmayacak."

Jack iç geçiriyor. "Masaya ne kadar koyduğunu bilmek bile istemiyor musun?"

"Hayır!" Elimi bara vuruyorum.

Garsonun gözleri açılıyor ve yakındaki şampanya bardaklarını sabitlemek için elini uzatıyor. Aynı anda Jack geri çekildi, ellerini göğsüne silah doğrultuyormuşum gibi kaldırdı.

"Vay be. Bunu seni üzme için yapmadım. Umarım bunu biliyorsundur. Neredeyse on yıldır bu şirketi yönetiyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Ve Nico'ya satmak mantıklı."

Elimi barın üzerinden kaydırdım. Avuç içim acıyor ama acımıyormuş gibi yapıyorum.

"Bunu nasıl düşünebildiğini bile bilmiyorum." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama kelimelerimin boğuk, çiğ bir kenarı var. "Nico'nun şirketi satın alma şansı vardı ve o bunu mahvetti-"

"Artık farklı."

"Nasıl? Nasıl farklı? O hala eskiden olduğu gibi hırslı bir piç. Babama tamamen kazık attı." Sesimin tonu yükseliyor ama duramıyorum. "Onu kendi elleriyle öldürmüş de olabilir-"

"Kate, lütfen. Bu konuda kavgaya etmek istemiyorum. Mantıklı ol."

Makul olmak mı? Jack gibi şirketin sahibi olmayabilirim ama ben onun kardeşiyim. Arkamdan iş çevirmek ihanet gibi geliyor. Ve bunu Nico Hawkston ile yapmak? En kötüsü de bu.

Göğsümde genişleyen ısıyı kontrol altına almak için kollarımı kavuşturuyorum.

"Bunun zor olduğunu inkâr etmiyorum." Jack bana dokunmak için uzanıyor, sonra vazgeçiyor ve kolunu bırakıyor. "O benim de babamdı. Ama Nico hakkında bildiğim bir şey varsa, o da inanılmaz derecede sadık olduğudur."

"Şaka mı yapıyorsun? Çünkü ben hiç öyle görmüyorum."

Jack'in gözleri, ilk misafirlerin içeri girmeye başladığı kapıya kayıyor. Bana sakın olmamı söylemek istediğini anlayabiliyorum ama bunun yerine yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Bu konuda bana güvenebilir misin?"

"Mesele para mı? Çünkü-"

"Hayır, mesele para değil, ama önemli olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Para yaptıklarımızı temsil ediyor. Başardıklarımızı. Biz burada muhalefette değiliz. Bunu göremiyor musun? Babamı böyle onurlandırıyoruz. Sen spa projesiyle, ben de satışla. Babam bunların ikisini de isterdi. İstedğini biliyorsun."

Bunu düşünmek için bir an durdum. Babam satışı istiyordu, ama nasıl sonuçlanacağını bilseydi, bunun peşinden gideceğinden şüpheliyim. "Yine de spa projesi onu öldürmedi, değil mi?" Sözlerimden acılık akıyor.

Jack başını eğiyor, ensesini ovuşturuyor, sonra bana bakıyor. "Bunu daha sonra tartışalım. Sindirmek için zamanın olduğunda."

"Zamana ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum. "Şirketi o adama devretme."

"Senden izin istemiyorum." *Tabii ki istemiyor.* "İşte." O bir alır cebinden bir tomar kâğıt çıkardı ve bana uzattı. "Sözleşmeye bir göz atın."

Zaten bir sözleşme mi var? Ona bakıyorum ama almak için bir harekette bulunmuyorum. "Ne zamandır pazarlık yapıyorsunuz?"

"Birkaç haftadır."

Solar pleksusumda hoş olmayan bir his zonkluyor. *Beni dışarıda bırakmışlar.* "Neden bana söylemediniz? Bana güvenmedin mi?"

Jack'in çenesindeki küçük bir kas sıkılıp gevşiyor. "Şirket için en iyi seçimi yapmak zorundaydım ve Nico da o. Bu bir iş ve kişiselleştireceğini biliyordum."

Kişisel. Son dakikaya kadar bana söylememek hesaplanmış gibi hissettiriyor... ama sinir krizi geçirerek Jack'in partisini mahvetmek istemiyorum.

Girişteki insan kalabalığı büyüdü. Odaya doluşuyorlar. İyi dilekler sürüsü bize ulaşmadan önce bu konuşmayı bitirmek için saniyelerimiz var.

Jack sözleşmeyi zorla elime tutuşturdu. "Tekrar oku. Bu çok para. Hayır demek için çok fazla. Bundan daha iyisini bulamayız."

Parmaklarım kâğıdın etrafını sarıyor, buruşturuyor. Cesaret edebilsem yırtıp atacağım ama her ne kadar inkâr etmek istesem de Nico'nun iş için ne kadar parayı gözden çıkardığını bilmek istiyorum.

"Spa projem ne olacak?" Nefes alıyorum. "Sana söyleyecek haberlerim vardı." İlerlememden çok memnundum ama annemin bunu reddetmesi ve şimdi de Jack'in bana şirketi satacağını söylemesiyle kendimi aptal gibi hissediyorum. Hatta çocukça. Bir anda boğazım düğümlendi.

Jack bana doğru eğildi, endişeli görünüyordu. "Ne haberi? Söyle bana?" Sesi nazikti.

Ağlama dürtüsü o kadar şiddetli ki gözlerimin ıslak olduğundan eminim ama parmak uçlarımla sildiğimde kuru çıkıyorlar. "Sonunda ilgi çekmeye başladım. Daha önce David Webster ile bir toplantı yaptım ve o da kabul etti. Babamın spa'sını inşa ediyoruz."

Jack'in yüzünde içten bir gülümseme beliriyor. "Oh, Kate. Bu inanılmaz bir şey. Aferin."

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Artık her şeyi satıyor olmanın bir önemi var mı?"

Jack beni bir kez daha kucaklıyor ve birkaç dakika boyunca onu içime çekiyorum. "Tabii ki önemli. Bu çok büyük bir şey." Beni sıkıyor, sonra elleri üst kollarımda kenetlenmiş halde beni itiyor. "Bunun için çok çalıştın. Baban seninle gurur duyardı."

Anneme daha önce söylediğimde istediğim takdir buydu ve sonunda bunu Jack'ten duymak, bu gece zaten isyan halinde olan duygularımı daha da yoğunlaştırıyor. Kendimi onun elinden kurtardığımda boğazım tamamen düğümlenmişti. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Proje sende kalacak," diye ekliyor Jack. "Nico senin yönetmene izin verecek."

Sanki satış tamamlanmış bir anlaşmaymış gibi konuşuyor ve benim sinirim yine artıyor. Bu duygusal yo-yo'ya daha fazla katlanamıyorum.

Kollar arkamdan beni sarıyor ve belimi sıkıyor. En iyi arkadaşım Elly beni bırakıp görüş alanıma girdiğinde irkiliyorum. Sırıttıyor ama ağlamaklı yüzüme bir kez bakıyor ve Jack'e doğru yaklaşıyor.

"Ona ne yaptın?" Hırlıyor ve sarı buklelerinden oluşan vahşi yelesiyle birleşen ifadesi onu öfkeli bir dişi aslan gibi gösteriyor.

Sözleşmeyi çantama tıktırıyorum, gizli olduğunu ve Elly'ye açıklamak istesem bile yapamayacağımı biliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, önemli bir şey değil."

Bana bir kaşını kaldırıyor, sonra Jack'e dik dik bakıyor ama Jack'in hayran bakışları Elly'nin üzerinde gezinirken Elly'nin düşmanlığı hedefini bulamıyor. Beyaz mini elbisesi ve kovboy çizmeleriyle muhteşem görünüyor ama Jack herkese bu şekilde bakabilir. O var olan en büyük çapkındır. "Selam El," diyor sesi kadifemsi bir yumuşaklıkla.

Gözlerini deviriyor ve bana odaklanıyor. "İyi misin?" "Evet. Sadece babam burada olamayacağı için üzgünüm."

Elly'nin alt dudağı aşağı doğru dönüyor, mavi gözleri şefkatle dolu. "Oh, Kate. Eminim ikinizi de izliyordur."

Yorumu birkaç saniye boyunca rahatsız edilmeden öylece duruyor ve sonra bana tekrar sarılıyor. Beni bırakıp Jack'e dönmeden önce, "Bu seni neşelendirir," diye fısıldıyor. "Sana bir şey aldım." Çantasından peçeteye sarılı küçük bir paket çıkardı. Paketi Jack'e uzatırken gözleri parlıyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Mutlu yıllar."

Jack şaşkın bir bakışla hediye açar. Başının hizasına kadar yükselen, şişmiş bir penisi olan çıplak bir adamın küçük bir heykeli.

"Vay canına." Jack heykeli avucunun içinde çevirip her açıdan inceledikten sonra bakışları Elly'ye kayar. "Beni bu şekilde gördüğünü fark etmemiştim. Hiç de fena değil. Gururum okşandı. Gerçekten."

Elly oflayıp pufluyor ve ifadesi ciddileşiyor. "O Yunan bereket tanrısı Priapus, sen değilsin. Kate'in spa'sı tamamlanıp inşa edildiğinde onu dışarıya koyabilirsin diye düşündüm. Londra Kulesi'ndeki Beefeater'lar gibi kapıda iki tane gerçek boyutlu versiyonu olabilir, ama devasa penisleri var ve kıyafetleri yok."

Bu akşam ilk kez ağzımdan kahkahalar fişkırıyor. "Kulağa korkunç geliyor," diye ciyaklıyorum. "Babamın niyetinin bu olmadığı kesin."

"Evet, El," diye ekliyor Jack, sesindeki eğlence açıkça belli oluyor. "Burası bir genelev değil."

"İyi," diye homurdanıyor Elly. "Yaratıcı detayları size bırakıyorum." Sırıttırıyor. "Ama bittiğinde, saunada soyunan ilk kişi ben olacağım."

Jack ıslık çalar. "Ben ikinci olacağım."

Nefes nefese kalıyor ve şakacı bir şekilde Jack'in koluna tokat atıyor, Jack de acı çekiyormuş gibi yaparak geri çekiliyor. Elly bir kahkaha patlatıyor ve ben de dayanamayıp ona katılıyorum, ortamı yumuşatmak için burada olmasından dolayı içimi bir minnettarlık dalgası kaplıyor. Jack rol yapmayı bırakıp ellerini ceplerine sokarak ikimize de gülümserken biz kıkırdamaya devam ediyoruz.

Oda doluyor ve kahkahalarımız hafiflediğinde Elly etrafına bakınıyor. "Hadi," diyor bana. "Şurada eğlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi görünen çok yakışıklı bir garson var."

En iyi arkadaşımın odanın öbür ucuna fırlayışını izleyen Jack'in alnında küçük bir kaş çatma beliriyor. "Sanırım benden hoşlanıyor," diyor kendi kendine başını sallayarak.

Homurdanıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Bana ereksiyon halinde bir penis verdi," diyor, sanki bunu doğruluyormuş gibi. "Spa için."

Jack gözlerini devirir. "Her neyse."

Gülümsüyorum. Jack'in egosu olağanüstü; Elly başka biriyle sohbet etmek için ondan uzaklaşıyor olsa da, evrensel olarak karşı konulmaz olmadığına onu asla ikna edemezdim.

Onu gözünün önünden uzaklaştırmak istercesine gözlerini kırpıştırıyor, sonra bir elini ağzına götürüp başını sallıyor ve bana bakıyor, gözleri özür dolu. "Satış haberini sana bu şekilde vermemeliydim. Özür dilerim. Gerçekten."

Sözleri göğsümde baskıya neden oluyor. Ona kızgın olmak istemiyorum, özellikle de doğum gününde. Ona yarı mutlu, yarı hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Doğum günün kutlu olsun ağabey. Seni hâlâ seviyorum."

Bir nefes verdi ve omuzları çöktü. Tahmin ettiğimden daha gergindi. Belki de onu affetmemi hiç beklemiyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, elime bir kadeh şampanya tutuşturmadan önce anlamlı bir iki saniye bakışlarımı tuttu. "Keyfini çıkarmaya çalış, olur mu?"

"Evet, evet," diye cevap veriyorum umursamazca.

Jack'in arkadaşları etrafımızı sarıyor, onun ilgisini çekmek için sabırsızlanıyorlar ve ben de kalabalığı yararak onu kendi haline bırakıyorum.

Bir kadeh şampanya içiyorum ve hemen ardından bardan aldığım ikinci kadehi içiyorum. Buna eğlenmek diyemem ama en iyisi bu.

Elly'ye doğru ilerliyorum, o da geldiğimi hissetmiş olmalı ki koşarak yanıma geliyor ve kolumu tutuyor. "Bu arada," diyor komplocu bir sesle

Fısıltı. "Vestiyer görevlisi dışarıda üzerinde Nico Hawkston'ın yüzü olan bir dergi okuyor. Ne kadar garip değil mi?"

NICO

Lanet olası Kate Lansen.

Bu anlaşmayı yaptığımı sanıyordum. şimdi ne kadar yaygara koparacağını merak ediyorum. Alıcı olduğumu itiraf ettiğimde, yüzündeki ifade saf bir öfkeydi. Ama gözleri nefretle parlarsa bile çok etkileyiciydi. Ve eğer bu tür bir tutkuya sahipse, yatakta vahşi olabilir.

Rahatsız edici bir düşünceden bahsediyorum.

Bu geceye kadar Kate'i 18 yaşından beri görmemiştim. Aynı güzellikte ama yüz hatları daha olgun. Gençken sahip olduğu o saflık gitmiş ve geriye kalanlar daha çekici.

Ama Kate ne kadar çekici olursa olsun, iyi bir anlaşmanın önüne geçmesine izin veremem.

Onu kalabalığın içinde bulabilirsem, onunla bire bir konuşabilirsem... şirketi satın almanın kötü bir şey olmadığına ikna edebilirsem... *benim* kötü bir şey olmadığıma...

Kalabalığı tarayıp onu bulmak için odaya göz gezdiriyorum. Kahretsin, burası çok kalabalık. Görünüşe bakılırsa, Jack Londra sosyete sayfalarının yarısını davet etmiş. Birlikte okula gittiğim en az üç çocuk, yirmi iki yaşımdayken annemin bana ayarlamaya çalıştığı bir kadın ve İngiltere'nin en genç (ve muhtemelen en zengin) Dükü Henry Banville var.

Ama Kate'den iz yok.

Dirseğime yapılan bir dürtme beni şimdiki ana geri getiriyor. Çarpmanın etkisiyle kadehimden şampanya dökölüyor.

"Dikkat et!"

Kardeşim Seb kıkırdıyor. Sol yanağında o küçük gamze beliriyor ve mavi gözleri eğlenceyle dans ediyor.

Seb şampanya kadehini benimkiyle tokuşturarak, "Sanki içiyorsun da," diyor. "Kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Jack henüz sözleşmeyi imzalamadı. Tamamlanması gereken birkaç küçük ayrıntı kaldı."

"Ciddi bir şey yok mu? Engel yok mu?"

"Hayır." Seb'e Jack'in küçük kız kardeşinin her şeyi rayından çıkarabileceğini söyleyecek değilim. "Ama resmileşene kadar kutlama yapmayacağım."

"Yeterince adil." Seb dirseklerini arkasındaki bara dayayıp partiye bakıyor. Bir an için düşünceliydi. "Bu gece Erica'yı da getireceğini umuyordum."

"Meşguldü."

Erica Lefroy İngiltere'nin en iyi podyum modelidir ve uzun zamandır arkadaşımıdır. Birkaç yıl önce birkaç kez çıktık ama romantik bir ilişki yaşamadık. O zamandan beri arkadaşız ve ne zaman birlikte görülsek basın bunun için çıldırıyor. Bu ilgi canımı sıkıyor ama ona eşlik etmekten katlanabileceğim kadar keyif alıyorum.

Seb'in onun hakkında konuşmak istediğini söyleyebilirim ama dikkatim çok dağınık. Eğer bu gece bu anlaşmayı yapamazsam, uyuyamayacağım.

"Ne oluyor lan?" Seb dikkatimi çekerek mırıldanıyor. "Matt mi o?"

Seb'in bakışlarını takip ediyorum. Ortanca kardeşimiz kaşlarını çatmış, kalabalığın arasından hızla ilerliyor. Dikkatle odanın diğer tarafındaki bir şeye odaklanmış durumda. Ne olduğuna bakmak için dönüyorum ve karısı Gemma ile ergenlik çağındaki oğlu Charlie'yi görünce midem bulanıyor.

Gemma'nın zarif sarı saçları Grace Kelly yüzünü çerçevesiyor ama görmeye alışık olduğum dengeli, mesafeli kadından çok uzak. On beş yaşındaki Charlie, Gemma'nın koluna yapışmış, onun yanında tökezleyerek yürüyor, ayakları soluk mavi gece elbisesinin eteklerine takılıyor. O kadar sarhoş ki güçlkle ayakta durabiliyor ve Gemma onu bir çukura itmek istiyormuş gibi görünüyor.

Charlie'nin saçları şok edici bir elektrik mavisi. Siyah kravat takımı ne kadar konformistse saçı da o kadar eksantrik. Anne ve oğul diğer konukların dehşet dolu bakışlarını üzerlerine çekiyorlar.

"Bu iyi bir şey olamaz," diyor Seb nefesinin altından ve bana temkinli bir bakış fırlatıyor. "Charlie *Sonic the Hedgehog'a* dönüştü."

"Eğer Sonic dışarı çıkmadan önce yarım şişe votka içtiyse."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Seb.

Charlie benim tek yeğenim. Annemin neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olan ergen hamileliği. Bunun olmamasının tek sebebinin Gemma'nın Von Arsworz ailesinin bir parçası olması olduğuna eminim.

Bu yüzden Matt'in bir altın arayıcısı tarafından tuzağa düşürülmüş olması pek olası değildi. O sadece prezervatif takmayan aptal bir gençti.

Küçük merhametler.

Seb, "Onları öldürecek," diye mırıldandı.

Başka bir şey söylemeden, karı kocanın çarpışmasına doğru koşuyorum, umarım evlilik savaşının dans pistinde patlak vermesini önleyebilirim. Seb arkamdan kayarak geliyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Oraya vardığımızda Matt fısıldayarak bağıyor, öfkesi yüzeyin altında fokurduyor. "Oğlumuz neden o kadar sarhoş ki altına yapacakmış gibi görünüyor?"

Gemma Charlie'yi ayağa kaldırırken ofluyor. "Bu benim olduğu kadar senin de suçun Matthew."

Matt'in gözleri faltaşı gibi açılıyor ama Gemma'nın haklı olabileceğinden şüpheleniyorum. Matt'e böyle bir şey söyleyeceğimden değil ama çok çalışıyor. Nasıl olur da çocuklarının yanında olabilir?

"Bunun neresi benim suçum?" diye homurdanıyor.

Seb gözüme takılıyor, sanki burada olmak *bizi* öldürecekmiş gibi parmaklarıyla boğazını kesiyor. Sonra başparmağını sallayarak onları kendi hallerine bırakmamız gerektiğini işaret ediyor.

Matt'i bu karmaşayla terk etmeyi reddederek başımı sallıyorum. Charlie'nin kolunu omzuma dolayarak ağırlığını Gemma'dan alıyorum.

Lanet olsun, bu çocuk içki ve ter kokuyor. Seb, gözlerini hafifçe devirerek diğer tarafını tutana kadar tüm ağırlığıyla bana yaslanıyor.

Gemma bana ya da Seb'e aldırmadan elbisesinin kollarını düzeltiyor ve buz gibi bakışlarını Matt'e dikmeden önce bir tutam sarı saçını omzunun üzerinden savuruyor.

"Bensiz gitmişsin. Yalnız gelmek istemedim, bu yüzden onu da yanımda getirdim." Bir elini tembelce havaya kaldırdı. "Bir süreliğine onu gözden kaybetmiş olabilirim."

Matt'in gözleri bana kaydı. Bakışlarındaki hayal kırıklığını görmek acı verici. Bir barın ortasında durmuyor olsaydık, muhtemelen bağırdı. Ama bağırmıyor. Onun yerine, "Ve saçları." diye sorarken sesinde kontrollü bir öfke gürlüyor. Bu ne zaman oldu?"

Gemma gönülsüz bir omuz silkme hareketi yapıyor, sol eli hâlâ havada sallanıyor.

"Hey, baba," diye geveliyor Charlie, başını sallayarak. "Saçını kendim yaptım. Bu sabah. Dilime de piercing taktırdım. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Charlie gözlerini zar zor açarak dilini dışarı sarkıttı. Gümüş bir top tam kıvrıma oturuyor. O kadar sarhoş ki onunla mantıklı bir konuşma yapma şansımız yok ama piercing yeni gibi görünmüyor.

Matt'in yanakları, çenesini kaplayan koyu renk saçlarının üzerinde kızarıyor. Charlie'yi benimle Seb'in arasından kaldırıyor ve ağırlığını tek başına omuzluyor. Oğlunu olabildiğince dik durmaya zorluyor ama Charlie hemen yığılıp kalıyor, gözleri kapanıyor. Çocuk iyice boku yemişti.

Matt, "Onu eve götürüyorum," diye anons ediyor ve Gemma itiraz edemeden çıkışa yöneliyor. Gemma onun arkasında topuklarının üzerinde sallanıyor.

"Ama ben sadece bir içki içtim," diye feryat ediyor. Seb'in yüz ifadesi benim inançsızlığımı yansıtıyor.

Matt omzunun üzerinden, "O zaman burada kal," diye tükürüyor. Gemma doğru şeyi yapmayı düşünüyormuş gibi duraksıyor, sonra bara doğru çekip gidiyor ve Matt'i sarhoş Charlie'yle baş başa bırakıyor.

Kulak misafiri olmadıklarında Seb, "Eğer yakında ondan boşanmazsa, bunu onun yerine ben yapacağım," diyor.

Durum bu kadar berbat olmasaydı gülerdim. "Perişan haldeler."

"Evet." Seb yanından geçen tepsiden bir şampanya alıp uzun bir yudum içiyor. Yirmili yaşlarının başında çekici bir kadın yanından geçiyor. Adımlarının ortasında durup bakışlarını Seb'in üzerinde gezdiriyor, Seb'in gözleri bir çizgi film gibi fırlıyor.

"Ben gidiyorum..." diye başlar. "Evet. Siktir git."

Yalnız kalınca rahat bir nefes alıyorum. Kardeşlerimi seviyorum ama bu akşam daha fazla aile içi sorunla uğraşmak zorunda kalırsam, gece yarısından önce bir paket migren hapı yutmam gerekecek.

Nefes almanın değerini anlamam uzun sürmüyor çünkü Jack Lansen bana doğru bir yol açıyor. Giderken gülümsüyor ve el sıkışıyor, sanki ünlü biriymiş gibi kadınları yanaklarından öpüyor ama bana ulaştığında gülümsemesi kayboluyor.

"Tanrı'ya şükür hâlâ buradasın," diyor. "Kate'in seni binadan kovmuş olabileceğini düşündüm."

Kız kardeşinden bahsedince içim cız etti. "Benden kurtulmak için bundan daha fazlası gerekirdi," diyorum ona, şampanya kadehimin kalıntılarını boşaltmadan önce. Bir garson beliriyor ve hemen dolduruyor. Çevresel görüşümde çırpınıyor, işinin gerektirdiğinden daha uzun süre oyalanıyor. Hafifçe sinirlenerek ona gülümsüyorum, o da bana içtenlikle karşılık veriyor.

Jack'e odaklanıyorum ve garson nihayet mesajı alıyor, diğer konuklarla ilgilenmek için uzaklaşıyor.

"Ona daha önce söylemeliydim," diye itiraf ediyor Jack. "Ama ona sürpriz yapmak istedim. Bu kadar kötü karşılayacağını düşünmemiştim. Şirketin babamla olan son bağı olmasıyla ilgili garip bir takıntısı var. Ve eğer artık ona sahip değilsek, sonunda onu gömüyoruz demektir."

"Böyle mi söyledi?"

Jack yanağını kaşıyor, gözlerimle buluşmuyor. "Aşağı yukarı."

"Hadi oradan. Asıl meselenin satış olmadığı gün gibi ortadaydı. *Bana* satmak."

Jack'in kaşları çatılıyor ve sanki yukarıda ilginç bir şey varmış gibi tavana bakıyor. Kontrol etmek için yukarı bakıyorum: yok.

"Karışık bir durum," diye mırıldandı. "Senin bir şansın olduğunu ve bunu mahvettiğini düşünüyor."

Siktir et bu saçmalığı. "Ona gerçeği söylememiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

Jack sertleşiyor ve bu kez gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hayır. Bu onu kesinlikle mahveder ve ben onu bu acıdan kurtarmayı tercih ederim." Yüzümdeki anlaşmazlığı görmüş olmalı ki hemen devam etti. "Babamıza nasıl tapıldığını biliyorsun. O adam yanlış yapmazdı. Bunu ondan alamam." Jack iç geçirdi. "Babam yerine senin sorun olduğunu düşünmesi daha iyi."

Sorun.

En azından Azrail'den daha iyi. Basında bana öyle diyorlardı. Kahretsin, korkunçtu. Gazeteler, "*Acımasız Nico Hawkston Gerard Lansen'i öldüren anlaşmadan vazgeçti*" gibi manşetler atıyordu, sanki yaptıklarım birinin kalbinin durmasına neden olabilirmiş gibi.

Dediğim gibi, *saçmalık*. Hepsi saçmalık. Ama o zamanlar dikkatimizi dağıttığı için minnettardık çünkü asıl kirli gerçeği saklıyordu.

Kate de diğerleri kadar bilgisizdi. Benden nefret etmesine şaşmamalı.

Göğsümde bir şey garip bir şekilde çekiştiriyor ve bunun fiziksel rahatsızlığı bana bunca yıl neden onu düşünmemeye çalıştığımı hatırlatıyor.

Jack'e sert bir bakış fırlatıyorum. "Ona söylemeliyiz. O artık bir çocuk değil. O zamanlar çocuk olduğundan da emin değilim."

Jack bana acı dolu bir gülümseme veriyor. "Dürüst olmak gerekirse, gerek yok. Eski yaraları açmanın bir anlamı yok. Ayrıca, babama bunu ondan saklayacağımıza dair söz verdik." Gerard Lansen'in ölüm yatağındaki görüntüsü, yüzü bitkin ve

Çizilmiş, zihnimde yanıp sönüyor. Jack eğiliyor ve bir hatırlatma fısıldıyor, "Son arzusu, Nico."

Çenem kilitlendi. Keşke bunu hiç kabul etmeseydim. "Ne olduğunu hiç sormadı mı?"

"Hayır. O şirkete katıldığında ben her şeyi dengelemiştim. Senin sayende." Jack elini alnına götürdü. "Şu anda kızgın olabilir ama kendine gelecektir. Her şeyin altında yumuşaklık var."

Yumuşak mı?

Kate'in jakuzide bikinisinin üstünü kaydırarak çıkardığı, göğüslerinin dolgun, meme uçlarının sivrildiği... sahnenin buhardan ve geçen zamandan bulanıklaştığı görüntüler hemen gözümün önüne geliyor.

Kahretsin. Neredeyse on yıldır karşılaşmadığım bir kadın bu, ama en ufak bir imada onu kıyafetleri olmadan görüyorum.

Jack konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemiyorum, Kate'i düşünmeye dalmışım.

"Nico?" Jack'in sesi içeri giriyor ve onu bana endişeyle bakarken bulmak için yeniden odaklanıyorum. *Tanrı aşkına.* Bu kadın şimdiden dikkatimi daha önemli şeylerden uzaklaştırıyor. "Pardon, ne dedin?" İdare ediyorum.

"Kate," diye açıklıyor Jack. "Onun kocaman bir kalbi var. Her şey yoluna girecek. Zaten çocukken sana karşı hep bir şeyler hissetmiştir." Kaşlarımı çatıyorum ve Jack bir süre şaşkınlığımı gözlemliyor, sonra sırtarak kaburgalarımın dirsek atıyor. "Aklına bir şey gelmesin. O senin için fazla iyi."

"Doğru. Tabii ki," diyorum ve Jack bana şaşkın bir bakış atıyor, muhtemelen şaka olması gereken bir şeye ciddi bir cevap verdiğim için. *Lanet* olsun. Eğer Kate'i küçük kız kardeşi dışında herhangi bir şekilde düşündüğümden şüphelenirse, üzerime saldığı kuduz köpeğe sikimi kaptırırdım.

Yirmili yaşlarımızın ortasındaayken, ortak arkadaşlarımızdan biri şenlik ateşi gecesi partisinde onunla birlikte olmayı denedi. Havai fişekler, marshmallowlar ve kışını sinsice okşamak.

Jack ona öyle bir yumruk attı ki bir dişini kaybetti.

Ondan sonra hiçbirimiz ona yaklaşmadık. Jack o kadar aşırı korumacıydı ki, babasının şirketinin enkazını kurtarmak için fazla mesai yapmıyor olsaydı, onu odasına hapsedmek için üniversiteye kadar takip ederdi.

Ve kesinlikle Jack'e jakuziden hiç bahsetmedim. Doğum günü partisinde beni nasıl kucakladığını. *Kahretsin, muhtemelen tam da bugündü... on yıl önce?* O sadece bir çocuktı; belki on altı ya da on yedi. Orada

Hiçbir şekilde onu itmiyor, içeri girmesini söylemiyordum ama ben daha lafımı bitirmeden bikinisinin üstünü kısa sürede çıkarmıştı. Bir havlu kapıp kaçmaya çalışırken beyaz bikini altının neredeyse nasıl transparan olduğunu hâlâ hatırlıyorum.

Jack elini sertçe omzuma koydu. "Gidip odada çalışmam lazım. Bu gece onlara bir dakikamı ayırmazsam kaç kadını hayal kırıklığına uğratacağımı biliyor musun?"

Jack'e beklenen kıkırdamayı yapıyorum ve o da beni barda yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Bir garson -bu sefer farklı bir garson- bardağımı dolduruyor. Birkaç dakika baloncukların yükselişini izliyorum ama tek düşünebildiğim Kate ve bu gece en azından onunla anlaşma hakkında konuşmaya çalışmadan buradan ayrılamayacağıma karar veriyorum.

Yeni doldurduğum bardağımı alarak birkaç dakika odada dolaşıyorum. Sonunda onu gördüğümde, dünyada umurunda değilmiş gibi gülüyordu ve görmemem gereken bir versiyonunu gördüğüm gibi sinir bozucu bir hisse kapılıyorum. Davet edilmediğim bir parti. Boğazımın dibinde bir duygu düğümü oluşuyor, köprücük kemiğimin arkasında zonkluyor. *Ne oluyor lan?*

Kate bir elini uzun, siyah saçlarının arasından geçirip omzunun üzerinden iterek parlak tülün sırtından aşağı düşmesini sağlarken yutkunuyorum. Anında saçlarını yumruğuma dolamak ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamak istiyorum.

Kalabalık kabarıp kayıyor ve onu kaybediyorum, ama gözlerimi kapatsam bile hâlâ orada olacağından eminim - o uzun, sıkı bacaklar ve kıcının mükemmel kıvrımı - retinalarıma kazınıyor.

Hay sikeyim.

Onu bulmam lazım. *Şimdi.*

KATE

Jack'in çok fazla arkadaşı var. Parti tüm hızıyla devam ediyor ve bar kesinlikle insan kaynıyor. Elly'yi yarım saat önce tuvalete gitmek için yanımdan ayrıldıktan sonra kaybettim.

Muhtemelen burada olmaması daha iyi, çünkü ona Nico'dan ve anlaşımdan bahsetmeme çabası beni yıpratıyor ve sözleşme çantamda bir delik açıyor. Onu okumam gerek.

Nico gittiğinden beri başka bir şey düşünemiyorum. Zihnimin karanlık köşelerinde bir hayalet gibi dolaşıyor. Sürekli dönüp bana baktığını görmeyi bekliyorum ama bir an bile göz göze gelmedim. Belki de gitmiştir. Rahatsız edici bir şekilde hayal kırıklığı gibi hissettiren bir şey karnıma yerleşiyor ve bu cehennem gibi kafa karıştırıcı.

İhtiyacım olan şey kendime ayıracağım bir an ve temiz hava almak.

Partiye katılanların arasından sıyrılıp çatı katındaki balkona kaçıyorum. Sıcak bir akşamda burası insanlarla dolup taşardı ama bu gece havada bir serinlik var. Sigara içenler bile dışarı çıkmaya cesaret edemiyor. Ben yalnızım.

Mükemmel.

Tek sorun, paltomu vestiyere bırakmış olmam ve dışarı çıkarken alma zahmetine katlanmamış olmam. Ne yazık ki az giyinmişim.

Şehrin ışıkları yıldızlar gibi parıldıyor. Burası çok güzel ama tadını çıkaramıyorum. Jack ve Nico'yla daha önce yaptığım konuşma ruh halimi bozdu ve Elly dikkatimi dağıtmak için yanımda olmadığı için aklımda tekrar canlandırıyorum.

Jack babamın şirketini satmak istiyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Şampanya bardağımı duvara dayıyorum, böylece sözleşmeyi çantamdan çıkarıp tarayabiliyorum. İskelet bir sözleşme -sadece birkaç sayfa- ama anlaşmanın ana detaylarını vurguluyor. Sayfanın en altına ulaşıyorum ama teklif edilen fiyattan eser yok. Sayfayı çevirmek üzereydim ki-

"Küçük K."

Kalbim sarsılarak durdu ve balkonun etrafını saran korkulukları kavradım, metal o kadar soğuk ki ısıyor.

Nico Hawkston arkamda bir yerde duruyor ve onu düşünmeme rağmen, varlığının gerçekliği hayal ettiğimden daha yoğun. Enerjisi elektromanyetik bir güç gibi sırtımda titreşiyor. Arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

Kadehimi kaldırıp şampanyamın geri kalanını yudumluyorum, alkolün vücudumun onun sesine karşı verdiği asi tepkiyi bastırmasını umuyorum. Ne yazık ki, sadece ateşi körüklüyor.

O yaklaşırken yavaş bir nefes alıyorum, ayakkabılarının her tıkırtısı kalbime bir kurşun gibi çarpıyor. Tam yanımda durana kadar silueti çevresel görüşümde beliriyor ve karnımın alt kısmındaki ısı sarmalı kıpkırmızı oluyor.

Başka bir gerçeklikte, bu durum romantik olabilirdi: ikimiz karanlıkta yalnızız, dünyanın geri kalanı yakınlığımızdan habersiz. Bundan çok uzakta olmamız bana acı veriyor.

İsteksizce dönüyorum.

Karanlıkta yüzünün hatları sertleşiyor, elmacık kemiklerinin altına taştan agresif bir şekilde yontulmuş gibi acımasız gölgeler düşüyor. Kalın, koyu renk saçları alına dökülüyor ve yüzündeki tek duygu belirtisi kaşlarının arasındaki en küçük kırışıklık.

Balkon duvarına yaslanmış, bir elini pantolonunun cebine sokmuş, akşam yemeği ceketinin kenarını yukarı kaldırıyor. Sıradan bir zarafet ve sofistike bir tavır sergiliyor, hepimizin karbondioksit soluması kadar doğal bir şekilde seksapel sızdırıyor.

Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz, gözleri o kadar yoğun ki sanki beni yutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Beyaz dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor ve bu çok seksi. Beynimdeki tüm kan boşalıyor, bacaklarımın arasında ahlaksızca birikiyor.

Bu şekilde kaç saniye geçti? Beş mi? On mu? Yoksa sadece uzun bir saniye mi? Hiçbir fikrim yok. Entelektüel düzeyde, bir şey söylemem ya da yapmam gerektiğini biliyorum ama yirmi altı yaşındaki bedenim, başlangıç bloklarından fırlayıp doğruca Nico'nun kollarına atılmak isteyen ergen ben tarafından ele geçirilmiş durumda.

Ve bu kesinlikle gerçekleşemez.

"Anladığım kadarıyla anlaşılmaya hevesli değilsin?"

Sözleri beni kendime getiriyor ve dudaklarımdan kaba bir kahkaha dökülüyor. "Sana bu fikri ne vermiş olabilir?"

"Yüzüme karşı küfretmen oyunu ele verdi." İki parmağıyla çenesinin alt tarafını okşuyor, gözlerinde bir eğlence parıltısı.

Sert bir rüzgâr balkondan aşağı doğru esiyor ve tüm vücudum titriyor.

"Ceketsiz burada olmak için çok soğuk," diyor bana. "Benimkini al."

Bu bir soru değil. Tipik Nico, kontrolünü kibarlık numarasıyla gizliyor.

Ceketini çıkarırken kolonyasının kokusu bana doğru yayılıyor ve vücudum tahrikle uğulduyor. Geçmişe ait bir anı gibi gelmiyor. Günümüze ait bir his. *Şimdiki an.*

Çok uzun süre sessiz kaldım çünkü Nico hâlâ ceketini uzatarak, "Küçük K?" diye tekrarlıyor.

"Sana söyledim, sadece Kate. Ve hayır, teşekkür ederim. Senden bir şey almaktansa donmayı tercih ederim."

Bakışları daralıyor ama ceketini geri çekip tekrar giyerken söylediklerimi sorgulamıyor.

"Jack sana sözleşmeyi gösterdi," diye onaylıyor, elimdeki kâğıda başını sallayarak. "Bir parti için ciddi bir okuma."

Sıradan ses tonu beni öfkeliendirdi. "Sanki sen buradayken partinin tadını çıkarabilirmişim gibi," diye mırıldandım. Bunu duymasını istediğimden bile emin değilim ama varlığının hoş karşılandığını düşünmesini de istemiyorum. Hoş karşılanmıyor. *Kesinlikle değil.*

Nico sertleşiyor. "Tanrım, Kate. Hava kadar soğuksun. Neler oluyor? Lansen'i satın almamla mı ilgili?"

Bu benim için bir fırsat. Bu konuyu doğrudan ele almazsam, cesaretimi kaybedeceğim. "Babama yaptıklarından sonra yanımıza gelmeye cesaret etmene şaşırdım." Sesim öfkemi dizginleme çabasıyla gerginleşiyor.

Bitmek bilmeyecek kadar uzun bir an boyunca kıpırdamadan duruyor.

Sonra, nihayet, "Ah." Kaşlarını çatarak ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Tam olarak ne yaptığımı

düşünüyorsun, Küçük K?" Sesi ipek gibi.

sınıf aksanı karanlık gecede kristal gibi.

"Bana öyle demeyi kes," diye

çıkışıyorum.

Nico'nun tek tepkisi kaşlarını kaldırmak oluyor, dikkati bir saniye bile benden ayrılmıyor. Bekliyor ve sorusuna cevap verme ihtiyacı kızgınlığının önüne geçiyor. "Sen benim babamı öldürdün."

Cevap vermeden önce bir süre geçti. "Bu sonuca nasıl ulaştın?"

Sesi sakın ama meraklı, içimdeki şüphe ölmekte olan bir canavar gibi çırpınıyor. Ama haklı olduğumu biliyorum. *Neden bunu kabul etmiyor?* Parmaklarım bardağımın sapında sıkılaşıyor.

"Zamanlama. Sen satın almayı reddettikten iki hafta sonra ölmüştü."

Nico başını eğiyor, sanki kafatasımı açıp içinde neler olduğunu görmek istiyormuş gibi beni inceliyor. İncelemesi beni tedirgin ediyor ve aniden ayak parmaklarımda, ellerimde... kanımın *vin vin vinlayışında* bir nabız atışının farkına varıyorum.

"Ebeveynini kaybetmenin senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ve tüm yaşadıkların için üzgünüm." Bu beni bir an için sersemletiyor ama Nico duraksamadan ekliyor: "Ama babanın ölümü, her ne kadar istesen de, benim üzerime yıkabileceğin bir şey değil."

Öfkeli bir sıcaklık içimi kavuruyor. "Eğer inkarını dinlemek zorunda kalırsam-"

"Kalp kriziydi." Her kelimeyi telaffuz ediyor, heceleri keskinleştiriyor, sanki hayallerimi delip geçeceklerini düşünüyor. *Küçümseyici pislik*. "İş hayatında olur böyle şeyler. Eğer çok stresliyse, belki de baban bu oyunu oynamamalıydı."

Boğazıma bir öfke düğümleniyor ve sonra kelimeler aceleyle ağzımdan kaçıyor. "Onu öldüren stres değildi. Siz öldürdünüz. Senin lanet seçimlerin. O anlaşılmayı her şeyden çok istiyordu. Ve Lansen iyi bir işti. O zaman neden satın almadın? Neden onu oyaladın?" Nico'nun cevap vermesi için bir süre duraksıyorum ama cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "Babam bunu hak etmedi. O iyi bir adamdı. Senin olabileceğinden yüz kat daha iyi bir adamdı."

"Öyle mi?" Nico'nun bakışlarında beni konunun dışına çeken bir şey var: yüz hatlarındaki yumuşama, gözlerindeki yumuşaklık. Tahmin etmem gerekirse, bu acıma.

Nico Hawkston bana acımayacak.

"Evet, yüz kere. Binlerce kez. Sadık, şefkatli, dürüst. Oysa sen, sen... onun hayatını mahvettin. Hayatına *son* verdin."

Nico hiç etkilenmeden bana bakıyor, ben ise soğukkanlılığımı kaybediyorum ki bu sıcaklıkta bu etkileyici bir başarı. Öfkenin altında bir yerlerde, bunların hiçbirini söylememem gerektiğini biliyorum. Jack beni duyabilseydi, kafamı koparırdı ama duramıyorum.

"Babam emekli olacaktı. Her şeyi planlamıştı. Satıştan gelen parayla Güney Fransa'da bir tekne ve ev almak istiyordu. Onunla kalacaktık. Bu onun emeklilik planıydı. Onunla kalabilirdik.

Bir aile olarak birlikte geçirdiğimiz yıllar vardı." Nico'nun gözlerinin içine bakmadan, sesim kederle kalınlaşarak sözümü kesiyorum. "Yılların anıları. Çocuklarımı oraya getirmemi istedi. Torunlarını. Onun bir geleceği vardı ve sen onu yok ettin. O para... kenara koymak istediği para-"

"Küçük K-"

"Adımı böyle söylemeyi kes!"

Kaşları çatıldı. "Ne gibi?" "Sanki umurundaymış gibi."

Düşen sessizlik kırılğan ve ince; Nico'nun tek eliyle kaldırıp atabileceği bir örtü, sözlerimin altında saklanan, uzun zamandır inkâr edilmiş tüm duyguları açığa çıkarıyor.

İtiraz etmesini ya da onaylamasını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Daha fazla dayanamıyorum.

"Biliyor musun? Bunun bir önemi yok." Kolum ona doğru sallanıyor. Kendimi aptal durumuna düşürüyorum ama umurumda değil. Bırak ne isterse düşünsün. Yunan tanrısı gibi görünse de o zalim, hesapçı bir piç.

Sözleşmeyi avucumun içinde ezip yere atıyorum. Rüzgâr onu yakalıyor ve balkon zemininde Nico'nun son derece cilalı siyah ayakkabılarına doğru sürükleniyor. Ayağını kaldırıyor ve eğilip kağıdı almadan önce yerine sabitliyor. Onunla ne yapmaya niyetli olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek için beklemeyeceğim.

Hışımla cam kapılara doğru geri döndüm. Parti içeride hâlâ devam ediyor. Herkes mutlu ve rahat görünüyor, oysa ben duyguların tüm gamını yaşadığım paralel bir evrene nakledildim. Nefret ve şehvet vücudumdaki her hücrede coşkulu bir mekik koşusu gerçekleştiriyor.

Şu anda o neşeli insanlarla birlikte olamam ve kesinlikle burada Nico Hawkston'la kalamam.

Eve gitmek zorundayım.

Tam kapıya ulaştığımda bir el benimkini kavırıyor, sert ama nazik. "Bekle."

Nico'nun dokunuşu tenimi dağlıyor ve durma noktasına geliyorum, içimdeki elektrik zıplıyor, her bir tüyüm diken diken oluyor.

Nefes alamıyorum. *Düşünemiyorum.* Biyokimyasal reaksiyonlar vücudumda havai fişekler gibi patlıyor.

Bana dokunuyor.

Olduğum yere yapıştım, bedenlerimizin birleştiği yere demir attım. O kadar yakınımda duruyor ki omuzlarının genişliği ve takım elbisesinin altında yatan güç beni şaşırtıyor. Onu asla alt edemezdim ya da ondan daha hızlı koşamazdım. Onun

Kokusu gecenin serin havasına karışıyor, almadığım bir ceket gibi etrafımı sarıyor.

Bakışları birleştiğimiz yerde sabitleniyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor, sanki elimi tutmak beyninin teklemesine neden olmuş gibi. *O da mı böyle hissediyor?*

İfade kayboluyor ve bakışları vücudumdan yüzüme doğru yavaş bir yol izliyor, etimde kıvılcımlar çıkartıyor.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, içimdeki genç bağılıyor olsa da, *dokun bana, her yerime dokun.*

Nico beni bırakmıyor. "Ne kadar para ayırmak istedi?" Sesi alçak; fısıltıdan çok bir titreşim ve kemiklerimde yankılanıyor. "Ev için. Tekne için. Seninle asla sahip olamayacağı geleceği için. Ne kadardı?"

Eğiliyor, nefesinin sıcaklığı yanağımda gölgeleniyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Farkında olsun ya da olmasın, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Bundan daha fazlasını istiyorum. *Ondan daha fazlasını.* Ve bunu istediğim için nefret ediyorum.

Cevap beklerken karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"On milyon." Sesim soluk soluğa ve kulağa nasıl geldiğinden utanıyorum. "Senin gibi biri için hiçbir şey, ama babam için çok büyük bir meblağ."

Nico elimi bırakıyor, gerginlik bir anda yok oluyor ve aramızdaki devreyi kesiyor. Geri adım atıyor ve aramızdaki mesafe, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeyin çalınması gibi geliyor.

Buruşturulmuş sözleşmeyi düzleştiriyor ve ceketinin içinden bir kalem çıkartıyor, kağıda bir şeyler karalıyor, sonra düzgünce katlıyor.

Kağıdı uzatıyor, aramızdaki uçuruma doğru uzatıyor.

Mücadelem tükendi ve sözleşmeyi alırken kendimi ona boyun eğerken buldum. Kontrat onun elinden çıkıp benim elime geçer geçmez keskin bir baş hareketiyle beni selamlıyor.

"İyi geceler, Küçük K. Seni tekrar görmek güzeldi."

Bu kovulma suratımda bir tokat gibi patladı. Nico etrafımda dolanıp cam kapıları iterek açtığında donup kalıyorum, partinin içinde kayboluyor ve beni dünyanın değiştiğinin farkına varmakla baş başa bırakıyor.

Nico Hawkston'a olan ilgimin çoktan bittiğini sanıyordum.

Daha fazla yanılamazdım.

Soğuk bir esinti elimdeki kâğıtları karıştırıyor ve çarşaf lar açılıyor. Jack haklıydı; Nico'nun şirket için ödediği bedel muazzamdı. Çoklu

Milyonlar. Jack'i Zenginler Listesi'ne sokacak bir miktar. İkinci sayfanın altında siyah mürekkeple yazılmış ama üzeri çizilmiş.

Altına Nico başka bir rakam karalamış.

Doğru görüp görmediğimi kontrol etmek için gözümü kırıyorum, çünkü teklifini tam on milyon pound artırmış gibi görünüyor. Nico'nun ardında bıraktığı sisin içinden tutarlı düşünceler çıkarmaya çalışırken parmağımı düzgün sıfırlar dizisinin üzerinde gezdiriyorum.

Gerçekten daha fazla paranın bunu daha iyi hale getireceğini mi düşünüyordun?

Öfke köprücük kemiklerimin üzerinde bir boyunduruk gibi duruyor ve sadece saniyeler önce su yüzüne çıkan arzuyu eziyor. *O lanet olası piç beni satın almaya çalışıyor.* Hâlâ sözleşmeye bakarken, onun ayak izlerini takip ediyorum, adı dilimin ucunda. Onu geri arayıp aklımdan geçenleri anlatacağım.

"Kate?"

Başımı kaldırdım. Argentum'daki bağlantım David Webster balkon kapısından eğilmiş, bana bakıyor. David'den daha mutlu görünen bir adamla hiç karşılaşmamıştım. Kocaman kırmızı yanaklar ve beyaz bir sakal. Mükemmel bir Noel Baba, eğer Noel Baba maraton koşuyor, düzenli tenis oynuyor ve yüzde on beş vücut yağına sahipse.

Dünkü spa toplantımızda daha rahat giyinmişti. Bu gece ise çok şık görünüyor: siyah kravatlı bir takım elbise giymiş ve kıvrıcık beyaz saçlarını yandan ayırarak taramış. "Dışarıdakinin sen olduğunu sanmıştım."

Kahretsin. Spa projem bu adamın işbirliğine bağlı ve zihnim allak bullak olmuş durumda.

Gülümsemeye zorluyorum ve sözleşmeyi çantama atıyorum. "David. Merhaba."

"Donuyor olmalısın," diyor, kapıyı benim için açık tutarak. "İçeri gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Vücudum bir otomat gibi tepki veriyor, talep üzerine içeri giriyor ama zihnim bir odaklanıp bir kayboluyor. Bakışlarımı David'e sabitliyorum ama Nico'nun anısı onu dışarı itmeye devam ediyor. Nico'nun gözleri, dokunuşu, kontrattaki el yazısı...

Kapının hemen içinde iri yarı bir adam duruyor, ortalığı o kadar yoğun bir hoşnutsuzluk bulutuyla dolduruyor ki havadaki tüm oksijeni emiyor gibi görünüyor. Eğer David Noel Baba ise, bu adam Grinch'tir. Bizi beklediğini fark ettiğimde midemde bir düğüm oluşuyor. Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Bu Martin Brooks," diyor David. "Onu hatırlıyor musun?"

Onunla ilgili olası kimlikleri zihnimden geçiriyorum ama yetersiz kalıyorum. Beyin gücümün büyük bir kısmı hâlâ tıkanmış bir sabit disk gibi Nico'nun üzerinde dönüp duruyor.

"Babanın iş ortağı," diye açıklıyor David.

Anılar yerine oturuyor. *Martin Brooks, elbette*. Ama onun burada ne işi var? Babamın cenazesine hiç gelmedi, taziye kartı da göndermedi. Hatırlıyorum çünkü annem onu asla affetmedi. Martin'i bir yere davet etmesinin imkanı yok ve Jack'in de davet edeceğinden şüpheliyim çünkü onun da Martin'le bir ilgisi yok. Adam sekiz yıl önce hayatımızdan çıktı ve o zamandan beri onu görmedim.

Çok yaşlanmış. Eskiden koyu renk olan saçları şimdi tuz ve biber grisi ve eskisinden daha fazla kilo taşıyor. Yeşil tüvit ceketinin yakalarına dokunuyor. Jack'in davetiyesinde kıyafet kuralları çok açıktı: siyah kravat. Yani ya Bay Brooks bilmiyordu ya da umursamıyordu ya da zaten hiç davetiye almamıştı.

"Merhaba, Bay Brooks."

Martin, hayatının merhemindeki önemsiz bir sinekmişim gibi şiş burnuyla bana bakıyor. "Kate Lansen. Ne büyük bir zevk."

Yavaş ve sıkılmış bir ses tonuyla konuşuyor. Midemdeki düğüm sıkılaşıyor. David'e güveniyorum ama Martin'in buradaki varlığına bir anlam veremiyorum.

"Jack'i hâlâ gördüğünü bilmiyordum," diyorum şüpheli görünmemeye dikkat ederek. "Görüşmüyorum. Davet edilmedim."

İçime bir nefes çekiyorum. Havadaki gariplik hissediliyor.

David geri çekiliyor, alnındaki kırıksıklıklar kaşlarının çatılmasıyla daha da belirginleşirken kırmızı yanakları beyazlıyor. "Karım gelememi, ben de Martin'i yanımda getirdim. Umarım bir sınırı aşmamışımdır. Martin tüm Lansen'leri tekrar görmeyi çok istiyordu."

"Partiye çok kısa bir süre için katılabileceğimi ve hepinizi görebileceğimi düşündüm," diyor Martin. "Gerard'ın oğlunun otuz beş yaşına basmasını kaçırmak istemedim. Zaman uçup gidiyor." Eliyle balkonu işaret ediyor. "Orada birlikte olduğun Nico Hawkston mıydı?"

Birdenbire Nico'dan bahsetmesi midemdeki kelebeklerin kanatlanıp uçuşmasına neden oluyor ama Martin'in kötü niyetli ses tonu onları neredeyse anında öldürüyor. Başımı sallayacak kadar kendimi toparlıyorum ama başka bir açıklama yapmıyorum. Bu onu ilgilendirmez.

"Hmm." Martin'in parmakları tıraşsız çenesini törpülüyor, çenesinin etrafındaki gevşek deriyi geriyor. "Üçkâğıtçı piç, Nico Hawkston. Bir beyefendi gibi görünüyor ama değil. Ondan uzak dur, Kate."

Senden uzak durmayı tercih ederim. Bu düşünce, nemli bir ormandaki bir mantar gibi aniden ortaya çıktı.

David beyaz sakalını kaşdı ve huzursuzca güldü. "Martin, Argentum yönetim kurulundaki en yeni üyemiz."

Martin kıkırdıyor ama sesi balgamla o kadar tıkanmış ki daha çok sigara içen birinin öksürüğüne benziyor. "Spa projeniz için çok heyecanlıyım. Babanın bu fikri ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Ellerimi sokmak ve kirlenmek için sabırsızlanıyorum."

Son cümleyi öyle kötü niyetle söylüyor ki, tenimde soğuk bir his dalgalanıyor.

"O kadar endişeli görünme Kate," diyor David, kendisi de en az onun kadar endişeli görünüyor. "Martin onun vizyonunun bizimkiyle örtüştüğünü garanti ediyor. Her neyse, eve gitmeden önce biraz konuşmak istedim. Karım evde torunlarıyla birlikte, benim de olmam gereken yerde."

"Benim de gitme vaktim geldi." Martin şampanyasının son suyunu da içti ve kadehi en yakındaki masaya bıraktı. "Misafirliğimi fazla uzatmak istemem. Hoşça kal Kate. İyi geceler."

İki adamın uzaklaşmasını izledim. Tedirginim ve hiç düşünmeden çantamdaki sözleşmeye uzanıp Nico'nun el yazısıyla karaladığı ve on milyon pound eklediği sözleşmeye tekrar bakıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, sayfadaki düzgün siyah mürekkebe bakmak artık sadece birkaç dakika önce uyandırdığı öfkeyi uyandırmıyor. Nakit para teklifinin babamı kaybetmenin acısını asla dindiremeyeceği hâlâ doğru. Ve evet, hâlâ Nico'nun beni satın alabileceğini düşünmesini istemiyorum.

Ama belki de bu jest o kadar da kötü değildi.

Martin'in ortaya çıkışının yarattığı huzursuzluğu yatıştıran bir rahatlık yayılıyor içime. Çünkü Nico Hawkston ve Martin Brooks gibi iki kötüden birini seçmek zorunda kalsaydım, Nico'yu seçerdim.

Her seferinde.

NICO

"Fazla para ödedin." Seb ayaklarını masama vuruyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. Rahat görünüyor ama bana bakarken gözleri kısılıyor. "Aklından ne geçiyordu? Kuruldan geçebildiğine şaşırdım."

Seb, Lansen'in satın alma fiyatına fazladan on milyon eklediğimden beri bu konuda beni rahatsız ediyor ama ona her seferinde aynı cevabı veriyorum. "*Bu iyi bir iş*". Aradığı anlamı çıkarmasın diye kelimelerimi minimumda tutuyorum, ama piç peşimi bırakmıyor, özellikle de bugün, Lansen ekibi binamıza taşınırken. Jack ve ben anlaşmayı bir aydan kısa bir sürede tamamlamayı başardık ve bu gün bir yük treni gibi üzerime doğru geliyor.

Ayaklarını yerden kesmek için kolumu masanın üzerinden geçirdim. Bunun şoku onu neredeyse sandalyeden fırlatacaktı ama kolçakları kavradı ve bana ölümcül bir bakış fırlattı.

"Seni daha iyi tanımasaydım," diyor Seb toparlandığında, "güzel bir yüz ve güzel bir çift göğüsle o şirket için derinlere indiğini düşünürdüm."

Bu beni rahatsız etti. "Ben böyle iş yapmam." Saatile baktım. Kate önümüzdeki on beş dakika içinde binada olacak.

Neden onu düşünüyorum ki? Sanki zihnimi meşgul edecek yeterince şey yokmuş gibi. Lansen ekibi bugün işe başladığı için olmalı.

Ama neden bu kadar *gergin* hissediyorum? Daha önce de satın alma yapmıştık. Bu yeni bir şey değil.

Seb kaşlarını çatı. "Jack'in partisinde seni balkonda Kate ile gördüm. Hararetli görünüyordu."

Gerçeğe yaklaşmaya karar vererek iç çektim. "Ayaklarını yere vuruyordu. Babasının şirketini satmak istemedi. Jack'in satmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapardı. Ve ona ne kadar taptığını biliyorsun. O

onu etkilemesine izin vermiş olabilir. Onu bugün öğle yemeğine götürmeyi düşünüyorum. Bakalım işleri yoluna koyabilecek miyiz?"

Seb dudaklarını büzüyor ama başka bir şey söyleyemeden telefonu çalıyor.

"Kahretsin," der ekranı okurken. "Matt aşağıda. Matt aşağıda.

Charlie ile
birlikte."

"Neden?"

Seb yüzünü buruşturur. "Aklın nerede senin? İş deneyimi için burada. Matt yazı ofiste geçirmesini istiyor."

Unuttuğuma inanamıyorum. Telefonumu cebimden çıkarıp Matt'ten gelen yedi cevapsız aramayı görüyorum. Bugün New York'a gidiyor ve Charlie'nin bize katılacağını unuttuğumu fark ederse hiç mutlu olmayacak.

Seb'le birlikte asansöre yöneliyor ve lobiye iniyoruz.

Matt bir kenarda, kanepelerin yanında duruyordu. Charlie bir tanesine uzanmış, kollarını arkaya doğru açmış. Takım elbise giymiş olabilir ama vücut dili bana burada olmak istemediğini söylüyor.

Beni ve Seb'i lobiden geçerken gördüğünde kendini kanepeden sıyrıp ayağa kalkıyor.

On beş yaşında birine göre ne kadar uzun ve çelimsiz olduğu dikkatimi çekiyor. Yakışıklı ama teni solgun ve sivilcelerle benekli. Mavi saçları gitmiş, geriye sadece onu bir deri bir kemik gösteren tıraşlı bir kafa kalmış.

Bize doğru geliyor. "Hey, Nico Amca. Seb Amca."

"Hey, koca adam," diye cevap veriyor Seb, Charlie'yi yumruklayarak. "Bu sefer ayık olduğunu görmek güzel."

Charlie irkilir. "Seni gördüğümü hatırlamıyorum." Seb gülüyor ve Matt kaşlarını çatıyor.

"Ve saçlar," diye ekliyorum. "Kendin mi tıraş ettin?" "Ben yaptım," diyor Matt.

Charlie babasına kızgın bir bakış fırlatıyor ve ben de Matt'in Charlie'nin kafasını tıraş etmesinin nasıl sonuçlandığını merak ediyorum. Rahatlatıcı bir kafa masajı içermediğini tahmin ediyorum.

Seb Charlie'yi dürtüyor. "Yine de dil piercingini sakladın mı?"

Charlie ilk kez gülümsüyor ve bu sadece Seb için. Dilini dışarı çıkarıyor ve piercingi kısaca gösteriyor. "Evet."

Matt elini Charlie'nin omzuna koyar ve Charlie bu temas karşısında biraz irkilir. "Git kaydını yaptır. Ofis kartını al. Seni masada halledecekler."

Charlie resepsiyona doğru yürüdü ve üçümüzü yalnız bıraktı.

Matt bana, "Ben yokken ona göz kulak olmanı istiyorum," dedi.

Uh-oh. Bir şeyler dönüyor. Matt sık sık yurtdışına çıkar, ama Londra'ya döndüğüm aylar boyunca benden Charlie'yle özel olarak ilgilenmemi hiç istemedi. Bebek bakıcılığı yapacak bir tip değilim.

"Mavi saç yok. Piercing yok. Alkol yok," diye açıklıyor Matt.

"Gemma nerede?" Ben soruyorum. "Ona annesinin göz kulak olması gerekmiyor mu?"

"O evde, Kensington'daki evde. Ama o ofisteyken göz kulak olabilir misin? Genç olduğunu biliyorum ama ben yokken onu beladan uzak tutar."

"Olur," diyorum, ancak tam olarak konsantre olamıyorum. Aklımın yarısı Kate Lansen'in her an gelebileceği gerçeğinde. Bakışlarım girişe doğru kayıyor.

"Emin misin?" Matt soruyor.

Gözlerimi kapılardan, sınıfın en arkasında beni dinlemeyen çocukmuşum gibi bana dik dik bakan Matt'e çeviriyorum. Hemen kendimi toparlıyorum. "Evet. Kesinlikle. Bunu yapabilirim. Ofiste Charlie'ye dikkat et. Başının belaya girmesine izin verme."

Matt rahatlamış bir sesle iç çekti. "Güzel." Saatini kontrol eder. "Fazla zamanım yok. Uçuş iki saat içinde."

Charlie döndüğünde Matt konuşmayı keser. Boynunda, üzerinde bir ofis kartı bulunan yeşil bir kordon asılıdır.

"O zaman birkaç ay bizimle çalışacaksın?" Kendimi Charlie'ye yönlendirerek kontrol ediyorum.

"Evet. Bütün yaz." Charlie başını ukala bir şekilde sallıyor. "Babamla takılmaktan iyidir. Gerçi bana başka seçenek bırakmadı."

Kafamı sallıyorum, her ne kadar bu ifadede soru işaretleri uyandıran pek çok şey olsa da çok mantıklı geliyor. "En çok neyi dört gözle bekliyorsun?"

Charlie'nin bakışları girişe doğru kayıyor. Çenesi açılıyor ve ses çıkarmamasına rağmen 'vay canına' kelimesini kurduğuna eminim. "Kim o?" diye soruyor.

Kate'in binaya doğru yürüdüğünü görmek için ona bakıyorum ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. Partide olduğundan çok daha iyi görünüyor. Kalem etek ve beyaz gömleği nasıl bu kadar seksi yapılabiliyor, hiçbir fikrim yok. Seb'in bir tepki vermem için beni izlediğinin farkında olmasaydım, muhtemelen ben de Charlie gibi aval aval bakıyor olurdum.

"Bu Kate Lansen," diyor Seb soğukkanlılıkla. "En yeni elemanımız."

"Oh, *bu* o mu?" Charlie sanki daha önce ondan bahsedildiğini duymuş gibi söylüyor. Tüylerimi diken diken ediyor. "O kadar ateşli ki-"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye çıkıştım. "Ofisteki bir iş arkadaşın hakkında böyle konuşursan, seni '*çok seksi*' demenden daha hızlı kovarım."

Charlie benden uzaklaşıyor, gözleri büyüyor. Yanı başındaki Matt sert çıkışım karşısında şaşırarak doğruldu ama sonra azarıma katıldığını belirtmek için gergin bir şekilde başını salladı.

"Kahretsin, Nico," diye mırıldandı Seb. "Çocuk daha yeni geldi. Onu biraz rahat bırak."

Charlie beceriksizce yerinde kıpırdanarak, "Babam da aynı şeyi söyledi," diye mırıldanır. Matt'e dik dik bakar, "Kate Lansen'in muhteşem olduğunu söylemiştin-" diye eklerken sesi daha nettir.

"Yeter." Matt sesini alçaltmadan önce gürlür. "Ofiste insanların görünüşleri hakkında yorum yapmayız. Bu katı bir kuraldır."

"Aslında ben buna esnek kural derim," diye araya giriyor Seb. "Eğer bir toplantıya fermuarımı açmış olarak girmek üzereysem, kesinlikle yorum yapabilirsiniz."

Benden başka kimsenin Seb'i duyduğundan emin değilim çünkü Charlie ve Matt birbirlerine ters ters bakmakla meşguller, ki bu da iyi bir şey çünkü Charlie bir daha Kate hakkında yorum yaparsa boynunu kırarım. Neden bilmiyorum ama sanki genç bir oğlanın pinup'ından başka bir şey değilmiş gibi ona 'seksi' dediğini duymak beni sinirlendirdi.

Matt resepsiyonistlerden birini çağırdı. Kadın masanın arkasından koşarak çıktı ve Matt ona Charlie'yi yeni ekibiyle tanışması için masasına götürmesini söyledi.

Onlar gittikten sonra Matt bana ve Seb'e döndü. "Eğer yaramazlık yapar ya da bir şeyleri berbat ederse, bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Ama lütfen, size ihtiyacı olduğunda onun yanında olacağınıza dair ikinizin de yemin etmesini istiyorum."

Seb ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünden eminim. *Neyin altına imza atıyoruz biz?*

Hayır demek istiyorum ama Matt o kadar çaresiz görünüyor ki onu reddedemiyorum. "Elbette."

"Kesinlikle," diye kabul ediyor Seb.

"Harika. Sana borçlandım. Birkaç hafta sonra görüşürüz." Matt bize veda ediyor ve onu havaalanına götürmek üzere bekleyen arabaya binerek dışarı çıkıyor.

Seb'e bakıyorum. "Sesi sana da tuhaf geldi mi?"

Seb alt dudağını büzdü. "Biraz. Amerika'ya dönmek ve çocukları Gemma'ya bırakmak konusunda endişeli. Charlie ele avuca sığmıyor tabii... ama Lucie sadece üç yaşında. Ne kadar zor olabilir ki?"

Tam Matt'in özel hayatında neler olup bittiğini merak ederken Seb beni dürtüyor ve Kate'in durduğu yeri işaret ediyor, yeni gelen kardeşi Jack'le konuşuyor. "Hadi git o zaman."

Seb'e çenesini kapatmasını söylemek istiyorum çünkü bilmiş bakışları ve sırtışları tehlikeli bir şekilde dalga geçmeye yakın ve bu beni kızdırıyor ama zamanımı harcamaya değmez. Burada dalga geçilecek bir şey yok. Kate benden nefret ediyor. Ama en azından kibar davranabilirim.

Seb yanımdayken Lansen'lere doğru yürüyorum.

"Günaydın Jack," diye anons ediyorum, daha en başından profesyonel bir hava yaratıyorum. Kate, sırtı bana dönük, kaskatı kesiliyor.

"Nico." Elimi tutup şiddetle sıkarken Jack'in yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Ofise bizzat geleceğini fark etmemiştim."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Rahatça cevap veriyorum.

Kate yavaşça bana doğru döndü. Bana doğru soğuk bir bakış fırlatmadan önce gözlerinin beni takdir eder gibi bir ifadeyle süzmesini kaçırmıyorum. Bu bana kamçı etkisi yapmaya yetiyor.

Seb, Jack'i asansörlere doğru çekmeden önce ikisini de eşit bir coşkuyla selamlıyor.

Kurnazca, Seb.

Yalnız kalan Kate ve ben garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Her nefes alışımında göğüslerinin ipek gömleğinin altında nasıl hareket ettiğinin acı verici bir şekilde farkındayım. Yakası karşı konulmaz bir göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor ve bakışlarımı uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Dokunamadığım bir kadına bakmanın bana hiçbir faydası olmayacak.

"Küçük K."

"Ofiste olmaz Bay Hawkston." Dudakları, beni düzeltmeye cüret ettiği için kendinden memnunmuş gibi kıvrılıyor.

Özür dilemek için başımı eğiyorum. "Nerede o zaman

Bayan Lansen?" Kate'in gözleri büyüdü.

Hay sikeyim. Bu kulağa müstehcen mi geldi? Saygılı bir şeyler söylemek istemişim ama anlaşılan beynimle ağzım arasındaki bağlantıda bir sorun var. Ancak hayal gücüm, hepsi de son derece müstehcen olan alternatif yerlerin bir listesini oluşturmak için mükemmel bir şekilde çalışıyor.

Kate kımıldamıyor. Kendimi açıklamamı mı bekliyor? Özür mü dilesem yoksa hiç söylememiĞ gibi mi davransam bilemiyorum, bu yüzden hiçbir Gey söylemiyorum. İfademi nötr tutup ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

Nabzım, kör bir giyotinin tekrarlanan vuruşları gibi enseme atıyor.

Bu şekilde ne kadar durduğumuzu ya da çok mu yakın durduğumuzu bilmiyorum. Zaman ve mekân algımı çarpıtıyor. Şu anda binadaki herkes bana bakıyor olabilirdi ve benim hiçbir fikrim olmazdı. Umurumda bile olmazdı.

Kate aniden döner ve tek kelime etmeden asansörlere doğru yürür.

KATE

Nerede o zaman?

Sesinin yankısı kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyor. Ne demek istiyordu? Nico'nun yüzündeki okunamayan ifade hiçbir şey ele vermiyordu. Kulağa geldiği kadar... *müstehcen* mi demek istedi?

Jack'in partisinden beri durmadan onu düşünüyordum ve bu sabah gömleğinin altındaki kaslarının gerginliği dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, *elbette* sözlerini bu şekilde algıladım. Huysuz bir ergen gibi yanından uzaklaştım ve muhtemelen öyle demek istememişti.

Ama onun genel çevresinden uzaklaşmak zorundaydım. Bana bakma şekli... *Siktir*. Bunu bilerek mi yapıyor bilmiyorum ama onda çiğ bir cinsellik var, sanki cinsel dürtülerini dışarıda taşıyor. Ona yakın olmak bile tüm vücudumu ısıtıyordu. Biraz daha uzun sürseydi ipek gömleğimde ter lekeleri olurdu.

"Büyük gün, ha Kate?" Jack'in sesi beni şimdiki ana geri çekti. Masamın kenarına yaslanmış, o kadar rahat görünüyor ki yeni ofisinde ilk günü olduğunu asla anlayamazsınız.

Başımı eğiyorum. *Evet, evet.*

Jack kendini masamdan kaldırıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve etrafına bakınıyor. "Kiraladığımız küçük beton bloktan daha iyi olmuş," diyor. "Babam böyle bir binayı çok severdi."

Ona katılmamak mümkün değil. Alt kattaki resepsiyon alanı lüks bir otel lobisi gibi. Tavan yirmi metre yüksekliğinde olmalı ve dış duvarlar tamamen cam.

Masa telefonum beklenmedik bir şekilde çaldı. Yerimde zıplıyorum ve karşımdaki çocuk, daha önce Matt Hawkston'ın oğlu Charlie olduğunu öğrendiğim, kafası tıraşlı, sivilceli bir genç, eğlenerek homurdanıyor. Ahizeyi kaldırırken ona kaşlarımı çatıyorum. Jack de sessizce kıkırdıyor ve sessiz bir şekilde elini kaldırıyor

Ofisin kendi tarafına geçerken el sallıyor. Gidişini izliyorum, kadınların ona bakışlarını nasıl kaçırıldıklarını fark ediyorum. Gözlerimi deviriyorum ve telefona sarılıyorum.

"Alo, ben Kate Lansen."

"Bayan Lansen, ben Victoria. Bay Hawkston'ın asistanı. Sizinle bir görüşme talep etti. Tesis dışında. Bir araba sizi on beş dakika içinde resepsiyonun önünden alacak. Öncesinde bir şey yememeniz konusunda talimat verdi."

Kafamda uçuşan sorulardan herhangi birini sormadan telefonu kapatıyor. Tesis dışında mı? Hiçbir şey yememek mi? Hangi Bay Hawkston? Seb olması pek mümkün değil, çünkü henüz bir işimiz olmadı ve Charlie bana babasının bu sabah Amerika'ya gittiğini söyledi. Nico'yu kastediyor *olmalı*. Durup dururken bana bir toplantı ayarlamak tam onun tarzı. Kontrolü ele geçirme ve beni geri planda tutma yöntemi.

Karnımda sinirler uçuşuyor. Kendime bunun kaba, kişisel olmayan davetten ve onun için her şeyi bırakacağım varsayımından rahatsız olduğum için olduğunu söylüyorum.

Sanırım gitmek zorundayım. Lansen Lüks Otelleri Hawkston tarafından yutulmuş olabilir ama spa projeme tutunabilmemin tek yolu bu işi sürdürmek. Ve bu da babamın mirasından bana kalan küçük bir parça.

Şık, siyah bir arabanın beklediği caddeye çıkıyorum.

Karnımdaki sinir kıpırtısı, içimde korkunç bir fokurdama hissine dönüştü. Sürprizlerden hoşlanmam. Tüm bu senaryo endişemi tavan yaptırıyor.

"Bayan Lansen?" diye soruyor şoför.

Başım la onaylıyorum ve benim için kapıyı açıyor. Nico çoktan içeride mi? Arabaya binerken nefesimi içime çekiyorum ve arabanın boş olduğunu görünce rahatlayarak nefes veriyorum. O burada değil.

Tekrar doğruluyorum ve şoföre bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?" "Gizli bir konu. Sana söylememem için talimat aldım."

Tuhaf. "Yol ne kadar sürecek?"

"Bu bilgiyi paylaşma yetkim yok."

Tereddüt ediyorum, şikayet etsem mi diye düşünüyorum. Bu çok garip. Ama şoför bana bakıyor, kapımı açık tutuyor, ben de pes edip içeri giriyorum, ama

Araba hareket ettiğinde ve tek yolcu ben olduğumda şaşırdım. Nico'yu beklemiyoruz.

Bir süre telefonumdaki e-postaları karıştırıyorum ama dakikalar geçtikçe giderek daha huzursuz hissetmeye başlıyorum. Nereye gidiyorum ben? Bu delilik. Belki de Jack'i arayıp nerede olduğumu söylemeliyim, kaçırılma ihtimalime karşı. Bu fikre biraz gülüyorum. Nico pisliğin teki olabilir ama psikopat değil.

Ama yine de avuçlarım terliyor ve kalçalarım araba koltuğunun derisine yapışıyor. Midem o kadar huzursuz ki hasta olabilirim. Nico ne yapmaya çalışıyor?

Londra'nın merkezinin sınırlarının ötesindeyiz ve dışarıda sadece yeşil alanlar ve ağaçlar var.

Sonunda araba bir malikaneye aitmiş gibi görünen heybetli bir kapıya yaklaşıyor ve o zaman tabelayı fark ediyorum. *Hawkston Elite*. Nerede olduğumuzu hemen anlıyorum. Burası Hawkston Country Club'ların en üst düzeylerinden biri. Bu en azından belli bir anlam ifade ediyor, ancak durum hakkında daha sakin hissetmiyorum.

Bir tarafta bozulmamış çimler, diğer tarafta bir golf sahasının yanından geçiyoruz. Devasa bir görkemli ev beliriyor ve dışarıya park ediyoruz.

"İşte geldik, Bayan Larsen," diyor şoför, inmem için kapıyı açarak. "Bekleniyorsunuz."

Topuklarım çakılların üzerinde çıtırdıyor ve resepsiyona giriyorum. Burası çok güzel ve düşük seviyeli bir müzik çalıyor. Sinirlerimi yatıştırmak için uzun bir yol kat ediyor. Kokulu mumlar mekânı muhteşem bir çiçek aromasıyla dolduruyor ve lobinin kenarındaki kadife koltukların arasına yerleştirilmiş sehpaları büyük beyaz gül demetleri süslüyor.

Hawkston kelimesi resepsiyon görevlilerinin başlarının üzerinde yükseliyor, arkadaki duvarda bir ayak yüksekliğinde gümüş büyük harflerle gösteriliyor. *Büyük ama Nico'nun şişirilmiş egosu kadar değil.*

Şık üniformalı bir kadın beni bekliyormuş gibi selamlıyor ve bana katlanmış beyaz bir havlu bornoz uzatıyor.

Şaşkınlık içinde elinden alıyorum. "Bir yanlışlık olmalı-"

"Hata yok, Bayan Larsen. Öğle yemeğinden önce sıcak yağ aromaterapi masajı için rezervasyon yaptırınız."

Masaj mı? Sıcak yağ mı? Aromaterapi? Öğle yemeğinden önce mi? Bu kafa karıştırıcı bilgi yüklemesini kaldıramıyorum. Bu çılgınlık. Toplantı yapacağımızı sanıyordum. Nico'nun toplantıdan anladığı çiftlere sıcak yağ masajıysa ölebilirim.

Kafam çok karışık. Kızgın mıyım yoksa gururum mu okşandı?

Kızgın. Kızgın olmaya karar verdim. Buraya gelmem için beni kandırdı, tek kelime uyarı yapmadan.

Bornozu kadına geri vermeye çalışıyorum. Öfkem artıyor ama öfkemi ondan çıkarmamam gerektiğini biliyorum. Bu onun suçu değil. "Hayır. Yapamam. İşte olmalıyım."

Kadın sakince gülümsüyor. "Bay Hawkston o gelene kadar sizi rahat ettirmemiz için talimat verdi. Öğle yemeğine kadar tüm spa alanı sizin için ayrıldı."

Bunun hiçbir anlamı yok, ama aklım tek bir şeye, sadece tek bir şeye takılıyor. *Nico geliyor.* "Tüm spa mı? Benim için mi? Peki ya diğer misafirleriniz?"

Kadın bana sıkıca gülümseyip bornozu uzatıyor, bu sefer ben alıyorum. "Önümüzdeki iki saat boyunca hepsi sizin. Önce masaj, ardından sauna, buhar odası ve dalma havuzları."

Vay canına. Bu, yeni bir şirkette yaşadığım en iyi ilk gün olabilir ve bunu hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim.

Bornoza sarılıyorum. "Pekâlâ. Yolu göster."

Dalma havuzunun kenarındaki şezlonga uzandığımda mutluluktan uçuyorum. Kaslarım yumuşamış ve saunada terlemiştim. En son ne zaman kendime böyle zaman ayırmıştım? *Çok rahatlatıcı.* Kapı açıldığında neredeyse uyuyordum.

"Küçük K."

Nico'nun bana baktığını görmek için doğruldum. Gelmeden önce ufak bir uyarı alacağımı düşünmüştüm ama aniden gelişiyse boş midem sinirden çalkalanmaya başladı.

Pahalı bir kömür rengi takım elbisenin altına tertemiz beyaz bir gömlek giymiş, saçları gelişigüzel mükemmel bir şekilde toplanmış. Jack'in partisinden beri ilk kez yalnızız ve o mükemmel, bense ter içindeyim, bir otel bornozuna sarınmışım, nemli saçlarım saunada pişmiş yüzümden kazınmış. Eminim bunu bilerek yapmıştır.

O kadar yakışıklı ki ona doğrudan bakmak güneşe bakmak gibi acı veriyor.

Gözlerimi kısıyorum, sonra gözlerimi zorla açıyorum. Dürtülerini kontrol etmek için bedenime tasma takmak zorunda kalsam bile ondan etkilenmeyeceğim.

Belki onda itici bir şeyler bulabilirim. Bu dayanılmaz aşkı söndürecek bir şey.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, koyu renk gözleri bana dikiliyor ve kalçalarımın tepesinde bir sıcaklık dalgasının birikmesine neden oluyor.

Hayır. Nico Hawkston'ın fiziksel olarak itici hiçbir yanı yok. Bütünüyle çekici biri.

Beni tekrar şezlonga ittiğini, bornozumu yırttığını ve beni daha önce hiç sikilmediğim gibi siktiğini hayal ediyorum. Çılgılık atıyorum, daha fazlası için yalvarıyorum, daha fazlası, daha fazlası...

Sahne o kadar zorlayıcı ki aklı başında her düşünce zihnimden kayboluyor.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Kahretsin. Sırtımdan aşağı terler süzülüyor.

Bilinçaltımı kontrol etmeye çalışıyorum, gerçek, şimdiki ana odaklanıyorum Nico, hala kapının yanında sakince duruyor, bir eli cebinde. Zahmetsizce seksi.

Diğer elini saçlarının arasında gezdiriyor. Böyle dokunulmak nasıl bir his olurdu? Parmaklarını tenimde gezdirmesi... omuzlarımda... göğüslerimde... benim-

Topla kendini.

"Bu da ne böyle, Nico?" Aklımı başıma toplamak için çaresizce hızlıca konuşuyorum ve spanın etrafını işaret ediyorum. Sesimdeki sinirlilik, tavandaki hoparlörlerden yükselen sakinleştirici müzikle sert bir tezat oluşturuyor.

Bana eğlenerek bakıyor. "Çok açık sözlüsün, Küçük K. Hoşbeş için vaktin yok mu?"

Sertleştim. "Bana öyle demeyi kes. Bundan hoşlanmıyorum." Ağzı bir çizgi halinde sabitleniyor ve çenesi sanki bu sefer beni dinliyormuş gibi neredeyse fark edilmeyecek şekilde kayıyor. Bornozumun kemerini sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Arabanın içinde çıldırmak üzereydim. Şoför bana nereye gittiğimi söylemedi. Bu çok acımasızcaydı. Manipülatifti."

Pişman görünüyor, bakışları bir an için yere kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Bu şekilde gördüğün için üzgünüm. Jack'in partisindeki etkileşimimizden sonra havayı temizlemek istedim. Görünüşe bakılırsa bu seni oldukça üzmüş."

Bu beni şaşırttı. "Yani bana bir masaj ayarladın ve spa'yı benim için mi kapattın?"

Nico başını onaylarcasına eğdi. "Gördüğün gibi. Son etkileşimimiz için bir özür."

Bunun için ona teşekkür etmeli miyim? Harika masajı hatırlıyorum ve bunun uzun zamandır yaşadığım en güzel sabah olduğunu itiraf etmek zorundayım. "Önce bana sormalıydın. Burada olduğumu kim biliyor? Jack biliyor mu?"

Nico dudaklarını birbirine bastırıyor ve bir süre sonra "Hayır" diyor.

İtirafı karşısında kalbim sıkışıyor. Bunu benim için yaptığını Jack'e bile söylememişti. Neden söylemedi? Bunu sadece ikimizin arasında bir sır olarak mı saklamak istiyordu? Bu fikir beni heyecanlandırıyor. Ama sonra, tıpkı aile şirketimizi satın almak için yapılan anlaşma gibi, her şeyin benden habersiz ayarlandığını hatırlıyorum ve yine sinirleniyorum. "Kimseye söylemeden beni bir kaplıcaya sürükleyemezsin. *Bana* söylemeden. Bu delilik."

Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi? Bir spa projesi yürütüyorsun, değil mi? Bunu pazar araştırması olarak düşün."

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Bunların hiçbirine gerek yoktu."

Nico çenesini sıvazlıyor. Tende ki kirli sakalın alçak törpüsü odayı sıyrıyor. İç bacaklarımda nasıl bir his uyandırırды acaba?

Dur.

"İşte anlaşma, Küçük K. Çözülmemiş herhangi bir duygusal durum beni oyundan düşürür. Ben meşgul bir adamım. Yapamam" - bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Neredeyse fiziksel olan tüy kadar hafif bir dokunuş. "Ofiste dikkat dağıtıcı şeyler." *Ben dikkat dağıtıcı mıyım?* Onu bu kadar etkileyebilmem aklımı başımdan alıyor. "Bu enerjik bir damlama etkisi. Bu şirketin başarılı işleyişi buradan kaynaklanıyor." Göğsüne vuruyor. "Odaklanmaya devam etmeliyim."

Ne kendini beğenmiş bir herif.

"O zaman ben gideyim. *Performansını* engellemek istemem."

Kahretsin. Son kelimeyi cinsel imalarla çekiçledim ve bunu istememiştım bile. Her konuşmamız böyle mi geçecek? Bu iğrenç adamın cinsel çekiciliğinin günlük saldırısıyla nasıl başa çıkacağım?

Nico'nun ağzının etrafındaki kaslar, gülümseme dürtüsünü kısıtlıyormuş gibi geriliyor. "Havayı temizlemeyi bitirmedik."

Her ne kadar nefret etsem de, emredici tonu ayaklarımı yere sabitliyor, ama yıllarca bastırılmış öfke derimin altında alevleniyor ve aklımdan geçenleri söylememi sağlıyor. "Bunu temizleyemezsin, Nico. Çok fazla var. Ve ne olduğunu biliyorsun."

Beni en çok rahatsız eden şey? Hoşuma gitmeyeceğini bildiğin için anlaşılmayı benden habersiz yapmış olman. Bu el altından yapılmış bir şeydi ve adil değildi."

"Yaptığımız şey bu değildi."

İnkârı öfkemi arttırıyor ve sesim cızırtılı çıkıyor. "Yalan söyleme! Yaptığınız şey tam olarak buydu. Sen ve Jack benden sır sakladınız. Bana büyük işlerle başa çıkamayan bir çocukmuşum gibi davrandınız. Ben artık çocuk değilim. Şirketin sahibi olmadığımı biliyorum ama Lansen babamın mirasıydı. Bunun için ne planladığını bilmeyi hak ediyordum. Jack bana söylemeliydi, ama sen... lanet olsun, Nico..." Ellerimle yüzümü kapatarak konuşmayı kesiyorum.

Yaklaşıyor ve bir an için odayı geçip beni kollarına alacağını düşünüyorum, ama duruyor ve "Kate..." derken sesi şefkatli.

Kate mi?

Ama tam adımın kullanılması bile öfkemi dindirmeye yetmiyor. Ellerimi indirdim. "Bunun olmasını ne kadar istemediğimi gördüğünde, meseleye para attın. Fazladan bir on milyon." Tüm vücudum titriyor ve daha önce cızırtılı olan sesim artık çığ. "Ve şimdi de bu mu?" Lüks spa alanını gösteriyorum. "Beni satın alabileceğini mi sanıyorsun? Cüzdanını çıkarabilirsin ve ben de tam olarak ne istersen yaparım?"

Nico'nun irkilmesi kaplamasındaki en küçük çatlaktı, sanki hiç olmamış gibi anında düzeldi. "O para seni satın almak için değildi. Bir iyi niyet jestiydi."

"Onu Jack'e sakla. Senin iyi niyetini istemiyorum. Ve senin sıcak yağ masajlarını da istemiyorum." Tam bir sürtük gibi konuşuyorum ve o masajı gerçekten sevmiştim ama bunu Nico'ya itiraf edecek değilim. Ama o hiç etkilenmiyor, ben de onu kışkırtmaya devam ediyorum. "Bana kalsaydı, ne kadar para ödemek istersen iste, şirketimizi sana asla satmazdım. Satın alınmayacağım."

Patla, seni pislik. Bana bağır. Bu konuda benim kadar güçlü hissettiğine dair bir ipucu ver.

Ama o sakinliğini koruyor, saatine bakmadan önce bir süre bana bakıyor. "Öğle yemeği vakti geldi. Üst kattaki özel yemek alanında yer ayırttık. Menüde lezzetli bir levrek yemeği var. En sevdiğin yemek olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden ikimiz için de önceden sipariş verdim."

Ağzım açık kaldı. Ciddi mi bu? Az önce söylediklerimden sonra onunla oturup yemek yiyeceğimi mi sanıyor? Ama levreğe bayılırım. Ona inanamıyorum.

Bunu hatırladım. Ve açlıktan ölüyorum. Elimi karnıma bastırıp guruldamamasını umuyorum.

"Artık balık yemiyorum," diye yalan söylüyorum.

Yüz ifadesi şaşkınlıkla açılıyor. "Ne yiyorsun?" Kapıyı işaret ediyor. "Siparişinizi değiştirebilirim."

"Değiştirme. Öğle yemeği planlarım var," diye karşılık veriyorum, sabah çantama tıktırdığım Tupperware'in oda sıcaklığındaki içeriğini hayal ederek.

Nico bir eliyle kravatını düzeltiyor, sanki daha önce hiç karşılaşmadığı bilimsel bir sergiymişim gibi bana bakıyor. Belli ki reddedilmek onun pek deneyimlediği bir şey değil. "Tekrar düşünmeni tavsiye ederim. Senin gibi kıdemsiz bir çalışanın CEO ile öğle yemeğine davet edilmesi nadir bir fırsat. Aslında, duyulmamış bir şey."

Kibir. Ama haklı olduğu bir nokta var. Nico Hawkston'la bire bir öğle yemeği kariyer için altın değerinde ama ben bunu böyle göremeyecek kadar sinirliyim. "Beni yemeğe davet etmedin." Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak çırpma isteğimi dizginliyorum. "Beni pusuya düşürdün. Şimdi de dizlerimin üzerine çöküp sana teşekkür etmemi bekliyorsun."

Son cümleyi söyler söylemez, sıcak bir kızarıklık yanaklarımı yakarken hemen ağzımın içine geri sokmak istiyorum.

Hafifçe geri çekiliyor, tek kaşı yukarı kalkıyor. "Böyle bir şey beklemiyordum."

O zaman sadece benim pis zihnim var...

"Basit bir teşekkür yeterli olurdu," diye ekliyor Nico, ağzı eğlenerek seğiriyor. "Ama dizlerinin üzerinde daha rahat ediyorsan seni durdurmama izin verme."

Vay anasını. Az önce ne dedi bu?

Dizkapaklarımın fayanslara çarpmasını bekliyormuş gibi eliyle yeri işaret ediyor.

Kabarık bir sabahlık giymişken mümkün olduğunca ağırbaşlı olmaya çalışarak bakışlarıyla yüzleşmek için omurgamı dikleştiriyorum. Benimle dalga geçiyor ama o koyu renk gözlerinde kesin bir sıcaklık var, sanki sözlerinin üzerimde nasıl bir etki yarattığını tam olarak biliyor. Çekirdeğime kadar inen bir yolu yakıyor. Bu odadan bir an önce çıkmazsam ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama kariyerim için iyi olmayacak.

Kaçmayı umarak kapıya bakıyorum. "Başka bir şey yoksa ofise dönmeliyim."

Hareket etmemi engellemek için elini kaldırıyor. "Gitmeden önce konuşmak istediğim bir şey daha var. Spa projesi-"

"Hayır!" İçimi yakan öfke, beni ona doğru cesur bir adım atmaya itiyor. "Babamın şirketini satın almış olabilirsin ama açgözlü ellerini projemden uzak tut. Bu babamın hayaliydi ve onu tamamlayacak kişi ben olacağım. Eğer karışmaya cüret edersen, yemin ederim Nico, seni kendim öldürürüm. Babam için işleri yeterince berbat ettin zaten. Bunu bana yapmana izin vermeyeceğim-" Öfkenin doruğuna o kadar kapılmışım ki Nico'nun bana tamamen delirmişim gibi baktığını fark etmem çok uzun sürüyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve enerjisi bana bir duvar gibi çarpıyor. Yakınlığını bu şekilde artırması için fazla heyecanlıyım. Ne yapıyor?

Başını eğiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ne diyordun?"

"Düşündüm ki..." Kaşlarımı çatıyorum, başımı hafifçe sallıyorum.

"Beni pek düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu soru beni şaşırtıyor ve yanıt olarak tek yapabildiğim bir yudum almak oluyor.

"Senin projeni almak gibi bir niyetim yok," diye devam ediyor. "Ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Jack her zaman senden övgüyle bahsediyor. David Webster da bana şu ana kadar harika bir iş çıkardığını söyledi. Geri bildirimler iyi. Hatta harika."

"O zaman ne diyecektin?" "Tam olarak bunu. Etkilendim."

İsteğim dışında, içimde bir sevinç parıltıyor. Övgüsünün bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Köpek olsaydım, sırtüstü yuvarlanırdım, dilimi çıkarırdım, ayaklarımı tavana vurur ve karnımı ovması için ona yalvarırdım. *Siktir, siktir, siktir.*

"Hawkston'ın en iyileriyle çalışmanı istiyorum," diye devam ediyor. "Özellikle projenize uygun becerilere sahip yirmi çalışandan oluşan bir ekip seçtim."

Bu nefesimi kesiyor. Neden benimki gibi bir projeye bu kadar ilgi gösterme zahmetine girsin ki? Onun uğraşmak zorunda olduğu şeylere kıyasla küçük ölçekli. Onun maaş derecesinin çok altında. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Bunu hak ediyorsunuz. Çok az insan bir projeye senin kadar uzun süre dayanabilir. Bu övgüye değer."

O zevk parıltısı tekrarlanıyor. Biraz daha devam ederse her an onun pahalı ayakkabılarını yalıyor olabilirim. Umarım yüzümden belli olmaz. "Bunu babam için yapıyorum."

"Biliyorum."

Göğsüm daralıyor. Cevabı çok doğrudan, çok basit ama yine de olması gerekenden daha anlamlı. Kendimi neden bu kadar zorladığımı ve bunun neden sıradan bir proje olmadığını anlıyor. Nico babamın vaftiz oğluydu. Araları kötü bitmiş olabilir ama belki de bu ortak geçmişe karşı bağlılığı yoktur. Ben kesinlikle değilim.

Kalbim küt küt atıyor ve Nico tekrar konuşmadan önce aramızda sessizlik uzuyor.

"Kal. Benimle öğle yemeği ye."

Bir an için bakışlarını tutuyorum ve gözlerinde davetkâr bir yumuşaklık var. Arkadaşlığımı istiyor gibi görünüyor ve bir an için evet demek, onunla baş başa bu anı yakalamak istiyorum. Ama kendime Nico Hawkston'ın hâlâ kontrolcü, kibirli, insanlardan çok parayı önemseyen bir pislik olduğunu ve birkaç nazik sözün ve büyük jestlerin onun hakkındaki fikrimi değiştirmeye yetmeyeceğini hatırlatıyorum.

"Dediğim gibi, planlarım var. Ama seninle öğle yemeği yeme fırsatını kaçırmak istemeyecek en az yüz tane daha kıdemsiz çalışan olmalı."

Ellerini ceplerine sokuyor. "Doğru. Ama ben onları istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Midem alt üst oldu. On yıl önce, Nico'dan bu sözleri duymak için ölürdüm. Ama artık çok geç. Kendimi toparlıyorum ve "Cevabım hâlâ hayır." diyorum.

Bana doğru düz bir bakış fırlatıyor. "Çok önemli planların olsa iyi olur."

Havada birkaç vuruşluk bir sessizlik asılı kalıyor. Kendimi zaten açıkladığımdan daha fazla açıklamayacağım.

"Hepsi bu kadar mı?" Sesimi olabildiğince sert ve soğuk tutuyorum, ki vücudumu saran sıcaklık düşünüldüğünde bu oldukça zor.

"Şimdilik evet. Gidebilirsin."

Sesi benimkinden bile soğuk. *Siktir et onu.*

Spa'dan iki kat hızla çıkıyorum, kapıyı öyle bir güçle itiyorum ki arkamda menteşelerinden koptuğunu duymadığıma şaşıyorum. "Taksiyle ofise dönüş masraflarımı karşılayacağım," diye bağıriyorum omzumun üzerinden.

Cevap vermiyor, ama verse bile fark etmezdi çünkü kelimeler Kafamın içinde ikamet etmeni *istiyorum*. Başka bir şey duyamıyorum.

Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum.

Ve her Şeye rağmen, tek istediğim arkamı dönüp spaya geri dönmek ve ondan tekrar söylemesini istemek.

NICO

Boş spanın ortasında duruyorum ve iki elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Lanet olsun.* Bunun aramızın düzelmesi için bir fırsat olması gerekiyordu. Aramızdaki bu berbat ilişkiyi onarmak için.

Haftalardır olmadığım kadar öfkeliyim. Kate Lansen'ın derimin altına girme gibi bir huyu var. Uсталıkla kullanılan bir iğnenin ucu gibi, fark edilmeden bir damara giriyor ve zehrini kan dolaşıma boşaltıyor.

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını sıkarak ona söylediğim sözleri hatırlıyorum.

Onları istemiyorum. Seni istiyorum.

Ne düşünüyordum ki ben? Herkesin yapacağını yapıp benimle öğle yemeği yeseydi, böyle bir şey söylemezdim.

Etkileşimimiz iştahımı iyice kaçırdı ve Kate gittiğine göre restoranda tek başıma oturmayacağım.

Otelden çıkıyorum, zihnim bulanık. Arabama bindim ve hızla ofise döndüm. Tanrıya şükür bilinçaltım araba kullanabiliyor çünkü tek düşünebildiğim Kate. Buz Kraliçesi. Sauna ve masaj bile onu yumuşatamazdı.

Neden zahmet ettim bilmiyorum.

Ofise vardığımda, oraya nasıl geldiğimi neredeyse hiç hatırlamıyorum. Bir hayal kırıklığı sisi içinde resepsiyona doğru yürürken Seb tarafından el sallayarak aşağı indirildim.

"Öğle yemeği iyi geçmedi demek?" Sırıtıyor ve Kate'i öğle yemeğine götüreceğimi söylediğime pişman ediyor beni. Neyse ki ona Elite'teki spa'ya rezervasyon yaptırdığımı itiraf etmemiştim.

Yanımdan geçerken orta parmağımı ona doğru çeviriyorum. Normalde onu bu şekilde başından savmazdım ama açıklamak için durursam sadece böbürlenir ve benim onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yok.

Ona bir kez daha bakmadan resepsiyona doğru ilerliyorum, Kate'in öfkeli sözleri zihnimde işkencenin piç edilmiş bir biçimi gibi takırdıyor. *Beni satın alabileceğini mi sanıyorsun? Cüzdanını çıkardığında tam olarak ne istersen yapacağımı mı?*

Böyle mi düşünmüştüm? Bu yüzden mi yaptım? Artık bilmiyorum, çünkü bu sözler pembe dudaklarından döküldüğü anda yapmak istediğim tek şey *Evet, lütfen* diye bağırmaktı.

Bu kadının yanında hiç odaklanamıyorum.

Avuçlarımı şakaklarıma bastırıyorum, sanki onu aklımdan çıkarabilirmişim gibi.

Birden Charlie'yi düşündüm ve suçluluk duygusu ağır bastı. Kate'le o kadar meşguldüm ki ilk gününde iyi olup olmadığını kontrol etmedim. Belki öğle yemeğine Kate'den daha uygun olur.

Derin bir nefes alıyorum, kravatımın düğümünü sıkıyorum ve resepsiyona yaklaşırken yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Resepsiyon görevlisi bana sırtıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim Bay Hawkston?"

"Yeğenim Charlie'nin nerede oturduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kontrol etmesini bekliyorum, nabız atışlarımın düzenli olarak yavaşladığını gözlemliyorum. Birazdan iyi olacağım.

"Altıncı katta. Matt onu Lansen ekibinin yanına koydu. Aslında Kate Lansen'in karşısında."

Evren şu anda benimle dalga geçiyor olmalı. Ofisteki onca masa arasında Matt oğlunu onun yanına koymak zorunda kalmıştı.

Belki de orada olmayacaktır. Planları olduğunu söylemişti.

"Teşekkürler," diyorum ve asansörle altıncı kata çıkıyorum.

Charlie'nin masa sırasına yaklaştığımda hemen Kate'i görüyorum. Elinde bir Tupperware kutusu ve çatal bıçak takımı ile masasında duruyordu.

Öğle yemeği planı bu mu? Bu ne lan? Benimle oturmak yerine masasında plastik bir kutudan yemeyi mi tercih ediyor?

Öfke gelgit dalgası gibi yükseliyor ve adımlarımı hızlandırıyorum, insanların bakışlarını kaçırdıklarını ve olduklarından daha meşgulmüş gibi davranarak yere çöktüklerini fark ediyorum.

Muhtemelen yarısı onları anında kovacağımdan endişeleniyor. Ama ben bağırان biri değilim. Bu daha çok Matt'in yönetim tarzı, benim değil. Gerçi doğru

Artık kendimi serbest bırakmaya çok yakın hissediyorum.

Diğer çalışanların titrek bakışlarını görmezden geliyorum. Kate dikkatimi çeken tek kişi.

Masasına yaklaştığımda, öğle yemeğini bırakıp bir şey almak için eğiliyor ve bana kıçının görüntüsünü sunuyor. Kıçı dik ve mükemmel, eteği ise dar ve altındaki iç çamaşırının hatlarını ortaya çıkarıyor. Onu becermek ya da itaatsizliğinden dolayı tokatlamak arasında kalıyorum.

Sikime bir sıcaklık şoku hücum ediyor.

Kahretsin.

Buraya bunun için gelmedim, ama ona doğru ilerlemeye devam ediyorum, başka tarafa bakamıyorum. Her adımda vücut ısım bir kademe daha yükseliyor.

Boğuk bir kahkaha sesi dikkatimi dağıtıyor. Charlie sırtıyor, kaşları *McDonald's* logosu gibi kemerli. Alt dudağını ısıırıyor ve hâlâ eğilmiş olan Kate'e başını sallıyor, sonra da bana, onun eğlencesini paylaşan azgın bir ergenmişim gibi bakıyor.

Ona ters ters bakıyorum ve bu bakışın ardındaki zehir yüz ifadesini silip süpürmeye yetiyor. Öğle yemeğinde onun ofis adabı eksikliğini ele alacağım. Bu, kökünü kazımamız gereken bir şey.

"Öğle yemeği mi?" Soruyorum.

Kate beni gördüğünde yüzü öfkeyle parlıyor. "Dinlemiyor muydun -"

"Charlie'yle konuşuyordum." Masasının üzerindeki Tupperware kutusuna bilerek ters ters bakarken sesim bıçak gibi keskinleşiyor. "Planlarım suya düştü, bu yüzden onu öğle yemeğine götüreceğim."

"Oh, harika." Charlie sesini yükseltiyor, böylece çevredeki hiç kimse kendisine yapılan ayrıcalıklı muameleyi fark edemiyor. İşte bu benim alışık olduğum türden bir tepki. Bu onu gördüğüm en hareketli haliydi.

Kate yüzünde gergin bir gülümsemeyle oturuyor ve Tupperware kutusunu açıyor. Buna inanamıyorum. O kadar yüz­süz ki. Ben *burada* duruyorum ve o planları varmış gibi bile davranmıyor.

Kapağı açıp içindekileri gösteriyor. İçine gevşek yeşil yapraklar karışmış bir çeşit kahverengi malç. *İğrenç.*

Bir çatal dolusu alıyor ve sikimi alabilecek kadar geniş dudaklarının arasından geçiriyor. Çiğniyor, sonra yutuyor ve bu hareketle boğazı abartılı bir şekilde sallanıyor.

Bana doğru bakmıyor olabilir ama tüm servetimi onun farkındalığının bana sabitlenmiş olduğu gerçeğine yatırabilirim. Dili, dudakları, aşırı

abartılı bir yutkunuş; hepsi benim çıkarım için bir gösteri.

Öfke kanımda kaynıyor. Sanki bir sevgiliymiş gibi o plastik bok parçasının içindekilerle benimle alay ediyor.

Yoksa bu kadın için şimdiden o kadar ileri gittim ki, olmayan bir yerde cinsel ima mı görüyorum?

Kate'in dizlerinin üzerinde, sikimi gırtlığına kadar aldığı görüntüler, göğsümdeki sıcaklıkla birlikte zihnimi istila ediyor.

Havayı temizlemek için çok fazla. Kopmayı bekleyen bir fırtına var ve bunun olmasını istediğim tek bir yol var: Kate Lansen'in şu anda olduğundan çok daha az kıyafet giymesi.

Ama önce o plastik kutuyu erimiş bir zehirli atık yığını haline gelene kadar yakacağım.

Parmağımı yakamın içinde gezdiriyorum, aniden çok sıkı geliyor. Kate beni yakalıyor, o iri, bal rengi gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve gözlerimin kısa süreliğine kapanmasına izin veriyorum.

"Hayır."

"Güzel." Bir çatal dolusu daha yemek dolduruyor, hepsini yavaşça ağzına götürürken dili kıvrılıp dişlerin etrafını sarıyor. Şehvetli bir *mmm-lezzetli* sesi *mırıldanıyor* ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

Sikeyim böyle işi. Hayal görmüyorum. Tupperware'inin üzerinde neredeyse orgazm oluyor ve bu ses sikimi sertleştiriyor. İçimde güçlü bir öfke parıltısı yanyor.

Beni tamamen görmezden gelerek, bir e-postaya yanıt yazmak için Tupperware'i bir kenara itiyor.

İğrenç karışım bana bakıyor, Tupperware masasının kenarından sarkıyor ve tek yapmak istediğim o lanet şeyi ofisin diğer ucuna fırlatmak.

Buradan çıkmam lazım. Doğru düzgün göremiyorum. Elimi Charlie'nin omzuna koyarak onu asansöre doğru yönlendiriyorum ama Kate'in masasının önünden geçerken sinirim yatışmış değil. Kalçam Tupperware'in köşesine çarpıyor ve her şeyi çöp kutusuna deviriyor. Mükemmel bir atışla yere düşüyor.

Üzgün bile değilim.

Kate soluk soluğa kalır ve Charlie gözlerini çöp kutusuna diker. "Tanrım, Nico Amca-" Kaburgalarına dirsek atıp sözünü kesiyorum ama insanlar bakmaya başlamış bile. Kate bana ters ters bakıyor, yanakları alevleniyor. "Öğle yemeğim-"

"Ne talihsizlik." Sesim duygudan yoksun. "Önemli bir yemek olduğunu biliyorum." Cebimden cüzdanımı çıkarıp açıyorum ve Kate'in masasına bıraktığım bir ellilik çıkarıyorum. "Kendine başka bir şey al."

Kate tekrar bağırmaya başlamadan önce onu yanından uzaklaştırırken Charlie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Buraya geri dönemem. Hayatımda bu tür dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacım yok. Kate'in varlığı ne kadar heyecan verici olursa olsun, altıncı kat benim kişisel uçuşa yasak bölgem olmak zorunda. Kate Lansen yasak bölge ve benim de biraz iş yapmam lazım.

KATE

Telefonum çalıyor ve Elly'den bir mesaj geliyor.

Elly: Bu gece geç saate kadar alışmasan iyi edersin.

Saatime bakıyorum. Cuma akşamı saat dokuza yaklaşıyor ve ben bilgisayarımın başındayım, hesap tabloları açık. Kendimi o kadar kaptırmışım ki ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Bir rüyadan uyanır gibi masamdan doğrudum. Burada neredeyse hiç kimse yok. Jack bile gitmişti. Temizlikiler ofisin diğer tarafındaki masalar arasında dolaşıyor, halıyı süpürüyor ve yüzeylerin tozunu alıyor.

Nico masama elli sterlin bıraktığından beri her gün geç saatlere kadar çalışıyorum. O parayı yakmak istedim. Milyonlarca küçük parçaya ayırmak. Nico'nun ofisine götürüp bir açıklama talep etmek. Ama... ne için? ğle yemeğimi masamdan düşürmek bir kaza *olabilirdi*. Sanmıyorum ama bunu kanıtlayamam.

Her iki durumda da, Nico Hawkston tam bir gt.

O zamandan beri onu pek görmedim. Gördüğüm birkaç olayda da önce onu hissettim: ensemdeki deride hafif bir karıncalanma ya da göğsümde bir sıcaklık. Bedensel tepkilerim takıntıya dönüşmeye başladı ama onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Rahatsız edici ama bu heyecanımı azaltmıyor.

Ve itiraf etmekten nefret etsem de, onun alçak sesle, seksi bir şekilde *Küçük K*.

Telefonum tekrar çalıyor.

Elly: Geldik bile. Neredesiniz?

Belgelerimi kaydediyorum ve bilgisayarımı kapatıyorum. Bu sabah Elly beni ve diğer ev arkadaşımız Marie'yi bir gece dışarıda ona eşlik etmemiz için kandırdı. İsimlerimizi yeni açılan bir kulübün konuk listesine koydu.

Martini Gems, Amy Moritz'in Dünya Turu'nun bitişı için düzenlenen partiye ev sahipliği yapıyor.

Elly yıllardır Amy'nin büyük bir hayranı ve son albümü *Limelight* çıktığından beri evimizde sürekli tekrarlanıyor. Elly'nin biricik Amy Moritz ile özel bir kulüp gecesine gitme fırsatını kaçırmamasına imkan yoktu ve bana gelmem için yalvardığında o kadar heyecanlıydı ki onu reddedemedim. Hem benim hem de Marie için çok gizli kıyafetler seçme ve bunları küçük sırt çantalarına koyma zahmetine bile katlanmıştı. Benimki bütün gün masamın altında durdu. Kahvaltıdan sonra daireden çıkarken çantayı elime tutuşturdu ve son dakikaya kadar içine bakmamam için bana yemin ettirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, günaha karşı direndim.

Bir mesaj daha geldi.

Elly: Tüm içkiler bedava! İlk turu atıyorum. Şampanya kokteyli? Seni bekliyor olacak.

Yarım saat içinde kulüpte olmalıyım ve bütün gün o kadar meşguldüm ki nereye gittiğimi bile kontrol etmedim. Google'ı açıp arama çubuğuna kulübün adını yazıyorum.

Kahretsin.

Hawkston Mayfair Hotel'in bodrum katında. Markası değişmiş, bu yüzden adını hatırlayamadım. Hawkston Otel'de bir partiye katılmak istediğimden emin değilim.

Telefonumda Elly'den bir mesaj daha çalıyor.

Elly: OMG OMG Amy Moritz geldi! Hemen buraya gel. Elly: Bir saat içinde burada olmazsan seni bizzat öldüreceğim.

Çabuk gel. Elly çok heyecanlı, başımı ağrıtıyor. Konuşacak aklı başında birine ihtiyacım var.

Marie'nin son mesajına kıkırdıyorum ve Nico'nun otellerinden birine gitme konusundaki çekincelerimi aklımdan çıkarıyorum. Eşyalarımı toplayıp çantama tikiştırıyorum ve Elly'nin bu sabah bana verdiği küçük sırt çantasını alarak tuvalete gidiyorum.

Önce makyajımı yapıyorum, yanaklarıma allık, dudaklarıma parlaticı ve üst kapaklarıma kalın siyah göz kalemi sürdükten sonra biraz daha maskara ekliyorum. Zamanım varken yapabileceğimin en iyisi bu.

Üzerimdeki siyah kılıf elbiseden sıyrılıp yere düşmesine izin veriyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. En sevdiğim gümüş topuklu ayakkabılarım. Ayakkabıyı ittim.

Bugün bunları giyerek kurumsal kıyafet kurallarını ihlal ettim ama herhangi bir toplantım yoktu ve Elly'nin benim için planladığı her şeyle eşleştirebileceğimden oldukça eminim.

Mahremiyete ihtiyacım var, bu yüzden küçük sırt çantamı kaldırıp sondaki bölmeyi seçiyorum. İçeri girip kapıyı çekerek kapatıyorum ve kilitliyorum.

Çantanın fermuarını açıyorum. İçinde sadece iki eşya var, ikisi de dikkatlice katlanmış. İkisi de küçük. İlki bir çift ipeksi siyah şort. Onları kalçalarımın doğru tutuyorum. Kıçımı zar zor örtüyorlar.

Lanet olsun sana, Elly. Dışarısı sıcak olabilir ama bu uygunsuz.

Saate bakıyorum. Dokuz on beş. Kesinlikle geç kalacağım.

Şortu giyiyorum, sonra ikinci parçayı silkeliyorum. Bir üst. İnce askıları var, boynu kıvrık, sırtı düşük ve yeşil payetlerle kaplı. Bununla sütyen giymemin imkânı yok.

Elly'nin bana '*oyunbozanlık yapma*' bakışını attığını hayal ediyorum ve giymezsem *çok* kızacağını biliyorum. Başka ne seçeneğim var ki? Başka bir kıyafet alacak zamanım da yok. Mağazalar kapalı. Ayrıca, Elly'yi tanıyorsam, bu seçimin bir nedeni vardır.

Birkaç dakika içinde tamamen giyinmiştim. Saçımı kabarttım, mesanemi boşalttım ve gitmeye hazırım.

Kilide uzanıp çevirmeye çalışıyorum ama dönmüyor. Küçük sırt çantasını yere bırakıp iki elimle deniyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Ellerimi şortuma silip tekrar deniyorum. Bir şey yok.

Kapıyı omuzluyorum. Ayağımla tekmeledim. Sonra kilidi tekrar deniyorum.

Hiçbir şey yok. Ne yaparsam yapayım, mekanizma hiçbir şekilde çalışmıyor.

Lanet olsun. Birini aramam gerekecek. Belki Jack aşağıda bir şeyler içiyordur.

Hay aksi. Telefonumu lavabonun kenarında bırakmışım.

Kilidi tekrar deniyorum ama yerinden oynamıyor. Bütün gece burada mahsur kalacağım için vücudum panikle ısınıyor. Elly geceyi kaçırdığım için beni öldürecek.

Kalbim mideme iniyor. Eğer buradan çıkamazsam, bu bir gece olmayacak. Bugün Cuma ve ofis Pazartesi sabahına kadar boş olacak. Gelecek haftaya kadar beni kurtaracak kimse olmayacak.

O zamana kadar açlıktan ölebilir miyim? Sanmıyorum ama panik beni önce ele geçirmezse kesinlikle sıkıntıdan ölebilirim.

Sonra dışarıdaki temizlikçileri hatırlıyorum.

Yeterince yüksek sesle bağırsam belki beni duyarlar.

Derin bir nefes alıyorum ve yumruklarımla kapıya vuruyorum. "Alo?"
Bağırıyorum. "Orada kimse var mı?"
Beni boş banyonun sessizliğinden başka bir şey karşılamıyor.

NICO

Bir ayın büyük bir bölümünde altıncı kata adımımı atmadım ama yine de neredeyse her günün her saniyesinde, zihnimin arka planında trafiğin uzak uğultusu gibi, Kate'i bulmak isteseydim onun orada olacağının farkındaydım.

Onun varlığının siren çağrısına takdire şayan bir metanetle direndim. Ama şimdi, Cuma akşamı sandalyemde arkama yaslanıp ofisimin penceresinden dışarı bakarken, gerçeğe teslim oluyorum: Onu aklımdan çıkaramıyorum. Zamanımın çoğunu, onun ilkel ve düzgün ofis kıyafetlerinin altında ne olduğunu ya da o ipek gömleklerin altında teninin nasıl hissettirdiğini ya da kalçalarının ne kadar sıkı olduğunu ve boynumun etrafında nasıl hissettireceğini merak ederek harcıyorum.

Çok da anlamsız, çünkü asla öğrenemeyeceğim.

Okumaya çalıştığım sözleşmeyi bir kenara itiyorum ve Lansen ekibi için hoş geldin içkileri ayarlamak üzere asistanıma hızlı bir e-posta gönderiyorum. Kate'den sonsuza dek kaçamam ve onları resmi olarak karşılamamış olmamız kabul edilemez bir durum. Elbette meşgulüm ama bu bir mazeret değil.

Gönder tuşuna bastığımda içimde bir öfke dalgası patladı. Aşağıda beni tahrik eden ama etmemesi gereken bir kadın var diye kendi binamdaki katlardan kaçınmak saçmalığın da ötesinde. Cinsel dürtülerimi kontrol edebilirim.

Hemen altıncı kata inip onunla konuşacağım ve onu karşılama içkilerine bizzat davet edeceğim.

Beş dakika sonra asansörden altıncı kata çıkıyorum ve sessizlik beni çarpıyor. Yüzlerce bilgisayardan gelen elektrik uğultusu dışında hiçbir konuşma yok. *Kahretsin*. Herkes gitmiş. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.

Bir bağırış dikkatimi dağıttı. Yoksa bir çılgılık mıydı? Nefesimi tutup dinledim.

Tekrar geliyor. Boğuk ama kesinlikle bir bağırış, banyodan geliyor. Aklım hemen Kate'e gidiyor, göğsümde bir basınç patlaması beni koşturmaya zorluyor. Sıraların arasından sıyrılıp hızla banyoya giriyorum.

Lavabonun kenarında duran ve Kate'e ait olduğunu anladığım bir el çantası dışında her yer boş. Makyaj malzemeleri etrafa saçılmış ve buruşuk siyah bir elbise, bir çift gümüş ayakkabının yanında yerde yatıyor. Kıyafetleri buradaysa ne giyiyor Tanrı aşkına?

"Alo?"

Ses kesinlikle Kate'e ait. Kaslarımdan gerginlik sızıyor. O iyi. En azından sesi öyle geliyor.

"Orada biri mi var?" diye soruyor.

Bir vuruş başlıyor. Son bölmenin kapısına yumruklar iniyor. Sonra vuruşlar kesiliyor. "Bu çok tipik."

Kaderine boyun eğmiş görünüyor ve sesindeki hayal kırıklığı gülme isteği uyandırıyor. *Telefonla mı konuşuyor?* Tekrar konuşmasını bekliyorum ama sessiz. Lavabonun yanında telefonunu görüyorum. Hayır; yalnız.

"Dışarıda olduğunu biliyorum," diye bağılıyor. "Ayak sesleri duydum. Yardım et, seni orospu çocuğu."

Orospu çocuğu mu? Dışarıdakinin ben olduğumu biliyor sanırsın. "Kate?"

Gürültü tamamen kesildi.

Kapıya yaklaşıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

Beklerken ayakkabılarından birini alıp lavaboya yaslanıyorum. Ayakkabı neredeyse yeni görünüyor. Yumuşak deri, esnek tabanlı. Yüksek kalite. Bunlara para harcamış olmalı. Belki de kendine bir hediye? Markasını kontrol ettiğimde iç tabanında arkadaşımın imzasını buldum: *Erica Lefroy*. Moda çizgisi son zamanlarda iyi gidiyor, ama Kate'in bu tür şeylerle ilgilendiğini fark etmemiştim.

Gümüş topuğu işaret parmağımdan sarkıttım ve numarasını kontrol ettim. Ayakları düşündüğümden daha küçük.

Ayakkabıyı bırakıp kulağımı banyo kabininin kapısına dayıyorum. Diğer taraftan gelen sinirli bir mırıldanma boğazımdan alaycı bir kıkırdama çıkarıyor.

Muhtemelen görmek isteyeceği son kişi benim.

Parmak eklemimle kapıya hafifçe vuruyorum. "Sen olduğunu biliyorum." Yine sessizlik. "Sıkıştın mı?"

Yüksek sesli bir iç çekiş kapıdan içeri giriyor. "Hayır, Nico. Cuma akşamlarımı tuvalette kilitli geçirmekten hoşlanıyorum."

Homurdanıyorum. *Çok komik.*

"Kilit sıkışmış. Lanet olası aptal bölmeler," diye açıklıyor Kate. "Normal tuvaletleriniz olsaydı, kapının altından geçebilirdim."

Geri çekiliyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve Kate'in geçici hapisanesinden kaçmak için banyo zemininde kıvrandığını hayal ederken gülme isteğimi bastırıyorum. "Bu konuda ne yapmamı istersin?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor Kate. "Banyoları yeniden mi tasarlayayım? Ne yapmanı istediğimi sanıyorsun? Beni buradan çıkar. İstersen kapıyı kır, umurumda değil."

"Her ne kadar kapıyı kırıp seni kurtarmak istesem de, malıma zarar vermek istemiyorum."

Kate anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Kilidi incelerken sessiz kalıyorum. Bu taraftan açamıyorum. Başka bir bölmeye yürüyorum ve açık bir kapının mekanizmasını kontrol ediyorum. Yapış yapış ama dönüyor.

Kate'in sesi, artık daha az öfkeli, kabinlerde yankılanıyor. "Hâlâ burada mısın?"

Onun kabinine dönüyorum. "Buradayım."

Kate'in şansına, yanımda her zaman bir çakı taşıyım. Garip bir şekilde, babasından bir hediye idi. Cebimden çıkardım ve sapındaki yazıyı okudum.

Kimseyi öldürme.

Sevgiler, Vaftiz Baba Gerard.

Acaba bir gün kızını kilitli bir tuvalet kabininden kurtarmak için hediyesini kullanacağımı hiç hayal etmiş miydi?

Tornavida seçeneğini çıkarıyorum ve işe koyuluyorum.

"Geri çekil," diyorum ve diğer tarafta bir hareket duyuyorum.

Bir an sonra kilit tamamen düşüyor. Ben kendi tarafımda yakalıyorum ama Kate'in tarafında yere çarpıyor.

Nefes nefese kalıyor ve nedense bu ses bende onu dışarı çekip omzuma atma isteği uyandırıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ama beni karşılayan manzaraya tamamen hazırlıksızım.

Makyajı normalden daha yoğun, zaten iri olan gözleri, onları normalden daha büyük, daha seksi gösteren siyah çizgilerle çizilmiş. Koyu ve kaygan bir şey dolgun dudaklarını kaplıyor ve onlara ışığı yakalayan bir parlaklık veriyor. Ağzı... *nemli* görünüyor ve hemen saldırgan alt dudaklarını kendi dudaklarının arasına almak istiyorum.

Ama asıl dikkatimi çeken, giyinik olmaktan çok çıplak olması. O kadar çok et, o kadar çok ten var ki, bakmadan duramıyorum. Mükemmel... her yeri pürüzsüz.

Bir çift şık siyah şort uzun, biçimli kalçaları ortaya çıkarıyor ve pırıltılı yeşil bir üst göğüslerinin arasından aşağı doğru iniyor. Üst kısmın şortla birleşmediği yerde dar bir karın bölgesi görünüyor, teni hafifçe bronzlaşmış ve dayanılmaz derecede cazip.

Ama göğüsleri... *sikeyim*. Bana doğru eğilirse düşecekler ve sutyen giymesinin imkânı yok. Bakışlarım oyalanırken, yemin ederim meme uçlarının sertleştiğini görebiliyorum. Sikim tepki olarak seğiriyor.

Kate boğazını temizleyerek beni çağırıyor. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve onun ne kadar hayranlık uyandırıcı görüldüğü gerçeğini gizlemeye yetecek kadar aklım var.

Rahatça kapı çerçevesine yaslanıyorum.

Kate elimdeki çakıya başını sallıyor. "Nesin sen, izci çocuk mu?"

Çakıyı cebime geri koyuyorum ve kaşlarımı çatarak küçümsüyormuş gibi yapmaya çalışıyorum. "Sen ne giyiyorsun öyle?"

Sertleşiyor, belli ki sinirlenmiş. "Bu seni ilgilendirmez. Sözleşmeli çalışma saatlerim bugünlük sona erdi. Ne istersem giyebilirim." Sanki onun kışkırtmasıyla kenara çekilmemi bekliyormuş gibi bana yaklaşıyor.

Çekilmiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Ayrıca, seni ilgilendirmez."

Tanrım, bu kadın sinir bozucu. "Giderken palto giy."

"Yine üşümemden mi endişeleniyorsun?" Dudakları yukarı kıvrılıyor, bilmesem Kate Lansen'in benimle flört ettiğini düşüneceğim.

"Hayır." Bakışlarım dolgun dudaklarında geziniyor, sonra boynundan aşağı, çıplak omuzlarına doğru kayıyor. Teni o kadar kusursuz ki, ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Omuz, insanın vücudunun çok mahrem bir parçası. Nadiren ortaya çıkar, özellikle de ofis ortamında.

Onu izlememi izlerken boğazı düğümleniyor, nefesi kesiliyor ve gerginlik buhar gibi genişliyor, bizi ikimizi sarıyor. Hiçbir işaret yok

Çünkü şu anda her ne oluyorsa bundan çok daha ciddi hissettiriyor.

Üzerimdeki her kıyafet aniden çok küçük geliyor ve tenimi tırmalıyor.

"Yolumdan çekilecek misin?" diye nefes alıyor.

Kahretsin. Hâlâ onun çıkış yolunu kapatıyorum.

Ben yana dönüyorum ve o da geçmesi için bıraktığım boşluğu değerlendiriyor. Bakışları benimkilere kayıyor ve küçük, bilinçli bir adım daha atarak tam önümde duruyor. *Çok yaklaştım.*

"Nico..." Adım dudaklarında sadece bir nefes. Kulağa... *muhtaç* gibi geliyor. Enerji yoğunlaşıyor, aramızda dönüyor; beni ona yaklaştırmaya çalışan bir güç.

Sanki kendi iradesiymiş gibi, elim uzanıyor, parmaklarım şort ve üst arasında uzanan çıplak tenin genişliğine doğru uzanıyor.

Ne yapıyorum ben böyle?

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Elimi izliyor. Beni durdurabilirdi ama yapmadı. Zor nefes alıyor ama ben de almıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben neredeyse fark edilmeyen bir hareket yapıyorum. *Yapabilir miyim?* Cevap olarak başını o kadar küçük sallıyor ki, tam olarak gerçekleştiğinden emin olamıyorum ama sonra küçük bir adım daha yaklaşıyor. O kadar yakın ki nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

Parmak uçlarım kalçasına değiyor ve altındaki et titriyor. Dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor, beni vücudunun beni içine çektiği trans halinden çıkaracak kadar yüksek değil ama dokunuşumun onu etkilediğini anlamama yetiyor.

Teni o kadar yumuşak, o kadar sıcak ki hemen daha fazlasını istiyorum. Daha fazla ten, daha fazla et, daha fazla temas. Onu iki elimle birden kavramamak için elimden geleni yapıyorum.

Nefesimi tutuyorum ve parmağımı minik şortunun bel bandı boyunca kaydırıyorum; hareket yasadışı hissettiriyor; tekrar tekrar işlemek istediğim bir günah ve nabzımı havaya uçuruyor. Parmaklarımın aşağı kayması için tek bir hızlı hareket yeterli...

Kate'in tüyleri diken diken oluyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. Kasıklarımın derinliklerinde ısı birikiyor. *Sik beni.* Bir kadını şu an istediğim kadar istediğimi hiç sanmıyorum.

O kadar çok çizgiyi aşıyorum ki, hepsini yakıp kül ettim. Geri çekmem lazım, hem de hemen.

Şortunun kemerinin tekrar yerine oturmasına izin veriyorum. Ona dokunmayı bırakmalıyım ama elim kalmaya devam ediyor, başparmağım hafifçe kalçasını okşuyor. O

bunu kabul etmedi ama vücudunun küçük sarsıntıları dokunuşumu yankılamaya devam ediyor. Ona ne kadar güzel, ne kadar mükemmel olduğunu söylemek istiyorum. Ama boğuk bir ses çıkıyor. "Başka kimsenin seni böyle görmesini istemiyorum."

Boğazından kahkahalar yükseliyor, neredeyse histerik bir ses, ona tekrar ulaşmak için uzanmamı gerektirecek kadar geri çekilirken beni sersemliğimden kurtarıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama ben dışarı çıkıyorum," diyor, savunma maskesini tekrar yerine takarak. Kendini toparlama hızından etkilendim. "Pek çok insan beni bu şekilde görecektir." Neredeyse çıplak vücudunu işaret ediyor

-saniyeler öncesine kadar benim lanet melodimle dans etmek üzere olan vücudu- ve yüzünde "*Seksiyim ve bunu biliyorum, bana sahip olamazsın*" diye bağırarak müstehcen bir ifade dalgalanıyor.

Omuzlarım gerildi. Başkalarının onu bu şekilde göreceği, hatta belki de ona dokunacağı düşüncesi tüm dünyayı yakıp kül etmek istememe neden oluyor.

"Birçok erkek beni böyle görecektir," diye dalga geçiyor, bende fark ettiği tepkiden cesaret almış gibi görünüyor.

Sikerim böyle işi. Eğer o oynamak istiyorsa, ben varım.

"Ben de benim için giyinip süsleneceğini sanıyordum." Kollarımı kavuşturup kapı çerçevesine yaslanıyorum ve gülümsüyorum. "Beni derinden yaraladın, Kate."

Tam adının kullanılmasından irkildi. "Neden sen..." Sanki söyleyeceği şeyden vazgeçmiş gibi ağzını kapatıyor. Sonra ben yolundan çekilip ona yanımdan geçmesi için yeterli alanı verene kadar bana bakıyor. Vücutlarımız birbirine değiyor ve temas elektrikleniyor ama Kate bunun onu da beni etkilediği gibi etkilediğine dair bir işaret vermiyor.

Ayakkabılarını giyiyor, eşyalarını topluyor ve her şeyi küçük bir sırt çantasına dolduruyor. Şortu kalçasının yarım ay şeklindeki kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve eğildiğinde bu çok lezzetli oluyor.

Kapıya doğru adım atıyor ama kapıya varmadan hemen önce boy aynasında kendini görüyor ve yavaşlıyor.

Ayakkabısını düzeltmek için eğiliyor, parmağını topuğuna sokuyor.

Çarpışmamak için yavaşlıyorum ve aynı anda banyonun ana kapısı açılıyor.

"Kate," diye bağıriyorum, aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatıyorum ki ayakkabılarımın tütmemesine şaşıriyorum. Sırtının kıvrımına doğru ilerleyip elimi

Böylece kapı onun başı yerine avucuma çarpıyor ve kapalı konumuna geri dönüyor.

Dengemi kaybettim ve momentumum beni ileri fırlattı. Yarı çömelmiş pozisyonda donup kalmış olan Kate'e çarpıyorum ve onu iki elimle tutuyorum.

Tökezliyorum, ona tutunuyorum, ayaklarımı bulmaya çalışıyorum ki bir yığın halinde çökmeyelim. Onu ezebilirdim.

Bana saldırdı. Tutuyor ve yapıyor. Birbirimize dolanmış uzuvlardan oluşan bir karmaşayız; bir an için hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyorum ve fayans zemine çarpmaya hazırlanıyorum.

Bir şekilde dik duruyorum ve Kate'i yanıma kadar sürüklüyorum. Teni ellerimin altında sıcak, ama koyu renk gözlerindeki alarm o kadar baştan çıkarıcı ki onu kucaklayıp eve götürmek istiyorum.

Sessiz bir ritim geçiyor, ikimiz birbirimize kilitlenmişiz, burunlarımız sadece birkaç santim aralıktadır. Kate'in gözlerindeki bakış yumuşuyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

Kapının diğer tarafında bir temizlikçi belirliyor, kocaman gözleri ve kıvrık siyah saçlarıyla. Bakışları gelişigüzel kucaklaşmamızın üzerinde geziniyor ve kaşları kalkıyor. "Ah canım. Kusura bakmayın. Daha sonra gelirim, tamam mı?"

Cevap beklemeden ortadan kayboluyor. Kapı kapanıyor ve Kate'in avuç içleri göğsüme çarpıp beni gereksiz bir güçle iterken anın samimiyeti paramparça oluyor.

"Ne yapıyorsun sen? Çek ellerini üzerimden."

Onu bırakıyorum ve kendini düzeltmeden önce birkaç adım geri atıyor. Nefesleri hızlı geliyor, üstündeki yeşil payetler göğüslerinin her titreyişinde parlıyor. Dengeleyici bir elini aralarına koyuyor.

Alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Sanırım 'teşekkür ederim' demek istedin." "Ne için? Ofis tuvaletinde beni ellediğin için mi?"

"Hayır. Seni kafa travmasından kurtardığım için."

Öfkeli bir nefes çekti. "Sen bir pisliksin."

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor. Tek yaptığı yüzüme küfretmekken onu içki içmeye davet etmek için buraya geldiğime inanamıyorum. Bu kadın ne kadar çekici olursa olsun, hayatımda bu saçmalığa ihtiyacım yok.

Bir elimi alnımda gezdirdikten sonra onun sıkışıp kaldığı kabini işaret ediyorum. "Seni bütün gece orada kilitli bırakmalıydım. En azından o zaman senin saçmalıklarınla uğraşmak zorunda kalmazdım."

Ağzından yine o sert, küçümseyici kakhaha dökölüyor. "Benim saçmalıklarım mı? Seni ilgilendirmedeği halde nereye gittiğimi ve ne giydiğimi sorgulayan sensin. Ben gidiyorum. Ve sen sormadan söyleyeyim, montumu alacağım, böylece üşümem konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Ya da binadan ayrılırken neredeyse çıplak olmamın şirketinizin itibarını zedelemesinden ya da bu kıyafetle ilgili sizi rahatsız eden her neyse ondan."

Ayağa kalkıp odadan çıktı ve benim tek yapabildiğim onun mükemmel kışının uzaklaşmasını izlemek oldu.

Lanet olsun.

Sikimi cebine koymuş olabilir, çünkü şu anda dünyada beni Kate Lansen kadar sertleştiren başka bir kadın yok.

Beni istese de istemese de ben tamamen onunum.

KATE

Kulübün göbeğine doğru inerken, Nico'yu aklımdan çıkarmaya kararlıyım. Arkadaşlarımla eğlenmek için buradayım, ofisteki o garip etkileşim her neyse ya da ne anlama geliyorsa onun için endişelenmek için değil. Ya da en nazik dokunuşunun beni neredeyse-

Kes şunu.

Odağımı şimdiki zamana geri getiriyorum. Martini Gems, ısıltılı duvarları ve tavanları, podyumlardaki buzdan heykelleri ve tepesindeki kristal aydınlatma armatürleriyle bir buz mağarası gibi özenle dekore edilmiş. Zengin yetişkinler için alkollü Disneyland gibi.

Işıklar titriyor ve her santimlik alanda vücutlar kıpır kıpır; müzik o kadar yüksek ki diz kapaklarımda hissedebiliyorum. Bir içki için can atıyorum. Son birkaç haftanın stresini atmam gerekiyor, son bir saatten bahsetmiyorum bile.

Elly ve Marie'yi arıyorum, sonunda onları köşedeki bir masada toplanmış halde görüyorum. Marie'nin üstünün kırmızı, Elly'ninkinin altın rengi olması dışında benimle aynı şekilde giyinmişler. Elly'nin bizi bir kız grubu gibi giydirmesine gülmek istiyorum.

"Kate!" diye bağırıyor ve beni görünce eliyle işaret ediyor. Beni tutuyor ve yüzümün yan tarafını öpüyor, beni kocaman sarı saçlarının içine alıyor. Çilekli sabun gibi temiz kokuyor ama nefesi içki kokuyor. Çoktan çok fazla kokteyl içtiğinden şüpheleniyorum. Dalgalandan bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Bunun içinde çok güzel görüneceğini biliyordum."

İltifata gülümsüyorum ve boş bardakların yanı sıra içinde iki şampanya şişesi olan kocaman bir buz kovasıyla dolu masada onlara katılıyorum.

Marie, koyu renk saçlarını şakaklarını çekiştirecek kadar sıkı bir at kuyruğuyla arkaya toplamış, eğleniyor gibi görünüyor ama gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum; o bir stajyer doktor ve benden bile daha çok çalışıyor. Birlikte dışarıda bir gece geçirdiğimiz nadirdir.

Bana doğru bir şampanya kokteyli uzatıyor. "Arayı kapatman gerekiyor." İfadesi bir cesaret içeriyor ve hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için kadehi alıp hepsini tek seferde içiyorum. Marie kıkırdıyor ve Elly hoppalıyor. Kendimi bırakmayalı çok uzun zaman olmuştu ve onların tepkileri de aynı fikirde olduklarını gösteriyor. Elly hiç vakit kaybetmeden bana ikinci bardağı uzatıyor, ben de onu da ilki kadar hızlı bir şekilde yudumluyorum.

Birkaç dakika boyunca müzik eşliğinde sohbet ediyoruz ve Elly ile Marie haftalarıyla ilgili haberleri paylaşıyorlar. Ama sıra bana geldiğinde, *Nico, Nico, Nico* dışında söyleyecek bir şey bulamıyorum. Yüzü, gözleri, sesi... Kalçamdaki eli, şefkatle tenimi okşayışı, sanki benim onu istediğim kadar o da beni istiyormuş gibi bana bakışı...

Beni bu şekilde istiyor olabilir mi?

Onunla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarabilecekmişim gibi başımı sallıyorum. Ama beynimin derinliklerine yerleşmişler ve bu girişimin tek yaptığı az önceki sözlerini gevşetmek oluyor.

Seni bütün gece orada kilitli bırakmalıydım. En azından o zaman senin saçmalıklarınla uğraşmak zorunda kalmazdım.

Hayır. Nico benden hoşlanmıyor.

"Ne halt düşünüyorsun? O şerefsiz patronu mu?" Marie içkilerimizi doldururken soruyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Pislik mi?" Elly diyor ki. "Yanında çalıştığı şu seksi kızdan mı bahsediyorsun?"

"Evet, aynen öyle. Nico lanet Hawkston," diyor Marie, ona her zamanki ismimi takarak. İkisine de ilk günümde benim için tüm spa'yı nasıl rezerve ettiğini ve onunla öğle yemeği yememi istediğini anlattım. Elly bayıldı ama Marie önce bana sorması gerektiği fikrimi paylaştı. Sormamasının bir güç gösterisi olduğunu söyledi.

Elly bana sert bir bakış fırlattı ve ben de umutsuz bir iç çekerek koltuğuma geri çöktüm. "Belki."

Marie sanki girdiğimi bilmediğim bir sınavdan kalmışım gibi başını bana doğru sallıyor.

"Ondan nefret ettiğini biliyorum," diye söze başlıyor Elly, kaşlarını kaldırarak buna inanmadığını belli ediyor. "Ama delicesine yakışıklı. Onun için kıyafetlerini çıkarmaya çalışmana hiç şaşırmadım."

Vücudum geriliyor. Elly'nin neyi kastettiğini biliyorum ama Marie'nin hiçbir fikri yok. Marie bana odaklanıyor. "Onun için kıyafetlerini mi çıkardın?"

"Oh, kahretsin." Elly parmaklarını dudaklarına götürüyor, gözleri özür diliyor. "Bunun bir sır olması mı gerekiyordu?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Uzun zaman önceydi..."

"Kate biz okuldayken ona aşıkta," diye araya giriyor Elly, sanki mahremiyet hakkımdan feragat etmişim gibi.

"Ona aşık değildim," diye çok hızlı cevap veriyorum.

Elly gülüyor ve dedikoduyu paylaşmak için koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Takıntılıydın."

İrkildim. Şu anda bile onun hakkında konuştuğumuz için her hücremde enerji titreşiyor. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" İsteksizmiş gibi davranarak inliyorum.

Elly'nin gülümsemesi genişliyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "İstemiyormuş gibi davranmayı bırak. Şimdiden ağzının suyu akıyor."

Lanet olsun. Beni çok iyi tanıyor. "İstemiyorum."

Neyse ki Elly Marie'ye dönmeden önce beni daha fazla zorlamıyor. "Kate küvete girdi ve bikinisinin üstünü çıkardı. Parmağında döndürdü ve suya fırlattı." Elly ayağa kalkıyor, işaret parmağını havada döndürüyor ve striptizci dansının eğlenceli bir versiyonuyla kalçalarını sallıyor. Parmağını sallayarak bitiriyor ve hayali bikini üstünün dans pistinde uçuşmasına izin veriyor.

Hiç de öyle olmadı ama onun tiyatrosunu bozmak istemiyorum. Marie sırtıyor. "Sonra ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. Ona tüm hikâyeyi anlatsam iyi olacak. "Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve içeri girmemi söyledi. Ve sonra..." Hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum ve Marie kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?"

Ellerimi ağzıma bastırıyorum ve parmaklarımın arasından konuşuyorum. "Gözlerini kapattı."

Marie dudaklarını mühürlüyor, yüz kasları gülmemek için çaba harcıyormuş gibi geriliyor. Konuşabilecek kadar rahatladığında, "O kadar kötü, ha?" diyor.

"O kadar kötü," diye onaylıyorum. "Bakmadan bikini üstümü sudan alıp bana geri vermeye çalıştı."

Elly kıkırdıyor, ön kolunu gözlerinin üzerine atıyor ve önündeki havayı okşuyor. "Ben körüm. Küçük K, göğüslerin güneşten daha parlak. Onları yüzüme tutmayı kes."

"Küçük K?" Marie kaşlarını çatı. "Sana böyle mi sesleniyor?"

"Evet, onun için bir takma adı var. Sevimli, değil mi?" Elly gülümseyerek söylüyor. Sonra gözleri parlıyor ve eğer mümkünse gülümsemesi daha da genişliyor. "Sana bu lakabı göğüslerini gördükten önce mi yoksa sonra mı takti?"

"Hey!" diye bağıyorum, en azından orta büyüklükte olan ve kesinlikle küçültücü lakabı hak etmeyen göğüslerimi göstererek.

Elly o kadar çok kıkırdıyor ki karnını tutuyor. Ben de gülüyorum ama çoğunlukla utancımдан. Marie ikimize deliymişiz gibi bakıyor.

Birkaç dakika sonra, Elly'nin kahkahaları tükeniyor ve karşımdaki koltuğuna geri kayıyor. "En son ne zaman seks yaptınız?"

Konunun değişmesi beni şaşkına çevirdi. "Eh?"

"Ne zaman olduğunu hatırlıyorum." Marie buz kovalarından bir küp buz alıp ağzına atıyor ve buzun etrafında konuşuyor. "Geçen yaz Cornwall'da tanıştığım adamdı. Hayatında yaşadığı en kötü seks olduğunu söyledi. Hiç orgazm olmamış. Neredeyse bile değil."

"Aslında o geçen yazdı," diye itiraf ediyorum.

Marie ısıklık çaldı. "Siktir, Kate. Ne kadar oldu? İki yıl mı? Kukunun içinde örümcek ağıları olmalı."

Abartılı bir nefes veriyorum, bir avuç buz alıp masanın üzerinden ona fırlatıyorum. Ellerini kaldırıp ciyaklıyor, sonra aynısını bana yapıyor. Buz masanın her tarafına sıçırıyor ve ikimiz de gülüyoruz. Alkol işini yapıyor, kanım onunla ısınıyor ve farkındalığımdan bir sersemlik damlıyor, kenarları yumuşatıyor.

"Bahar temizliği yapmalısın. Düzgün bir toz alma seansı yapmalısın," Elly bana sırtıyor ama sonra gözleri bara kayıyor ve bileğimi tutuyor. "Aman Tanrım," diye tıslıyor. "Bu Michael Drayton." Barın yanındaki uzun boylu, sarışın, beyaz bir tişört ve düşük belli mavi bir kot pantolon giymiş adama bakıyor.

"Michael kim?" Marie soruyor.

Elly heyecandan titriyor, kelimelerini çıkarmaya o kadar hevesli ki bir cümleyi düzgün bir şekilde bir araya getiremeden kekeliyor. "Drayton. Michael Drayton. Şu yeni aksiyon filmlerinin başrol oyuncusu. Otobüslerin yanındaki reklamları görmüş olmalısınız." Sanki önündeki afişleri gördüğünü hayal ediyormuş gibi ellerini havada açıyor. "Üstsüz ve kameraya doğru koşuyor, arkasında büyük bir patlama oluyor? Hollywood'un en iyi vücutlarından biri. Tamamen yırtık pırtık."

"Ah, evet, o," diyor Marie, tamamen ilgisiz görünüyor ve bunda şaşılacak bir şey yok; erkek arkadaşı Kevin'a sırılsıklam aşık.

"Bir fikrim var," diyor Elly ve biz onu durduramadan masadan kalkıp Michael Drayton'a doğru ilerliyor ve kendini tanıtıyor. Marie ve ben şaşkınlıkla Elly'nin gülümseyip bizi işaret ederek konuşmasını izliyoruz. Michael bize doğru dönüyor, cam gibi elmacık kemikleri ve mavi gözleriyle bize doğru bakıyor.

Marie fısıldayarak, "Vay canına, *çok* yakışıklı," diyor ve gözlerini kaçırıyor.

Elly yüzünde memnun bir gülümsemeyle bize doğru geri dönüyor. "Buraya geliyor. İçki getirecek."

Midemde gergin bir boşluk açılıyor. "Ne?"

Başını sallıyor. "Evet. Bahar temizliğini onunla yapmalısın." Bir elinin tersini alına bastırarak bayılmış numarası yapıyor. "Rüya gibi. Kuru büyüğü bozmak için ne güzel bir yol."

Ben daha itiraz edemeden Michael Drayton elinde bir tepsi içkiyle yanıma geliyor ve yanıma oturmadan önce masamıza bırakıyor. Genelde yıldızlardan etkilenen biri değilimdir ama Hollywood'un en büyük ismi masanın altında bacaklarınız birbirine değecek kadar yakın oturunca tepki vermemek elde değil.

"İyi akşamlar hanımlar," diyor. "Elly bana hepinizin büyük hayranları olduğunuzu söyledi."

Buna neredeyse gülecektim ama Elly bana '*kapa çeneni*' der gibi bir bakış fırlattı ki bu biraz da haklıydı. Michael Drayton'ın kim olduğunu kim bilmez ki?

"Hayranı değilim," diyorum ve ciddi olmama rağmen flört ediyormuşum gibi geliyor.

Yakışıklı yüzünde bir dizi duygu uçuşuyor, sonunda hoş bir eğlenmede karar kılıyor. "Öyle mi?" Bana bir shot uzatmadan önce yanıtımı beklemiyor. "Votka," diye anons ediyor.

Ondan alıyorum. "Yemek yemedim."

Gülüyor ve gülüşünün ve gözlerinin ışıltısının çok çekici olduğunu inkar edemem. "Yemek yemek hile yapmaktır," diyor boğuk bir sesle.

Ne olduğunu anlamadan votka shot'ımı onunkiyle tokuşturuyorum ve aynı anda içiyoruz.

Dudaklarını şapırdatıyor ve bardağını yere bırakıp bana bakarak, "Sen yeşil trafik ışığıydın," diyor.

Önce neden bahsettiğini anlamıyorum ama sonra anlıyorum. *Üstlerimiz*. Marie'ninki kırmızı, çünkü bir erkek arkadaşı var. Elly'ninki altın rengi ya da kehribar.

-Ve benimki tamamen yeşil.

Dehşete kapılmış bir halde Elly'ye bakıyorum. "Ben yeşil trafik ışığı mıyım?"

Elime bir kadeh daha tutuşturuyor, bardağı dudaklarıma götürmek için dirseğimi eğiyor. "Evet. Müsaitsin. Sen yeşilsin. *Çok* yeşil," diyor

Sonra Michael'a bakıyor ve ekliyor, "Yeşil, git demek."

Michael başını geriye atıp gülüyor, gerçekten de yakışıklı ama Nico'ya karşı hissettiklerimin hiçbirini hissetmiyorum.

Ama Nico burada değil ve zaten ona karşı herhangi bir şey hissetmemeliyim. Belki de yakışıklı bir film yıldızıyla kaçamak yapmak, Nico'yu aklımdan sonsuza dek çıkarmak için ihtiyacım olan şeydir.

"Hadi buna içelim," diyor Michael.

"İçelim." Boş bardağı masaya çarparak bir kadeh daha içiyorum.

NICO

Masamdayım, daha önce yarım bıraktığım sözleşmeyi tamamlamaya çalışıyorum ama Kate'i hatırlamaktan kendimi alamıyorum, giyinmiş kuşanmış, dudakları dolgun, gözleri karanlık. Onu hiç böyle görmemiştim, sanki dışarı-

Midem sıkışıyor, kendi üzerine katlanıyor.

Hay sikeyim.

Kate Lansen sevişmek istiyormuş gibi giyinmiş ve benim bu konuda bir şey yapacak gücüm yok. Nereye gittiğini ya da kiminle buluşacağını bilmiyorum.

Siktir et.

Cuma gecesi ne yaptığının benimle hiçbir ilgisi yok. Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi önümdeki gazeteye dikiyorum.

Aynı sayfayı tekrar tekrar okuyorum. Dakikalar akıp gidiyor. Dokuz kırk beş. On. On buçuk.

Konsantre olamıyorum.

Telefonum çalıyor, Seb'in adı ekranda beliriyor.

"Nico, hangi cehennemdesin?" Cevap verdiğimde bağılıyor. Arka planda çok fazla gürültü var ve sesi yüksek ve net bir şekilde geri gelmeden önce "*Duble Scotch, buzlu*" gibi bir şey söylüyor. "Amy'nin partisinden sonra. Amy Moritz. Seni soruyor. Onunla kutlama yapmaktan ve Martini Gems'i vaftiz etmekten daha önemli ne halt ediyorsun?"

Alnımı açık avucuma dayayıp dirseğimi masaya dayayarak inliyorum. O kadar dalmışım ki bu gecenin Mayfair Hawkston'ın bodrum katındaki yeni kulübün açılış gecesi olduğunu tamamen unutmuşum.

"Erica Lefroy da burada," diye devam ediyor Seb. "Nerede olduğunu bilmek istiyor. Hemen buraya gel. Gelmemen büyük kabalık olur ve herkes seni görmek istiyor."

Uzun bir iç çekiyorum. Yapmak istediğim son şey, kendini beğenmiş ünlülerin aşırı şişirilmiş egolarıyla havadan sudan konuşmak. Amy ya da Erica değil... ama diğerlerini bırakabilirdim.

Telefonu kapatıp şoförümü aramadan önce ona "Yirmi dakika içinde orada olurum," diyorum.

Dışarıda bir kuyruk var. Amy Moritz'in ve bu gece kulüpte olan diğer herkesin fotoğrafını çekmek için bekleyen çok sayıda muhabir de var. Bekleyenlerin sinirli bakışlarına ve kameraların sürekli tıklayıp yanıp sönmesine aldırmadan sıranın en önüne doğru ilerliyorum.

"Bay Hawkston," diyor kapıcı, başını sallayarak beni içeri buyur ediyor.

Bodrum katına indiğimde müziğin ritmi ayakkabılarımın tabanında gümbürdüyor ve beni şimdiden aşırı ısınmış, terli insan kokan bir sıcak hava patlaması karşılıyor. *Lanet olsun.*

En alt basamağa ulaşıyorum ve kulübün içine dönüyorum. Müzik, şimdi daha yüksek sesle, kulaklarıma saldırıyor. Mekân optik bir migren gibi aydınlatılmış. Yanıp sönen tepe ışıklarının altında dans pistinde bir sürü beden kıvranıyor ve birbiriyle boğuşuyor.

Takım elbise giyen tek kişi benim. Biri fark edecek kadar ayık olsaydı, göze batardım.

Kadife kabinler duvarları kaplıyor, insan grupları şampanya flütleri ve kokteyl bardaklarıyla kaplı masaların etrafında kümeleniyor. Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor.

"Paltonuzu kontrol etmek ister misiniz efendim?"

Vestiyer görevlisine dönüyorum. "Hayır. Üzerimde kalsın."

Görevimi yapacağım. Amy'ye tebriklerimi ileteceğim. Seb'in yüzümü gösterdiğimi bildiğinden emin olacağım ve sonra eve gideceğim.

Seb'i gördüğümde bar alanına doğru ilerliyorum. Üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı. Ofisten ayrılalı ne kadar oldu? Bir masada ayakta duruyor, masanın üzerine eğilmiş, oturan insanlarla hararetli bir şekilde sohbet ediyor. Ona doğru yönelirken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve o da bunu hissetmiş olmalı ki, özür dileyerek bana doğru geliyor,

Kolunu omuzlarıma doladı, beni kendine çekti ve kulağıma bağırdı.

"Başardın. Çıkar şu lanet paltonu. Gitmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Gidiyorum."

Başını sallıyor ve beni masaya doğru götürüyor. Etrafında Erica ve Amy de dahil olmak üzere birkaç kadın oturuyor. Hayal meyal tanıdığım bir erkek televizyon yıldızı ve Amy'nin destek dansçılarından biri de var. Amy'nin dansçının üzerine kapanmasına bakılırsa ya birlikte yatıyorlar ya da yatmak üzereler.

Elvis Presley'in jartiyerinden daha fazla yapay elmasla kaplı bir elbise giyen Amy, beni fark edecek kadar uzun süre kirpikli gözlerini ondan ayırıyor. Kabinin ortasındaki koltuğundan sıçırıyor, iki taraftan da sıkıştırıldığını fark ediyor ve masanın üzerine tırmanıyor. Bardaklar ve içecekler havada uçuşuyor ve herkes enkazdan kaçmaya çalışıyor. Amy masadan atlıyor, elbisesini fırçalıyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Bunu kaçıracaktın, seni küçük pislik," diye bağılıyor müziğin üzerine. "Otur ve bir içki iç."

Tereddüt ettim.

"Otur lan," diye tıslıyor Seb kulağıma.

"Otur," diye ekliyor Erica, uzun ve zarif kolunu masanın üzerinden bana doğru uzatarak. Diğerlerinden daha ayık görünüyor, ünlü süper model zarafetini yansıtıyor.

Hepsi bana yer açmak için masanın etrafını karıştırmaya başladığında gözüme parlak yeşil bir parıltı çarpıyor. Daha yakından bakmak için döndüm.

Barın ötesindeki duvara yaslanmış bir kadın vardı. Sarhoş olduğu belli çünkü ayakta zor duruyor. Bir adam kıyafetleriyle seks yapmaya çalışıyormuş gibi kendini kadına sürüyor. Kot pantolonu o kadar bol ki dizlerinin yarısına kadar sarkıyor. Kadının bariz sarhoşluğunun aksine, adamın hareketleri keskin, kasıtlı ve açıkça ayık.

Parmakları kadının poposunu kavradığı yerde çukurlaşıyor; poponun yarısı minik ipek bir şortun içinde.

Sadece birkaç saat önce gördüğüm şort. *Dokunduğum* şort. Bu

Kate.

Göğsümde bir düğüm oluşuyor ve hemen içimde sıcaklık spiralleri gönderiyor. Oraya koşup kafatası parçalanana kadar onu duvara çarpmak istiyorum ama kendimi tutuyorum, sıkılı yumruklarım paltomun ceplerinde. Onun da bu işin içinde olup olmadığını bilmem gerek.

Seb neye baktığımı görmek için dönüyor. "Bu yeni film serisinin yıldızı. Michael Bond. James Bond. Her ne sikimse artık."

Erica, "Michael Drayton," diye ekliyor. "Adı bu."

Kate saçlarını yüzünden savururken ve Seb gözlerini kısarak odanın öbür ucuna bakarken dinlemiyorum bile. "Kahretsin," diyor. "Bu-"

"Evet," diye cevap veriyorum.

Dans eden B sınıfı ünlülerden oluşan bir grup görüşümü engelliyor, ama onlar uzaklaştığında aktör Kate'in bileklerini kavıyor ve bir eliyle başının üzerine doğru zorluyor. Duvara karşı kıvranıyor. Diğer eli çenesini kavrayıp yerine sabitliyor. Başını eğiyor, ağzı hızla onunkine doğru iniyor. Kadın adamdan kaçmak için kıvranıyor gibi görünüyor. Ama öyle mi? Emin olamıyorum.

Eli boynundan aşağı kayıyor.

Hay sikeyim. Isı içimde alev alev yanıyor, içimi yakıp yıkıyor, kendimi tutma niyetimi yok ediyor. Bunu isteyip istememesi umurumda değil. Böyle bir şey olmayacak.

Onlara doğru yürüyorum, Seb dirseğimde. Kolumdan tutup beni kendisine bakmam için çekiştiriyor.

"Nico," diye tısladı, "Olay çıkarma. Bu açılış gecesi ve o bir yıldız."

Ona küçümseyen bir bakış fırlatıp omuz silkiyorum. "Siktiğimin İngiltere Kralı bile olsa umurumda değil."

Seb gözlerini kocaman açıp ellerini teslimiyetle kaldırarak geri çekiliyor ve ben de dans pistindeki yürüyüşüme devam ediyorum. İnsanlar yoldan çekiliyor, bana bağıyor ve küfrediyor ama onları görmezden geliyorum. Kate'e odaklanıyorum, sadece Kate'e.

Michael onu iki eliyle tutuyor ve kendine doğru çekiyor. Kate yüzünü çeviriyor, böylece Michael onun dudaklarıyla buluşamıyor, ama Michael yılmadan onun ağzının peşinden gidiyor ve vücudunu onun ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde ayarlıyor.

Bir adım daha atınca adamı yakasından tutup kendime doğru çekiyorum. "Çek ellerini onun üzerinden."

Yakından bakınca alışılmadık derecede iyi görünüyor, terden kayganlaşmış sarı saçları alnına dökülüyor.

Kate aval aval bana bakıyor, yüzünde dehşet ifadesi var.

"Ne oluyor lan? Meşgulüz." Michael'ın sesi beklendiği gibi sert ve ağırbaşlı. Yakışıklı suratını yumruklamak için can atıyorum ama etrafta izleyen insanlar var ve Seb'in uyarısının kafamın arkasında çınladığını duyabiliyorum. *Olay çıkarma.*

"Ellerini ondan çek dedim. Sarhoş o."

Sanki söylediklerimi kanıtlamak istercesine Kate duvara yaslandığı yerden öne doğru düşüyor ve Michael onu bir eliyle kabaca destekliyor.

"Dostum, siktir git," diye omzunun üzerinden bana tükürüyor. "Burada sevişmek üzereyim."

İki kere düşünmememe fırsat kalmadan yumruğumu sıkıca geri çekiyor ve çenesine mükemmel bir sağ kroşe indiriyorum.

Michael iki büküm olmuş, yüzünü tutarken Kate çığlık atıyor, elleriyle ağzını kapatıyor, burnundan, ağzından ya da nereden geldiğini bilmediğim bir kan fışkırıyor.

"Ne oluyor lan?" Michael inliyor, bir elini yüzünün alt yarısına götürürken parmaklarının arasından kan tükürüyor. "Seni dava edeceğim. Bu yüz milyonlar eder."

"Devam et," diye mırıldandım. "Ben bu işte iyiyim."

Odanın kenarlarında gizlice bekleyen güvenlik görevlilerine işaret ediyorum. Emrimle harekete geçiyorlar ve Michael'ın yapacağı itiraz ellerini havaya kaldırırken dilinin ucunda kalıyor.

"Siktirin gidin," diyorum ve dikkatimi şu anda yanımda olan güvenlik şefine çeviriyorum. "Onu arka tarafa götürün. Temizleyin. Doktora görünmesi gerekiyorsa doktor çağırın."

Adamlar Michael'a eşlik ederek götürüyorlar, Michael aralarında yığılmış, tüm kabadayılığı kaybolmuş, ben de Kate'i dirseğinden kavıyorum. Ayaklarının üzerinde o kadar dengesiz duruyor ki, bıraksam saniyeler içinde kıcının üzerine düşecek.

"Ona vurdun," diye mırıldandı Kate. En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum. Düşündüğümünden daha sarhoş. "O sana hiçbir şey yapmadı."

"Yapmadı mı?"

Söylediklerime bir anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çatıyor, sonra da elimde kıpırdanıyor. "Bırak beni."

Başımı sallıyorum ve dirseğinden sıkıca tutarak dans pistinden çıkmasına eşlik ediyorum, danslarına ara verip kargaşaya bakan insanların arasından geçiyorum. Seb dikkatimi çekmeye çalışıyor ama elimle onu kovuyorum; bana vereceği azar için hiç vaktim yok. Eğer yaptığım şey yüzünden bir halkla ilişkiler sorunu varsa, bunu çözecek adamlarımız var.

Kate tökezliyor ve aniden dik durmak için bana tutunuyor, çıplak olan kendi ayaklarına takılıyor.

Ellerimi dirseklerine koyarak onu sabitliyorum, böylece birbirimize bakıyoruz.

Sarhoşken bile, saçları terden nemli, tartışmasız muhteşem. Elleri ceketimin içinden kollarımı kavlıyor ve keşke giymeseydim diyorum.

Bana dikkatle bakıyor... en azından sarhoş bir insanın bakabileceği kadar dikkatle. "Bunu neden yaptın? Ona neden vurdun?"

Odaklanmakta zorlanıyor. Cevap verecek zamanım yok çünkü beni öpmek istercesine bana doğru hamle yapıyor.

Bir an için afalladım ve onu durdurmak için elimi uzattığımda dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştı.

Avucuma doğru hamle yapıyor ve ben de onu omzundan tutup geri itiyorum.

Ne olduğunu anlamasına yardımcı olacakmış gibi gözlerini kırıştırıyor ama işi bittiğinde gözlerini tam olarak açamıyor. "Beni öpmek istemiyor musun?" diye sızlanıyor. "İstediyini sanıyordum."

Bu yeni bir şey. "Birini öpmek için çok sarhoşsun."

Tekrar bana doğru eğildi. "Jack'e söylememize gerek yok."

Bir elimle onu tutuyorum ama vücudu benimkine çok yakın, yumuşak, teslimiyetçi ve son derece cazip ama onu bu şekilde almayacağım. "Seni öpmeyeceğim."

Geri çekiliyor, bana mağrur bir bakış atmaya çalışıyor ama aslında sadece burnunu kırıştırıyor. "Yarın hatırlamayacağım bile. Sanki hiç olmamış gibi olacak-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve gözleri açılıyor. Vücudunun sarhoşça sallanması durdu. "Aynen öyle. İnan bana, seni öptüğümde bunu hatırlamak isteyeceksin."

"Bekle." İşaret parmağımın kenarına doğru mırıldanırken dudakları tenimi okşuyor. "Bu beni öpmek istediğin anlamına mı geliyor?"

Birkaç gergin an geçiyor. "Tek düşündüğüm bu."

Nefesi kesiliyor, düzensiz sıcaklık dalgaları parmağıma çarpıyor. Sanki bu konuda bir şey yapmam için bana meydan okurcasına göz teması kuruyor.

Kate'in sarhoş bakışlarındaki sıcaklık inkar edilemez. Bir hamle yapmayacağımı anladığında dili ağzının kenarına kayıyor ve dudaklarının arasından bakıyor. Dilinin ucunu tenimde gezdirirken gözlerimi ondan alamıyorum.

Ilık ıslaklık parmağımı kaplıyor, kanımı yoğunlaştırıyor, nabzımın her atışı ağır çekim bir çekiç darbesi gibi. Aletimi yalamış da olabilir çünkü vücudumun her zerresi ihtiyaçla çarpıyor.

Kahretsin. Böyle bir şey olamaz. Şimdi olmaz, burada olmaz.

Az önce yaladığı elini yumrukluyorum ve benim dudaklarından ayrılırken gözlerinde korkuya benzer bir şey parlıyor.

"Hadi buradan çıkalım," diyorum.

Rahat bir nefes alıyor ve sonra sarhoş bir kararlılıkla benden uzaklaşıyor. Ben de arkasından gidiyorum.

"Ayakkabılarımı bırakamam," diye ilan ediyor, standdan standı geçerken yeni doğmuş bir tay gibi yalpalıyor, insanların ayaklarının arasından bakıyor ve her şeye ve her şeye çarpıyor. "Onlar benim favorilerim. Benim Erica Lefroy'um. Hepsi ışıltılı ve gümüş rengi."

"Unut şu lanet ayakkabıları," diye homurdanıyorum ve itiraz edemeden onu kollarımın arasına alıyorum. "Sana istediğin kadar ayakkabı alacağım."

Ciyaklıyor ve bana vurmaya çalışıyor, gevşek bir yumruk göğsüme çarpıyor. "Beni yere bırak. Hâlâ yürüyebiliyorum."

"Zar zor. Ve bu zemin muhtemelen alkol ve cam kırıklarıyla kaplıdır. Burada ayakkabısız dolaşmana izin vermeyeceğim."

Vücudu gevşiyor ve bana bakarken gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade beliriyor, sanki yaptıklarım uzun süredir var olan bir inanca meydan okuyormuş gibi.

"Ama ben tekila gibi kokuyorum," diye fısıldıyor omzuma.

"Bu doğru," diye mırıldanıyorum, ama beni duyduğunu sanmıyorum. Umurumda da değil, çünkü o savunmasız ve Kate'i böyle görmek ciğerlerimi garip bir şekilde sıkıyor ve nefesim kesiliyor. Bu hissi omuz silkerek uzaklaştırıyorum ve onu göğsüme daha sıkı bastırıyorum.

Onu bardan geçirip merdivenlerden yukarı, otelin ana bölümüne taşıyorum.

"Adresiniz nedir?" diye soruyorum ama cevap vermiyor. "Kate?"

Göğsüme karşı uykulu bir horlama sesi çıkarıyor.

Siktir et. Uykuya dalmış.

"Kate?"

Yanıt yok. Adını tekrarlıyorum, bu sefer biraz daha yüksek sesle, ama bir şey fark etmiyor. Ritmik bir şekilde göğsüme doğru nefes almaya devam ediyor.

Adresini öğrenmek için onu sarsarak uyandırmayı düşünüyorum ama uykuya ihtiyacı var. Resepsiyon masasına doğru yürüdüm ve masanın arkasındaki kadın bana baktı, gözlerinde tanıma parıltısı vardı.

"Bay Hawkston," dedi. "Bir odaya ihtiyacınız var mı?" "İhtiyacım var. The Penthouse."

NICO

Çatı katının kapısına ulaştığımda Kate uyandı. Onu yere bırakıyorum ve o da duvara yaslanıyor, göz kapakları sarkıyor. Anahtar kartını kilide bastırıyorum ve odaya giriyorum.

Çatı katı geniş bir süit, bütün bir ailenin sığabileceği kadar büyük bir yatak ve her tarafında cam pencereler olan ayrı bir oturma ve yemek odası var.

Onu içeri çekiyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor, süiti inceliyor ama eşikten öteye geçmeden kapıda kalıyor. "Çatı katı mı? Siktir, Nico. Cesur. Sadece bir yatak mı var? Ne kadar pres... presu... neydi o kelime?" diye soruyor bana el sallayarak.

"Küstahça mı?"

Parmaklarını şıklatıyor ve beni işaret ediyor. Baş sallanıyor, sanki dik tutamıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Evet. Şu."

"Ben hiçbir şey varsaymıyorum. Seks yapmıyoruz."

Kaşlarını çatıyor, bir gözü hafifçe kapanıyor. "O zaman burada ne işimiz var?"

Hayal kırıklığına mı uğradı?

"Uyuman gerek," diyorum. "Çok fazla içmişsin."

Gözleri kısılıyor, sanki bir şeyi çözmeye çalışıyor ama bunu yapamayacak kadar sarhoş. "Beni eve götürebilirsin."

"Tabii. Nerede yaşıyorsun?"

Gözlerini kapatıyor ve sonra yüzü tamamen kararıyor. "Hatırlamıyorum. Clapham. Güney Londra. Elli numara... elli küsur."

Kim nerede yaşadığını hatırlamaz ki?

Omzuna asılı küçük el çantasını almak için elimi uzatıyorum. "Ver onu."

Çantayı kendine doğru tutuyor. "Neden? Çantama bakamazsın. Bu özel bir şey."

Bir kahkaha mırıldanıyorum ama uzattığım elimi geri çekiyorum. "Ehliyet. Adresiniz üzerinde olacak."

Çantasını açıp bakıyor, kaşlarını çatıyor, sonra tekrar kapatıyor. "Orada yok." Biraz omuz silkiyor ama ehliyetini kaybetmiş olmaktan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyor. Belki sarhoş olduğu içindir ama bir yanım yalan söylediğinden şüpheleniyor. "Sanırım kalsam iyi olacak."

En ilgisiz başımı sallıyorum. "Yeterince büyük."

Kapıyı ayağıyla iterek kapatıyor, sonra bana doğru adım atıyor. Çıplak ayakları halının pelüş havına batıyor. Bana ulaştığında parmağını göğsüme sokuyor. "Bu gece seks yapmamı engelledin. Planımız buydu." Üstünü işaret ediyor. "Ben yeşil trafik ışığıyım. *Yeşil, git demek.*" Neden bahsettiğini bilmiyorum ama sarhoş ve agresif bir tonda da olsa seksten bahsetmesi bana iyi bir şeymiş gibi gelmiyor. Bir otel odasında, kocaman bir yatağın sadece birkaç metre ötesinde yalnızız.

"Uzun zamandır seks yapmadım," diye devam ediyor. *Yine seks.* "Kukum örümcek ağlarıyla dolu olabilir."

Amcık mı? "Örümcek ağları mı?" Boğuk bir kahkaha atarak soruyorum ama Kate o kadar sarhoş ki fark etmiyor.

"Michael Drayton da öyle," diye devam ediyor biraz geveleyerek de olsa ciddi bir tonda. "Onun ne kadar önemli biri olduğunu biliyor musun?"

Sözleri kıskançlığımı körüklüyor. Araya girdiğim için bana teşekkür etmeyeceğini bilmeliydim ama bunu beklemiyordum.

"Senden faydalanıyordu. O ayıktı ve sen ayakta zor duruyorsun."

Söylediklerimi çürütmek için daha dik durmaya çalışıyor ama omuzları istemsizce çöküp omurgası eğildiği için başarısız oluyor.

"Kiminle seks yaptığım seni ilgilendirmez, Nico lanet Hawkston." İsmimin her kelimesinde parmağı göğüs kafesime bastırıyor.

Beni tekrar dürtmeden önce bileğini tutuyorum ve o iri kahverengi gözlerini benimkilerle buluşmak için yukarı çeviriyor. "Sabah aklın başına geldiğinde bana teşekkür edebilirsin."

Kolunu elimden kaptı. "Siktir git." Sonra tökezleyerek banyoya girdi ve kapıyı çarptı.

Kusacak kadar sarhoş olup olmadığını merak ederek dışarıda bekliyorum. Banyo sessiz, sonra su akmaya başlıyor.

"Kate? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sadece benimle küvete girmek istersen."

Banyo mu yaptırıyor?

"Şimdi yıkanamazsın. Çok sarhoşsun. Orada boğulacaksın."

"Siktir git, Nico," diyor ama sesi yumuşak. "Git buradan. Seni burada istemiyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret *etmem gerek*."

Benden nefret etmesi mi gerekiyor?

İçeri girmemi istemiyorsa itiraz edecek zamanı olsun diye kapıyı yavaşça açıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Banyonun kenarında oturuyor, tamamen giyinik, dizlerini birleştirmiş. Banyo suyunu kapatıyor ve koyu renk saç perdesinin ardından bana bakıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona. "İyi değilsin."

Kaşlarını çatarak, "Tanrım, neden böyle olmak zorundasın..." diye cevap veriyor. Sarhoş elini bana doğru sallarken sözleri kesiliyor.

Her zamanki küfürlerine hazırlıklı oluyorum. "Ne olmuş yani?"

"Çok muhteşem." Kelimeleri bir sırmış gibi soluyor ve göğsüme tuhaf bir sıcaklık doluyor. Birinin dış görünüşüme kaç kez iltifat ettiğinin sayısını unuttum ama bu seferki farklı. Ona isterse bana sahip olabileceğini ya da kendisinin de muhteşem olduğunu söylemek istiyorum ama bunun yerine ona bakmakla yetiniyorum.

Geniş bakışlarında ayıkken olmayan bir masumiyet var ve bana gençken bana nasıl baktığını hatırlatıyor. Ama aynı zamanda, bu geceki sözlerinin ve hareketlerinin çok az şey ifade edecek kadar sarhoş olduğu gerçeğine de üzülüyorum. Bu ikimizin de hatırlayacağı ortak bir deneyim değil. Kate için bu, hatırlamayacağı bir baygınlık.

Ona doğru bir adım atıyorum, deri ayakkabılarımın tabanları fayans zeminde gıcırıyor. "Nasıl bu kadar sarhoş oldun? Bir şey yedin mi?"

Başını sallıyor. "Geç saatlere kadar çalışıyordum. Hatırladın mı? Ve sonra... bedava içki." Omuz silkiyor ve bir elini uzun, siyah saçlarında gezdiriyor. Parmakları düğümlere takılıyor ve başını kaldırıp aynadaki görüntüsüne bakıyor. Yansımasına bakarken parmak uçlarını yüzünde gezdiriyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Korkunç görünüyorum."

"Her zaman iyi görünüyorsun."

Gözlerini kaçırmadan önce bana bakıyor, eli yüzünden küvetin kenarına düşüyor, parmakları küvetin etrafında sıkıca kıvrılıyor. "O kadar da sarhoş değilim. Sadece birinizi görebiliyorum." Bir gözünü kapatıyor, bunu yapmak olması gerekenden çok daha zor görünüyor. "Kesinlikle bu şekilde seks yapabilirim."

Bunun bir gözlem mi, şaka mı yoksa öneri mi olduğunu bilmiyorum. Çok fazla düşünmek istemiyorum ama sadece bu sözler bile zihnimde uygunsuz görüntülerin canlanmasına yetiyor.

Buradan çıkmam gerekiyor. Eğer Kate'in bir kez daha seksten bahsettiğini duyarsam, kendimi kaybedeceğim.

"Yatağa gitmelisin," diyorum kapıya doğru hızlı adımlarla ilerleyerek. "Biraz uyu."

"Nico..." Sesi biraz bulanık olsa da boğucu ve ismimin bir davet gibi sallanmasına izin veriyor. Omzumun üzerinden bakarken, kenarları baştan çıkarıcılıkla tatlandırılmış bir uyarı parıltısı midemin çukurunda yanıyor.

"Evet?"

Gözlerini kırptırıyor. "Bana borçlusun."

"Sana ne borçluyum?"

"Seks."

Bu kelime kalbimi yerinden oynattı. "Ve alkol beni azdırıyor."

Göz kırpıyorum. *Ne oluyor lan?* Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım çünkü "Benimle yatar mısın?" diye ekliyor.

Ben cevap veremedim ipekli şortunu yere indirip kenara fırlatıyor ve üzerinde sadece siyah iç çamaşırı ve daracık yeşil bir bluz kalıyor.

Nefes alamıyorum. Sıkı bacaklar, pürüzsüz bir ten, hafifçe ayrılmış kalçalar. Bakışlarım bacaklarını boydan boya kat ediyor ve en üstte duran dantelli külotuna takılıyor. İçlerini görebildiğimden oldukça eminim.

Her yerim tutulurken aletim kabarıyor. Vücudu o kadar sikilebilir ki. Onu banyoya doğru eğmek ve adımı haykırana kadar içine girmek istiyorum.

Bu kadını hayatı boyunca tanıdım ama benimle hiç böyle konuşmamıştı. *Asla*. Jakuzideki olay bile bunun yanına yaklaşamaz. O zamanlar, vücudunun gücünü bilmeyen güvensiz bir genç kızdı. Ama şimdi... O *biliyor*.

Kate uzanarak üstünün askısıyla oynar ve onu kolundan aşağı kaydırır.

"Kate..." Sesim kesiliyor. Bunu bir uyarı olarak söylüyorum, ama açıkça hedefi ısıtıyorum çünkü soyunmaya devam ederken gülümsüyor.

Dünyam bu tek kadına, bu tek ana daralıyor. Hareketleri acı verecek kadar yavaş, ya da belki de benim çarpık zaman algımdan kaynaklanıyor. Ama bildiğim bir şey var; saniyeler içinde göğüsleri düşecek ve eğer bu olursa ben

Ne yapacağımı bilmiyorum. Sırada ne varsa ona direnmek için kendime güvenmiyorum.

Aklımdan bir sürü düşünce geçiyor. Ya burada duran ben değilsem? Ya başka biriye? Şu anda ne kadar sarhoş ve savunmasız olduğundan faydalanacak biri?

Başka biriyle eve gitmeye ne kadar yakındı? Başka birini becermeye?

Ateş içimi kavuruyor, içimi kabartıyor, kollarıma ve bacaklarıma sıcak alev dalları yayıyor. Kontrolüm o kadar zayıf ki yapabileceğim tek kararı veriyorum. Sabah beni öldürmeyecek tek kararı.

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum, onun üzerinde yükselirken zor nefes alıyorum. "Dur. Lanet olası kıyafetlerini çıkarma." Kelimeler sert, ses tonum daha da sert. Kate'in gözlerinde şok çiçekleri açar. Omuzları içe kıvrılıyor, başı eğiliyor,

Ellerim neredeyse açıkta kalan göğüslerini avuçluyor. O bir utanç ve aşağılanma görüntüsü ve ben bunu yaptığım için çok üzgünüm, ama bu her şeyden daha iyi.

Odayı tarıyorum, kapının arkasındaki kancadan bir bornoz alıp ona veriyorum. Beceriksizce içine giriyor, gözlerini yere dikerken bornozu sıkıca bağlıyor.

"Yatağına git." Sesim sert; keşke bunu nezaketle yapabilseydim ama yapamıyorum. Çok kolay bir şekilde başka bir şeye kayabilir ve bunu yapmayı reddediyorum. Kızgın olduğumu düşünmesi daha iyi.

Önümden yürüyüp imparator büyüklüğündeki devasa yatağa doğru gidiyor. Yatağın ayak ucunda durdu ama içine girmedi.

"Gitmelisin" dediğinde hemen arkasındaydım. "Yatağa gir, Kate. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Bana doğru dönüyor, vücutlarımız birbirinden birkaç santim uzakta. "Güvendeyim. Ben iyiyim. Kendimi yatağa götürebilirim." Hareket etmeyince ellerini sabahlığın kemerine koyuyor ve gevşetmeye başlıyor. "Bütün kıyafetlerimi çıkarıp uyuyacağım. Çıplak, Nico. Çıplak olacağım. Ve bu senin için büyük bir sorun olduğuna göre, siktirip gitmelisin."

Aşındırıcı sözleri kararlılığımı kırıyor ve göğsümde yakıcı bir ateş yanıyor. Öfke mi yoksa arzu mu bilmiyorum ama Kate'in gözleri tanıdık bir ifadeyle parlıyor.

Eğiliyorum ve ağzımı kulağına dayıyorum. "Ne istiyorsun? Seni becereyim diye dikkatimi dağıtmak mı?"

Dudakları ayrılıyor, sıcak nefesi çeneme çarpıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Nico..."

Nefes nefese adımı söyleme şekli *evet gibi* ama aynı zamanda *lütfeñ yapma* gibi geliyor. Nasıl hissettiğini çözemiyorum ve kendime onun ne kadar sarhoş olduğunu hatırlatıyorum. Geri çekiliyorum. "Lanet olsun. Buna cevap verme. Yatağına git. Lütfen Kate. Yatağına git."

Yalvarış, içimize çekmeye korktuğumuz bir zehir gibi havada asılı kalıyor. İkimiz de sayamayacağım kadar uzun süre kıpırdamıyoruz.

"Tamam," diye fısıldıyor. İtaatkâr. Bornozu hafifçe aralanıyor ve altındaki bir göğsün kıvrımını ortaya çıkarıyor.

Her ne kadar yüksekte olsak da aşağı inerken birkaç karışık nefes daha paylaşıyoruz.

"Kalacak mısın?" Sesi güvensiz geliyor ve soruda daha önceki alaycı tınısından eser yok.

Sakinleşmek için elimi saçlarımda gezdirirken ondan birkaç adım uzaklaşarak geri çekiliyorum. "Evet. Sana bir şişe su ve ağrı kesici getireceğim, sonra da diğer odada uyuyacağım. Bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

"Tamam."

Oturma odasına doğru yürüyorum.

"Hey, Nico?"

Onunla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Evet?"

"Bunu alacak mısın" -muazzam çatı katı süitini işaret ediyor- "maaşımdan kesecek misin?"

Alt dudağıımı ısııyorum, yüzündeki endişeye karşı bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Hayır.

Hepsi benden."

Ertesi sabah erkenden uyanıyorum, takım elbisemle kanepede uyumuşum. Vücudumun her yeri ağrıyor ve istediğim kadar dinlenmiş değilim. Kate'in kusmadığından ve kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için gecenin çoğunda uyanık kaldım.

Yatak odasına geri döndüm. Sessizce uyuyordu, giysileri yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu.

Çarşafın altında çırlıçıplak olduğu fikri göğsümde bir cazibe yaratıyor. O kadar savunmasız ki. Dün gece her şey olabilirdi.

Güzel yüzüne, yastığın üzerine dağılmış saçlarına bakıyorum. Onu bu şekilde görmeyi birçok kez hayal etmişim ama bu görüntünün kalbimde ezici bir sıkışmaya neden olacağını hiç düşünmemişim. O tam burada ama yine de ona sahip olamıyorum.

Minibardan bir şişe daha su alıyorum, dün gece yatağının başucuna koyduğum boş şişenin yerine koymak niyetiyle. Uyandığında korkunç bir akşamdan kalma olacak.

Çarşafı hışırdatıyor, bir kolunu yorganın altından çıkarıyor. Eli yatağın kenarından sarkıyor ve parmaklarının arasından bir şey düşüp ayaklarımın dibine iniyor.

Almak için eğildim ama daha dokunmadan ne olduğunu anladım.

Bu onun ehliyeti.

KATE

Başım on inçlik bir davul gibi çarpıyor, derisi çok sıkı ve bir sonraki vuruşta yarılabılır. Yıllardır olmasa da aylardır yaşadığım en kötü akşamdan kalmaydı bu.

Ağzım kurumuş, dilim kış eldiveni giymiş gibi bulanık. Nemli ve terliyim ve çarşaflar her yerime yapışıyor. Çarşaflar çok yumuşak... çok yumuşak.

Bunlar benim çarşaflarım değil. *Neredeyim ben?*

Hafızamın parçaları farkındalığıma doğru süzülüyor. Kulüp, Elly ve Marie'yi gözden kaybetmek, tanımadığım bir adamın ısmarladığı tekilalar, Michael Drayton'ın beni duvara yapıştırması ve sonra... Nico.

Nico! Vücudum ateş gibi kızardı. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü bu akşamdan kalmayla zaten sağlıklı bir ateşin çok üzerindeyim.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum, Nico'yla ilgili kabataslak anılar zihnimde yer değiştiriyor. Kokusu, vücudunun sıcaklığı, beni taşırken kollarının gücü. Sözleri beynimin kalıntılarını parçalarken tüm güzel anılar paramparça oluyor.

Dur. Lanet elbiselerini çıkarma.

Ne istiyorsun? Seni becereyim diye dikkatimi dağıtmak mı?

Yatağına git. Lütfen, Kate. Yatağına git.

"Aman Tanrım," diye tekrar feryat ediyorum, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak için yaptığım sarhoş girişim zihinsel ekranımda yanıp sönerken. Parmağını da yaladım mı?

Oh, lanet olsun. Bu gerçekten berbat bir durum.

Utanç duygusu o kadar şiddetli ki hemen midem bulanıyor. Dün gece Nico Hawkston'ı baştan çıkarmaya çalıştım ve beni o kadar sert vurdu ki hâlâ hayatta olduğuma şaşıyorum.

Ne düşünüyordum ki? Belli ki düşünmüyormuşum. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Belki akşamdan kalmalığım beni öldürür, çünkü öldürmezse

aşağılanma olacak.

Aman Tanrım. Otel. Çatı katı.

Benimle yatar mısın, Nico?

Sikeyim. Hâlâ burada mı?

Susuz kalmış beynimdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışarak doğruluyorum ve çarşafları kendime doğru çekiyorum. Nefesimi tutup süitte başka birinin olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye dinliyorum. Yatağın diğer tarafı buruşmamış, çarşaflar düz ve kıvrılmış, yani Nico kaldıysa bile burada benimle uyumadı.

Yorganın altına bakıyorum. Evet. Çıplağım. Tamamen çıplak. Kıyafetlerimi ne zaman çıkardım? Neredeler?

Odayı tarıyorum ama onlardan bir iz yok. Tek gördüğüm yakındaki bir sandalyenin üzerine örtülmüş kalın beyaz bir bornoz. Nico'nun bornozu omuzlarıma örttüğüne dair belli belirsiz bir hatıra, baş ağrımın çarpıntıları arasında kayboluyor.

"Nico?"

Sessizli

k.

İşimi şansa bırakmayacağım. Yataktan uzanıp bornozu kapıyorum, sandalyeden çekiyorum ve bir gürültüyle yana düşüyor.

Bekliyorum ama cevap yok. Diğer odadan endişeli Nico görünmüyor. Sabahlığımı giyip banyoya gitmeye niyetlenmişim ki pencerenin yanındaki masanın üzerinde bir not fark ettim.

Kate,

Bir toplantıya gittim. Hiçbir yere gitme. Ondan önce dönerim.

Nico.

Not: Ehliyetini buldum.

Ehliyetim onun notunun hemen yanında duruyordu. Ehliyeti elime alıyorum ve utanç verici anılar gözümün önünde canlanırken bir mide bulantısı dalgası daha üzerime hücum ediyor: Beni eve göndermesin diye ehliyetim yokmuş gibi davranmak ve sonra da bilmesin diye elimde ehliyetimle uyumak.

Siktir, siktir, siktir. Sarhoş ben tam bir aptalım.

Burada Nico'nun dönmesini beklememin imkanı yok. Kıyafetlerim hangi cehennemde?

Kapının çalınması beni yerimden sıçratıyor. Bornozu daha sıkı çekiyorum ve kapıyı bir gıcırtyla açıyorum. Dışarıda Hawkston Hotel üniformalı bir adam elinde bir el arabasıyla duruyor.

"Oda servisi," diyor. Hiç şaşırmamış görünmeliyim çünkü "Kahvaltı" diye ekliyor.

Kapıyı daha geniş açıyorum ve el arabasını içeri itiyor, masanın üzerine bir sürü yiyecek ve dumanı tüten bir cezve kahve koyuyor.

Sonra bana bir çanta uzatıyor ve ona sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. İçinde dün geceki kıyafetim var, tamamen kuru temizlenmiş, giydiğim siyah külotuma kadar.

Ölmek istiyorum.

Bu durum daha aşağılayıcı olabilir miydi? Görevli gidene kadar bekliyorum, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerimi giyiyorum, ağzıma bir poğaça tıkıyorum ve dilimi yakan bir fincan kahve içiyorum. Buradan siktir olup gitmem lazım.

Ama ayakkabım yok. En sevdiğim Erica Lefroy's'u kaybettim. *Kahretsin.* Yasını tutacak vaktim yok. Sonra düşünürüm.

Onun yerine kullanabileceğim tek şey bedava banyo terlikleri. Parmakları açıkta bırakan beyaz terlikler ve ön tarafında Hawkston Otelleri için gri bir HH işlenmiş, gümüş bir şahinin altında, özgürlük için kanatlarını açmış.

Ve sonra özgürlüğe doğru kendi atılımımı yapıyorum, koridorda taklalar atarak asansöre biniyorum ve lobiye iniyorum. Hiçbir şey payetler, seksi pantolonlar ve otel terlikleri kadar utanç verici olamaz. Mermer zeminde yürürken plastik tabanlar gıcırıyor.

Çıkış yolunu yarılamıştım, kalbim sanki milyon dolarlık bir soygundan kaçıyormuşum gibi çarpıyordu ki-

"Bayan Lansen?"

Donup kaldım. Siyah takım elbiseli ve düz şapkalı bir adam yaklaşıyor. Onu daha önce hiç görmemiştim. Otel terliklerini çaldığım için tutuklanmak üzere miyim? Bedava, değil mi?

Olduğum yerde beceriksizce kayıyorum ve terlikler müthiş bir ciyaklama çıkarıyor. Adamın bakışları ayaklarıma kayıyor, kaşları hafifçe çatılıyor. *Lanet olsun.*

"Evet?" Rahat olmaya çalışarak soruyorum.

"Arabanız dışarıda," diye anons ediyor. "Arabam mı?"

"Bay Hawkston sizi beklediğini söyledi. Bana adresinizi verdi. Sizi eve götürmek için buradayım."

Siktir. Hayatım. Hayatım.

Dairenin ön kapısını açtığımda Elly ve Marie'yi mutfak masasının iki yanında oturmuş, kahvelerini yudumlariken birbirlerine bakarken buluyorum.

İkisi de dönüp bana bakıyor.

Marie otel terliklerine dikkatle bakarak, "Geceyi nerede geçirdiğini tahmin etmek zor değil," diyor.

"Ne oldu?" Elly sırtarak soruyor. "Herkes Nico'nun Michael Drayton'ın suratına yumruk attığını gördü. Ve seni merdivenlerden yukarı taşıdığını."

"İyi ki özel bir partiydi," diye ekliyor Marie. "Yoksa bu sabah bütün magazin gazetelerinde olurdun."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, her şeyi hayal ettiğime dair son nafile umudum da kuru bir kumdan kale gibi etrafımda yıkılırken. "Neden bir şey yapmadın?"

"Yapardım ama o kadar sarhoştum ki ellerimin olduğunu bile bilmiyordum," diye açıklıyor Elly, söz konusu elleri yeni keşfedilmiş gibi sallayarak. "Özür dilerim. Ayrıca, Nico her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyordu."

"Peki... ne oldu?" Marie soruyor ve ikisi de bana bakarak oturuyor, akşamdan kalma gibi görünüyorlar ve bir açıklama bekliyorlar. Onlara tüm detayları anlatamam. İstesem bile kelimeleri bir araya getirebileceğimden emin değilim. Utanç, dudaklarımı birbirine yapıştıracak ve boğazımı mühürleyecek bir tutkal olurdu.

Suçlarımın en azıyla yetiniyorum. "Onu öpmeye çalıştım." "Ondan nefret ettiğini sanıyordum?" Marie bana hatırlatıyor.

Elly canlanıyor. "Ondan nefret etmiyor. Sadece ondan nefret ettiğini düşünüyor çünkü hâlâ ona takıntılı olduğunu itiraf etmekten çok korkuyor." Elly dikkatini bana yöneltiyor. "O da seni öptü mü?"

Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Aww. Bebeğim. Ben de seni öperdim."

Gözlerimi deviriyorum, bu da göz çukurlarımın ağrımasına neden oluyor. "Teşekkürler."

"Nico Hawkston nereden çıktı bu arada?" Marie diyor ki. "Bir dakika önce Michael'la birlikte oluyordun, sonra Nico erkeklik kasırgası gibi ortaya çıktı, her yeri yerle bir etmeye kararlıydı." Başını bir yana eğiyor, alt dudağını büzüyor. "Biraz ateşliydi."

Söylediklerini anlamaya çalışırken başım zonkluyor. Nico'nun dün gece nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir anda oradaydı, insanları itip kakıyor ve beni sürüklüyordu.

"Kulübün sahibi o," diye açıklıyorum.

"Ah," diye düşündü Marie. "Amy Moritz ile de oldukça samimi görünüyordu. Ona sarılmak için masanın üzerine tırmandığını gördüm."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Yatağımın altına girip ölmek istiyorum." "Ama yapamazsın," diyor Marie. "Çünkü bu annenin yaz içkileri

parti yarın." Marie arkasındaki duvarda kırmızı kalemle 'ANNE PARTİSİ' yazdığım takvimi işaret ediyor. İnledim. Her yıl Surrey'lerin evinde verdiği görkemli partiyi unutmuştum. Eğer kaçırsam, bunu unutmama asla izin vermez. Gitmek *zorundayım*. "Kahretsin."

"Ve senin yıllık"-Elly yapar parmak alıntılar-"aile akşam yemeği'." Sırıttıyor, mutsuzluğumdan sinir bozucu bir zevk alıyor.

"Bu şekilde araba kullanamazsın," diyor Marie. "Buna izin vermem."

"Kullanabilirim. Ben iyiyim. Yirmili yaşlarımda başında hep akşamdan kalma araba kullanırdım."

"Eminim o zaman da sınırı aşmıştın," diye devam ediyor Marie. "Ama şimdi hepimiz sorumluluk sahibi yetişkinler olduğumuza göre-"

Elly kıkırdarak Marie'nin sözünü kesiyor ve aynı anda telefonum çalıyor. *Massively Hot Nico* bağlantısı ekranda yanıp *sönüyor*.

Vücudum önce ısınıyor, sonra uyuşuyor, sonra da her yerime iğneler batıyor. Numarasının hâlâ bende olduğunu fark etmemiştim bile. On yıl önce oraya bu şekilde kaydetmiştim. Telefona patlayacakmış gibi bakıyorum.

"Bu düşündüğüm şeyi mi söylüyor?" Marie ekrana bakarak soruyor.

"Evet," diyorum. "Cevap verme."

Elly sırtıttıyor ve aramayı cevaplamak için düğmeye basıyor, ahizeyi masanın ortasına bırakmadan önce hızlıca hoparlöre alıyor.

"*Kaltak*," diyorum ağzımdan.

"Kate?" Nico'nun sesi o kadar soğuk ki, mutfak masasının buz tutmamasına şaşıyorum.

Benden daha önce nefret etmediyse bile şimdi ediyor.

Yüzümü ellerimle kapatıyorum, parmaklarımdan arasından konuşuyorum.

"Ben buradayım."

"Seni dörtte alırım." "Ne?"

"Surrey'e gitmek için güvenli değilsin."

Geliyor mu? Tahmin edilebilir bir şeydi ama aklım oraya gitmemişti. Babam ölmeden önce, Nico her zaman aile etkinliklerimize gelirdi. Ve annem Jack'in doğum günü partisinde ondan o kadar etkilenmişti ki onu davet etmesine şaşırmadım. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Marie telefona bakıyor ve başını sallayarak onaylıyor.

İnledim. "Yarın gideceğim."

"O zaman bu akşamki aile yemeğini kaçırırsın," diye karşı çıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum, arkalarında baş ağrısı hissediyorum. "Annemin umurunda olmaz," diyorum ona.

Nico hiçbir şey söylemiyor; annemin umursayacağını biliyor. Sessizliği beni kırıyor. "Trene bineceğim," diyorum.

"Ve toplu taşıma araçlarının her yerine kasma riskini mi alayım?" "Hasta olmayacağım."

"Güzel. O zaman benim arabamla gelebilirsin. Saat 16:00'da orada olacağım. Beni bekletmeyin."

Telefonu kapatıyor ve üçümüz de birkaç dakika sessizce oturuyoruz.

"Bence seni önemsiyor," diyor Elly, yüzü çalışılmış bir samimiyet görüntüsü.

Sinirime dokunacak şekilde, umut sistemimde bir uyuşturucu gibi yükseliyor. *Acınası.*

Marie Elly'ye *aptal olma* der gibi *bir* bakış fırlatıyor. "Ooh evet. Sesi çok sıcak ve sevecen geliyordu."

Marie'nin alaycılığı bu sinir bozucu umudu çabucak etkisiz hale getiriyor. Yine de dün geceyle ilgili beni hâlâ rahatsız eden bir şey var. Arkadaşlarımın arasına bakıyorum ve "Sizce neden Michael Drayton'a vurdu?" diyorum.

Elly elini alnına vurarak, "Saçmalama," diyor. "Çünkü Michael seninle öpüşmeye çalışıyordu. Yeşil gözlü canavar. JELL-OH- SEE."

Bu tam da istediğim yanıttı ama buna tutunmaya cesaret edemiyordum çünkü doğru olamazdı. Nico gibi bir adamı gerçekten kıskandıramazdım, değil mi? "Ne? Hayır..."

"Evet. Gençken yaşadığın şu karşılıksız aşk olayı var ya? Artık o kadar da karşılıksız değil, ha?" Elly sırtıyor ve ellerini davul çalar gibi masaya vuruyor.

Göğsümün içinde bir isyan yaşanıyor. Dudaklarım gülümsemek için kaşınıyor ama bu çok fazla şeyi açığa çıkarır, bu yüzden onları düz bir çizgi haline getirmeye zorluyorum ve "Hmm. Garip ve biraz da kontrol edici." diyorum.

Marie omuz silkiyor. "Biraz tuhaf ama muhtemelen devreye girmesi iyi oldu. Berbat durumdaydın. Eminim pişman olurdun."

"Kontrolcü olup olmaması kimin umurunda? Mmm, mmm," diye mırıldanıyor Elly, dudaklarını imalı bir şekilde yalayarak. "Hâlâ inanılmaz derecede ateşli. Beni her gün kontrol edebilir."

Saat 16:00'da, gece çantamla birlikte dairenin dışındayım. Hava sıcak, bu yüzden üzerimde bir tişört, dizden yırtık solmuş bir kot pantolon ve bir çift hırpalanmış eski spor ayakkabı var. Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum ama gündelik kıyafetimin bile umursadığım gerçeğini gizlemeye yeteceğinden emin değilim. Hem de çok.

Nico'nun arabası geldi. Şişe yeşili bir Aston Martin. Arabalar hakkında pek bir şey bilmem ama bu özel bir araba. Ve tertemiz. Bahse girerim Nico kendi temizlemiyordur.

Yanıma yanaşüyor ve camı indirip ön kolunu çıkıntıya dayıyor.

O kadar yakışıklı, o kadar zarif görünüyor ki, bu sahne lüks bir araba dergisinden kesilmiş gibi görünüyor.

Böyle bir adama asılmakla ne düşünüyordum ki? Bu sadece benim tamamen aşağılanmamla sonuçlanacaktı. Kaçmak istiyorum ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Araba yolculuğu uzun sürmedi. Bir saatten biraz fazla. Bunu yapabilirim.

Güneş gözlüklerini indiren Nico beni bir kez daha süzüyor, bakışları ayaklarımda oyalandıktan sonra tekrar yukarı doğru yöneliyor. O kadar istilacı ki, kaldırımda çıplak da durabilirdim.

Bu adam külotumu kuru temizlemeye gönderdi.

Lanet olsun. Bundan yakın zamanda kurtulmamın imkanı yok.

Bana bir kutu ağrı kesici uzatıyor, işaret ve orta parmaklarının arasında sallanmasına izin veriyor.

"Nedir bu?" Paketi başımla işaret ederek soruyorum.

"Bunları çiçeklerden daha çok takdir edeceğini düşündüm." Ses tonundaki alaycılığın ağırlığı altında eziliyorum. Ona küçümseyici hediyesini kışına sokmasını söylemek istiyorum ama parmaklarının bir hareketiyle paket bana doğru uçuyor ve kalan tüm beyin hücrelerim onu yakalamaya çalışmakla meşgul oluyor. Her nasılsa parmaklarım havada kutuyu kavırıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, bir su şişesi açıp pencereden bana uzatarak.

Başımı salladım. "Zaten ağrı kesicilerle doluyum, ama yine de teşekkür ederim-"

"Güzel." Şişeyi tekrar dolduruyor ve arabadan iniyor, çantamı benden alıp bagaja koyuyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum hap kutusunu göstererek, onun bu ani tavrı karşısında susmamaya kararlıyım. "Ve kahvaltı için. Ve kuru temizlemem için. Ve beni eve bırakan şoför için."

Bu şükran listesi sandığımdan daha uzunmuş. "*Beni tanımadığım bir adamla aptalca, sarhoş bir seks yapmaktan kurtardığın için teşekkür ederim*" gibi bir şey eklemek üzereydim ki Nico bagajı çarparak kapattı.

"Gerçekten o kadar içmemelisin," diyor bana. "Her şey olabilirdi."

Ses tonu beni çok sinirlendiriyor ama haklı olabilir. Aslında, ne kadar korkunç bir şekilde akşamdan kalma olduğumu ve dün gecedен ne kadar çok hafıza kaybı yaşadığımı göz önüne alırsak, *kesinlikle* haklı, ama beni bir çocuk gibi azarlamasına izin vermeyeceğim.

"Kendi başımın çaresine bakabilecek yaştayım." "Aynı fikirde değilim."

Nefesimi sertçe verdim. "Bütün yolculuğu bana serseri bir ergen gibi davranarak geçireceksen bu arabaya binmem."

Nico'nun kaşları yukarı doğru kayıyor, onaylamama titreşimleri yayılıyor ve dün geceki sözleri zihnime çarpıyor.

Dur. Lanet olası kıyafetlerini çıkarma.

Hafızam bulanık olabilir ama bunu söylediğinde gözlerindeki öfkeyi kesinlikle hatırlıyorum. Nico Hawkston'ı tanıdığım onca zaman boyunca onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

İstemsiz bir ürperti duyuyorum ve onu kızdırmak istemediğime karar veriyorum, bu yüzden benim için yolcu kapısını açtığında, yorum yapmadan biniyorum. Nico sürücü tarafına doğru yürüyüp koltuğuna oturuyor.

Kapılar kapalıyken araba çok küçük geliyor. Nico'nun enerjisi her yere yayılıyor ve bana dokunmak şöyle dursun, bakmıyor bile olsa, bir şekilde bakıyormuş gibi hissediyorum. Görünmez parmaklar tenimi okşuyor, minik tüylerimi kaldırıyor ve ensemden aşağı ürpertiler gönderiyor. Ayak parmaklarım bile karıncalanıyor.

Onu *her yerde* hissediyorum.

Nico gözlerini yoldan ayırmıyor ve Londra'nın dar yerleşim sokaklarında çok hızlı sürerken hiçbir şey konuşmuyoruz, ama bir an bile kendimi güvensiz hissetmiyorum. Onun sarsılmaz odağı beklemediğim bir çekiciliğe sahip ve vites kolunu her değiştirdiğinde, hareket o kadar doğal, o kadar yumuşak, o kadar *güçlü* ki bacaklarımın arasındaki ısıyı alevlendiriyor.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve parmaklarımı kollarındaki damarlarda gezdirmek, ellerinin arkasında ve parmak eklemlerinin arasında izledikleri yolu takip etmek için tuhaf bir dürtü duyuyorum. Dün gece birine vurduğuna dair hiçbir iz yok. Nasıl yumruk atacağını çok iyi biliyor olmalı.

Bu düşünceyle midemde kelebekler uçuşuyor.

Boku yedim.

Gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yaslıyorum. İnkâr etmenin anlamı yok. Gençliğimde olduğu gibi şimdi de onu çekici buluyorum ve aradan geçen zamanda arzularım çok daha şehvet dolu bir hal aldı.

Aramıza koyu bir sessizlik giriyor ve bir süre dışarıdaki sokakların hızla geçip gitmesini izliyorum. Sonunda cesaretimi toplayıp beni rahatsız eden konuyu ele alıyorum. "Michael Drayton'a vurduğuna inanamıyorum."

Nico bana bakıyor. "Orada bir soru mu var?"

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. "Bunu neden yaptın?"

Nico'nun yüzünü tarıyorum ama bu sorgulama biçiminden rahatsız olduğuna dair en ufak bir işaret yok.

"Sana saldırıyordu."

"Hayır, saldırmıyordu."

"Hmm. Benim hatam," diyor, sanki bir ünlüye çarpmak önemli bir şey değilmiş gibi, ama parmakları direksiyonu biraz daha sert kavırıyor.

"Ve beni çatı katına mı götürüyorsun?"

Otoyola girdiğimizde gözlerini yoldan ayırmadan vites değiştiriyor. Trafikte kayarak hızlı şeride geçiyor. "Uyuyakalmışsın. Nerede yaşadığını sormadım."

"Jack'i arayabilirdin."

Bana bakmadan başını sallıyor. "Bir dahaki sefere bunu yaparım. Ya da-" O kadar uzun süre duraklıyor ki midemin çukurunda kötü bir his kabarıyor. Otoyolda saatte seksen mil hızla gitmiyor olsaydık, kapımı açıp arabadan dışarı yuvarlanmak isteyecektim. "Bana adresini söyleyebilirdin."

Göğsüm aynı anda hem daralıyor hem de ısınıyor; nefes almamın imkânı yok çünkü ciğerlerim katılaşmış durumda.

"Hatırlayamadım," diye mırıldanıyorum, o kadar sessiz ki kendimi zar zor duyuyorum.

"Kate," diye mırıldanıyor Nico ve isminin onun dilindeki tınısı içimi sıplatıyor. En son ne zaman benim takma adımı kullanmıştı? O samimiyeti özlüyorum. *Küçük K* onundu, Kate ise herkesin. "Kimse adresini unutmaz.

Kendi adını bile hatırlayamayacak kadar sarhoş olsan bile, her zaman eve gidersin."

Burada oturup utançtan ölebilirim, uyandığımdan beri günün her saniyesinde yaptığım gibi, ya da bu konuyu baştan ele alabilirim. Belki de hâlâ sarhoş olduğum için ikinci seçeneğı seçiyorum. "Tam olarak ne ima ediyorsun? Bir otel odasını paylaşmak zorunda kalalım diye kasıtlı olarak nerede yaşadığımı hatırlamıyormuş gibi yaptığımı mı?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve işaret parmağıyla direksiyona vuruyor.

Kahretsin. Bu konuyu açmanın neden iyi bir fikir gibi göründüğünü bilmiyorum. "Evet," diyor Nico.

Kelime göğüs kemiğimin arkasında yoğunlaşıyor. Sanırım artık dalga geçmiyoruz.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bence Michael Drayton'a beni öpmesini istemediğın için vurdun. Ve biliyor musun, Nico? Bana sahip değilsin. Kiminle takılacağıma sen karar veremezsin."

"Bunu biliyorum."

"Peki neden o zaman? Çünkü sanırım ben başka biriyle birlikte olurken izlemek zorunda kalmak istemedin. Sen olmayan biriyle. Haksız mıyım?"

Yola bakarken tüm yüzü sertleşiyor ve tehlikeli bir tavır takınıyor.

Yakışıklı profilinin seksi *kenarı*.

Evet demesini istiyorum. Tüm vücudum evet demesini istiyor.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, bir bahane mi düşünüyor diye merak ediyorum. "Hayır. Haklı değilsin. Ona vurdum çünkü sen sarhoştun ve o ayıktı ve bunu o da biliyordu. Senden faydalanıyordu. Öylece durup bunun olmasına izin veremezdim."

"Her şey kontrolüm altındaydı," diye iddia ediyorum, bu apaçık bir yalan olsa da. Dün gece kontrol elimden o kadar kaçmıştı ki ne halt ettiğimi bilmiyordum.

"Yani dün gece istediğın şey daha önce hiç tanışmadığın bir film yıldızıyla boktan sarhoş seks yapmak mıydı? Amacın bu muydu? Hedefin?" Nico'nun sesi sakın, konuşması rahat ama kelimeleri dikkatle fırlatılmış el bombaları gibi ve ne yaptığını bilmeme rağmen tam zamanında patlıyorum.

"Siktir git, Nico. Sanki sen hiç ünlü biriyle sıradan bir seks yapmadın. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Çok fazla tekila içtiklerinde kadınları hata yapmaktan kurtaran bir tür kanunsuz beyaz şövalye mi? Çünkü eğer durum buysa, arabayı hemen geri çevir.

ve Londra'ya geri dön çünkü bu gece yardımına ihtiyacı olacak binlerce kadın var."

Adam şerit değiştirirken araba şok edici bir hızla ileri fırlıyor ve ben koltuğumda geriye doğru sarsılıyorum.

Hay sikeyim. Şimdi canavarı gerçekten uyandırdım.

Nico'nun boğazında hoşnutsuz bir gümbürtü duyuldu. "Bu saldırganlık da neyin nesi Kate?"

Bir an için cevabı bilmiyorum. Sonra kükreyerek canlanıyor ve elimde olmadan ona sesleniyorum. "Babama yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim. Lansen'e. Annemin yanına gelip vaftiz oğlunu oynayabilirsin ya da bu her ne haltsa, ama asla eskisi gibi olmayacak. O anlaşmayı öldürdüğünde, onu da öldürdün."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "O zaman bana açıkla."

Nefes alırken burun delikleri alevleniyor, sanki kontrol için savaşıyormuş gibi.

"Yapamazsın, değil mi?" Tartışıyorum. "Sen sadece kârını düşünen acımasız bir iş adamısın."

Elinin topuğunu direksiyona öyle bir vuruyor ki yerimden sıçıyorum. "Tabii ki kâr-zarar meselesini önemsiyorum!"

Nefesim kesiliyor, dudağımı ısırıyorum ve koltuğuma büzülüyorum. Daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştım.

"Ama bu sadece benimle ilgili değil," diye devam ediyor. "Bu ailemle ilgili. Şirketle ilgili. Hissedarlar, yönetim kurulu. Dünyanın dört bir yanında istihdam ettiğimiz binlerce insan. Tabii ki işimi çok önemsiyorum. Bu anlaşma artık mantıklı değildi. Artık var."

Nico'nun telefonu hoparlör sisteminden çalıyor ve gerginliği kesip atıyor. Seb'in adı yanıp sönüyor. Nico içinden küfrederek telefonu açıyor ama daha bir şey söyleyemeden Seb'in sesi patlıyor.

"Michael Drayton'ın burnunu kırdın. Avukatı telefonda. Çekimi ertelemek zorunda kalacaklar-"

"Götür şunu," diye bağılıyor Nico. "Neye mal olduğu umurumda değil." Seb tuts. "Fotoğraflar var. Senin fotoğrafların. Michael'ın. Kate'in."

"Siktir," diye küfrediyor Nico nefesinin altında. "Elliot'a haber ver."

"Onu çoktan aradım. Bu sabah tamir etti. Gitmişler." "O zaman beni neden arıyorsun?"

"Sana lanet bir aptal olduğunu hatırlatmak için. İyi hafta sonları." Hat kesiliyor.

Nico o kadar öfkeli görünüyor ki bir süre konuşmaya cesaret edemiyorum. Sonra, dilimi tutamayacak kadar meraklı olduğum için, "Elliot kim?" diye soruyorum.

Nico dudaklarını yuvarlıyor. "Bizim için ortalığı temizliyor. **E n d i ş e l e n e c e k** bir şey yok. Dün gece hiç yaşanmamış gibi olacak."

Hiç olmamış gibi. Dün gece böyle bir şey söylememiş miydim? Rahatsız edici anılar zihnimi kurcalıyor ama onları bir araya getiremiyorum.

"Bu çok iyi." Koltuğuma geri oturuyorum, ama sonra aklıma bir düşünce geliyor ve Tekrar öne doğru eğilip Nico'ya bakıyorum. "Dur bakalım. Senin için her türlü pisliği halleden bir iş bitiricin var ama dün gece benim adresime ulaşamadın mı?"

Şah mat.

Sözlerim havada asılı kalıyor, doğrudan bir suçlamaya şu anda cesaret edebildiğim kadar yakın. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Nico nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürüyoruz.

Sonunda ailemin evinin önüne geldiğimizde ve ikimiz de arabadan indiğimizde karnımdaki gerginlik azalıyor.

Nico bagajı açıyor, bana çantamı uzatıyor, kendi çantasını ve annem için hediye olduğunu tahmin ettiğim birkaç kutuyu kolunun altına sıkıştırıp dışarı çıkarıyor.

Bagajı kapatıyor ve aynı anda dönüyoruz, bir çanta ve kutu patlamasıyla çarpışıyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, yığından bir kutu düşerken.

Kapak devriliyor ve içindekiler yarıya kadar dışarı kayıyor. Bir ayakkabı. Bir kadın ayakkabısı.

Ne ayakkabısı?

Kalp atışlarım hızlandı. *Bu herhangi bir ayakkabı değil.*

Bir çift ayakkabı, dün gece kaybettiklerimin aynısı. *Erica Lefroy'un.* Bu bir tesadüf olamaz. Kutunun yanından benim numaram olduğu anlaşılıyor.

Ama benim ayakkabılarım geçen sezonun özel ürünleriydi. Kış indiriminde almıştım, altı ay sakladım ve bu yaz çıkardım. Sadece birkaç kez giymiştim.

Başka bir çifti nasıl buldu?

Tenim uğulduyor, adını koyamadığım bir duyguyla canlanıyor. Kafamı kaldırıyorum ama Nico sanki daha önce hiç görmemiş gibi tek ayakkabıya kaşlarını çatarak bakıyor.

"O da ne?" diye soruyorum.

Kollarındaki diğer paketleri kaydırıyor, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor. "Bu senin için."

Sanki daha fazla açıklamaya gerek yokmuş gibi, kutunun üzerinden atlar ve doğruca eve doğru yürür.

NICO

Kate'den uzaklaşırken aklım başımdan gitti. Ona ayakkabıları gstermeye hazır değildim. Bunu yapmaya tam olarak niyetli olduğumdan da emin değilim. Erica zaten kısa srede bir çift ayakkabıya sahip olmak için çırpınmamın tuhaf olduğunu düşünüyordu, bu yüzden Kate'in ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

En gurur duyduğum an da değildi, onları çakılların üzerine düşürüp üzerlerine basmak ve Kate'i onları toplamak zorunda bırakmak. Kendimi savunmam gerekirse, benim ellerim doluydu, onunkiler ise boştu.

Bu olayı aklımdan çıkarmaya karar verdim; ne bu konuda ne de Kate'in o ayakkabıya yüzünde patlayacak bir bombaymış gibi bakması konusunda endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Lansen ailesinin evine doğru ilerlerken biraz daha dik duruyorum, sanki boyum Kate'in gömleğimin arkasında hâlâ delikler açtığından emin olduğum meraklı bakışlarını engelleyebilirmiş gibi.

Burası benim için pek çok hoş anı barındırıyor. Babalarımızın yakın dostluğu nedeniyle Seb, Matt ve ben buraya sık sık gelirdik ama ben Jack'in çağdaşı olduğum için diğerlerinden daha çok gelirdim. Birlikte yatılı okula gittik ve bu bağ neredeyse benimle kardeşlerim arasındaki kadar sarsılmaz.

Evin kendisi biraz yorgun ama yine de Home Counties'deki çoğu büyük banliyö evi gibi etkileyici. Kırmızı tuğladan yapılmış ve 1930'ların sanat ve el sanatları havasını taşıyor; pişmiş toprak karolar pencerelerin altındaki balık pulları gibi duvarları süslüyor. Bahçe en az beş dönüm olmalı, arka tarafta bir havuz ve tenis kortu var ve jakuzi... işte en kalıcı anılarımdan biri de bu.

Bayan Lansen beni kapıda uzun zamandır görmediği oğlu gibi karşıladı. Beni iki yanağımdan öpüyor, ben hediye yığını koridordaki masaya bırakırken yüzü kızarıyor.

"Bayan Lansen," diyorum. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Uzun zaman oldu."

"Debbie. Bana Debbie de. Tanrım, seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun." Işıldıyor. "Tıpkı baban gibi. Biliyor musun, eğer Gerard'la tanışmamış olsaydım, babanın peşinden koşardım." Kız gibi kıkırdıyor ve ben de kendimi kibarca gülümsemeye zorluyorum. "Bir dahaki sefere bu kadar uzun süre uzak kalma."

"Öyle bir niyetim yok," diye cevap veriyorum.

Jack'in partisinden tanıdığım Bayan Lansen'in yeni ortağı Curtis, koridorun derinliklerinden bir elini uzatarak bana doğru geliyor. Saçları hâlâ seyrek ve biraz yağlı. Bunun görünüşünün bir parçası olduğundan şüpheleniyorum ama onu son gördüğümünden beri yıkadığından şüpheliyim. Düşündüğümünden daha da genç; muhtemelen benim yaşımda ya da o civarlarda.

"Ünlü Nico Hawkston." Elimi tutuyor ve ağzı daha önce birçok kez gördüğüm türden bir sırıtışa dönüşüyor. İnsanlar benden bir şey istediklerinde ya da onları bir yerlere getirebileceğimi düşündüklerinde, aynı keyifsiz gülümseme beliriyor. Bir ürpertiye bastırıyorum. "Senin hakkında çok güzel şeyler duydum, dostum. Ne büyük bir onur."

"Nasılsınız?" Elimi Curtis'in sıcak ve aşırı hevesli tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum. Geri çekildiğimi fark ediyor, ellerimize bakıyor, sonra kıkırdıyor ve tutuşunu bırakıyor.

"Kusura bakma dostum," diyor koluma yumruğunu vurarak. "Gerçek bir milyarderin elini sıkmak pek sık nasip olmuyor."

Lanet olsun, Debbie Lansen bir erkek çocukla çıkıyor.

Kate arkamda beliriyor ve Bayan Lansen bana sabitlenmeden önce bakışlarını hafifçe kaydırarak onu onaylıyor. "Kate'i mi getirdin?" Parmak uçlarında durup ötemizdeki araba yoluna bakıyor. "Ah, şu araba. Ne kadar süslü tekerleklerin var, Nico." Koluma hafifçe vuruyor. "Sahip olduğun tek araba o değil, değil mi?"

"Değil," diye katılıyorum.

Gülüyor. "Haftanın her günü için bir araba, sanırım? Kate'i buraya getirmen çok nazik bir davranış. Ne kadar centilmensin." Kızına dönmeden önce bana minnettar bir gülümseme veriyor. Bakışlarını Kate'in ayaklarında gezdirirken gülümsemesi kayboluyor. "Giydiğin o ayakkabılar ne?"

Kate yıpranmış spor ayakkabılarına bakıyor. "Nesi var bunların?"

Debbie huffs. "Berbat görünüyorlar. Umarım onları yarın giymeyi düşünmüyorsundur."

"Tabii ki giymeyeceğim."

"Oh, iyi." Debbie bir elini kalbinin üzerine koyar, içini bir rahatlama kaplar. "Peki ya sevdiğin o harika, ışıltılı olanlar?"

Kate sanki bir saldırıya hazırlanır gibi kaskatı kesilir. "Onları kaybettim-"

"Ayakkabılarınızı mı kaybettiniz? Tanrım, insan ayakkabılarını nasıl kaybeder?" Bayan Lansen omzunun üzerinden Curtis'e bakar. "Bunu duydun mu? Kate ayakkabılarını kaybetmiş! Bu çocuk hiç büyümemiş."

"Anne, keser misin şunu? Önemli bir şey değil. Başka ayakkabılarım var." Elindeki ayakkabı kutusunu gösteriyor ve vücuduma bir ısınma hissi yayılıyor.

Kate bana bakıyor ve koyu kahverengi gözlerinde soruyu görebiliyorum, *Bunu neden yaptın?*

Kaşlarım birbirine çarpıyor. *Nedenini bilmiyorum Kate. Gerçekten bilmiyorum.*

Bayan Lansen kağlarını çatıyor, sonra başını sallıyor ve "Ayakkabılarını kaybettiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor. Sonra Kate'i unutup ve bizi içeri sokmak için kollarını çırpıyor. "İçeri gelin, içeri gelin. Kapının önünde durmayalım. Jack çoktan havuza girdi. Hava muhteşem. Umarım yarın da böyle olur."

Kate onu takip etmez, salonda durup duvarlara bakar. "Tablolar nerede?"

"Ne var canım?" der Bayan Lansen, sesi gerginleşmiştir. Kate'in neden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Babamın tabloları. Sanat koleksiyonu. Nerede o?" Kate duvarlardaki kirden gri dikdörtgenleri işaret ediyor -resimlerin kaybolduğu bariz boşluklar.

Kate başını odadan odaya gezdirerek koridorda ilerliyor. "Hepsi nerede?"

Bayan Lansen şakağına vuruyor. "Oh, sanat eserleri. Curtis'in muhteşem bir sanat koleksiyonu var, yarın partiden önce teslim edilecek. Onun için yer açmamız gerekiyordu, bu yüzden babanın eşyalarını depoya kaldırdık."

Kate durur, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Hepsini mi?"

"Evet, hepiniz. Değişim zamanı geldi. Bu parçalardan bazıları otuz yıldır duvarda duruyordu. Curtis her şeyi düzenledi. Değil mi canım?" Curtis kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Dün adamlara onları kaldırttık."

"Onları isteyip istemediğimi sormayı düşünmediniz mi?"

"Oh, Kate, saçmalama." Bayan Lansen'in ağzı küçümseyici bir gülümsemeye dönüşür. "Ne istiyorsun ki o eski

Tablolar mı? Hiçbirini dairene asamazsın. Çok küçük. Sigorta masrafları da cabası, buna değmez. Depoda çok daha iyi olurlar. Belki kendine bir ev aldığında bu konuyu konuşabiliriz."

"Peki ya Jack?" Kate sorar.

"Peki ya ben?" Jack göğsü çıplak, beline sardığı güneşten ağarmış plaj havlusundan başka bir şey giymemiş, saçları arkaya taranmış bir halde koridorda ilerliyor. Her zamanki teşhirci.

"Babamın sanat koleksiyonundan hiçbir şey istemedin mi?"

Kate ona sorar. "Oh, annem istedi-"

"Ne zaman? Sana ne zaman sordu?" Sesi paniklemeğe başlamış gibi titriyor.

Jack başını kaşıyor. "Belki iki hafta önce? Bunu düşündüm ama yeniden dekore ediyorum ve sadece onları saklamam gerekecek." Jack gözlerini Kate'e diker, içine girdiği anın enerjisini ancak şimdi fark etmektedir. Gözleri annesine ve tekrar Kate'e kayıyor, "Sana bundan bahsetmedi mi?" derken sesi alçalıyor.

Bu konuğma giderek tanık olmamam gereken bir konuğma gibi gelmeye bağılıyor ama bakışlarını Kate'den alamıyorum.

Başını sallıyor ve annesine odaklanmadan önce nefesinin altında mırıldanıyor. "Peki ya benim sanatım?"

"Senin sanatın mı? Ne sanatı?" Bayan Lansen'in şaşkın bakışları tavana kayıyor, sonra geri dönüyor. "Babanızın ölmeden önce yaptığınız portresini mi kastediyorsunuz?" Bir kahkaha patlar. "Ona sanat diyebileceğini sanmıyorum, tatlım. Diğer tüm karalamalarınızla birlikte babanızın çalışma odasında duruyor. Saklamak istediğin bir şey var mı diye bakmana izin verecektim, yoksa Pazartesi günü çöpe göndereceğim."

Kate'in omuzları geriliyor; hareket hafif ve gerçekten dikkat etmeseniz fark etmezsiniz. Fark etmemem gerekirdi ama ediyorum. "Doğru." Kate kelimeyi uzatıp duruyor, sanki söylediklerini sindirmeye çalışıyormuş gibi. Annemin duygusuz yorumları. "Hepsini atacak mısın?"

Bayan Lansen güler. "Oh Kate, her şeyi saklayamayız. Ev zaten yeterince dağınık. Burada işleri kontrol altında tutmak için öncelikleri belirlemek zorundayım. Eğer her kağıt parçasını saklasaydım, bataklığa saplanırdım."

"Evet. Tamam," diye mırıldanıyor Kate, ama gözlerinde öyle bir acı parlıyor ki, bunu göğsümde bir kesik gibi hissediyorum.

"Harika," diyor Bayan Lansen. "Hadi bir şeyler içelim. Terasta cin tonik?"

Evin arka tarafına doğru ilerlerken mırıldanmalar oluyor ama Kate kıpırdamıyor.

"Bir dakika içinde orada olacağım," diyor çantasını kaldırıp merdivenlere doğru dönerek. "Bavulumu boşaltmak istiyorum."

Kate basamakları tırmanırken ona bakıyorum. Merdiven yarı yolda dönüyor ve gözden kayboluyor.

Curtis ve Bayan Lansen çoktan havuza doğru gitmeye başlamışlardı. Kadın adama yaslanmış, şakağı adamın omzuna dayanmış, adamın kolu kadının beline dolanmış. Kadın kendini o kadar kaptırmıştır ki muhtemelen Kate'in sıkıntısını fark etmemiştir.

Sikerim böyle işi. Burada bekleyip bunu görmezden gelemem.

Kate'i takip etmek üzereydim ki omzuma bir el kondu. "Babamın eşyaları konusunda biraz alıngan," diyor Jack. "Ona biraz zaman ver. Sonra düzelir, düzelmezse de ben onunla konuşurum. Burada olmak ona hep zor gelir. Bilirsin, babam öldüğünden beri." Jack'in yüzünde melankolik bir ifade belirliyor, bakışları tekrar bana odaklanmadan önce sürükleniyor. "Gel ve yüz. Su mükemmel."

"Buraya daha yeni geldik. Kate'in orada oyalanmasına izin vermeyeceğim. Onu geri getireceğim."

Jack'in eli yavaşça omzumdan kayıyor ve bir kaşını kaldırarak kalbimin iki kez atmasına neden oluyor. Endişemden bir şey mi anlıyor? Ama yüz ifadesi kayboluyor, yerini daha rahat bir ifade alıyor ve göğüs kafesim iki santim düşüyor.

"Bir dene bakalım," diyor. "Dışarıda görüşürüz."

Jack ayrılıyor ve ben de Kate'in peşinden merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Beni duymuş olmalı ama dönmüyor. Yatak odasının yolunu yarılamıştı ki elini tutup kendime doğru çektim.

Parmaklarını tutuşumdan çekip aldı. "Ne istiyorsun?" Geri çekiliyorum. "Üzgün olduğumu biliyorum."

Bana dikkatle bakıyor. Gözlem gücümle ilgili iğneleyici bir yorum bekliyorum ama basitçe "Ben iyiyim" diyor.

Bir saniye bile inanmadım. "Tamam. O zaman aşağıya gel."

Boğazı düğümleniyor ve uzun bir süre gözlerini kırıştırtıyor. *Kahretsin.* Çözülme üzereymiş gibi görünüyor. Onu rahatlatmak istiyorum ama ona dokunmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin olamadığım için kendimi tutuyorum.

"Sanat yüzünden mi?" Çabucak söyledim. "Babanın eşyaları mı?"

Çantasını yere bırakıp eliyle romatizmalı gözlerini kapatırken dudaklarından kırık bir ses çıkıyor. "Bana bakmasan olmaz mı?"

"Ağlayacaksan bile umurumda değil."

Bir kahkaha atıyor. "Burada olmana çok sevindim."

"Öyle demek istemedim." Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor, gözlerini siliyor ve o an... geçici bir his. Aramızdaki en küçük değişim gibi.

"Belki de aşırı tepki veriyorum," diyor. "Ama bazen onun gitmesini umursayan tek kişi benmişim gibi hissediyorum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Omuz silkiyor. "Olabilir. Yine de kendimi yalnız hissediyorum."

Bakışlarında söylenmemiş binlerce kelime var ve hiçbirinin ne olduğunu bilmesem de içimi sızlatıyorlar. Varlığımın yardımcı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de durumu daha da kötüleştiriyorum. Aramızdaki boşluğa bir durgunluk yayılıyor.

"Yalnız değilsin," diyorum ona dürüstçe. "Ben buradayım."

"Tanrım, onca insan arasında..." Gönülsüz bir kahkaha atıyor. "Sen olmalısın."

Göğsümde bir şeyler sızlıyor. "Üzgünüm."

İç geçiriyor. "Annem bana bir şey isteyip istemediğimi bile sormadı. Sadece... hepsinden kurtuldu."

"Gitmedi. Depoda duruyor. İsterseniz bir şeyler bulabileceğimize eminim. Nerede olduklarını öğrenebiliriz; birime uğrayabiliriz."

"Neden sürekli 'biz' deyip duruyorsun? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ben yapmadım..." "Biz" dediğimi fark etmediğimi ifade edemeyerek kelimelerin kaybolmasına izin verdim.

Bunu takip eden sessizlikte Kate düzensiz bir şekilde pufluyor ve göğüslerinin tişörtünün altında kaymasına neden oluyor. Bu hareket bakışlarımı çekiyor ve kumaşın altındaki meme uçlarının yumuşak hatlarını izliyorum. Gözlerimi, dolgun, pembe dudaklarından tedirgin nefeslerin çıktığı ağzına kaldırıyorum.

Onları öpmek, ağzımı sertçe onunkine bastırmak istiyorum. Onu kollarıma alma ve acısını dindirmek için onu becerme dürtüsü her şeyi tüketiyor. Düşünmeden bir adım daha yaklaşıyorum ve kokusu etrafımda dönüyor, şimdi arabada olduğundan daha güçlü. Güller ve vanilya, tatlı ve yoğun, ısıyı bacaklarımdan kalçalarıma doğru sürüklüyor.

"Yapma," diye fısıldıyor.

"Neyi yapmayayım?"

"Bana öyle bakma."

İçim sıkıştı. "Ne gibi?"

"Yatak direğine ekleyebileceğin başka bir çentikmişim gibi."

Hava bir kalp atışı gibi titreşiyor. "Sen bir çentik değilsin Kate. Asla bir çentik olamazsın."

Elmacık kemiklerinin üzerinde narin pembe bir allık beliriyor. "O zaman neyim ben?"

Kahretsin. Bu konuşmanın böyle gitmemesi gerekiyordu.

"Aşağıya gel," diyorum elimi uzatarak. Elime bakıyor. Parmakları sanki almak istiyormuş gibi seğiriyor ama almıyor. "Bir şeyler iç. Yüz. Bavulunu sonra açarsın." Ayaklarının dibindeki atılmış çantaya başımı sallıyorum. "Merdiven boşluğunda kavga etmeyelim."

Garip saniyeler geçiyor, ikimiz de hareket etmiyoruz, sonra çenesini bana doğru sallıyor. "Neden artık bana Küçük K demiyorsun?"

"Hoşuna gitmediğini söylemiştin."

Kate bu açıklamayı yorum yapmadan kabul ediyor ve elini uzattığım elime doğru kaydırıyor. Temas koluma bir elektrik kıvılcımı gönderiyor. Parmakları benimkilere karşı küçük, sıcak ve o kadar yumuşak ki asla bırakmak istemiyorum. Onu merdivenlerden aşağı indiriyorum. İnerken sessizlik içimi parçalıyor ama aşağıya indiğimizde elimi tutuyor.

"Nico?"

"Evet?"

"Neler oluyor?"

"Diğerlerine katılmak için dışarı çıkıyoruz."

"Hayır. Demek istediğim bu değil. Demek istediğim... aramızda. Aramızda neler oluyor?"

Kalbim hızla çarpıyor. Yanaklarındaki renge rağmen Kate yüzüzce bakışlarımı tutuyor. İfadesi ciddi, sanki bu soruyu cevaplamak için ondan daha nitelikli olabileceğimi düşünüyor. Sanki bu durum kolayca açıklayabileceğim bir tür cebirsel denklemmiş gibi.

Değil ve açıklayamam da.

Derin bir iç çektim. "Sen Jack'in kız kardeşisin. Ve benim çalışanımsın." "Bu bir cevap değil."

"Yalan da değil. Ama şu anda bir içkiye ihtiyacım var."

Elini bırakmaya çalışıyorum ama bırakmıyor. Tekrar çekiştiriyor.

Sorusunu karşılamak için kaşlarımı kaldırıyorum ve bu onun ihtiyacı olan tek davet oluyor.

"Dün gece... benimle yatmak istedin mi?"

Kahretsin, bu kadın çok açık sözlü.

Bu sefer elimi onunkinden çekmeye çalıştığım da bana izin veriyor. Boynumu döndürüyorum, vücudumdaki gerginlik aniden dayanılmaz hale geliyor.

"Dün gece seninle asla yatmazdım." "Neden yatmazdın?"

Sarhoş, savunmasız, bir duvara yaslanmış halinin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Çünkü o kadar sarhoştun ki, kendini herhangi birine verebilirdin."

Ağzının derinliklerinden sert bir nefes sesi geliyor. O kadar yakın duruyoruz ki sıcaklığı tenime vuruyor.

"Benimle yattığında," diye devam ediyorum, "istediğin tek erkek ben olduğum için yatacaksın. Çünkü bana herkesten daha çok ihtiyacın var. Çünkü sen bana aitsin. Sarhoş ve yalnız olduğun ve herhangi bir erkeğin sana yeteceği için değil. Benim olduğunda, bunu bileceksin."

Kızarması derinleşir. "Ne zaman?" Bu kelime dudaklarından duymamam gereken bir fısıltı gibi dökülüyor.

Bir uçurumun kenarındayız ve tek bir kelimeyle, tek bir hareketle, tek bir öpücükle bizi uçurumun kenarından atabilirim.

"Eğer," diyorum. "Varsayımsal."

Ve iki kelimeyle bizi güvenli bir yere çekiyorum. Kate'in omuzları umutsuz bir nefesle çöktü. Ama gördüğüm -gördüğümü *sandığım*- hayal kırıklığı bir anda yok oldu, yerini onun aşılmaz zırhı aldı.

Boğazımı temizliyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

Kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor, zemin kata adımını atarken eli tırabzandan kayıyor.

"Harika," diye cevap veriyorum. "Çünkü o içkiye gerçekten ihtiyacım var."

KATE

Nico önümde fırtına gibi esiyor, kendine bir içki hazırlamaya bile ara vermiyor. Ya içki istediğini unuttu ya da bu benden kaçmak için bir bahaneydi. Ve hala bana kesin bir cevap vermedi. Belki de bir dahaki sefere daha açık olmalıyım.

Beni becermek istiyor musun, Nico? Evet mi, hayır mı?

Avuçlarımı yüzüme sürüyorum ve inleme ile iç çekme arasında bir ses çıkarıyorum. Annemin karanlık koridorunda Nico'yla fısıltılı konuşmalar yaparak ne halt ediyorum ben? Tüm bu alışveriş kirli bir sır gibiydi ve vücudum artçı sarsıntılarla titriyor.

Mutfakta bir süre oyalandıktan sonra Nico'yu havuza kadar takip ediyorum, güneş ışığında gözlerim kırpışıyor. Jack yine suya girmiş, annem ve Curtis de sarı bir şemsiyenin altında gölgelenen açık hava yemek masasında oturuyorlar. El ele tutuşmuşlar, birbirlerine yaslanmışlar, fısıldaşıyorlar ve aşık gençler gibi gülüyorlar.

Annem hâlâ çiçekli yazlık elbisesini giyiyor ama Curtis bir çift minik kırmızı mayo dışında tüm kıyafetlerini çıkarmış. Her tarafı bronzlaşmış, bu da dar kıyafetleriyle düzenli olarak kendini teşhir ettiğini gösteriyor.

Elleri annemin bacaklarında geziniyor ve kollarının üzerinde dans ediyor. Onu kendine doğru çekerken uzun parmakları boynuna dolanıyor. Midem sıkışıyor ve küçük bir safra kabarcığı yükseliyor.

Anneme ve onun erkek arkadaşlarına alışabilecek miyim bilmiyorum ama Curtis bana en kötülerinden biri gibi geliyor. Adi, kibirli ve bu evde çok rahat görünüyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi.

Bir şezlongun kenarına oturuyorum ve yan masada duran sürahidenden bir bardak salatalık suyu içiyorum.

Klor kokusu, havuz evinin duvarlarına tırmanan yasemin bitkilerinin parfümüne karışıyor. Tenim güneşin altında ısınıyor ve

Jack yüzerken su ritmik bir şekilde havuzun kenarlarında tur atıyor. Tatilde olduğumu hayal etmeye çalışıyorum.

Jakuzinin görüntüsü, yıllar önce Nico'yla yaptığım feci striptiz gösterisinin anılarını canlandırıyor. Fokurduyor ama içinde kimse yok.

Sanki düşüncelerim onu çağırılmış gibi, Nico mayo ve tişörtle havuz evinden çıkıyor.

Jack'in sesi havada yankılanıyor. "Nico, atla."

Nico göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parlıyor. Son zamanlarda bunu yaptığını pek görmemiştim.

Benim için böyle gülümsediğini görmek için neler vermezdim.

Güneş gözlüklerimi indirip gözlerimi kapatıyorum, yansıtıcı camları için şükrediyorum, tam o sırada Nico gömleğini kafasından çıkarıp en yakındaki şezlonga atıyor.

Nefesim kesiliyor.

Tam anlamıyla mükemmel; teni hafifçe bronzlaşmış, omuzları geniş. Göğsündeki kaslar ve karın kaslarının çıkıntıları güzelce belirginleştirilmiş. *Vay canına*. Altın bir çikolata gibi ve ben onu yemek istiyorum. Spor yapmaya ne zaman vakti oluyor? Bütün gün masa başında oturarak böyle bir vücuda sahip olamazsınız. Göbeğinden başlayıp şortunun altında gözden kaybolan koyu renkli bir saç izi, parmaklarımla takip etmek istediğim bir yol oluşturuyor... dilim-

Seks yapmayı çok uzun zaman oldu.

Gözlük camlarımdan arkasından Nico'yu izlerken vücudumdaki her hücre ısınıyor, ona bakıyormuşum gibi görünmemesi için başımı tutmaya dikkat ediyorum.

Üzerinde bir santim bile yağ yok. Görkemli, bir atlet gibi yapılı. Onu resmi kıyafetler içinde görmeye o kadar alışmışım ki; kravat takmadığı zamanlarda sadece ön kolları ve boynundaki üçgen açıkta kalıyor.

Nico saçlarını alnından savurmak için başını sallıyor ve suya dalıyor. Her şey çok zahmetsiz. Sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar hareketle birlikte dalgalanırken havuzun uzunluğunu serbestçe kat ediyor. Diğer uca ulaştığında dışarı çıkıyor ve ayakta duruyor, bir eli kalçasında, diğeri saçında, havuzda oyalanan Jack'le konuşuyor.

Jack su sıçratıyor, Nico'yu kasten suyla yıkıyor. Bu o kadar çocukça, o kadar neşeli ki beni hemen geçmişe götürüyor. Kaç kez burada oturup gizlice Nico'nun beni fark etmesini arzuladım?

Çok fazla.

Jack tekrar su sıçratıyor ve yüzeyin altına dalmadan önce "Geri dön" diye bağıyor.

Nico gülüyor, sonra dönüyor, gözlerimi ondan ayırmadığımı biliyormuş gibi bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor. Ellerinden biri gözlerini güneşten koruyan bir siperlik ve gözlerimiz kilitleniyor. Kalbim, yanmış etim ve nabzımdan başka bir şey kalmayana kadar hızla atıyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz, diğer herkesi dışlayan görünmez bir güç tarafından bağlanmışız. Başka tarafa bakamıyorum, nefes alamıyorum... ama o burada benimle birlikte. Söylenmemiş sözlerin ve reddedilmiş duyguların fırtınasına kilitlenmiş.

Bakışları o kadar yoğun ki, benim rızam olmadan katmanları sıyrıyor, başka kimsenin görmesini istemediğim parçalarımı ortaya çıkarıyor. Bir gerçek diğerlerinden daha sert ve hızlı yükseliyor: eski özlem her zamanki kadar gerçek ve güçlü.

O da bunu hissediyor mu?

Boğazım düğümleniyor. Nico'nun bu duyguya karşılık verip vermemesi önemli değil çünkü ona karşı bir şey hissedemem. Basitçe yapamam. Suçluluk duygusu beni canlı canlı yer. Ondan nefret etmek daha kolay, çünkü o hâlâ babama kazık atan adam.

Yine de karşı koyması zor bir çekim.

Göz temasını ilk kesen Nico oldu. Suyu geri dalıyor ve beni az önce yaşadığım her duyguyu, her düşüncüyü sorgularken bırakıyor.

Belki de her şeyi hayal ettim.

Hâlâ biraz sarsılmış hissederek kalktım ve havuz evine doğru ilerledim. İçerisi de en az evin geri kalanı kadar eski püskü ve Nico'nun burada üstünü değiştirme fikri beni ürkütüyor.

Eşyalarımı toplarken mayo almayı unutmuşum, bu yüzden yıllardır çeşitli aile üyelerinin mayolarını saklayan büyük plastik kutuyu açıyorum. Uygun bir şey bulma umuduyla içindekileri karıştırırken beyaz bir bikini üstü gözüme çarpıyor.

Bu o bikini. On yıl önce giydiğimin aynısı. Çekip çıkardım. Şaşırtıcı bir şekilde, yepyeni görünüyor. Eşleşen altları buldum, lastiği test ettim. Mucizevi bir şekilde, hiç bozulmamış.

Giymeye cesaret edebilir miyim? Nico için bir şey ifade edecek mi?

Hemen üstümü değiştiriyorum. Hâlâ üzerime oluyor; çok koşuyorum ve vücut şeklim gençliğimden beri pek değişmedi.

Dışarı çıktığımda Nico ve Jack hâlâ suyun içindeydi. Nico konuşmasına ara verip havuzun kenarındaki hareketlerimi takip ediyor. Çıplak ayaklarım her adımda sıcak taşa çarpıyor ve umarım bu bikini

Düşündüğüm kadar iyi. Neredeyse çıplağım ve ılık yaz havası tenimin üzerinde Nico'nun nazik fırçası gibi dağılıyor.

Şezlonga uzanıyorum, arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıp Nico ve Jack'in sohbetlerini dinliyorum. Derin sesleri ve kahkahaları havuzun yüzeyinde süzülüyor, suyun şırıltısına karışıyor.

Şezlongum dalıyor. Ucunda biri oturuyor. Kalbim Nico olduğu umuduyla titriyor ama kimsenin havuzdan çıktığını duymadım.

Bu o olamaz.

Gözlerimi açıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Curtis küçücük mayosuyla ayaklarımın dibinde oturuyor. Ensem karıncalanıyor ve annemin oturduğu masaya bakıyorum ama onun ortadan kaybolduğunu görüyorum. Oturmak için çabalıyorum, bacaklarımı Curtis'ten uzaklaştırıyorum.

"Güzel bir eviniz varmış," diyor evi başıyla işaret ederek.

"Evet. Çok şanslıyız."

Bana bakıyor ve bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmıyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Annem hangi cehennemde?

"Eminim Debbie gençken tıpkı sana benziyordu," diye devam ediyor. "Çok güzelsin. Vücudun da harika. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ee..."

"Aksi takdirde o bikiniyi giyip kendini böyle ortaya koymazdın." Ağzından küçük, yağlı bir kahkaha dökülüyor. "Ama ne derler bilirsin. Eğer varsa, gösteriş yap, değil mi?" Göğsünü şişirerek kendi vücudunu işaret ediyor. Midemde tiksinti dönüyor. Elini aşağı indirip kaval kemiğimin üzerine koyana ve başparmağını aşağı yukarı vurana kadar havada sallanıyor.

Vücudum kaskatı kesildi. "Lütfen elini üzerimden çek."

Curtis elini kaldırırken gülüyor. "Ooh, üzgünüm. Ben her zaman dokunaklı olmuşumdur. Bu benim sevgi dilim." Ayak başparmağımı sıkıyor.

"Benim değil." Ayaklarımı ulaşamayacağı bir yere çekip altıma sokuyorum. "Ellerini kendine saklayabilirsin."

"Ooh. Dikenli küçük şey, değil mi?"

Şezlongun üzerine bir gölge düşüyor ve Curtis geriye doğru kayarak yukarı bakıyor.

"Burada her şey yolunda mı?" Nico'nun sesi sert ve güçlü, Curtis neredeyse sınıyor.

Nico bana yaklaşıyor ve elini omzuma koyuyor. Bu küçük bir hareket ama o kadar koruyucu, o kadar baskın ki kendimi tamamen güvende hissediyorum. Bu öylesine ilkel bir his ki, temas ettiği noktadan itibaren arzu bedenimde kamçılanıyor.

"Ben de tam buranın ne kadar harika bir yer olduğunu söylüyordum," diye kekeliyor Curtis, ayağa kalkıp şezlongumdan uzaklaşıyor ve evi işaret ediyor.

Nico hırlamaya yakın, alçak ve gürültülü bir ses çıkarıyor. Ondan yayılan bir güç var; sessiz bir tehdit. Görünmez ama kesinlikle gerçek. Bana bakıyor. "Olan biten bu muydu?"

Gözlerim Curtis'e kayıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum ama Nico'nun odağının Curtis'e kayması için yeterli bir tepki bu; Curtis donup kalıyor, Nico'nun vahşi bakışlarının ağırlığı altında yarı büzülüyor.

"Ona bir daha öyle dokunursan sana öyle sert vururum ki dişlerin beynine çarpar." Nico'nun sesi tehdit dolu; her kelimesinde ciddi. Çok korkutucu. Ben bile biraz siniyorum ama buna karşılık Nico'nun büyük, sıcak eli omzumu güven verici bir şekilde sıkıyor. Ses tonundaki şiddetle tamamen çelişiyor ve içimdeki sıkı sıkıya sarılmış bir korku düğümü yavaşça serbest kalıyor.

Curtis telaşla başını sallıyor ve geri geri gidiyor. "Ben... umm... Ben gidip Debbie'yi bulacağım."

Nico başını sallıyor, havuz suyu çıplak göğsünden aşağı damlıyor, gövdesindeki her kas güneş ışığında parıldıyor. "Bunu sen yap."

Curtis minik kırmızı şortuyla eve doğru koşmaya başlıyor ve ancak o zaman yeniden nefes alabiliyorum.

Nico elini omzumdan kaldırıyor ve ben hemen bu iri, koruyucu adamın dokunuşunu yeniden tenimde hissetmek istiyorum.

"İyi misin?" Sesi şimdi derin ve nazik. Sıcaklık gövdemde yayılıyor, kalçalarımın iniyor, uyluklarımın arasına yerleşiyor. Kardeşim olmayan bir adam beni hiç bu kadar açık bir şekilde savunmamıştı.

"Ugh." Curtis'in elini üzerimde hissettiğimi hatırlayarak ürperiyorum. "Bu adamda derin bir tuhaflık var."

Jack kendini sudan çıkarıp Nico'nun yanına geliyor. "O da neydi öyle?" diye soruyor sertçe. Curtis'le aramızda geçen konuşmanın tamamını görmediği ya da Nico'nun tehditkâr sözlerini duymadığı açık, çünkü görseydi bu konuda söyleyecek daha çok şeyi olurdu.

Nico'nun kaşları bir an için birbirine yaklaşıyor ve sanki ne tepki verdiğimizizi kontrol ediyormuş gibi bana bakıyor.

"Hiçbir şey," diyorum Jack'e. "Her şey yolunda." Jack bir an için bizi değerlendiriyor.

"Emin misin?" "Kesinlikle."

Nico'nun çenesindeki bir kas sanki gerçeği ısıtıyormuş gibi tüyleniyor, ama Jack'i bilgilendirmeyeceğim, çünkü onun da bu konuda çıldırmasını istemiyorum. Hâlâ hafta sonunun geri kalanını atlatmamız gerekiyor ve şimdiden garip bir hal almaya başladı.

"Her şey yolunda," diye onaylıyor Nico.

"Harika. Ben barbeküyü hazırlayacağım," diye anons ediyor Jack, yine rahat bir tavırla. "Nico, gidip buzdolabından et getirebilir misin? Annem sana nerede olduğunu gösterebilir. Yemekçiler hepsini marine etti, yani hazır olmalı."

"Elbette."

Jack havlusunu kapıyor, kabaca kurulanıyor ve mangalın başına geçip bir torba kömürü yırtıyor.

Nico'ya döndüğümde yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Ben sezlonga uzanırken beni içine alıyor ve onun değerlendirmesi Curtis'inkinden daha farklı olamazdı. Nico'nun ilgisinin sonsuza dek tadını çıkarabilir, sinirlerimin derimin altında dans edişinin tadını çıkarabilirim.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışları ısınıyor. Neredeyse hemen gözlerini kaçırıyor ama bunun kaçmaktan daha fazlası olduğunu hissediyorum. Bir şey dikkatini çekmişti.

Bakışlarını takip ediyorum.

Sıcak küvete bakıyor.

Bana dönüp baktığında kaşlarının arasında küçük bir çatıklık var. *Hatırlıyor. Öyle olduğunu biliyorum.*

KATE

Çocukluk odamdaki yatağa uzandığımda hala duştan sıırıslıklandımdı. Sadece isim olarak benim. Üniversiteye gittiğimde, babamın ölümünden bir yıl sonra, annem yeniden dekore etti ve şimdi yatak odam ruhsuz bir boş oda.

Sanki beni silmiş gibi.

Annemin el altından saldırılarıyla başa çıkmanın en iyi yolunun bu olduğunu öğrendiğim için omuz silkmeye çalışıyorum. Yatak odamın artık benim olmaması gerçekten önemli mi? O kadar sık gelmiyorum. Ama Jack'in odasına dokunulmamış, onun mükemmel çocukluğunun bir mabedi, bu da tüm bu 'omuz silme' olayını biraz daha zorlaştırıyor.

Bunu aklımdan çıkarıyorum ve akşam yemeği için hazırlanıyorum. Çok fazla çaba sarf etmiş gibi görünmek istemiyorum, özellikle de etrafta adi Curtis varken, ama Nico beni son kez giyinik gördüğünde seksi bir pantolon giyiyordum ve önümü göremiyordum.

Soluk mavi bir elbise giydim ve Nico'nun bana aldığı gümüş topuklu ayakkabıları giydim. Kaybettiklerimin tıpatıp aynısıydı. Erica Lefroy ve Nico'yu ilişkilendiren makaleleri hayal meyal hatırlıyorum. Bunları ondan doğrudan istemiş miydi? Bu kadar yakın olmaları fikri beni tedirgin ediyor. Belki de onları asistanı bulmuştur. Kısa sürede bulduğuna göre çok zeki olmalı.

Ama her halükarda, Nico talimatları vermek zorundaydı. Neye benzediklerini açıklamak zorundaydı. Hangi boyda olduklarını. Hangi marka olduklarını. Sadece ışıltılı bir çift ayakkabı almamıştı; bunlar tam olarak aynı renkteydi: gümüş ve pembe altın arası bir renk. Tüm bunları fark etti... Kalbim daraldı. Bu ayakkabılar birinin bana aldığı en düşünceli şey... yani hatırlayabildiğimden daha uzun süredir.

Nico Hawkston'ın beni gerçekten önemsiyor olması mümkün mü?

Onunla nerede durduğumu bilmiyorum ama aramızdaki bir şey değişti. Onun varlığında daha önce hissetmediğim ya da en azından uzun zamandır hissetmediğim bir güven var. Tekrar onun yanında olmak için can atıyorum ve ne kadar inkar etmeye çalışsam da ondan hoşlanıyorum. Hayır, *hoşlanmaktan* da öte. Ne zaman o yakınımnda olsa, vücudum lezzetli bir farkındalıkla karıncalanıyor, gizli yerlerde ısı birikiyor.

Aklımda Nico'yla ilgili düşünceler dolaşırken mutfağa gidiyorum.

Kendime bir kadeh soğuk beyaz şarap koyuyorum ve herkesin oturmuş yemek yediği yemek odasına doğru ilerliyorum.

"Geç kaldın," diye tersliyor annem, çatalını ağzına götürürken yarı yolda duraklıyor. "Her zaman sekizde yediğimizi biliyorsun."

Saatime bakıyorum. Saat daha beşi geçiyordu. İtiraz etme ya da bahane üretme isteğimi bastırıyorum. Buna değmez. "Özür dilerim," diyorum.

Annem memnun bir şekilde başını sallıyor ve çatalını ağzına götürüyor.

Mangalda pişmiş etlerden oluşan devasa tabaklar büfenin üzerinde ısınan bir tabağın üzerinde duruyor, patates salataları ve ızgara sebzeler de ayrı kaselerde. Bir tabak alıp kendime yardım ediyorum, sonra da masada annemle Curtis'in arasına oturuyorum. Curtis'in yanına oturmak istemezdim ama başka yer yoktu. Yemeğiyle meşgul oluyor, beni tanımak yerine bir parça eti agresif bir şekilde kesiyor. Nico karşımızda oturuyor ama yerime yerleşirken ona bakmıyorum.

"Bu çok lezzetli," diyor tavuk şiş gibi görünen bir şeyden bir ısırık alarak.

"Öyle değil mi?" diye katılıyor annem. "Yerel bir kasaptan aldım, sonra Jessie hepsini marine etti." Sanki yemek servisi yapan Jessie hâlâ oradaymış gibi mutfağa doğru başını sallıyor. "Yarın parti için bir ekiple birlikte dönecek. Jack çok güzel pişirdi, sence de öyle değil mi?"

Masanın etrafından onay mırıltıları yükseliyor.

"Ateşte et yapabiliyorum," diyor Jack, iltifatı kıkırdayarak savuşturarak.

"Kendini küçük düşürmene izin vermeyeceğim. Bu mükemmel," diyor annem, keskin bakışlarını bana çevirmeden önce tabağındaki eti düşünceli bir şekilde inceliyor. "Dairen nasıl Kate? Hâlâ öğrenci gibi kirada mı oturuyorsun?"

Bir saldırıyı savuşturmaya hazırlanırken vücudumdan bir sarsıntı geçiyor. "Hiçbir öğrenci o kirayı ödeyemez anne."

"Harika bir ev," diye ekliyor Jack. Bana ve arkadaşlarıma kiraladığı birçok konutundan biri. Orada yaşamayı o kadar çok seviyorum ki

umutsuzca yenilenmeye ihtiyacı var. "Kemikleri iyi. Kate taşındığında, daireleri birleştireceğim. Güney Londra'da birinci sınıf bir aile evi olacak."

"Hmm." Annem gözlerini benden ayırmadan keten bir peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Neden orada ve o barmen kızla kalmakta ısrar ettiğini gerçekten anlamıyorum."

"Elly bir müzisyen. Barmaid değil, ama olsaydı bile ne fark ederdi ki?"

Annem özenli bir omuz silkme hareketi yaptı. "Burada bir yargılama yok hayatım. Sadece... Jack sana yeterince iyi ödeme yapmıyor mu? Lansen çok kazanıyor ve sen oraya başladığından beri masandan neredeyse hiç kalkmadın. Ve şimdi Hawkston şemsiyesi altındasın-"

"Yeterince param var."

"Kate çok para kazanıyor anne," diye beni savunuyor Jack, temkinli bakışları ikimizin arasında gidip geliyor.

Annem şarap kadehini kaldırıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sorunun yarısı da bu, değil mi? Bir kadının Kate kadar çok kazanması göz korkutucu. Hiçbir erkek bunu istemez. Bu hadım edici. Bu yüzden hep bekarsın."

Kılandım. "Bir erkeğin ilgisini çekemeyecek kadar başarılı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Sadece kendine bakman yeterli. Güzel, zeki ve ilk adetini gördüğünden beri doğru düzgün bir erkek arkadaşın olmadı."

Yemek masasında regl dönemimden mi bahsediyor? Yanaklarım alevlendi. Ama bunun ne kadar uygunsuz olduğunu söylersem, bana gaz verir. O, iltifat gibi gösterilebilecek hakaretlerin kraliçesi. Savunmasını şimdi duyabiliyorum: "*Sana güzel ve zeki olduğunu söyledim, değil mi? Aşırı hassas davranıyorsun.*"

"Belki de bir erkek aramıyorumdur, anne."

"Rol yapmana gerek yok hayatım. Burada hepimiz arkadaşız, değil mi?" Masanın etrafını işaret ediyor ve titriyor. Curtis boğazını temizliyor ve gözlerini tabağından ayırmadan bir parça et daha atıştırıyor. Tanrı'ya şükür, çünkü o sürüngen benim hakkımda fikir beyan etme hakkına sahip olduğunu düşünürse, kendimi kaybederim.

Jack çenesini boynunun içine öyle bir sokuyor ki, çenesi iki katına çıkıyor. Nefesinin altında '*siktir*' diye mırıldandığından eminim. Nico dikkatle beni izliyor.

"Sözlerimi unutma, Kate." Annem şarabını yudumluyor ve bitirdiğinde küçük bir hıçkırık sesi çıkarıyor. "Sonunda bankadaki tüm paranla yalnız kalacaksın ve

gösterecek bir şey yok. Sonra da ev arkadaşlarınızın evlenmesini ve bebek sahibi olmasını izlemek zorunda kalacaksınız ve siz onların orta yaşlı bekar arkadaşları olacaksınız. İnan bana, kız arkadaşlarım arasında bunu gördüm. Senin gibi hırslı kadınların sonu hep böyle olur."

Beklenmedik bir anda gözlerimden yaşlar boşanıyor. Annemin kendime olan saygımı bu kadar kolay yok edebilmesinden nefret ediyorum. Bu onun süper gücü. Ne yaptığını bilsem de düşüncelerim dönüp duruyor. *Ya haklıysa?*

Yutkunuyorum ve duyulabilir bir yutkunma sesi geliyor. Hepsi boğazımda şeftali çekirdeği büyüklüğünde bir yumru olduğunu biliyor olmalı.

"Anne," diye araya giriyor Jack, sesi sert. "Onu biraz rahat bırak. O iyi."

Annem onu tamamen görmezden geliyor, bakışlarını benimkilere kilitlerken yüz ifadesi sahte bir sempatiden ibaret. "Merak etme hayatım, tüm arkadaşlarıma erkek arkadaş bulmanın senin için ne kadar zor olduğunu anlattım. Tanıdıkları biri olup olmadığını sordum. Benim de birkaç ipucum var. Kitap kulübünden Sue-"

"Dur! Kitap kulübünden Sue'nun kim bilir nereden bulup çıkardığı bir adamla tanışma randevusuna gitmek istemiyorum."

Annem oflayıp pufluyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Neden onun yerine Jack'e odaklanmıyorsun?" Ben diyorum. "O bekâr."

Jack itiraz etmek için ağzını açtığı anda annem elini ona doğru sallayıp gülüyor. "Oh, ama Jack tam bir av. Yardıma ihtiyacı yok. Kadınlar onun için sıraya giriyor. Ama sen... seninle kim çıkacak?"

Annemin sözleri içimi boğuyor, organlarımı eziyor. Birkaç saniye garip bir sessizlik oldu.

"Ben çıkardım." Nico'nun alçak ses tonu neredeyse şehvetli.

Sikeyim beni.

Elinde şarap kadehi, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir yudum alıyor, sanki az önce söylediği önemli bir şey değilmiş gibi soğukkanlı ve imalı bir şekilde söylemesi hepimizi sessizliğe boğmamış.

Jack'in gözleri kafasından fırlamak üzere olan misketler gibi bakıyor ve Curtis peçetesini alnına sürüyor.

Annem elini çırpıyor. "Oh, benim-"

"Kusura bakmayın ama Bayan Lansen," diye devam ediyor Nico, annemin söyleyeceklerini keserek. "Kate inanılmaz bir kadın. Geliri ne olursa olsun her erkek ona sahip olduğu için şanslı sayılır. Eğer bekârsa, eminim bekâr olmayı seçtiği içindir. Başka bir yere odaklanmak. Mesela

Knightsbridge spa projesi. Gerard'ın son projesine gösterdiği adanmışlık ilham verici. Onu eleştirmek yerine iyi yaptığı her şeyi övmeliyiz çünkü hayatının bir alanı sizin düşündüğünüz gibi görünmeyebilir. Bu arada, kimsenin onunla çıkmayacağı konusunda yanılıyorsunuz. Dediğim gibi, ben çıkardım."

Sessizlik masayı kaplıyor. Eminim hepsi kalbimin atışını duyuyordur. Nico bunları gerçekten söylüyor mu, yoksa etki yaratmak için mi söylüyor?

Daha önce kullandığı kelime *-hipotetik-* bilincimde patlıyor. Tabii ki ciddi değil. Benimle gerçekten çıkmak istemiyor. Bir noktaya değinmek için söylüyor. Bundan başka ne olabilir ki? Ama beni annemin bitmek tükenmek bilmeyen eleştirilerinden korumak için bile olsa, bu da *bir şey* değil mi?

Annem peçetesini Nico'ya doğru sallıyor. "Ne kadar şakacısın. Kate'den anında sıkılırsın." Kıkırdıyor, sonra çatalıyla şarap kadehine vuruyor. "Şimdi, puding için kim hazır?"

Göğsüm sıkışıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Nico'nun nazik sözleri bile annemin bana bakış açısını telafi etmeye yetmiyor. Nico'nun spa projesine olan bağlılığım hakkında söylediği her şeyi tamamen görmezden geldi, bunun yerine pençelerini Nico'nun beni isteyebileceği fikrine saplamayı ve onu parçalamayı seçti.

Kate'den anında sıkılırdın.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. "Aç değilim."

"Oh, Kate. Bu kadar suratsız olma. Aşırı tepki veriyorsun." Ve işte, her kelime sanki iğnelerle deliniyormuşum gibi acı veriyor. "Bunları sadece hayatını düzene sokman için söylüyorum. Yardım etmeye çalışıyorum. Seni bocalarken görmek bana acı veriyor-"

"Aç değilim dedim. Bensiz ye."

Boğazım o kadar şişmiş ki kelimeleri ancak çıkarabiliyorum. Kafamı kaldırmak istemeyerek masaya bakıyorum ama Nico'nun dikkati benimkini çekiyor. Başını bana doğru eğiyor, kahverengi gözleri ciddi ve o kadar ilgi dolu ki kalbimi yeni bir hüznün dalgası kaplıyor.

"Kate," diye fısıldıyor.

Sesindeki şefkat beni neredeyse parçalıyor ama herkesin önünde ağlamayı reddediyorum. Koridora doğru koşuyorum. Arkamdan ayak sesleri geliyor ve kalbim yerinden fırlıyor çünkü *belki de* gelen Nico'dur.

Jack aniden yanımda belirliyor, deri mokasenleri taş zeminde kayıyor. "Yemeğin ortasında çıkıp gidemezsin."

"Az önce çıktım. Orada onunla oturmayacağım."

"Onu görmezden gel. Bunu kasıtlı olarak yapmıyor. Oraya geri dönsek" - yemek odasına doğru başını sallıyor- "ve ona sana ne söylediğini sorsak, hatırlamaz bile. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Kesinlikle."

Jack alt dudağının üzerinden hava üflüyor. "O yüzden bırak gitsin."

Birdenbire kardeşim her zaman olduğu gibi rahat olmaktan çıkıyor. İşte orada, garip bir şekilde bana doğru şeyi yaptırmaya çalışıyor. Barışı korumak için. Zihnimin arkasında belki de haklı olduğuna dair küçük bir ses yükseliyor ama yüzeye çıkan hayal kırıklığı galip geliyor. "Senin için çok kolay, değil mi? Sen mükemmel bir evlatsın. Sana tapıyor."

"Bu hiç adil değil."

"Değil mi?" Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, benim çenem kapalı, Jack'in kafası yavaşça sallanıyor.

Arkamı döndüğümde Jack beni takip etmiyor ve ayak seslerinin yemek odasına doğru geri çekildiğini duyuyorum. Doğruca babamın çalışma odasındaki sığınağa yöneliyorum ama beni karşılayan manzara umduğum kadar rahatlatıcı değil. Kalın bir toz tabakası her şeyi kaplıyor: babamın gittiğini ve kimsenin odayı temiz tutacak kadar önemsemediğini hatırlatan acımasız bir hatırlatma.

Kapıyı kapattım ve cumbanın kenarındaki küçük kadife kanepeye çöktüm, dizlerimi göğsüme doğru çekerek onun hâlâ burada olmasını diledim.

Bu hafta sonu gelmemeliydim. Anneme ve onun yorumlarına katlanabileceğimi sanıyordum ama bugün hazır değildim. Belki de dün gece geç saatlere kadar dışarıda olduğum ve çok içtiğim içindir. Belki de yazın yorucu sıcağındandır. Belki de babamın anısının eski bir yemek gibi silinip gitmesi yüzündendir. Ya da belki Nico'nun bana bakışı ve sanki benim kalbim kırılırsa onunki de kırılabilirmiş gibi şefkatli bakışlarıdır.

Tek bildiğim bunun çok fazla olduğu.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama annemin beni böyle hissettirmesine öfkelenerek onları uzaklaştırıyorum. Beni yemek odasından çıkaran duygu dalgası yatışana kadar nefesime odaklanıyorum. Çalışma odasının etrafına bakıyorum. Sanat eserlerim odayı dolduruyor, duvarlara asılmış tablolar ve karakalem çizimler. Gençliğimde hevesli bir ressamdım. Babamın masasının üzerinde siyah A3 klasörler şişkin bir içerikle sallanıyor.

Kalkıp ilk klasörü açıyorum. İçinden babamın yağlıboya, pastel ve suluboya ile yaptığı çeşitli natürmortlar ve manzaralarla birlikte eskizleri çıkıyor.

Çömelip onları gözden geçiriyorum. Hepsinin etrafıma yayıldığını görmek, geçmişe adım atmak, yaratımın her anını yeniden yaşamak gibi. Renkli darbelerle yakalanan hayatımın bir belgesi. Yoktan var edilen görüntüler.

"Bunlar güzel." Nico'nun derin sesi kalbimi hızlandırıyor ve donup kalıyorum, yerde kambur duruyorum, etrafım kâğıtlarla çevrili.

Kafamı kaldırdığımda onu kapının çerçevesine yaslanmış, bir eli koyu keten pantolonunun cebinde görüyorum. Rahat şıklığı nefes kesici.

"Burada ne yapıyorsun?" Soru kulağıma bile o kadar sert geliyor ki, hemen geri almak istiyorum.

Biraz doğruldu. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Tanrım, hayır.

Kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum ama o yine de duyuyor gibi görünüyor ve gerginlik ondan bana doğru sızıyor - ya da tam tersi, bilemiyorum.

Yavaşça nefes veriyor, gözleri odada geziniyor ve sonunda gümüş çerçeveli aile fotoğraflarının bulunduğu masaya geliyor. Babamın ben ve Jack'*le Disneyland*'de çekilmiş bir fotoğrafı var; bir diğeri de annemle babamın düğün gününde çekilmiş. Bir tane de Nico ve Jack'in fotoğrafı var, babam kollarıyla onları sarmış. Hepsi balıkçı kıyafetleri giymiş ve yağmur yağmasına, sırlıklam olmalarına rağmen hayatlarının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi sırtlıyorlar.

Nico boğazını temizliyor. "O zamandan beri buraya gelmemiştim-" "Babam hayatta olduğundan beri mi?"

Babam. O kelimeyi tekrar ağzıma tıkmak istiyorum. Nico'nun önünde ölmüş babama baba dediğime inanamıyorum. Ben yetişkin bir kadını. Beni hâlâ çocuk olarak görmüyorsa bile eminim şimdi görüyordur.

Nico'nun kaşları birbirine çarpıyor ve gözlerinde bir tereddüt var, sanki bir şey söylemek istiyor ama söylemesi gerektiğinden emin değil gibi. Bakışlarında hiçbir yargılama görmüyorum ve bu bana bir güven dalgası veriyor.

"Orada söylediklerinde ciddi miydin?" Başımı yemek odasına doğru eğiyorum.

Konuşmadan önce Nico'nun çenesindeki kaslar kısa süreliğine öne çıkıyor. "Evet. Hepsini kastettim. Sen inanılmazsın. Her zaman da öyleydin."

Kanım ılık şuruba dönüşüyor. Bu itirafı o kadar rahat yapıyor ki, sanki bana bu şekilde iltifat etmesi hiç önemli değilmiş gibi, ama bu beni sonsuz aşkını itiraf etmiş kadar etkiliyor.

Bir gülümseme hüznümü kırmakla tehdit ediyor. "Teşekkür ederim."

O da bana yavaş ve seksi bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve bir parçam eriyor. "Ne zaman istersen."

Odayı adımıyor ve tüm resimlerimin arasında yanıma çömeliyor.

"Sana hâlâ katlanamıyorum," diyorum ona, ama içimde bir sıcaklık var.

Gülüyor, tenimi okşayan derin ve seksi bir kıkırdama. "O kadar kolay olsaydı kazanmaya değmezdin."

Midem çukurlaşıyor, kalbim boşluğun üzerinde çırpınıyor. Beni kazanmaya mı çalışıyor? Eğer öyleyse, çoktan kazanmış demektir. Uzun zaman önce kazandı.

Nico benimle aynı anda fotoğraflarımdan birine uzanıyor. Eli benimkini sıyrıyor, midemin çukuruna bir enerji şimşeği gönderiyor ve dokunduğumuz diğer anları aklıma getiriyor: Jack'in partisi, kulüp, çatı katı, havuz kenarı.

Aynı ham heyecan havayı dolduruyor. Nefesim kesiliyor ve uzun bir süre boyunca ellerimiz orada, havada birbirine değiyor. Farkındalığım o tek temas noktasına daralıyor ve uzaklaşmadan önce bakışları ellerimize de kayıyor.

Birkaç eskiz daha alıyor ve kanepeye yaslanmış babamın çerçeveli karakalem resmini fark edene kadar onlara göz gezdiriyor. "Bu harika. Bana bir şeyler hatırlatıyor. Tarzı..."

"Stephen Condar; sanatçı. En azından niyetim buydu." Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Yıllardır kimseyle sanatım hakkında konuşmamıştım.

"Şu ünlü münzevi mi?"

Nico'nun kimi kastettiğimi bilmesine şaşırmadım. Londra'daki en büyük sanat galerilerinden bazılarının kapısında Hawkston adının altın harflerle yazıldığı ve duvarlarında Condar'ın eserlerinin asılı olduğu odalar var.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Babamın en sevdiği ressamdı, ben de onun tarzında portresini yaptım. Babam bayıldı. Bu yüzden çerçeveli." Keder boğazımı sıkıyor. Resim çerçeveli olabilir ama camı kırık. Artık kimse onu tamir edecek kadar umursamıyor.

Nico çırpınışımı fark ediyor ve ifadesi yumuşuyor. "Onu gerçekten seviyordun, değil mi?"

"O benim babamdı. Tabii ki severdim. O harika, sevgi dolu, nazik bir adamdı."

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, duygularımı o kadar mükemmel yansıtıyor ki bir an için benim nerede bitip onun nerede başladığını unutuyorum. Onun tarafından tüketildim.

"Ben de onu sevdim," diyor bir süre sonra.

Sanki sözleri beni sıkıştırıyor, yeni ve daha derin duyguları yüzeye çıkmaya zorluyormuş gibi bedenim geriliyor. Fısıltıyla söylediği itiraf, onun bana söylemesini hayal ettiğim itirafına o kadar yakın ki, boğazımın sütunlarında boğucu bir sıcaklık yükseliyor. *Ağlayacağım.*

Ellerimi meşgul etmek, Nico'dan başka bir şeye odaklanmak için kâğıtları karıştırıp yığın haline getiriyorum. Ama işe yaramıyor. Acı verici bir şekilde onun farkındayım. Onun varlığı beni başka hiç kimsenin etkilemediği kadar etkiliyor ve sanki onun özel radyasyon biçimi içime zarar veriyormuş gibi içimde rahatsız edici bir şişme hissi oluşuyor.

"Kate." Kağıtları taşımaya devam ediyorum. "Bana bak."

Elimdeki kâğıdı öyle sıkı tutuyorum ki, yüzümü ona döndüğümde buruşuyor.

"Ağlıyorsun." Ben daha kıpırdamadan eli yanağımda, başparmağı gözyaşı kalıntılarını okşayarak uzaklaştırıyor. Bu o kadar nazik bir hareket ki beni şok etti.

"Hayır. Ağlamadım..."

"Her şey yolunda." Parmaklarını yanağıma dayıyor ve o kaçınılmaz gözleriyle bakışlarımı tutuyor. "Annem kimsenin benimle çıkmak istemediğini söylese ben de ağlardım."

Ciddi ifadesi bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözleri muziplikle öyle parlıyor ki, benimle alay ediyor olsa da gülüyorum.

"Siktir git, Nico Hawkston," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. "Annen asla böyle bir şey söylemezdi."

Gülümsemesi kayboluyor ve bizi neredeyse boğucu hissettiren bir ana sürüklüyor.

"Annen yanılıyor." Başparmağı aşağı kayıyor ve alt dudağımın üzerinde kayıyor, tam ortasına geliyor, aşağı çekiyor ve alt tarafını açığa çıkarıyor.

Ne yapıyor bu adam? Dudağım zonklıyor, nabzım onun dokunuşunun hemen altında atıyor. Başparmağını dudaklarımın arasından emmek çok kolay olurdu. Ve Tanrım, bunu istiyorum. Hem de çok. Onun tenini tekrar tatmak ve herhangi bir şekilde onun bir parçasını içimde hissetmek istiyorum.

Ağızma bakıyor, bakışları o kadar özlem dolu ki aramızdaki küçük mesafeyi aştığını neredeyse görebiliyorum. Dişleri dolgun alt dudağının üzerinde geziniyor, onu çekiştiriyor. Çok seksi.

"Dün gece beni öpmeye çalıştın," diye geveliyor.

Bacaklarıma bir sıcaklık tırmanıyor ve boğazımdan boğuk bir onay sesi çıkıyor. Nico konuşabilmem için dudağımı serbest bırakıyor. "Sarhoştum."

"Hı-hı," diye onaylıyor, gözlerini kaçırmadan. "Seninle yatmamı sen istedin."

"Yine sarhoştum."

Bir kez başını salladı. "Yani bunları istemiyor musun?"

Soru tenimin üzerinde kayıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Daha yakına eğiliyor, nefesi yanağımı ısıtıyor.

Lütfen,öp beni.

Nico'nun parmakları çenemin altına bastırıyor. Başını eğiyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, o kadar karanlık ve tutkulu ki içlerinde boğulabilirim. *Beni öpecek.* Bunu vücudumun her zerresinde hissediyorum. Nico Hawkston beni öpecek.

Gözlerimi kapatıp ona doğru eğiliyorum ama eli yüzümden düşüyor ve irkiliyorum, gözlerimi açtığımda bana endişeyle baktığını görüyorum.

"Seni eve götürmemi ister misin?" diye soruyor.

Ne? İçim daralıyor, zihnim vites değişimine yetişmek için çırpınıyor. "Şimdi mi?"

Tek bir kelimeyle bir dizi duyguyu açığa çıkardım: hayal kırıklığı, şok, öfke, inançsızlık.

Nico hepsini görmezden geliyor. "Kalmak istemiyorsan, seni Londra'ya geri götürebilirim. Eve vardığımızda saat gece yarısını geçmiş olur."

"Gidemem. Annem beni asla affetmez."

"Seninle o şekilde konuştuktan sonra bile onun için kalır mısınız?"

Uzun uzun içimi çektim. "Bu yeni bir şey değil. Ondan çok daha kötülerini gördüm. O böyle biri işte."

"Sen de onun böyle olmasına izin veriyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, anlatmak istediği şey hakkında çok derin düşünmek istemiyorum. "Bu parti onun için yılın en önemli olayı. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Hafifçe başını sallaması onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmemeye yetiyor.

Hızla ayağa kalkıyorum ama başımdaki ani bir telaş beni dengesizleştiriyor ve kendimi ayakta tutmak için masanın kenarına tutunuyorum. Parmaklarım yere düşen eskiz defterlerime çarpıyor. En üstteki açık düşüyor ve yere karakalem eskiz sayfaları dökülüyor.

"Tanrım," diye haykırıyorum, bana bakan yüzü görünce. Nico. Tekrar ve tekrar. Yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi yaşlarında. Yüzünün güzel hatları profilden, üç çeyrek dönüşle, yukarı bakarak, uzaklara bakarak, doğrudan sayfadan dışarı bakarak.

Nico etrafımıza saçılmış kâğıtlara bakıyor. "Bu... ben miyim?"

Diz çoküp onları toplamak için çabalıyorum. Çok fazla kâğıt var. Onları yeterince hızlı saklayamıyorum. Birkaç tane daha alıyorum ama bunu yaparken en kötüsünü ortaya çıkarıyorum.

Nico. İdealize edilmiş. Mükemmel. *Ve kesinlikle çırılçıplak.*

Vücudum bir fırın gibi ısınıyor. *Kahretsin.* Bu seferkinde tüm detaylara girdim. Hayal gücümü gerçekten serbest bıraktım.

Nico boğazını temizliyor ama seste kakhaha var. "Vay canına. Bunun için poz verdiğimi hatırlamıyorum."

Ölmek istiyorum. Küçük bir gıcırta çıkarıyorum ve rahatsız edici görüntüyü yığının içine itiyorum, partiyi gizlemek için çılgınca girişimlerine devam ediyorum.

Nico yanıma çömeliyor ve kolumu tutuyor. "Dur."

Tutuşundan kurtuluyorum. "Tanrım, hayır, bu... bu... *siktir.*" Çarşafı yüzüme doğru kaldırıp arkasına sığınyorum. "Bir şey söyleme, lütfen."

Elimi çekerek beni göz göze gelmeye zorluyor. "Hiçbir fikrim yoktu," diyor, sesi nazik.

"Ergenlik çağındaydım," diye itiraf ediyorum, sanki bu açıkça sağlıksız bir saplantı olan şeyi mazur gösterirmiş gibi. "Uzun zaman önceydi. Uzun, çok uzun zaman önce. Çok uzun zaman önce."

Ayağa kalkıyorum ama bacaklarım titriyor. Bu bir kâbusun hayata dönüşü.

Nico da ayağa kalkıyor. "Ya şimdi?" diye soruyor, elimden kâğıdı alarak. O kadar yakın ki, kalp atışlarımın dörtlüyle koşuşunu duyabiliyor olmalı. "Şu anda ne istiyorsun?"

Sanki varlığı cevabıma bağlıymış gibi bana bakıyor; doğru düzgün düşünemiyorum.

"Şimdi mi? Şimdi, senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ama bu cümlemin hiçbir inandırıcılığı yok.

"Öyle mi?" diye onaylıyor, o kadar yakınıma eğiliyor ki ağzı kulağımı sıyrıyor, nefesi vücudumdan aşağıya doğru bir arzu dalgası gönderiyor.

Şu anda ne haltlar dönüyor? "Evet," diye boğuluyorum.

"Bu gerçekten utanç verici, Kate." Sesi o kadar alçak ki, kelimeler tenimde bir titreşimden başka bir şey değil. "Tam da anlamaya başlamışken."

Dudakları boynumda gezinirken ellerinden biri kalçamda duruyor. Dudaklarını nazikçe ama kasıtlı olarak tenime bastırıyor. Canlı bir kabloya dokunmuşum gibi sarsıldım.

Az önce beni... *öptü mü?*

Nico boğazıma doğru bir kakhaha atıyor ve dudakları boynumun yan tarafında aşağı yukarı baskı yapmaya devam ediyor, tenimde ateş izleri bırakıyor. *Evet. Kesinlikle öpüşme*

oluyor. Zevkli bir ürperti kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor; bedenim daha fazlası için ağrıyor.

Eli sırtımın alt kısmına doğru kayıyor. Her hareketi bedenimde yeni bir arzu dalgası yaratıyor. İçimden bir inilti kaçıyor, sesi açıkça cinsel.

Nico'nun dudakları kalkıyor. "Durayım mı?"

Çaresizlik içimi pençeliyor. Eğer evet dersem, bu şansı bir daha asla yakalayamayabilirim. Ama hayır dersem... bunun devam etmesine izin verirsem, babamın anısına ihanet etmiş olacağım. Çok uzun süre tereddüt ettim ve bana bakmak için geri çekildi, ama incelemeye dayanamıyorum. Yüzünün resimlerinin dağınık bir şekilde durduğu yere bakıyorum.

Parmak uçlarını tekrar çenemin altına bastırıp kaldırıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Yüzeyin altında tehlikeli bir şey kaynıyor ve hissettiklerimin karşılıklı olduğunu, eşit güçle karşılık bulduğunu biliyorum. *Nico'yu seçebilirim.*

Cesaret edebilir miyim?

Geri adım atıyor. Dokunuşunun yokluğu beni sersemletiyor. Ondan beklediğim, yapmasını *istediğim* onca şey arasında uzaklaşması yoktu. Onu yanlış mı anladım?

Elim boynuma uzanıyor, parmaklarım birkaç dakika önce dudaklarının olduğu derinin üzerinde geziniyor. Gözleri elimin durduğu yere kaydı ve dudakları köşeden yukarı doğru çekildi.

Aramıza giren sessizlik çok gürültülü, havada asılı duran söylenmemiş kelimelerle doldurulmak için yalvarıyor. Ne kadar süre böyle durduğumuzu bilmiyorum, içimde uyarılma dalgaları titreşiyor. Böyle bakmaya devam ederse orgazm olacağımdan oldukça eminim. Sonunda elindeki resmi kaldırıyor, neyse ki çıplak değil. "Bu bende kalabilir mi?"

Kafamı sallıyorum, başımı sallıyorum, tekrar sallıyorum. "Eğer istersen." "Teşekkürler. Çok yeteneklisin."

Bir süre daha karşılıklı duruyoruz, sonra gitmek için dönüyor.

"Bekle."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Evet?"

"Durmanı istediğimi söylemedim."

Gülümsemesi gözleriyle buluşmuyor. "Biliyorum."

O odadan çıkarken hayal kırıklığı içimde dönüp duruyor ve tek düşünebildiğim *"bu ne anlama geliyor?" oluyor.*

NICO

Kate'le o odada olmaktan bile tahrik oldum. O kadar bastırılmış durumdayım ki patlamak üzereyim.

Merdivenleri i k i ş e r i k i ş e r çıktım. Onu öpebilir, duvara yaslayabilir ve kollarımda parçalanana kadar sikebilirdim. Ona istediğim her şeyi yapabilirdim. Direncinin kırıldığını hissedebiliyordum. Ama onu babasının ofisinde öpmek, yanaklarındaki gözyaşları henüz kurumamışken, erkek kardeşi ve annesi koridorun hemen aşağısındayken... doğru gelmiyordu. Üzgündü, savunmasızdı; babası hakkında konuşma şekli beni mahvetti. Hâlâ ona tapıyor ve Jack'in neden bunun ona daha fazla zarar vereceğini düşündüğünü anlayabiliyorum.

ona gerçeği söylemekten daha iyi.

Ama *lanet olsun*, ona söylemek istiyorum. Her şeyi itiraf etmek, böylece babasının hayaleti, anlaşma ve tüm kirli geçmiş yolumuzu tıkamadan ilerleyebiliriz.

Ama bir yemin ettim. Ölmekte olan bir adama söz verdim. Ve Kate'den faydalanmak istemiyorum, ki o odada bir saniye daha kalsaydım tam da böyle olacaktı, çünkü bana sonuna kadar açıldı. Almak istediğim her şeyi bana verirdi; bunu gözlerinde görebiliyordum.

Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Dostum, gel de bir şeyler içelim," diye sesleniyor Jack yemek odasından. "Biz terasta olacağız."

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye bağıarak merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum. Odama giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve arkama yaslanıp elimdeki taslağa bakıyorum. Çok güzel çizilmiş. Dediğimde ciddiydim; o gerçekten yetenekli. Ama şu anda dikkatimi çeken şey sikimin zonklaması.

Banyoya doğru ilerliyorum, geçerken eskizi yatağın üzerine atıyorum. Parfümünün yabani güller gibi çiçeksi kokusunu hâlâ alabiliyorum. Seni çok yumuşak ve pürüzsüzdü... çok esnek, sıcak, dokunulmak için yalvarıyordu. Nasıl oldu da

Ondan uzaklaşmayı başarmak beni aşıyor. Sikimin olmak istediği tek bir yer var, o da Kate Lansen'in derinliklerine gömülü.

Pantolonum bir sirk çadırı gibi açılmış olmasına rağmen, lanet bir azizin kısıtlamasına sahibim.

Bu şekilde aşağıya inemem. Bir elimi lavaboya yaslıyorum, diğer elimle pantolonumu karıştırıyorum, kemerini, düğmesini ve fermuarını açıyorum, elimi boxer'ımın içine kaydırıyorum.

Sikim serbest kalıyor ve tek yumruğumla sert uzunluğunu kavriyorum, rahatlama ihtiyacı beni her şeyden çok tüketiyor. Elimin onun eli olduğunu hayal ediyorum ve güzel dudaklarını görüyorum, yumuşak ve dolgun ve sikimi almaya çok hazır.

Yumruğumu pompalıyorum, bunu sistemimden atmam gereken bir zehir gibi dışarı atıyorum. Sadece bir dakika sürecek ve sonra gidip o içkiyi alabileceğim. Çünkü Tanrı biliyor, buna ihtiyacım var.

KATE

Nico'nun ayak sesleri merdivenleri g mb rdetiyor ve ben de kalan çizimlerimi topluyorum, gevşek sayfaları eskiz defterlerine geri koyuyorum ve masanın üzerine yığıyorum.

 ekip gittiğine inanamıyorum. Bana dokunmayı bırakıp bırakmayacağını sorduğunda seçim yapmamı bile beklemedi.

O karar verdi. *Her şeye* o karar verdi. Her zaman  yleydi. Belki bu sefer ben karar vereceğim.

Onu  st kata kadar takip ettim. Ona tam olarak ne söylemek istediğimden emin değilim ama bedenim y nlendiremeyeceğim bir görevde.

Odasına ulaştığımnda kapı kolunu kavıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Dekor beni hemen çarpıyor. Nico burası hakkında ne düşünüyor olmalı? Halı yıpranmış ve yer yer güve yemiş, yumuşak mobilyaların hepsi doksanların başından kalma basma kumaşlar.  izimim yatağın ortasında atılmış halde duruyor ama ondan hiçbir iz yok.

Banyodan bir ses geliyor. Ebeveyn odasının kapısı ardına kadar açık. Ya işiyorsa ve ben de davetsizce içeri giriyorsam? O beni görmeden gideceğim.

"Kate."

Çok geç.

Ama adımı söyleme şekli... neredeyse bir inilti gibiydi. G rtlaktan. Umutsuzca. Burada olduğumu biliyor mu? Beni gördü m ? Belki onun da kafası benim kadar karışık. Belki az önce olanlar hakkında konuşmak istiyordur.

Adımı tekrar söylediğinde ne yapacağımı düşünerek donup kalıyorum. *Kahretsin.* Burada olduğumu kesinlikle biliyor. Artık kaçmanın bir anlamı yok.

Banyoya doğru bir adım attım ve karşımda belirdi. Sırtı bana dönük ve lavaboya dayanmış, omuzlarındaki kaslar gömleğinin kumaşı altında dalgalanıyor. Ama pantolonu kalçalarının yarisına kadar iniyor, gömleğinin kuyruğu m kemmek kaslı poposunu yarıya kadar örtüyor.

Arkadan g ö r e m e d i ğ i m şeyin aynada net bir şekilde yansıdığını fark etmem bir anımı alıyor.

Hay sikeyim.

Kalçalarını pompalıyor, sikini yumrukluyor, eline o kadar sert sokuyor ki acı veriyor gibi görünüyor. Ama yüzünde gördüğüm şey acı değil; kendinden geçmiş bir mutluluğa yaklaşıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Mükemmel ağzından derin bir inilti daha çıkıyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. Nico Hawkston boşalmak üzere ve ben en ön sırada oturuyorum.

Dişlerinin arasından başka bir ses çıkarıyor, alçak ve uyarılmanın verdiği sertlikle. Burada olmamalıydım. Bu özel bir an. Dışarı çıkmam gerek. Gitmem gerek.

Ama hareket edemiyorum, çünkü Nico'ya bağlıyım. İçimden dalga dalga baş döndürücü bir arzu yayılıyor, o kadar yoğun ki tüm vücudum onunla zonkluyor. Bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi onun doruk noktasına tanık olmalıyım.

Bu büyüü bozmak için saniyelerim var. Geri çekilmek için. Defolup gitmek için- Nico'nun gözleri açılıyor, aynada benimkilerle buluşuyor.

Oh, kahretsin.

Durmuyor, eli şaftında aşağı yukarı hareket etmeye devam ediyor. Bir, iki kez daha, döl yumruğunun üzerine dökülmeden önce. Ağzı geniş, zevkini sustururken çenesi ve boğazı gergin, ama bir saniye bile gözlerini benden ayırmıyor.

Ağırlık bacaklarımın arasına yerleşiyor, zonkluyor ve karıncalanıyor, beni orgazma dokunulmadan hiç olmadığım kadar yaklaştırıyor.

Nico ağır ağır nefes alıyor ama bakmaya devam ediyor, gözlerindeki sıcaklık beni üçüncü derece yanıklara maruz bırakmaya yetiyor.

Sonra bir şey kopuyor -bir utanç kırıntısı transımı bozuyor- ve özgür kalıyorum, geriye doğru tökezliyorum, kendi ayaklarıma takılıyorum. "Hay Allah. Özür dilerim. Kahretsin, özür dilerim." Yatağın kenarına çarpıyorum ve bu sarsıntı onunla göz temasını kesmeme neden oluyor. Uzunlarım boş ve güçsüz hissediyor. "İsteyerek yapmadım-" Musluğu açıp ellerini yıkarken, "Kalıp izleyecek misin?" diye mırıldanıyor.

Pantolonunu yukarı çekip kemerini yerine takmadan önce ellerini kurulamak için havluya uzanıyor. "Yaptığından oldukça eminim."

Şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Yanaklarım o kadar sıcak ki kıpkırmızı olduklarını biliyorum; tenimin her yeri nemli.

"Adımı söyledin. İki kere."

Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum.

Aynada gözümü tutuyor. "Söyledim. Bu bir sorun mu?"
Kendine olan güveni beni tedirgin ediyor. "Hayır. Hiç de değil."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Güzel. Bir dahaki sefere bunu tam tersi şekilde yapabiliriz."

Çok fazla kelime var. Onlara anlam veremiyorum ve düşündüğüm şeyi kastettiğine inanmaya cesaret edemiyorum. "Ne?"

İki parmağını dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Açıklamamı ister misin?" "Evet." *Ne yapıyorum ben böyle?*

"Bir dahaki sefere seni izleyeceğim."

Kalbim en az bir saniye durdu. Belki daha uzun. Ama klitorisimdeki nabız şiddetli ve güçlü, hiç atlamıyor ve Nico'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyor.

Beynim hemen böyle bir şeyin nasıl, neden ya da ne zaman olabileceğini düşünmeye başlıyor ama ona bunu *hemen şimdi* yapmayı teklif edemeden, ki burada kalırsam tam olarak böyle olacak, odadan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Koridorda koşarken başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Nico Hawkston beni çekici buluyor. Onu tahrik ediyorum... *beni*. İnkâr bile etmedi. O sırada aleti elinde sertleşmişti. Orgazm olurken yüzünde beliren zevk... Bu asla unutamayacağım bir görüntü.

Odama daldım ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

"Siktir," diye inliyorum, kollarımı havaya kaldırıp görünmez bir arı sürüsüne saldırır gibi savuruyorum. Vücudumda o kadar çok enerji cızırıyor ki yerimde duramıyorum. Önce odanın bir tarafına, sonra diğer tarafına yürüyorum. "Siktir," diye tekrarlıyorum.

O kadar tahrik oluyorum ki, kendimi yatak odamın ortasında boşaltmak istiyorum. Klitorisime doğru akan kan tatlı bir rahatlama için can atıyor. Ama bu neye yarar ki? Bunu çözmek için orgazmdan daha fazlasına ihtiyacım var ve kalbimin gergin çarpıntısı önceliği alıyor.

Biriyle konuşmam gerekiyor.

Ellerim titreyerek telefonumu şifonyerin üzerinde bıraktığım yerden alıyorum ve Elly'yi arıyorum. İkinci çalışta cevap veriyor ve hızlı bir fısıltıyla ona olan her şeyi anlatıyorum.

Ara sıra ciyaklayarak dinliyor, ama ancak bitirdiğimde tamamen sessizleşiyor. Kesilme ihtimaline karşı telefonumu kontrol ediyorum. Kesilmemişti.

"Elly?" Fısıldıyorum.

"Kahretsin Kate," diye cevap veriyor. "Sanırım tahrik oldum. Bu telefon seksi sayılır mı? Şu anda telefon seksi mi yapıyoruz?"

Kıkırdıyorum. "Lütfen dalga geçme."

Elly gülüyor. "Özür dilerim. Ama gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Bir inilti çıkardım. "Kafamı karıştırıyor. Ona baktığımı fark ettiğinde tamamen sakindi. Tamamen sakindi. Hiç utanmadı. Oysa ben erimiş gibi hissediyorum. Muhtemelen aşağıda hiçbir şey olmamış gibi viskisini yudumluyordur."

Elly telefonda bir *hmm* sesi çıkarıyor. "Onun... bilirsin işte... seni mastürbasyon yaparken izlemesini ister misin?"

Boştaki elimi ağzıma kapatıp boğuk bir çığlık attıktan sonra bırakıyorum. "Bana bunu sorduğuna inanamıyorum."

"Beni aradın. Yardım etmeye çalışıyorum." Elly'nin sesi tizleşiyor ve kendini toparlamadan önce kahkahasını bastırır gibi nefes nefese kalıyor. "Bu gece annende kalıyor, değil mi?"

"Evet."

"Odasına git."

Hemen kendimi onun yatağına tırmanırken, onu yanımda hissederken hayal ediyorum. Bana dokunduğunu. Beni öpüyordu. Aleti sert ve-

Hay sikeyim. Burada kızışmış bir köpek gibiyim. Belki *de* bu telefon seksidir. *Odaklan.* "Ne? Hayır. Hayır. Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Paketlediğin iç çamaşırını giy. Hadi, bu evrenden bir işaret. Taşaklarına kadar al."

Şakaklarımı ovuyorum. "Kendimi ergen gibi hissediyorum."

"Tabii ki öyle hissediyorsun. Ailenin evindesin. Bikinili jakuzi kapısının sahnesi. Geçmişten kurtulmalısın. Ergen Kate utanç içinde kaçmış olabilir, ama şimdiki sen kaçmak zorunda değilsin.

"Yatak odasına git ve ona ne oynadığını sor. Bunu yapmak zorundasınız. Bunu eski travmaları iyileştirmek olarak düşün." Küçük bir kahkaha patlattı. "Ne olursa olsun, bence bunu yapmalısın. O muhteşem biri. Yani... bayılacaksın."

"Şu anda şaka mı yapıyorsun? Ciddi olup olmadığını anlayacak beyin kapasitem yok."

"Ölümçül," diye onaylıyor. "Senden hoşlanıyor. Yap, yap, yap. Odasına git. Kendini küçük düşürmezsin. Hatta sonunda ateşli bir seks yapabilir ve bundan hoşlanabilirsin." Yine gülüyor.

"Bunu bu kadar komik bulmandan nefret ediyorum."

"Gülüyor olabilirim ama kıskanıyorum. İnan bana. Bak, gitmem gereken bir konser var. Nasıl gittiğini bana haber ver. Seni seviyorum."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat sabahın üç buçuğu. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, uyku beni ele geçiriyor. Bu koridor fikrini aklıma soktuğu için Elly'ye lanet olsun.

Bunu yapmayacağım. Hayır. Kesinlikle yapmayacağım. Sıcak bir gece olduğu ve uyuyacak başka bir şeyim olmadığı için tek uyumlu iç çamaşırımı giyiyorum. Toplanırken en etkili halimde değilim.

Sütyen alttan telli ve push-up ve göğüslerim dantel kupların üstünden biraz taşıyor. Eşleşen külot kırmızı dantelli ve arkadan yukarı doğru kalça yanaklarımın kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Harika bir iç çamaşırı takımı ama kimi kandırıyorum ki? İçinde uyumak için değil.

Çok açık bir şekilde '*seks istiyorum*' diyor.

Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor. Evin çıkardığı her gıcırta - döşeme tahtalarındaki her olası ayak sesi - kalp atışlarımı hızlandırıyor. Çünkü belki de, sadece *belki de*, o seslerden biri odama doğru ilerliyordur...

Bu çok saçma. Uyuyacak kadar rahatlayamıyorum.

Yorganı üzerimden atıp ayağa kalkıyorum, zihnim beni engellese de bedenim beklentiyle titriyor.

Yapma bunu. Kendini aptal yerine koyacaksın.

Ama kafamın içindeki o korkmuş sesi dinlemekten bıktım. Bu benim *seks* iç çamaşırım ve bunu giyiyorum çünkü Nico'yla *seks yapmak istiyorum* ve yapmıyormuş gibi davranmaktan bıktım.

Ne olduğunu anlamadan elim kapının koluna gidiyor ve kapıyı iterek açıp koridora çıkıyorum.

Koridorun sonundaki pencereden ay ışığı süzülüyor.

Bu çılgınlık. Ama devam ediyorum, bir ayağım diğerinin önünde. Kaldığı odaya gittikçe yaklaşıyorum.

Ve sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu anladım. Ne yapacağım ben? Kapıyı çalıp kendimi bir adak gibi mi sunacağım?

Bunu yapmayacağım. Elly o aptal, çılgın fikirlerini kışına sokabilir. Bir-sekiz dönüp odama geri dönüyorum, ama kapı açılmadan bir adım bile atamıyorum.

kapı arkamdan açıldı.

Bu o. O olduğunu biliyorum. Bakışlarının ağırlığı altında ensem karıncalanıyor, tenim onun yakınlığı karşısında uğulduyor.

Gürültüye doğru dönüyorum.

Nico ayakta duruyor, geniş omuzları arkadaki pencereden gelen ay ışığında siluet oluşturuyor. Bir elinde gece çantası, üzerinde spor pantolon ve gömlek var. Odama taşınmayı planlamıyorsa, kesinlikle beni görmeye gelmiyordu.

Gidiyor mu?

Ama Nico'nun sarsılmaz odağı bedenime kilitlenince bu soru önemsizleşiyor. *Hiçbir yere gitmiyor.*

Gözleri bacaklarımda, kalçalarımda geziniyor, yavaşça göğüslerimin üzerinden geçiyor. Yırtıcı bakışlarının altında tenim alev alev yanıyor, korkuya tehlikeli derecede yakın bir beklentiyle uğulduyor. Birkaç saniye boyunca beni içine çekmeye devam ediyor, sonunda gözlerime ulaşmadan önce bakışları dudaklarıma takılıyor.

"Bu benim için mi?" Sesi çakıl taşlarıyla dolu.

Bacaklarımin arasında bir nabız atıyor, kayganlık orada toplanıyor, onun dokunuşunu karşılamak istiyor.

Nico çantasını bırakıyor ve benim alanıma giriyor, o kadar yakın ki birbirimizin nefes alış verişlerini soluyoruz.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyor ve bu ses içimde sıvı bir arzu dalgası yaratıyor. "Daha önce gördüklerin hoşuna gitti mi? Seni ne kadar istediğimi? Beni ne kadar sertleştirdiğini?"

Evet. Çılgılık atmak istiyorum ama ağzım o kelimeyi oluşturamıyor. Bir elimi göğsüne koyuyorum, altındaki göğüs kaslarının sertliğini hissediyorum. Onu uzaklaştırmak mı yoksa yaklaştırmak mı istediğimi bilmiyorum ama ondan yayılan ham erkeklik içimde bir ihtiyaç ateşi yakıyor.

Duvara yaslanmak için geri adım atıyorum ve o da beni takip ederek kollarıyla beni içine hapsediyor. Her sinir ucum sanki bir kutu kibritmişim ve Nico hepsini aynı anda yakmış gibi kıvılcımlar çıkarıyor. *Böyle* hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Kıyafetlerini yırtma dürtüsüne direnmek için elimden gelen tek şey bu.

Birinin her an bir kapıyı açıp bizi bulabileceği düşüncesi, korku şehvetle karışırken aciliyet hissimi artırıyor.

"Seni becermemi mi istiyorsun? Bu mudur yani?" Omzumdaki sutyen askısını kaldırıp parmağını yavaşça altından geçiriyor. "Sen Jack'in küçük kız kardeşisin. Ve benim çalışanımsın. Sana hiç dokunmamalıyım."

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Dokunmamalısın." Nefes alışım utanç verici derecede yüksek, utanç *verici* derecede *çaresiz*. Yıllardır seks yapmamıştım ve o zaman bile üstünkörü ve tatminsizdi. Şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki neredeyse sayıklıyorum.

"Kendine dokun o zaman," diye homurdanarak bana yaklaşıyor.

Sikinin uzunluğu kalçama baskı yaparken, sözleri içimde arzu uyandırıyor. Nefes alıyorum ve sesi bastırmak için dudağımı ısıyorum. *Çok büyük hissettiriyor*. Onu sertleştirdiğim fikri içimde bir heyecan yaratıyor. Parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor ama panik beni olduğum yerde donduruyor.

"Boşaldığımı göreyim," diye emrediyor. "Bunun adil olduğunu söyleyebilirim."

Boğazımdan boğuk bir onay sesi geliyor ve Nico'nun gözleri arzuyla yanıyor. Çalışma odasında gördüğüm ifadenin on katı. "Seni ıslatıyor muyum?" Sesi karanlıkta yumuşak, baştan çıkarıcı bir vuruş gibi.

İşaret üzerine, bacaklarımın arasından bir nem fişkırıyor. "Mmm," diye mırıldanıyorum, ama *evet, evet, evet* diye bağıyor da olabilirim, çünkü inlememin anlamı da bir o kadar açık.

"Bunu duymak istiyorum. Benim için ne kadar ıslak olduğunu duymak istiyorum."

Az önce bunu mu söyledi? Salon, kulaklarıma ölüleri uyandıracak kadar yüksek gelen nefes alış verişlerimizin sesi dışında sessiz. *Bu çılgınlık*. Belki de rüya görüyorum.

Nico alnını benimkine bastırıyor. "Bana ne yaptığını gördün. Şimdi sıra sende. Göster bana. Beni ne kadar istediğini göster."

Beni duvara yapıştırmasaydı bile, içimde çözölmeyi bekleyen gizli zevk sarmalı uzaklaşmama izin vermezdi. Elimi iç çamaşırimın danteline kaydırırken bakışlarını tutuyorum. Tereddüt ediyorum, elim kumaşın üst kısmını okşuyor. "Bunu daha önce hiç kimse için yapmadım."

Nico'nun boğazından derin bir ses yükseliyor. "O zaman ilk ben olayım." Elini kalçamın çıplak teninde gezdiriyor, iç çamaşırimı kalçalarımın altına kaydırıp bana daha fazla erişim sağlarken dokunuşu ateş gibi. Kıpırdanıyorum ve külotumun yere düşmesine izin veriyorum. Nico ayağıyla bacaklarımı ayırmadan önce onları yana itiyorum.

Beni buraya getirmek onun için nasıl bu kadar kolay olmuştu?

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Bir kıkırdamanın sıcak nefesi yanağıma çarpıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Kendine olan güveni cazibesini artırıyor ve istediğini yapmak için beni daha istekli hale getiriyor. Parmaklarımı aşağı indirip yarığım boyunca kaydırıyorum. Sırılsıklam oldum. Çünkü

Elimi hareket ettiriyorum, uyarılma sesim boşluğu dolduruyor ve ihtiyacımı açığa çıkarıyor.

Panikleyerek hareketi durduruyorum. Bu çok fazla. Bunu yapamam.

"Durma," diye mırıldanıyor, kalçası beni daha geniş açmak için benimkinin arasından kayıyor. "Boşaldığını görmek istiyorum. Adımı inlediğini duymak istiyorum."

Ve işte böyle, sözlerinin, sesinin, sesin altında titreşen sarhoş edici arzusunun heyecanına bir kez daha kapılıyorum. İhtiyacım olan tek teşvik bunlar, vücudum sürtünme için ağrıyor, klitorisimdeki artan basınç rahatlama için çaresiz.

Parmaklarımı hareket ettirirken, birini içeri kaydırırken, sonra diğerini, bunu yapanın o olmasını dileyerek, "İşte bu," diye ikna ediyor. Onun parmakları, onun eli, onun dokunuşu. Kalçalarımı ona doğru eğip vücuduna yaslanmaya çalışıyorum, ama o susuyor ve ulaşamayacağım bir yere kayıyor.

"Bana bak," diye emrediyor ve elimde olmadan itaat ediyorum.

Parmaklarımı ileri doğru sürüklerken bakışlarıyla buluşuyorum, ıslaklığı klitorisime doğru çekiyorum, kaygan parmaklarımla üzerinde dairesel hareketler yapıyorum. Diğer elimle omzunu kavriyorum, tırnaklarımı gömleğinin yumuşak pamuğuna geçiriyorum, beni sabitleyecek bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Basınç arttıkça ağızımdan küçük bir inilti sızıyor.

"Aferin kızıma." Kalçamı kavriyor ve kalçasına yaslıyor. "Şimdi daha hızlı."

"Lütfen," diye mırıldanıyorum inilti arasında, "dokun bana."

Başını sallıyor ve "Bu sefer olmaz" diye mırıldanıyor.

Zevkten neredeyse aklımı kaçıracaktım ama sözlerine tutunuyorum. *Bu sefer olmaz.* Başka bir zaman olacak mı? Nico Hawkston'a tekrar böyle sahip olabilecek miyim?

Omzunu o kadar sert kavriyorum ki parmaklarımın uçları uyuşuyor. Alnım göğsüne düşüyor. "Çok yakınım, çok yakın."

Parmakları kalçama saplanıyor ve sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor. "Adımı söyle, Kate. Lanet olası adımı söyle."

İnsandan çok hayvani bir ses çıkarıyorum; boğuk, arzu dolu. Kendimi tanıyamıyorum.

"Benim adım," diye homurdanıyor.

Omurgamın dibindeki karıncalanmalar barut gibi patlıyor. "Nico. Oh, *lanet olsun.* Nico. Geliyorum."

Boynuma doğru küfrediyor, orgazmım vücudumda sallanırken kolları beni sarıyor, her hücremde fokurduyor, beni en yoğun şekilde serbest bırakıyor

Şimdiye kadar yaşadığım. Zevkten titreyen bacaklarım o kadar güçsüzleşene kadar beni destekliyor ki kalçasının üzerine çöküyorum.

Altımda, bacağı sağlam ve ağırlığımı kolayca taşıyor. Islak amım mükemmel bir şekilde bastırılmış pantolonunun kumaşına dayanıyor, uyarılmışlığım sırılsıklam.

Onun nefes alış veriş de benimki kadar düzensiz ve nefeslerimiz normale dönene kadar birbirimizin kollarına dolanıyoruz.

"Siktir, Kate."

Kate.

Tam adımın o dört harfinin üzerine yayılan sesinin şehvetli tonu, aşırı hassas sinir uçlarıma doğru sıçrayan bir başka uyarılma dalgası gönderiyor.

Saçımın bir telini yüzümden uzaklaştırıyor. "Çok güzelsin. Boşaldığında da enfes oluyorsun."

Onun sözleriyle içimde bir ateş yanıyor. Bu gece ona çok şey verdim ve henüz öpüşmedik bile.

Ayaklarımın üzerinde sabit durduğumdan emin olduktan sonra bacaklarımın arasından çekiliyor ve bir adım geri gidiyor. Gömleği biraz buruşmuş ve kalçasında koyu bir leke var ama onun dışında tertemiz görünüyor. Çantasını alıyor ve bana olması gerekenden daha uzun süre bakıyor. Gözlerinde o kadar çok duygu var ki, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Kasıklarındaki şişkinliği fark ediyorum. "Beni istiyor musun-" "Gitmem gerek. Bir işim çıktı."

Sanki kalmasını isteyip istemeyeceğimi ya da gecenin bir yarısı gitmesini gerektirecek kadar acil olan şeyin ne olduğunu sormamı bekliyormuş gibi kıpırdamadan bu ifadenin geçmesine izin veriyor. Onun yerine, pantolonunun altından süzülen ereksiyona başımı sallıyorum.

"Bunu görebiliyorum."

Gülümsüyor, başını hafifçe sallarken alt dudağını dişleriyle sabitliyor. O kadar seksi ki nefesim göğsümde kesiliyor.

"İyi geceler Kate. İyi uykular."

Beni geçip merdivenlere doğru ilerliyor. Hava onun kokusuyla dolu, pişmanlık gibi etrafımı sarıyor.

Ayakkabılarının basamaklara her vuruşunda kalbim güm güm atıyor. Umut ediyorum, geri döneceğini *umuyorum*.

Geri dön, seni piç.

Ön kapı tıkırdayarak açılıp kapanana ve o çakılların üzerinde gıcırdayana kadar kıpırdamıyorum. Arabanın kapısı çarpıyor ve motor gürlüyor.

Ve sonra uzaklaşıyor.

NICO

Sikim fena halde ağrıyor ama klimayı sonuna kadar açıp radyodaki seslere kulak veriyorum. Kelimeleri dinlediğimden değil; garip bir şekilde rahatlatıcı olan üst-orta sınıf İngiliz aksanlarından oluşan bir bulanıklık. Londra'ya doğru hızla geri dönerken sokak lambaları yol boyunca uzanıyor.

Kate Lansen benim felaketim olacak. Kilitlediğimi sandığım cazibe bu hafta sonu Pandora'nın kutusu gibi açıldı. Ve ben bunu görmek için bile kalamadım.

Uykuya daldıktan sonra asistanım aradı ve Charlie'nin tutuklandığını söyledi. Güvendeydi; kimse yaralanmamıştı ama polis onu tutuyordu.

Gaza bastım, yolda olmam gerekirken Kate'le vakit kaybettiğim için içimden suçluluk duygusu akıyordu. Ama o çarpıcı iç çamaşırıyla odamın önünde dururken onu reddetmemin imkânı yoktu.

Muhtemelen bu kadar hızlı sürmemeliydim ama heyecanlıyım. Hız, daha önce kendimi inkar ettiğim rahatlamaya yakın bir şey sağlıyor.

Kate'i, onun yumuşak inlemelerini ve boşalırken bana çaresizce sarılışını düşünmeyi bırakıp elimdeki işe odaklanıyorum. Arabadan asistanımı tekrar aradım. Antisosyal bir davranış ama siktir et, detaylar onda ve hazırlıklı olmam gerekiyor.

Bir esnemeyi bastırıyor. "Bay Hawkston. Nasıl yardımcı olabilirim?" "Hemen geliyorum. Ne oldu?"

"Bir aracı spreay boyayla boyamış. Her tarafına grafiti çizmiş. Bir komşu onu bulmuş ve polisi aramış."

Hiçbiri mantıklı değil.

"Polis seni aradı mı?"

"Hayır. Charlie aradı. Sana ulaşmaya çalışıyordu."

Beynim yavaş hesaplıyor. "Neden annesi yerine beni arasın ki?"
"Onu görmek istemediğini söylüyor."
Kahretsin. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. "Peki, tamam. Teşekkür ederim.
Uyandırdığım için üzgünüm." "Sorun değil, Bay Hawkston."

Arabayı polis karakolunun önüne park ettiğimde daha sakin olduğumdan emin değilim - bir kavşağın kenarında büyük bir beton blok. Çok çirkin. Bu nasıl benim akşamımın doruk noktası olabilir? Kötü bir rüya gibi geliyor.

Bir nefes alıyorum, kapıya doğru ilerliyorum ve içeri giriyorum. Karakol parlak bir şekilde aydınlatılmış ve çamaşır suyu gibi kokuyor. Masanın arkasında bir kadın polis memuru var ama onun dışında içerisi sessiz. Köşedeki şerit ışıklardan biri çalışmıyor ve migren başlangıcı gibi çevresel görüşümde titriyor.

"Charlie Hawkston'ı almaya geldim," diye anons ediyorum.

Bana baktığında kaşları saç çizgisinin içinde kayboldu. Beklediği her neyse, o ben değilim. Önündeki bazı belgeleri taramak için gözlerini indiriyor.

"Nico Hawkston," diyor bir kâğıt parçasına dokunarak. "Babası siz misiniz?"

"Amca."

Bir zile basıyor ve bir ses yanıt verdiğinde Charlie'nin resepsiyona getirilmesini söylüyor.

"Ev sahibi suçlamada bulunmayacak," diyor bana. "Onu almakta özgürsünüz."

Charlie, iki memurun arasında, başı öne eğik, kambur duruyordu. Üzerinde kocaman bol bir kot pantolon ve önünde Bart Simpson yazan büyük boy bir tişört var. Bu kıyafet onu sıksa ve on beş yaşından daha genç gösteriyor.

"Bu sefer şanslıydın," diyor memurlardan biri, o kadar taze yüzlü görünüyor ki bu onun işteki ilk gecesi olabilir.

Charlie omuz silkiyor ve göz göze gelmeden bana doğru ilerliyor. Varoluşsal bir kriz geçiren bir gençle başa çıkacak donanıma sahip değilim. Matt'in de o kadar iyi olacağından emin değilim.

"Seninle kalabilir miyim?" diye soruyor bana ulaştığında.
Siktir, hayır. Bir ergenle birlikte yaşamayacağım.
"Arabaya bin," diyorum başımı kapıya doğru sallayarak. "Yapman gereken bazı açıklamalar var."

Charlie yanımdaki koltuğa yığıldı. İstasyondan ayrıldığımızdan beri hiç konuşmamıştı. Sabahın bu erken saatinde Londra'nın merkezine gitmek çok hızlı, bu yüzden neler olup bittiğini anlamak için fazla zamanım yok. On beş dakika içinde onun evinde olacağız ve oraya vardığımızda Gemma'ya ne söyleyeceğimi bilmem gerekiyor.

Ve Matt'e ne söyleyeceğimi.

"Neden anneni aramadın? Bunu ondan saklayamazsın." "Oh, o biliyor."

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Yani onu aradın mı? O zaman neden seni o almadı?"

"Hayır. Onu aramadım. Gerek de yoktu." "O zaman bildiğini nereden biliyorsun?" "Çünkü ona söylemiştir."

"O mu? Kim? Polis memuru mu?"

Charlie alçak sesle, hüzünlü bir kıkırdama çıkarır. "Hayır. Düzüştüğü adam."

Yutkunuyorum ve çenemi sıkıyorum. *Kahretsin.* Aklıma yüzlerce soru geliyor ama görmezden gelemeyeceğim bir tanesiyle yetiniyorum.

"Bunu yaptığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü babam yokken eve geliyor."

Göğsüm daralıyor. "Belki de bu yüzden gelmiyordur."

"Onları gördüm."

Zihnim dönüyor olsa da yola odaklanmaya çalışarak göstergeyi açıyorum. Bunu Matt'e söyleyen kişi ben olmak istemiyorum. "Onları gördün mü?"

"Evet. Geçen hafta. Geç bir saatti ve bir bardak su içmek için aşağı indim. Mutfaktaydılar." Öğürür gibi bir ses çıkardı. "Çok iğrençti."

Kullandığı dili azarlamalıyım ama doğru zaman değil gibi geliyor. "Annen ne dedi?"

"Bana gaz vermeye çalıştı. Hayal ettiğimi söyledi, ama anneni nasıl çıplak hayal edersin-"

"Detayları bilmeme gerek yok."

Gözlerini deviriyor. "Her neyse, bana babama söylemesem daha iyi olacağını söyledi, ki bu itiraf etmek kadar iyi bir şeydi."

"Baban bilmiyor mu?"

"Emin değilim. Ama bilse bile bunu ağzından kaçırmazdı, değil mi? Biraz utanç verici. O Matt Hawkston, multi milyarder. Annem de rastgele bir adamla düzüşüyor. Evi de küçük. Şu teraslı şeylerden biri. Sanırım sadece en üst kattaki dairede oturuyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve yola odaklanırken elimden geldiğince ona yan gözle bakıyorum. "Daha az yargı."

"Sadece söylüyorum... Yakışıklı bile değil."

Ağır bir iç geçirdim. "Onun arabası mıydı? Graffiti yaptığın mı?" "Evet. Ama araba değildi. Bir minibüstü."

"Minibüs mü? Ne iş yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Annemi görmeye geldiğinde araba kullanıyor. Asıl mahvetmek istediğim şey buydu."

İçimi çektim. "Sözlerine dikkat et."

Charlie pencereden dışarı bakıyor. "Her neyse, araba yerine minibüs oradaydı ve boyamak için bir sürü alanı olan beyaz bir minibüstü, belki de böylesi daha iyiydi."

Tam gülmek üzereyken bunun ne kadar ciddi olduğunu hatırlıyorum. "Üzerine ne yazdın?"

Charlie boğazını temizliyor. "Seni lanet olası parça-"

"Tamam. Bu kadar yeter. Anladım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben de çizdim." "Sormayacağım bile."

Matt'in evinin önüne park ediyorum; Londra'nın en seçkin bölgelerinden birinde, beyaz sıvalı büyük bir malikane. Bir aile evi.

Elimi yüzümden aşağı sıyrıyorum. Ne yapacağım ben? Zili çalıp Gemma'ya Charlie'nin bana her şeyi anlattığını söyleyip onları aynı çatı altında uyumaya mı zorlayacağım? "Benimle kalmak ister misin?"

Charlie'nin gözlerinde heyecan dans ediyor. "Ciddi misin?" "Elbette. Sadece baban dönene kadar."

"Tabii ki evet." Gösterge panelini tokatladı, sonra sertçe bana baktı. "Sadece mutfakta kimseyi becerme. Bunu daha fazla görmek istemiyorum."

"Söz veriyorum mutfakta seks yapmayacağım. Ya da sen benimle yaşarken herhangi bir kamusal alanda."

"Güzel. Kate Lansen ile bile." "Ha?"

Gülümsüyor. "Kate, yanımda oturan. Ondan hoşlandığını biliyorum."

İki elimle direksiyonu sıkıca kavıyorum. "Başka kimsenin arabasına, evine, her neyse, grafiti yapmayacağına yemin edersen mutfakta seks yapmam. Başkasının malına zarar vermek yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ve Kate hakkında da konuşma. Dedikodular böyle başlar ve dedikodular bir kariyeri mahvedebilir. O benim çalışanım ve aramızda bir şey olursa bu hiç profesyonelce olmaz." Ben yalancı bir pisliğim ama Charlie'nin tabağına daha fazla pislik dökerek değilim.

"Tamam. Ama bir dahaki sefere ofiste onun kışını kontrol ederken biraz daha ince olmak isteyebilirsin."

Bu çocuk.

Arabanın kapısını açtım.

Charlie'nin yüzünde panik ifadesi belirdi. "Nereye gidiyorsun?" "Annene söylemem gerek. Seni kaçıraramam."

"Hayır. Lütfen, bunu yapma." Sesi çaresiz geliyor.

"Ya öyle yaparım ya da New York'taki babanı ararım." Matt'in iletişim bilgilerini getiriyorum ve Charlie'nin aramaya bir dokunuş uzakta olduğumu görebilmesi için telefonumu kaldırıyorum. "Ona ne yaptığını ve neden yaptığını söylemek ister misin?"

Charlie koltuğuna yığılır ve kollarını kavuşturur. "Tamam. Ama içeri girme. Anneme bir mesaj gönder."

Bir elimle çenemi ovuyorum. Kirli sakallarım kıllanıyor. "Sanırım bunu yüz yüze yapmam gerekiyor, gecenin bir yarısı olsa bile."

Charlie dudaklarını birbirine bastırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Peki ya Lucie? Onu da alabilir misin?"

Yeğenimi düşünüyorum. Her ne kadar sevimli olsa da ondan sorumlu olamam. "Şansını zorlama. Üç yaşındaki bir çocuğu evime geri götürmeyeceğim."

Ertesi sabah erkenden telefonum çaldı.

Bu saatte kim arıyor?

Dün geceden sonra bitkin düşmüştüm. Yatağa girdiğimde neredeyse şafak sökmek üzereydi. Yarı uykulu bir halde telefonumu elime aldığımda Seb'in adının yanıp söndüğünü gördüm. Cevap vermek için kaydurdum.

"Ne?" İnledim.

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştin. Charlie hakkında. 'Beni en kısa zamanda ara'" diye alıntı yapıyor. Dün gece arabadayken ona sesli mesaj bıraktığımı hatırlıyorum.

"Saat kaç?"

"En kısa zamanda, sık kafalı. Neyin var? Bir şey mi oldu? O iyi mi?"

Ekrandaki saate bakmak için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. Sabah altıyı beş geçiyor. Seb telefonda nefes nefese kalmış. "Spor salonundasın, değil mi?"

Homurdanıyor. "Evet. Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Charlie annesini mutfakta bir adamla sevişirken bulmuş."

Sessizlik oldu, sonra, "Kahretsin. Bu Matt'i mahvedecek. Av tüfeği haberi vermiyor."

"Av tüfeği mi? Tam bir çocuksun."

Mesele şu ki, Seb haklı. Matt asla karısını aldatmaz. Ve aldatmayı da affetmez. Biz büyürken babamız sürekli aldatırdı. Babam hâlâ aldatıyor ama artık kadınlar bizden daha genç.

İçinde büyümek için hoş olmayan bir ortamdı.

Bir keresinde, okuldan eve geldiğimizde babamızı hizmetçiyle uygunsuz bir pozisyonda bulduk. Matt çok sinirlenmişti. Annemize söyledi, o da sanki her şeyi berbat eden kendisiymiş gibi ona bağırdı. Kimseye söylemememiz için yemin ettirdi. Bir daha asla bahsetmememiz için. Babamızın istediğini, istediği kişiyle yapmasına izin vermemiz için. Ondan sonra hepimiz olmamış gibi davrandık. Paylaşmamıza asla izin verilmeyen kirli Hawkston sırrı.

"Sanırım Matt biliyordu. Ya da en azından şüpheleniyordu," diyorum Matt'in New York'a gitmeden önce Charlie'ye göz kulak olmamızı istediğini hatırlayınca.

Seb, "O zaman döndüğünde bunu ona söylemek senin için o kadar da zor olmaz," diye cevap veriyor.

İç çekiyorum. "Şimdi yapacağım. Şimdiki zaman gibisi yok." "Şimdi mi? New York'ta gecenin bir yarısı."

"Ah. Doğru. Sonra o zaman." Duraklıyorum. "Onu burada tutuyorum. Charlie yani."

"Kulağa mantıklı geliyor. Parti için Lansen'lerin eski evinde olduğunu sanıyordum?"

"Oradaydım ama ayrılmak zorunda kaldım. Gecenin bir yarısı Charlie'yi karakoldan almak zorunda kaldım."

"Karakol mu? Neden?"

"Biraz kanunsuz bir saldırıya geçti. Adamın minibüsünün her tarafına küfürler yağdırdı."

"Minibüs mü kullanıyor?" Seb homurdanıyor. "Gemma Matt'in şoförlü arabalarından sıkıldı mı yoksa?"

Bu yorumu kısa bir oflamayla onaylıyorum, Seb'in odaklanmayı seçtiği şeyin bu olması beni eğlendiriyor. "Bak, Charlie'yi götürmeni istiyorum."

"Ne? Olmaz öyle şey. O tamamen senin."

"Hadi ama. Sadece birkaç gece. Yükünü paylaş." Aklım Kate'e gidiyor, teninin yumuşak hissine, boynunun tatlı kokusuna ve inlemelerinin sesine. Sikim çarşafın altında seğiriyor, çoktan sertleşmiş. Morning Glory onu örtmüyor bile. Sanki onu utandırabilirmişim gibi dik dik bakıyorum, sonra odağımı tekrar konuşmaya kaydırıyorum. "Charlie, annesinin mutfak masasının üzerine oturtulmasına şahit olduğu için iyileşme sürecindeyken insanları buraya getiremem."

"İnsanlar mı? Birden fazla insan mı?" diye gülüyor. "Seni sinsi köpek."

Bu cümle bana babamı hatırlatıyor ve boğazımda yükselen safrayı yutarak yüzümü buruşturuyorum. "Sen kendi işine bak. Ama evet, biraz mahremiyet istiyorum. Evde bir ergen olması şu anda pek iyi değil."

"Mahremiyete ihtiyacım olmadığını sana düşündüren ne?"

"Tanrı aşkına. Onu geri götüreceğim. Bana sadece birkaç gece ver."

"Tamam. Ama gelecek haftaya kadar olmaz. O zamana kadar '*birden fazla kişi*' kalacak." Neredeyse sırtıttığını duyabiliyorum.

"Aferin sana," diye kestirip atıyorum, sonra yeniden odaklanıyorum. "Cumartesi gecesi onu alırsan bu hafta bende kalır."

"Hafta sonu mu? Hafta sonu için onu almamı mı istiyorsun? Siktir git."

"Bir gece, sonra onu geri alacağım. Hadi gel. Cumartesi gecesi Charlie'yi alırsan Matt'le konuşurum."

Seb susar. "Pekâlâ. Umarım güzel bir cumartesi gecesi planlamışsındır. Burada nelerden vazgeçtiğimi bilmiyorsun."

"Ben de öyle umuyorum," diye mırıldanıyorum, zihnim şimdiden Kate'in ve onun vücudunu benim yapacağım tüm yolların görüntüleriyle yarışıyor. Ve birlikte olmamız gerektiğine dair kalan tüm şüpheleri yok edecek kadar iyi bir randevuyu nasıl planlayacağımı.

Telefonu Seb'in kıkırdama sesiyle kapatıyorum, yorganı geriye atıyorum ve Kate'in kollarımda boşaldığı anılarla mastürbasyon yapmayı planladığım banyoya gidiyorum.

KATE

Hiç olmadığım kadar azgın **uyandım**. Kalçalarımın arası kaygan ve bir saniye önce Nico'yla koridorda olduğuma yemin edebilirim. Gözümü kırpyorum ama o burada değil. Yalnızdım.

Dün gece gerçek miydi? Damarlarıma acı verici bir his doluyor, hemen ardından çaresizce kendi derimden çıkma ihtiyacı duyuyorum. Utanç... mahcubiyet, her neyse, bu telaş o kadar yoğun ki, başım yeni bir akşamdan kalma gibi ağrıyor.

Yine de umduğum her şey ve daha fazlası vardı; Nico'nun kollarının gücü, sert vücudunun sıcaklığı, uyarılmanın ağırlığıyla sesinin tınısı. Siktir et, utancın canı cehenneme. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını... Gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Telefonumu

kontrol ettim.

Mesaj yok.

Ama o da pek mesaj atan biri sayılmaz, değil mi? *"Günaydın tatlım."* mesajını bulma şansım yok. *Nasılsın?* Nico Hawkston'dan *'Seni özledim'* türünde bir mesaj bulma *ihtimalim yok*.

Yastığı başıma çektim ve uzun bir inilti çıkardım. Odamın kapısındaki gümbürtü, kafamın içindeki gümbürtüyü yankılıyor. Yastığı kaldırıyorum. "Ne?"

"Kate?" Annemin sesi histeriye yaklaşıyor, bu iyiye işaret değil.

Kapı açılır ve annem saç tokası ve yeşil yüz maskesi telaşıyla içeri girer, ince vücudu pembe ipek bir sabahlığa sarılmıştır.

"Ayağa kalk. Bunların hepsi senin suçun. Nico gece kaçtı. Ailevi bir acil durum olduğunu söyleyen bir not bırakmış. Ama yemekte çok kaba davrandığın için olduğunu biliyorum. Olay çıkardın." Bir elini alnına götürüyor, bukleleri Medusa'nın yılanları gibi titriyor. "Sen her zaman dikkat çeken biri oldun-

Arayıcı, küçüklüğünden beri. Baban seni şımarttı. Bu hale gelmeden tamamen onu sorumlu tutuyorum. Nico'nun gitmesine şaşmamalı."

Hakaretleri zar zor duyuyorum çünkü Nico'nun adının annemin gergin sesiyle tekrar tekrar söylenmesi midemi bulandırıyor. Dün gece aramızda yaşananların gerçekliği karnımın alt kısmında bir kaşık arsenik gibi yanıyor.

"Eminim Nico'nun gerçekten gitmesi gereken bir yer vardı," diyorum, annemin sesimdeki belirsiz titremeyi duymamasını umarak. Arabası olan ben olsaydım, dün gece ben de kaçabilirdim.

Belki benim yüzümden gitmiştir ama annemin düşündüğü sebepten değil.

"Saçmalık," diye tersledi. "Onu korkutup kaçırın sendin. Ben hiç görmedim. Böyle kötü bir davranış. En azından misafirlerimizin rahatını ön planda tutmaya çalışsaydınız, bir an için dilinizi tutabilseydiniz..." Annem sanki dünyanın en çok çabalayan çocuğu benmişim ve sırf ben var olduğum için çok zor durumdaymışım gibi iç geçiriyor. "Biraz daha uyumlu olabilseydin, Nico hâlâ burada olabilirdi."

Kızardım. Annem dün gece tam olarak ne kadar uyumlu davrandığımı bilseydi, şıfırtı olduğum için bana bağırdı.

Gevşek kadınlar asla erkeği elde edemez. Zaten annem de böyle düşünüyor ve yirmili yaşların sonunda olsanız bile annenizin fikirlerinden sıyrılmak zordur. Kötü bir koku gibi yapıyorlar.

Belki de bu yüzden nadiren birileriyle yatıyorum.

Annemin fikirlerinden biri daha canavarca başını kaldırıyor; *o kalibrede bir adam seninle asla ilgilenmez. En azından ciddi olarak değil.* Ama o gözler... Bana bakışı... Sert aletin kalçama yaptığı baskı-

"Beni dinliyor musun?" Annem ciyak ciyak bağıyor, elleri kalçalarında.

Hayır, demek istiyorum. Dün gece boşalırken beni kollarına alan adamın artık benimle bir şey yapmak istemeyeceğini söylemenin tüm nedenlerini düşünüyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sonra dönüp yorganı çeneme kadar çekiyorum.

"Hayır, istemezsin," diyor annem, telaşla odaya girip yorganımı çekiştirerek. "Kalk artık. Misafirler gelmeden önce yapmamız gereken çok şey var."

Günün geri kalanı parti yaklaştıkça uzuyor. Annem beni yataktan kaldırdığından beri benimle neredeyse hiç konuşmuyor ve Curtis de dün havuzdaki olaydan beri benden kaçıyor. Jack annemin her şeyi hazırlamasına yardım etmekle o kadar meşgul ki onunla konuşmaya fırsat bulamadım.

Bir yanım Nico'nun beni Londra'ya geri götürme teklifini kabul etmiş olmayı diliyor ama bunu yapmış olsaydım, salondaki o çılgın, yoğun, akıllara durgunluk veren anı paylaşamayacaktık.

Parti tüm hızıyla devam ederken, dikkatimin dağılmasına minnettarım.

Burada, çimenlerin üzerine dağılmış, şampanya içen ve kanepelerden yiyen yüz kişi olmalı, ki bu arada hepsi de çok lezzetli.

Sahte gülümseme yüzünden yanaklarım ağrıyor.

Hava kaynıyor ve elbisem kalçalarımaya yapışıyor. *Lanet* olsun. Elimle yüzümü yelpazeliyorum ama hiçbir şey fark etmiyor. Gökyüzü parlak mavi, tek bir bulut bile görünmüyor ve hava yeni kesilmiş çimen gibi kokuyor.

Jack her nasılsa keten gömleği ve bordo şortuyla sakın ve yakışıklı görünüyor, siyah saçlarına düzgün bir panama şapkası takmış. Çimenlerin üzerinden yaklaşıyor, yüzünde endişe okunuyor. "Dün gece hakkında..."

"Evet?"

"Özür dilerim. Gerçekten. Ne diyeceğimi bilemedim."

"Anlıyorum. Tekneyi sallamak istemiyorsun. Yerinde olsam ben de yapmazdım. Teknen harika." Ben gülümsüyorum ama Jack karşılık vermiyor.

Bir eliyle şapkasını tutamdan kaldırıyor ve kalın saçlarının arasına yeniden yerleştiriyor, dudakları birbiri üzerine kıvrılıyor. "Annemin aklına böyle fikirler geliyor ve bunlar onu çıldırtıyor. Sanırım torun istiyor ve benim buna hazır olmadığımı biliyor, bu yüzden de senin otuzuna yaklaşman ve bekâr olman onu çıldırtıyor."

"Her zaman bir şeyler vardır."

Jack süet mokaseniyile çimlere basıyor, kurnaz bakışları bana yönelmeden önce bir süre hareketi inceliyor. "Dün Nico'yla aranızda neler oldu?"

Sakin ol. Sakin ol. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Hadi ama. Ailevi bir acil durum olduğunu söylediğini biliyorum ama zamanlama biraz... şüpheli. Sen ve annem garipleşiyorsunuz, Nico devreye giriyor... bir sonraki şey gecenin bir yarısı arabayla uzaklaşması. Normalde kaçacak biri değildir.

uzakta." Jack Pimms'inden bir yudum alır ve bardağın yarısını tek seferde boşaltır. "Bir şey mi oldu?"

Vücudum korkuyla karıncalanıyor. Ona bakıyorum, ama bardağına bakıyor ve ağzına attığı bir çileği çıkarıyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Hmm." Çileği çiğniyor. "Nico'ya karşı dikkatli olmalısın.

O artık sadece bir aile dostu değil. O senin patronun."

"Hatırlatma bana."

Jack kıkırdar. "Notunu bulduğunda annemin yüzünü görmeliydin. Apoplectic bir kriz geçireceğini ve beyninin parçalarını yerden silmek zorunda kalacağımı düşündüm. Ya öyle olacaktı ya da seni öldürdükten sonra senin beynin olacaktı. Çok öfkeliydi."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana karşı hep öfkeli. Onu memnun etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Hiçbir anlamı yok. Ayrıca"-Jack'e dirsek atıyorum-"tüm hayal kırıklıklarımı telafi etmek için sana sahip."

Bir tabak kanepeler daha geliyor ve kaybolmadan önce bir tanesini kapıyorum.

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi, annem kalabalığın arasından bize doğru koşuyor, yüzü gök gürültüsü gibi.

Jack'i dürtüyorum ve anneme başımı sallıyorum. "Bir şeyler oluyor."

"Lanet Curtis," diye tıslıyor. "Sanat koleksiyonu duvarlara asmak için çok geç geldi ve minibüs de yeni geldi. Tam da partinin ortasında." Jack'in kolunu tutup çekiştiriyor. "Ve daha da kötüsü, her tarafına spreyle boyanmış korkunç şeyler yazılmış kocaman beyaz bir şey. Eşyaları çıkarmalarına yardım et ki misafirler görmeden uzaklaşabilsinler. Ya da komşular." Jack'in kolunu o kadar öfkeyle çekiştiriyor ki, kolun yuvasında kalmasına şaşıyorum.

"Ne kadar kötü olabilir? Ne yazıyor?" diye soruyorum.

"Sırıtmayı kes," diye tersliyor annem beni. "Bu hiç komik değil. Saygın bir etkinliğe ev sahipliği yapmaya çalışıyorum."

Jack'in gözleri parlıyor ve annemin başının üzerindeki bir şeye bakıyor. "*Seni anasını siktiğim*" yazıyor."

Annem gıcırıyor ve ben de söz konusu minibüsü görmek için dönüyorum. Küfür ve hakaret içeren karalamalar boyanın üzerinde açıkça görülüyor.

Curtis çakılların üzerinde, bir tür trafik kontrol memuru gibi ellerini şoföre doğru sallıyor.

"Bu... kocaman, ereksiyon halindeki bir penis mi?" Eğlencemi gizleyemeyerek söylüyorum. Annem irkilerek iki eliyle yüzünü kapatıyor. "Oh, Allah korusun."

"Evet." Jack şimdi göbek atarak gülüyor ve büyük penisin ucundan fışkıran suları işaret ediyor. "Boşalıyor."

Kafalar dönüyor, minibüse bakıyorlar. Biri gülüyor ve yaşlı konuklardan birkaçı onaylamaz bir şekilde dudak büküyor. Annem Jack'in kolunu tekrar kavırıyor. "Bir şeyler yap."

Jack başını sallıyor, gülmemek için alt dudağını ısırıyor. "Tut şunu," diyor ve bana Pimms'ini veriyor; Curtis'e ve minibüse doğru koşarken ben de hemen bitiriyorum.

"Oh, bu korkunç," diye inliyor annem, sağ kulağına saplanmış kocaman inci küpeyi çekiştirerek. "Her şeyin mükemmel olması için çok uğraştım ve sonra bu oldu. Alay konusu olacağım."

"Babamın sanat eserlerini duvarda bırakabilir ve bundan tamamen kaçınabilirdin." "Oh, seni küçük canavar." Sesi o kadar tizdi ki çevredeki insanlar bize bakıyor. Onları fark edince sesini alçalttı. "Bundan keyif alıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyorum sesimdeki kahkahayı bastırmak için kendimi zorlayarak, çantamdan telefonumu çıkarıp saldırgan aracın fotoğrafını çekerken. *Elly ve Marie buna bayılacak.* "Korkunç bir şey. Gerçekten."

KATE

Nico'dan bir haftadır haber alamıyorum. İşime odaklanamadım ve günlerimi kusma isteği ile yirminci kata çıkıp bir açıklama talep etme isteği arasında gidip gelerek geçirdim. Şimdiye kadar kariyerim adına ikisini de yapmadım.

Aynı kadını asla iki kez sikmediğine dair söylentiler hep vardı. Ama seks bile yapmadık ve şimdiden benden kaçıyor. Belki geçen hafta sonu olanlardan pişmanlık duyuyordur. Ya da belki onun için o kadar önemsizdi ki hayatına devam etti.

İki düşünce de güven verici değil ve midem gergin bir şekilde fokurduyor.

Bu gece Hawkston binasının çatı katındaki barda Lansen hoş geldin içkileri var. Sıcak bir akşam, bu yüzden hepimiz dışarıdayız. Nico'nun burada olması gerekiyordu. Asistanının birkaç işi olduğunu ve daha sonra uğrayacağını söylediğini duydum ama şimdiden iki bardak prosecco içtim ve ondan hiçbir iz yok.

Londra şehrinin manzarasına odaklanmaya çalışıyorum: St Paul'un muazzam kubbesi; Barbican Centre'in devasa beton ormanı; hatta uzaktaki Shard.

Muhteşem ama hiçbiri sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor. Eğer Nico şu anda içeri girerse, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Sarışın bir mezun yanımda oyalanıyor. Sanırım adı Teresa. Güzel ve hayat dolu, yüzünü aydınlatan bir gülümsemesi var.

Nahoş bir arkadaş da değil ama son beş dakikadır Nico hakkında kulağımı çınlatıyor. "Onu tanıyorsun, değil mi?" diye soruyor, masadan bir avuç fındık alıp ağzına tıktırırken. Yanıt beklemeden konuşmaya devam ediyor. "Dün onu resepsiyonda gördüm. Hiç bu kadar seksi bir şirket adamı görmemiştim. O da gerçekten genç görünüyor. Geri kalanların hepsi yaşlı, yarı kel ve kocaman biraları var.

Cesaret." Duraksıyor ve Jack'e bakıyor. "Kardeşin de muhteşem ama Nico daha çok benim tipim. Bekâr mı? Nico'yu kastediyorum."

"Umm..."

"Sanırım öyle olsa da fark etmezdi," diye devam ediyor Teresa. "Her zaman yeni ve muhteşem bir kadınla birlikte oluyor. Bugün onu Daily Mail'de şu müzisyenle birlikte gördüm. Hani şu tüm saçlarını kestirip güzel bir periye benzeyen kadınla."

Göğsümde keskin bir acı hissettim. "Amy Moritz mi? Onunla mı çıkmış?"

Teresa telefonunu çıkardı. "Evet. Dün gece. Dün gece. Bak." Amy'nin Nico ile bir taksinin arkasına binerken güldüğü görüntüleri göstermek için ekrana dokunuyor.

Piç kurusu için yanıp tutuşuyordum ve o müzik dünyasının en büyük solo yıldızıyla birlikte. Beni isteyebileceğini düşündüğüm için aptalın tekiyim. Aramızda geçenlerin on yıldır bastırılmış arzusunun fevri bir patlamasından başka bir şey olduğunu düşünmek.

Odasının önünde iç çamaşırlarımla dururken Nico hayır demeyecekti. *Kırmızı* iç çamaşırı. Belki de benimle iletişime geçmeyerek ilgilenmediğini söylemeye çalışıyordu.

"Geçen ay da şu bacakları koltuk altlarına kadar uzanan podyum modeliydi. Erica Lefroy." Teresa gülüyor, sözlerinin üzerimde yarattığı etkiden habersiz. "Hiç şansım yok gibi ama bir kız hayal kurabilir, değil mi? Eğer bir ofis kaçağı isteseydi, hayır demezdim."

Belki Nico gelmiyordur. Muhtemelen çok meşguldür. Onunla tekrar yüzleşmeye dayanabilir miyim?

"Affedersiniz," diyorum, içimi bırakıp çıkışa doğru ilerliyorum. Teresa Nico'ya o kadar takılmış ki, kimin dinlediğini umursadığını sanmıyorum ve şaşkın bir omuz silkmeye arkasını dönüyor, bir sonraki kulak çiftini avlamaya hazır.

Adımlarımı içeri doğru atıyorum. Cam kapı arkamdan kapanıyor ve konuşmaların sesini bastırıyor. Kalbim hızla atıyor. Kalp atış hızının bu kadar uzun süre yüksek olması sağlıklı mı? Belki de bu hafta sonu spor salonuna gitmeyebilirim çünkü kalbim çoktan egzersiz yaptı.

Berbat haldeyim.

Eve gitme niyetiyle koridora fırladım. Yüzünü gösterecek ya da göstermeyecek bir adamı beklemeyeceğim. Teresa ve diğerleri gibi, onun ilgisini çekebilmek için çırpınan biri olmak istemiyorum.

Ama önce o hikâyeyi kontrol etmem gerek. Telefonumu çıkarıp arama çubuğuna Nico'nun adını yazıyorum. Netlik için Amy Moritz'i ekliyorum. Her biri Teresa'nın az önce bana gösterdiği resmin bir varyasyonunu içeren bir düzine hikâye çıkıyor.

Amy Moritz sonunda ebedi bekâr Nico Hawkston'ı evcilleştirdi mi?

Bekar milyarder Nico Hawkston, müzik endüstrisinin en parlak yıldızıyla görüldü.

Nico Amy'ye çakıyor mu?

Duygularım göğsümde dönüyor. Kaydırırken parmaklarım titriyor. Çıglık atmadan önce hemen buradan çıkmalıyım. Başımı eğiyorum ve adımlarımı hızlandırarak asansöre doğru ilerliyorum, elimi düğmeye basıyorum.

Yukarıdaki ışıklar asansörün geldiğini gösteriyor.

Asansör geldiğini bildirmek için zil çalıyor ve kapılar açılıyor. Ve işte oradaydı.

Sadece o; başka kimse yok. Onun varlığı duyularımı tüketirken etrafımdaki her şey sessizleşiyor. Feromonlardan yapılmış olduğuna yemin ettiğim o eşsiz koku burun deliklerime saldırıyor. Ne kadar kızgın olursam olayım, istemeden de olsa tahrik oluyorum.

Muhteşem bir lacivert takım elbise giyiyor. Ütülenmiş beyaz gömleğinin üzerine soluk mavi ipek bir kravat boynundan sarkıyor. Bir iş gününün sonunda nasıl böyle tertemiz görünüyor, bilmiyorum.

Başını bir yana eğiyor, dolgun dudakları kapalı ağızlı bir gülümsemeye dönüşüyor. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, karşı konulmaz bir muziplikle parlıyor, sanki tam da aradığı kişi benmişim gibi. Ve her ne düşünüyorsa, bu PG değil. Göğsüm sıkışıyor ve vücudumun alt yarısına kan hücum ediyor.

Bir eliyle kravatını okşuyor, gözlerini benden ayırmıyor. Kapılar kapanmaya başlıyor ve her zamanki gibi sakın bir şekilde kapıları açık tutmak için düğmeye basıyor. "Biniyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor. *Bu neden bu kadar tehlikeli hissettiriyor?* Omzumun üzerinden bakıyorum.

Tamamen yalnızız. "İçki içmeye gitmiyor musun?" diye soruyorum.

"Eğer gidiyorsan hayır."

Ağzım kuruyor ve terler kollarımın altında toplanıyor. *Bu ne anlama geliyor?*

Koş. Merdivenleri kullan.

Muhtemelen kaçma tepkime kulak vermeliyim ama tüm vücudum Nico'nun varlığıyla titreşiyor. Onun çekimine karşı koyacak gücüm yok.

İçeri giriyorum ve kapılar kapanırken onun yanında duruyorum. Vücudumun sağ tarafı onun yakınlığıyla kıvılcımlanıyor. Hava yoğun, seks vaadiyle dolu.

Bunu hissetmemesine imkan yok. Aslında, bunu *yarattığından* eminim.

Bir başka uyarılma dalgası üzerime çöküyor. Bana dokunmuyor bile ama ben içinde boğuluyorum.

Nico yirminci katın düğmesine basıyor ve asansör aşağı iniyor. Diğer elinin arkası benimkini sıyrıyor. Bu küçük bir temas noktası, ama *her yerde* yanmasını hissediyorum; bedenimin arzuladığı şeyin küçük bir tadı.

"Senden haber alamadım," diyorum.

Bana bakıyor, koyu renk gözleri ateşle dolu. "İstedin mi?" Sesi meraklı ama sanki cevabım onu hiç etkilemiyormuş gibi sakın.

Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyor? Vücut ısım hızla yükseliyor.

Katları geçtikçe değişen ışıklı sayılara bakıyorum. Burada onunla ne kadar zamanım var? Onun katına ulaştığımızda ne olacak?

"Bana cevap verecek misin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Yüzümü ona dönerek söylüyorum. "Amy Moritz'le çıkıyor musun?"

Kaşları kırışıyor. "Amy mi? Hayır. O bir arkadaş. Seb gelecek yılki doğum gününde şarkı söylemesini istiyor." Bakışları yoğunlaşıyor. "Beni takip mi ediyorsun?" Sesi eğlenmiş gibi. Hatta memnun, ki bu en hafif deyiimiyle sinir bozucu.

"Seni 'takip' etmiyorum. Mezunlardan biri bana bir makale gösterdi. Erica Lefroy'dan ne haber? Model olan mı?"

Konuşmayı kesmem gerek. Kendimi ele veriyorum.

"Birkaç yıl önce birkaç kez çıktık ama kimyamız uyuşmadı. O da bir arkadaş." Kaşlarını çattı. "Ben bekâрім. Bekâрім. Bilmek istediğin bu mu?"

Kollarımı kavuşturuyorum, başka bir şey söylememeye kararlıyım, ama bir an sonra kendimi sorarken buluyorum, "Neden iletişime geçmedin? Numaram sende vardı."

"Sende de benimki vardı ama kullanmadın. Olanlardan pişman olabileceğini düşündüm ve sana baskı yapmak istemedim."

Gözlerimi kısıyorum. "Boktan bir davranışa centilmence bir yorum getiriyorsun."

Kıkırdıyor ve içimdeki kızgınlık alevleniyor. Şu anda yapmasını istediğim son şey bana gülmesi.

Doğrudan bir soru sormayı tercih ediyorum. "Ayakkabılar. Onları bana neden aldın?"

Yüzündeki tüm eğlence belirtileri kayboluyor. Nefes alıyor, nefesini üflüyor ve cevap vermek için o kadar uzun süre bekliyor ki beni duyup duymadığını merak ediyorum. Sonra gözleri geçen hafta kendime dokunmamı istediği zamanki bakışına bürünüyor ve istesem de gözlerimi kaçıramıyorum.

"Neden beni bu kadar çok çizdin?"

Aramızdaki hava çatırdıyor ve tenimin açıkta kalan her santiminde parazit vızıldıyor. Aynı ağırlık merkezini paylaşıyormuşuz gibi birbirimize dönüyoruz, aramızdaki santimler gömleğimin içinden onun sıcaklığını hissedene kadar küçülüyor.

Nico elini kaldırıyor ve bana doğru uzanırken nefesimi tutuyorum. Parmaklarını boynuma dayıyor, başparmağı köprücük kemiklerimin arasındaki çukurda geziniyor. "Tanrım, Kate. Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Sözleri ağrıyan ihtiyacımı artırıyor ve iç çekerek başımı arkaya yatırıp ona daha fazla erişim izni veriyorum. Bana doğru eğiliyor, dudakları neredeyse dudaklarıma değiyor. Onu öpme olasılığı dayanılmaz.

"Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü yok." Sesi arzuyla boğuklaşıyor, öyle ki bacaklarımin arasında hissediyorum.

"Neyi yaparsak?" Nefes nefese soruyorum.

"Eğer seni öpersem, tadına bakarsam... seni *becerirsem*, bunu geri alamayız. İstedğin bu mu?" Dudaklarını çenemde gezdiriyor, derimi hafifçe öpüyor. "İstedğinin bu olduğunu bilmem gerek."

Nefesim kesiliyor, vücudum zonkluyor. Her duyum dayanılmaz bir hassasiyetle artıyor ve dudaklarını boğazıma değdirdiğinde benden küçük bir inilti kaçıyor.

Ayak parmaklarıma kadar titreyen alçak bir takdir mırıltısı çıkarıyor. Dişleriyle boynumu ısıyor ve klitorisime doğru bir enerji sarsıntısı gönderiyor.

"İstedğin bu mu?" diye tekrarlıyor. Kalçamı kavıyor ve aramızda neredeyse bir santim kalana kadar beni kendine çekiyor. Aletin kalın boyu bana baskı yapıyor. *O da benim kadar tahrik olmuş durumda.*

"Cevap ver bana."

Evet. Evet, evet, evet. Binlerce kez evet.

Ama kanım damarlarımda ince ve hızlı akarken, beynimi sislendiren şehvet bulutunda panik kükrerken tek bir istek kelimesi bile ağzımdan kaçmıyor. Düşünceler çığ gibi büyüyor, içimi ürpertiyor; bir hafta boyunca aramadı, Amy Moritz, babam, anlaşıma, Erica Lefroy...

"Hayır."

Nico sözlerim onu haşlamış gibi geriye doğru sarsıldı. Parmaklarının ucunu dudaklarına götürüyor, gözleri yüzümde bir ileri bir geri geziniyor, sanki yüz ifademde gizli bir açıklama bulmaya çalışıyor.

"Hayır mı?" İnançsızlık ses tonuna buz gibi yayılıyor. Boynundaki kravat düğümünü çekiştiriyor ve ifadesi sertleşiyor. Parmağını altıncı katın düğmesine basıyor. "O zaman gitmelisin."

"Ne?"

"Şu anda seni burada tutamam. Sana dokunamayacaksam bir an daha senin varlığına katlanamam. Oyun oynamıyorum. Bunu yapmayacağım. Eğer aramızda bir şey olmasını istemiyorsan, o zaman gitmen gerek. Şimdi." Güzel çenesi boyunca düzgün, sert kaslar göze çarpıyor. Gözlerinde güçlkle kontrol edilebilen bir karanlık var.

Gitmezsem ne olur? Nico Hawkston'ı uçurumun kenarına getirirsem ne olur?

Asansör, yirminci kata geldiğimizi haber vermek için çalışıyor. Kapılar açılıyor ve Nico bana son bir kez kara gözlerle sorgulayıcı bir bakış atarak dışarı çıkıyor ve koridorda arkasına bile bakmadan ofisine doğru yürüyor.

Kapılar açık kalıyor, cehennemin kapıları gibi aralık. Ötedeki ofis sessiz ve ışıklar kısık.

Burada kimse yoktur.

Asansör kapıları kapanmaya başlıyor ve tüm sağduyuma rağmen onları durdurmak için elimi uzatıyorum ve boşluktan içeri kayıyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en pervasızca şey ama o kadar heyecanlıyım, o kadar gerginim ki sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Her çekince, her tereddüt, yapmamak için her bir neden, bu adamın gitmesine izin veremeyeceğime dair mutlak kesinlik tarafından aklımdan uçup gitti.

Bunu ikinci kez düşünmek için kendime bir an bile vermedim. Eğer durursam, asla geri dönemem.

Topuklarım koridorda tıkırdıyor, nefeslerim sessizlikte yankılanıyor.

Ofisine ulaşıyorum, kapıyı itip açmadan önce elim bir saniyeden daha kısa bir süre kapı kolunda duruyor.

Nico bana sırtını dönmüş, ellerini masaya dayamış. Geniş omuzları gergin görünüyor, başı omuzlarının arasına düşmüş.

Onun ötesinde, Londra silueti ışıklarla parıldıyor. Dışarıda milyonlarca insan olabilir ama şu anda önemli olan tek kişi o.

"Sakın buraya girme," diye uyarıyor. "Yemin ederim, eğer bu ofise girersen, bundan sorumlu tutulmayacağım-"

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve onun önünü kestim. Başını kaldırdı ve tüm vücudu kaskatı kesildi.

Gerginlik o kadar yoğun ki fiziksel olarak hissedebiliyorum. Avuç içlerim bile karıncalanıyor.

Nico doğruldu, tam boyuna geldi. Yavaşça yüzünü bana dönüyor. Göğsü yükselip alçalırken, bana kızgınlık ve arzunun eşit olduğu karanlık bir bakışla bakıyor; karşı koyamadığım zehirli bir karışım. Eli kravatının düğümünü buluyor, gömleğinin üst düğmesini açmadan önce onu gevşetiyor. "Kilitle."

Tanrım, sesi. Çok derin ve emredici.

Kapıyı kilitlemek için arkamı dönüyorum ve aramızdaki hava sırtıma batıyor, *onun* baskısı ciğerlerimdeki nefesi zorluyor. Nico'nun ayak sesleri yaklaşıyor ve tam arkamda durup ayaklarını benimkilerin iki yanına dikeyliyor. Ellerinden biri güm diye kapıya çarpıp parmaklarını başımın sol tarafına geçirdiğinde kalbim kontrolsüzce atıyor. Tendonlar ve damarlar derisinin altında kurdeleler gibi göze çarpıyor.

Diğer eliyle atkuyruğumu kaydırıyor ve omzuma atıyor. Nefesinin sıcaklığı açıkta kalan enseme çarpıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Sana bir kez daha soracağım." Sesi kulağıma doğru gürliyor. "Bunu istiyor musun?"

Başımı sallarken

yutkunuyorum.

"Söyle."

"Evet."

Boynumun arkasını öpüyor, "İyi bir kız olduğunu hep biliyordum" diye mırıldanırken sesinde bir gülümseme var.

Övgüsü erimiş tereyağı gibi içime akarken nefesim kesiliyor, sıcaklığı içime kadar işliyor. Boştaki eli eteğimin bel bandını sıyrıyor, parmakları göbeğime kadar kayıyor ama eteğin altına dalmak yerine kalçamı kavırıyor ve yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor. Bedenim onun iradesine tamamen boyun eğmiş durumda.

O haklı; bundan geri dönüş yok. Buradan sonra ne olursa olsun, sonsuza dek değiştim. Şu anda aramızdaki şey bu kadar olsa bile, varlığımdaki her hücre onun tarafından uyandırıldı, *canlı* olarak sarsıldı.

Gözlerini kapatıyor ve mırıldandığı '*siktir*', bileme taşındaki bir bıçak gibi törpüleniyor.

Ağız benimkine çarpıyor; sıcak ve ıslak ve tüm vücudumda dans eden ısı spiralleri gönderiyor. *Beni* öpüyor, *beni öpüyor*, öpücüğünün yoğunluğu düşünme yeteneğimi yok etmeden önce aklımdan geçen son düşünceler bunlar. Dili dudaklarımın arasından kayıyor ve her bir duyuşsal hamlesi sanki tam bir teslimiyete zorluyormuş gibi ağızıma hükmediyor. Adam bir usta gibi öpüyor ve ihtiyaç baş döndürücü bir güçle içimde dalgalanıyor.

Ellerim omuzlarını buluyor ve ceketini çekiştiriyor ama ceketini yerinden oynatamıyorum. Nefes nefese kalan Nico öpüşmemize ara verip ceketini silkiyor. Ceketini yere bırakıyor ve tarif edilemez bir şekilde Nico'ya ait olan başka bir şeyle karışmış görkemli, erkeksi kolonyasından yeni bir dalga yayıyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve gülümsüyor, alt dudağını ısıyor ve sanki *evet* der gibi başını bana doğru eğiyor. *Hadi yapalım şunu*.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer biraz daha nazikçe, sanki beni yutmak yerine tadını çıkarıyormuş gibi. Ellerini kalçalarımın dolayarak beni yukarı kaldırıyor ve ben bacaklarımı ona sararken eteğim belime kadar yükseliyor.

Ereksiyonu uyarılmamın sıcak merkezine baskı yapıyor ve umutsuzca sürtünme arayışıyla ona karşı öğütüyorum. Boynumun kenarına doğru hırlıyor, parmakları etime batıyor.

Beni kanepeye taşıyıp kenarına oturtuyor ve önümde diz çöküyor, ayak kabıları da çekingenliğimle birlikte yere düşüyor. Gözleri ele geçirilmiş bir adam gibi parlıyor.

Parmak uçlarını kalçalarımın kumaşa geçirerek iç çamaşırlarımın aşağı inmesini sağlıyor. Külotumu çıkarıp yere atmasına yetecek kadar yükseliyorum.

"Bacaklarını aç. Seni görmek istiyorum."

İçimde bir elektrik şimşegi çakıyor ve bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısıyorum. Ona karşı koyacak gücüm olmadığından bacaklarımı ayırıyorum ve çıplak topuklarımı kanepenin kenarına kadar getiriyorum. Dizlerim açılarak beni tamamen ona maruz bırakıyor.

Öne doğru eğiliyor, açıkta kalan amcığıma bakarken dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve beynim kısa devre yapıyor. Daha önce hiç bu şekilde denetlenmemiştim; hiçbir erkek bu kadar mahrem bir parçama bu kadar yakın ilgi göstermemişti. Ve şimdi, dünyadaki onca erkek arasında, bacaklarımın arasındaki Nico Hawkston, sanki son yemeği olarak yemek istiyormuş gibi amıma bakıyor.

Özbilinç içimden fırlıyor ve kalçalarım onu dışarıda tutmaya çalışıyor, onları birbirine kenetlemeye çalışırken kaslarım kasılıyor. Sıcak bir avuç içi kalçamı kavrayıp onları birbirinden ayırıyor ve Nico'nun endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor.

"İyi misin?" diyor usulca.

Hayır. Belki. Hiçbir fikrim yok. "Uh... ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor, sonra yavaşça sırtıyor. "Örümcek ağlarını kontrol ediyorum."

Oteldeki sarhoş sözlerim aklıma gelirken elim gözlerimi kapatmak için havalanıyor. *Amım örümcek ağlarıyla dolu olabilir.* "Aman Tanrım," diye feryat ediyorum, parmaklarımın arasından ona bakarak. "Bir daha asla içmeyeceğim."

Başını eğiyor, alçak sesle kıkırdıyor. *Bu haliyle muhteşem.* Gözlerini benimkilere diktiğinde neşesi kayboluyor, yerini sıcaklıkla kaynayan bir nezaket alıyor.

"Sen mükemmelsin. Rahatla." Başparmağı iç uyluğumu hafifçe okşuyor. "Sana sahibim."

Samimiyeti bedenimin gerginliğini azaltıyor ve elimi yüzümden indiriyorum. Bacaklarım yumuşuyor ve Nico'nun beni manevra yaparak bacaklarımın arasına yerleşmesine izin veriyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, dizimin iç kısmını öpüyor, dudaklarını uyluğumda gezdiriyor. "Bunun için çok uzun süre bekledim."

Ne kadar sürecektir? Merak etmeye vakit bulamadan, ıslak amımı serinleten bir nefes üflüyor. Beni deriye karşı kıvrandırıyor ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için sürüklerken dudaklarının bir tarafında memnun bir gülümseme beliriyor. Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve boynumun arkasını kavrayarak beni ciğerlerimdeki havayı çalan tutkulu bir öpücüğün içine çekiyor.

Diğer eli bir kuyruklu yıldız gibi vücudumda geziniyor, sıcak ve kışkırtıcı avucunun tamamı kalçalarımın arasında durana kadar ardındaki her şeyi yakıp kül ediyor. Sırtımı eğiyorum, klitorisim umutsuzca ulaşamayacağı bir sürtünme arıyor.

"Çok heveslisin." Bir parmağını klitorisimin üzerinde kaydırıp hafif bir baskı uygularken gözlerinde zevk dansları beliriyor ama dokunuşu herhangi bir rahatlama sağlayamadan kayboluyor. İçimde ateşlenen yoğun zevkin hızlı sarsıntısı yeterli değil. Neredeyse yeterli değil.

Parmağı girişime doğru ilerliyor ve hafifçe izini sürüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bedenim kanepeye doğru eğiliyor, amım *daha fazlasını* istiyor. "Çok ıslak," diye mırıldanıyor, ağzını çenemde gezdirirken Dişleriyle alt dudağımı ısırmadan önce. "Geçen hafta sonu bunu hissetmek istedim. Bunu yapmak istedim-"

Bir parmağını içime sokarken nefesim kesiliyor, elinin topuğu klitorisimin üzerinde duruyor. İkinci bir parmağını içeri kaydırıyor, kıvırıyor, derin, doyumsuz bir zevk dalgasını tetikleyen bir hassasiyetle içerideki o tatlı noktaya vuruyor. Titriyorum, delicesine alçalıyorum.

"Tanrım, Kate."

Parmaklarını daha derine sokuyor ve beni onlarla sikerken etrafında sıkılaşıyorum. Bacaklarımın arasında basınç artıyor ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum orgazmın serbest kalmasını kovalayarak avucuna karşı kıvranıyorum.

Parmaklarını dışarı çekiyor, kayganlığımı klitorisimin üzerine çekerek parmak uçlarıyla alay ediyor. Kıvılcımlar patlıyor, parmaklarını tekrar içime kaydırıp boğum boğum derine gömerken vücudumda karıncalanıyor. Başparmağı klitorisimi buluyor, tekrar tekrar, daha hızlı ve daha hızlı daire çiziyor.

Beni beceren parmaklarının sesi ofisi dolduruyor ve bana verdiği zevki alırken ellerimi kanepeye doğru yumrukluyorum.

Vahşi bir hayvan gibi elini sıkarken başımı geriye atıyorum, beni uçurumun kenarına getirecek son baskıyı arıyorum. Zevk klitorisimden uyluklarıma, oradan da ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Vücudum sarsılıyor, titriyor ve kalçalarımı pompalarken inliyorum. Beni mükemmel bir şekilde çalıştırıyor, arzusun her dalıyla dalga geçerek bacaklarımın arasında zonklayan güçlü bir noktaya dönüştürüyor. Dayanabileceğimden çok daha fazlası.

Kaslarım sertleşiyor, ellerim umutsuzca kenetleniyor. "Nico... siktir, Nico," diye bağıriyorum, sanki dünyada önemli olan tek kelime buymuş gibi adını tekrarlıyorum.

"Çok ateşli," diye övüyor.

Kenarda sallanıyorum, dayanılmaz derecede yakınım.

"Benim için gel. Çılgınlıklarını duymak istiyorum," diye emrediyor ve orgazmım patlıyor. Vücuduma dolan hisler arasında kayboluyorum. Kekeleyen nefeslerle çılgık atıyorum, zevkimin gücü içimden geçerken ona karşı titriyorum ve sarsılıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım kadar uzun sürüyor, o şişmiş klitorisimi okşamaya devam ettikçe azalan sarsıntılı coşku zirvelerinde dalgalanıyor.

Zevkin son kalıntıları da yatıştığında, kalçalarım içe doğru çöküyor ve Nico'nun omuzlarına yaslanıyor. Parmaklarını çekip ağzına götürüyor, emiyor ve memnuniyet dolu bir iç çekiyor. "Ben de bunu yapmak istiyordum." Sesi arzu dolu.

Bacaklarımın arasına eğiliyor ve klitorisimi öpüyor, o kadar hassas ki geri çekiliyorum ve karşılık olarak onu kovalıyor, ağzına alıyor.

"Dur, Tanrım, dur," diye bağıyorum, onu üzerimden çekmek için iki yumruğumla saçlarını tutuyorum. Kuyruk sokumumu titreten gürleyen bir kıkırdamayla rahatlıyor.

"Tadın harika," diyor. "Bir dahaki sefere seni ağızımla boşaltacağım."

Bunu düşününce inliyorum. Sabırsızlanıyorum.

Öne doğru oturuyorum, elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, daha önce dokunduğum her şeyden çok daha büyük hissettiren ereksiyonu kavıyorum. Çok fazla dokunmadım ama onunki en büyüğünün de ötesinde.

Pantolonunu kurcalarken, "Dur bakayım," diye fısıldıyorum.

Düğmeyi açıyor, fermuarı indiriyor ve siki boxer'ından dışarı çıkıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. "Vay canına."

Nico sırtıyor ve bunda şaşılacak bir şey yok. Daha tam olarak ortaya çıkmadı bile ve kocaman görünüyor. İçime nasıl sığacak? Elimi iç çamaşırının içine kaydırıp parmaklarımı tabanın etrafına doluyorum. Sıcak ve pürüzsüz, sertliği yumuşak bir tenle gizlenmiş... Mükemmel bir şey. Nico Hawkston'ın mükemmel bir penisi var ve tam üzerine kaymak için delice bir arzu içimde yuvarlanıyor.

Elimi onun sert uzunluğuna doğru çekerken dişlerinin arasından tıslıyor.

Kapıya vurulan sert bir ses ikimizi de sarsıyor ve dönüp bakıyoruz. Diğer taraftan biri kapının kolunu tıkırdatırken elim sikinden fırlıyor. "Nico Amca? İçeride misin?"

Nico'nun yüzü buruşuyor ve bir inilti çıkarıyor, bir elini saçlarına sokup diplerinden çekiştiriyor. "Bu gidişle Londra'nın en mavi taşaklarına sahip olacağım."

Elimde olmadan kıkırdıyorum, özellikle de hayatım boyunca yaşadığım en iyi orgazmdan sonra hala mutlu olduğum için. Nico ayağa kalkıyor ve kendini içeri atıyor.

Kapı çalmaya devam ediyor.

"Ben Charlie," diyor ofisin dışından gelen ses. "Eve gitmeye hazırım. Yoruldum. İçeride olduğunu biliyorum. Seni duyabiliyorum."

Telaşla başımı kaldırdım ve "Bizi duyabiliyor mu?" diye sordum.

Nico omuz silkiyor ve elini uzatarak beni kanepeden ayağa kaldırıyor. "Eğer çocuk sahibi olmak böyle bir şeyse, vazektomi yaptıracağım."

Sinirli bir kahkaha patlamasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, ağızından sertçe öpüyor, sonra bırakmadan ve saatini kontrol etmeden önce beni bir kol boyu uzakta tutuyor. "Kahretsin, geç oldu. Charlie'yi unutmuşum. Bir süre benimle kalacak."

"Annesi Londra'da yaşıyor mu?"

Nico çılgınca gömleğini içine sokuyor, takım elbisesinin ağını ayarlıyor. "Evet." Ne o açıklıyor ne de ben soruyorum. Ellerini pantolonunun kemerinde gezdiriyor. "Onu eve götürmem gerekiyor. Sorduğum için çok  zg n m ama saklanabilir misin?"

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Masanın altına gir. Lütfen." Şimdi odada dolaşıyor, ceketini alıp üzerine geçiriyor, yakasını ilikliyor ve kravatını boynuna sabitliyor.

İ amaşırımı alıp bana uzatıyor, sonra fikrini değiştirip sırtıyor ve cebine atıyor.

Elimi uzattım. "Hey."

"Hadi ama," diyor, hâlâ sert olan ve pantolonunun kasıklarına sıkışmış aletini göstererek. "Bana bir şey ver."

Tam bir gülümsemeye d n şmemek için dudaklarımı kıvrıyorum. Onun için sert *Ben*.

"Peki," diye homurdanıyorum, isteksizmişim gibi davranarak.

Charlie tekrar kapıya vuruyor ve Nico sesin geldiği yöne doğru bir bakış fırlatıyor.

"Kapıyı açacağım ama onu içeri almayacağım. Biz gidene kadar bekle, sonra kendine bir taksi ağır. Masrafları karşıla. *Gerçekten* ok  zg n m." Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ama sikim daha da  zg n."

"Orada mısın? Beni duyabiliyor musun?" Charlie'nin sesi odayı delip geçiyor. "Buradayım," diye yanıtlıyor Nico, sesi keskin.

Belirsiz bir duraklama. Sonra, daha sessiz, "Eve gidebilir miyiz?"

"Gidin," diyor Nico ve bir eliyle beni masaya doğru itiyor. Gözlerimi deviriyorum ve dizlerimin üzerine çöküp masanın altına sürünerek bacaklarımı içeri sokuyorum. Nico onu takip ediyor, onu görebileceğim şekilde çömeliyor, bir eli yukarıdaki masaüstünde. Bana bakarken nefesim kesiliyor, dayanılmaz derecede yakışıklı.

"Bir dahaki sefere bunu çıplak yapacaksın."

"Keşke," diyorum yarı gülerek.

"İsterim. Ve yapacaksın." Sırtıyor, bana göz kırıyor ve tam boyuna yükseliyor.

"Nico, bekle." Sesimi alçak tutuyorum. Tekrar  meldi. "Ne?"

"Seni tekrar görmek için bir hafta daha beklemek zorunda mıyım?" Sesimdeki çaresizlikten utanıyorum ama gülümsemesi o kadar sıcak ki anında yatıştırıyor

tüm korkularımı.

"Senden o kadar uzun süre uzak kalabileceğimi mi sanıyorsun? Yarın ne yapıyorsun?"

Yarın mı? "Hiçbir şey."

"Seni saat 10'da alırım. Bir gecelik çanta hazırla ve pasaportunu getir."

Pasaportum mu?

Tekrar ayağa kalkmadan önce anlaşılmayı beklemiyor. Sadece ayaklarını ve alt bacaklarını görebiliyorum. Kapıya yaklaşıyor, ayakkabılarını tekmeleyerek gözden uzaklaştırıyor ve sonra kapıyı açıyor.

"Charlie. Hadi gidelim."

Masanın altından sürünerek çıkmadan ve kendimi fırçalamadan önce onları artık duyamayana kadar bekliyorum. Az önce burada ne oldu böyle? Peki Nico Hawkston ile bir gece geçirmek için yanıma ne almalıyım?

KATE

Sanki Nico vücuduma yeniden elektrik vermiş gibi derimin altında kalıcı bir vızıltı var. Sürekli baş döndürücü bir heyecan içindeyim. İç çamaşırlarımın amıma en ufak bir sürtünmesiyle yoğun bir uyarılma haline giriyorum. Bu sürdürülebilir değil; dün gece zar zor uyudum.

Marie hastaneye gitmek için çantasını hazırlarken, "Senin etrafında olmaya dayanamıyorum," diye mırıldandı. "Pollyanna'nın azgın bir versiyonu gibisin. Sevişirken nasıl olduğunu unutmuşum."

"Ben sevişmedim ki."

Elly kıkırdıyor. "Henüz değil." Marie'ye odaklanır. "Yine de onu rahat bırak. Huysuz Kate'i çok uzun zamandır elimizde tutuyoruz. Bir dahaki sefere Bay Hawkston'ı gördüğümde, sana öyle harika bir orgazm yaşattığı için onu tebrik edeceğim ki, hoş bir insana dönüşmüşsün."

Normalde böyle bir hakarete söyleyecek bir şeyim olurdu ama bugün bir sırtıma yüzümü yarmakla tehdit ediyor. Sevincime engel olamıyorum. Nico on dakika içinde beni alacak ve ne planladığı ya da nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

"Demek istediğim, bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz," diye açıklıyor Marie, yüzünde *ben doktorum, güven bana* ifadesiyle. "Aslında, *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorsunuz."

"Sen tam bir oyunbozansın," diye karşı çıkıyor Elly.

"Ve sen de insanları nereye gittiklerini görememeleri için kafalarını kaybetmeye teşvik eden türden bir romantiksin. Bunu teşvik etmeyi bırak. Teşvik etmeseydin belki de bunlar olmazdı."

Ben de sesimi yükseltip olurdu demeye meyilliyim. Nico söz konusu olduğunda vücudumun kendi aklı var ve ben hormonal dürtülerimin insafına kalmış durumdayım. Ama arkadaşlarım ileri geri konuşurken nefes almak için zar zor duraklıyorlar, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Gözleri boyalı değil. Yani, ona bir bakın. Muhteşem bir kız." Elly'nin gözleri bana parlıyor. "Sen de harikasin. Ve o düşünceli biri. O ayakkabıları o aldı. Kesinlikle önemsiyor."

"Ya da sadece taşaklarını boşaltmak istiyor." Masaya oturduğumuzda Marie tepemizde belirdi. "Onu kaçırıp kaplıcaya göndermeye ne dersin? Onunla öğle yemeği yemesini talep etmesine? Bu çok kabaydı."

"Ya da... romantik," diye karşı çıkıyor Elly, 'romantik' kelimesini yeni keşfettiği heyecan verici bir kelimeymiş gibi telaffuz ederek. "Sauna ve deniz levreğiyle onu baştan çıkarmaya çalışıyordu."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kesin," diye pathyorum ve ikisi de şaşkın ifadelerini bana çeviriyor. "Bu konuda kendi kararımı kendim verebilirim. Ve ikinizin bunun için kavga etmenize ihtiyacım yok."

Marie kollarını kavuşturur, yüzünde sert bir ifade vardır. "Peki ya baban? Şirket? Nico'nun onun ölümündeki rolü?"

Midemde hoş olmayan bir duygu dalgası dönüyor. İlk kez hormonlarımı ve cinsel dürtülerimi babamın anısının ve kariyerimin önüne koyuyorum ve bu hatırlatma iyi hissettirmiyor.

Marie yüz ifademdeki değişikliği görmüş olmalı ki yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

"Kalp kriziydi," diyorum. "Nico değil."

Vay anasını. Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama kelimeler daha önce hiç sahip olmadıkları bir gerçekle yankılanıyor; belki de Nico benim onu sandığım gibi kötü biri değildir.

Marie sanki bunu başından beri düşünüyormuş gibi başını sallıyor. Ne de olsa o bir doktor ve ölüm belgesinde kalp durması yazıyor. Ben de kendimi başımı sallarken buluyorum, sanki birkaç iyi orgazm Nico'ya yıllar boyunca yönelttiğim tüm kızgınlığı silebilirmiş gibi.

"Ben sadece dikkatli olunması gerektiğini söylüyorum," diye ekliyor Marie. "Burada tüm kartlar onun elinde. O zengin, o senin patronun. Ve kontrolcü olduğunu biliyoruz. Üstüne üstlük, onun için deli olduğunu biliyor çünkü tüm eskizlerini görmesi için yere bıraktın." Sert bir kolunu yere halı serer gibi havada sallıyor.

"Her şeyin içine sığmaya mı çalışıyorsun?" Elly soruyor.

"Gerçekçi olmaya çalışıyorum. Kate'in incindiğini görmek istemiyorum." Marie bana odaklanıyor, gözleri bakması zor, acı dolu bir şefkatle dolu. Kendimi acınası hissetmeme neden oluyor. "Elbette ofiste kaçamak yap, ama onun eskizini çizmeye başlama. Bu sağlıklı değil."

"Anladım," diyorum sesimi hafif tutarak. "Seks iyidir. Çizmek kötüdür."

Marie iki eliyle yüzünü kapatıyor ve inliyor. "Seni becermesine izin ver, ama seni becermesine izin verme."

Sözleri aklımda yer etmeden önce zil çaldı. Ayağa fırlıyorum, çantamı kapıyorum, aceleyle veda ediyorum ve aşağıya, sokağa koşuyorum.

Karartılmış bir Range Rover dairenin dışında rölantide çalışıyor. Nico kaldırımında durmuş, arabanın açık camından şoförüyle konuşuyor. Bir an için onu inceliyorum, spor pantolonu ve soluk mavi gömleğinin içinde rahat ve seksi.

Beni gördüğünde yüzünde öyle bir gülümseme beliriyor ki güneş gözlüğü taktığıma seviniyorum.

Bana doğru yaklaşıyor ve bir eliyle çantama uzanırken diğer eliyle beni kendine çekiyor ve dudaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük konduruyor. "Günaydın, güzelim."

Vay canına. Bunlar Nico Hawkston'ın bana yönelttiğini duymayı hiç beklemediğim sözler. Kalbimde küçük bir mutluluk kıvılcımı çakıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum ona bakarak.

Benim için kapıyı açıyor ve deri koltuklara doğru kayıyorum. O da arkamdan biniyor ve bu sırada çantam ortadan kayboluyor. Şoförün kapıyı bizden sonra kapatmadan önce çantayı elinde tuttuğunu gördüğümde kaygan bir geçiş oldu.

Dizüstü bilgisayarım o çantanın içinde. "Bagajım-"

"Şu anda ona ihtiyacın yok. Güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Ona güvenmeyi tercih ederek deri koltukta arkama yaslandım. Ona hafta sonu tatilimizde dizüstü bilgisayarımı yanımda getireceğimi söyleyemem. Çılgın bir işkolik gibi görüneceğim.

Nico bir düğmeye basıyor ve bizi şoföründen ayıran opak bir ekran yükseliyor.

"Mahremiyet," diye mırıldanıyor ve ekranın kapanışını izliyor.

Ekran yerine oturur oturmaz çarpışıyoruz. Dudakları benimkilerin üzerinde, sıcak ve amansız, dili kabaca benimkilere sürtünüyor. Onu yutmak, her parçasını içime almak istiyorum. Parmaklarım nereye konacaklarını bilmiyormuş gibi vücudunun üzerinde geziniyor.

Eli göğsümü kavrayıp etimi yoğururken alt dudağını emiyorum. Başparmağı meme ucumu sıyrıyor, elbisemin altında sertleşmiş bir tepe haline getiriyor.

Birdenbire dokunuşu kayboluyor, vücudunun sıcaklığını çalıyor. Gözlerimi açtığımda arabanın kendi tarafına doğru kaydığını, sırtının koltuğuna güm diye çarptığını görüyorum. Başını arkaya doğru eğiyor ve tavana bakıyor. Göğsü kabarıyor. "Siktir." Kelimeyi bir dua gibi mırıldanıyor.

İçime bir huzursuzluk yayılıyor. "Neyin var?"

Bana bakmak için başını koltuğun arkalığına yaslıyor. "Bunun nasıl bir şey olacağını tahmin edemedim. Pek değil."

"Yani?"

Beni öpmek için eğiliyor, bırakmadan önce alt dudağımı dişleriyle ısırıyor. "Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum."

İçime bir rahatlama yayılıyor. *En azından karşılıklı.*

"Ve ben kontrolü severim. Buna ihtiyacım var."

"Belki de" -elimi kalçasından yukarı kaydırıp ereksiyonunu pantolonunun üzerinden kavıyorum- "kontrolü başkasına bırakmanın zamanı gelmiştir."

Gülüyor, hemen tekrar duymak istediğim gırtlaktan gelen bir gümbürtü. "Henüz değil." Aleti avucumun altında seğiriyor ama bileğimi kaldırıp elimi kucağıma koyuyor.

Uyluklarımın üzerinde kıvrılmış parmaklarıma bakıyorum, bileğimin derisi bana dokunduğu yerde karıncalanıyor. "Bu senin olayın mı? Kendini inkâr etmek mi?"

Yine gülüyor, karanlık ve tehlikeli bir yerden gelen o lezzetli derin ses. Ağzımı onunkine bastırıp içime çekmek istiyorum.

"Hayır. Hiç de değil. Ama senden hoşlanıyorum. Seni bir arabanın arkasında becermeyeceğim. En azından ilk seferinde."

"Peki ya benden hoşlanmasaydın, yapar mıydın?"

Dili üst dudağının üzerinde geziniyor. "Kesinlikle."

"Kahretsin."

Mükemmel beyaz dişlerini bana gösteriyor. "Beni kışkırtma."

Elini kalçama koyarak yazlık elbisemin kumaşıyla oynuyor. Hayal kırıklığıma rağmen parmakları daha yukarı kalkmıyor ve pamuğun altından kaymak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Arabanın renkli camlarından Londra sokakları hızla geçiyor ve karanlık aracın içinde uykum gelmeye başlıyor. Başımı Nico'nun omzuna yaslıyorum, vücudunun benimkine karşı hoş sıcaklığını hissediyorum.

"Pasaportunu aldın mı?" Sesi beni biraz uyandırıyor.

"Evet. Nereye gidiyoruz?"

"Benim daireme."

"Bunun için neden pasaportuma ihtiyacım olsun ki? Randevuya gideceğimizi sanıyordum.

Bir şeyler yapacağımızı sanıyordum."

"Ben bir şey yapıyorum." Gözleri sıcaklıkla kaynıyor ve içim eriyor. "Seni beceriyorum."

Sahte bir öfkeyle ağzımı açıyorum ve o kıkırdıyor. "Sakin ol. Benim daireme gidiyoruz ama Londra'daki daireme değil."

Ah. Tabii ki birden fazla dairesi var. "Nereye gidiyoruz o zaman?"

Elimi tutuyor, parmaklarını parmaklarımla arasında kaydırıyor. "Bekle ve gör."

NICO

Kate asfaltta yanımda duruyor ve ona dokunmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor... onu okşamak... onu yakalamak ve asla bırakmamak. *Hay sikeyim.* Burada çok derindeyim ama suyun tadını çıkarıyorum.

Ilık bir esinti Kate'in boynunun ince kıvrımından bir tutam saçı kaldırıyor ve tam oradaki teni öpmek istiyorum ama bunun yerine parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıkıyorum. Gülümsüyor ama bana doğru dönmüyor. Özel jete bakmakla ve yanılmıyorsam etkilenmemiş görünmeye çalışmakla meşgul.

"Paris," diye nefes alıyor. "Paris'e gideceğimize inanamıyorum."

"Evet. Bir gece. Kasırga turu." Onu jete götürmek için kolumu boynuna doladım.

Bu sefer bana gülümsüyor. *Tanrım, o gülümsemeyi her gün görmek için neler yapmazdım...* Bana kaşlarını çatmasından çok daha iyi, gerçi onu da pek umursamıyordum. Kate'le her temas çok değerli bir hediye. Bunu açıklayamam. Normalde, diğer insanların saçmalıklarına karşı toleransım düşüktür, ama Kate önceki tüm sınırlarımı ve kurallarımı aşıyor. O güzel bir istisna.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken motorların gürültüsü artıyor. Saçları yüzüne doğru savruluyor, yazlık eteği dizlerinin etrafında uçuşuyor. Boşta kalan eliyle eteğinin uçuşmasını engelliyor. Bu etki çok tuhaf ve bende onu kollarıma alıp gelini eşikten geçiren bir damat gibi jetin içine sokma isteği uyandırıyor.

Kate içeride birkaç adım attıktan sonra durdu ve bakışları içeriye kaydı. Geniş deri koltuklar, bir köşe kanepeler alanı ve yemek masası. Pırıl pırıl ahşap kaplama. Ayakkabısının burnunu halıya sürüyor ve pelüş kırmızı tüylere bakıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor.

Etkilenmemiş gibi görünme çabasının nasıl tamamen dağıldığına gülme isteğimi bastırıyorum.

"Hiç bunlardan birine binmedin mi?"

Başını sallıyor ve parmaklarını sandalyelerden birinin kolçağında gezdiriyor.

"Uçağa hoş geldiniz Bay Hawkston," diyor şık giyimli bir hostes. "Kalkış için size bir kadeh şampanya getireyim mi?"

Kate bana doğru heyecanlı bir bakış fırlattı. "Oh, evet-"

"Hayır."

Kate'in gözleri irileşiyor ve hostesin bakışları kimi dinleyeceğinden emin olamayarak aramızda gidip geliyor.

Kolumu Kate'e doluyorum ve kulağına fısıldamak için onu kendime çekiyorum. "Bu kısa bir uçuş. Zaman kaybetmeyelim." Başımı arka taraftaki yatak odasına doğru sallıyorum. Kapı aralık ve Kate bakışlarımı takip ediyor, kocaman, mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı görünce kaşları kalkıyor.

"Ama-"

"Seni becerirken ayık olmak istiyorum," diye fısıldıyorum. Kate'in gözleri açılıyor. "*Ne zaman?*"

Daha önceki konuşmamızın yankısına sırtıyorum. "Ne zaman," diye onaylıyorum. Kate bakışlarını hostese doğru kaydırıyor.

"Şampanya yok."

Hostes hafifçe gülümsüyor. "Size başka bir şey getireyim mi?" "Hayır, teşekkür ederim. İnşallah bizi rahatsız etmeyin," diyorum.

Kate'in elinden tutup onu pencere kenarındaki iki büyük deri koltuğa götürüyorum ve oturup kemerlerimizi bağlıyoruz. Onunla baş başa kalacağım için heyecandan başım dönüyor ama onun dikkati dağılmış, açık yatak odasının kapısına bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Odağını tekrar bana çevirdi. "Beni arabanın arkasında sıkmiyorsun ama özel bir jette mi sikeceksin?"

"Bu soruyu soruyor olman bile birlikte yeterince zaman geçirmediğimizi gösteriyor."

Gülüyor ama benim gülmediğimi fark edince susuyor. Kaşlarının arasında küçük, sevimli bir kırışıklık oluşuyor. "Kahretsin. Bunu gerçekten yapıyoruz."

"Sadece sen istersen."

Hiçbir şey söylemiyor ve bir an için fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyorum.

Jet motorları kükrüyor ve kalkış için taksiye başlıyoruz.

"Sorun nedir?" Başımı pencereye doğru çeviriyorum. Uçak hız kazanıyor. "Eğer şüphelerin varsa, biraz geç kaldın."

Yüzü buruştu. "Bu garip mi?" "Ne?"

"Bu." Aramızda bir el sallıyor. "Ben ve sen. Birlikte."

"Saatte iki yüz mil hızla havalanmak üzereyiz ve sen burada olmamızın tuhaf olup olmadığı konusunda mı endişeleniyorsun?"

"Ben ciddiym, Nico. Neler olduğunu bilmiyorum."

Ellerini bırakıp birbirinin üzerine koyuyor. Elimi kenetlenmiş ellerinin üzerine koyuyorum ve dokunuşumla parmakları gevşiyor.

Onu öpmek için eğildim ama dudakları gergindi. Dirençli. Bir öpücükten çok bir cevap istiyor ama ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama varlığının her zerresiyle burada, onunla olmak istediğimi biliyorum.

Dilim, o dudaklarını ayırıp beni içeri alana kadar dudaklarını nazikçe yokluyor. Bu öpücük yumuşak, nazik ve ona söyleyebileceğim herhangi bir kelimedenden daha fazlasını ifade ediyor. Umarım anlar.

Ayrılıyor ve biz pistte yarışırken o pencereden dışarı bakıyor, burun yukarı doğru kalkarken ve tekerlekler havalanırken kabin etrafımızda sallanıyor.

Bulutların arasından yükselirken Kate'in parmakları benimkilere dolanıyor. "Bu senin için garip mi?" diye tekrar soruyor. "Bana doğruyu söyle."

Kıkırdıyorum. *Her zaman gerçeğin peşindeyimdir.* "Biraz. Ama pek değil. Seni o gece Jack'in partisinde balkonda gördükten sonra buraya geleceğimizi biliyordum."

Kardeşinin adını duyunca irkildi. Bir noktada, eğer bu ciddi bir şeyse, ki öyle gibi görünüyor, ona söylememiz gerekecek. Yine de şimdilik bunu uzun çimlere atıyorum.

"O zamanlar nereden biliyordun?" Bana doğru eğilirken burnu kırışıyor. "Bu olumlu bir etkileşim değildi. O gecedan iyi hissederek ayrılmadım. Senin hakkında ya da başka bir şey hakkında."

"İnsanları okumakta
iyiyimdir." "Peki sen beni
okuyor musun?"

Sırıtiyorum. "Seni okumak çok kolay. Benim seni becermek istediğim kadar sen de beni becermek istiyorsun."

Ağzı şok olmuş bir O harfini andıran alaycı bir ifadeye bürünüyor, büzülmüş dudakları bir gülümsemeye dönüşmeden önce gözleri yüzümde geziniyor.

"Sen en kibirli adamsın-"

"Mile High Club'a katılmak ister misin?"

"Evet, lütfen."

KATE

Sözcükler daha ağızımdan çıkmadan Nico üzerime eğiliyor, beni büyük deri koltuktan kaldırıyor ve ayağa kalkmam için bana rehberlik ediyor. Gözleri şehvetle yanıyor ve onları üzerimde gezdirirken bunu gizlemeye bile çalışmıyor, dizlerimin zayıflamasına neden oluyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor. "Geri dönüş yok."

Yutkunuyorum ve başımı hafifçe sallıyorum ama bu Nico için yeterli oluyor.

Elimi tutuyor ve beni yatak odasına götürüp kapıyı arkamızdan çarpıyor. Bir kolunu belime doluyor, diğer eliyle yüzümü kavıyor. Dokunuşunun ateşi beni yakıyor ve beni kendine doğru çektiğinde, bedenlerimiz arasındaki her küçük boşluk yok olana kadar ona doğru katlanıyorum.

Birbirimizin ağızını ağızdan ölüyormuşuz gibi yalayıp yutuyoruz. Dağınık ve sert ve yumuşak ve ılık ve ıslak, dişlerin ısırması ve dillerin kaydırılmasıyla. Beden ve nefesin birleşimi.

Gömleğini çekiştiriyorum, yakasıyla oynuyorum, parmaklarım boynunda geziniyor. Ellerini omurgamdan yukarı kaydırıyor ve saçlarıma sokuyor, baskın bir çekişle yumrukluyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

"Siktir, seni istiyorum," diye homurdanıyor. "Senin için çıldırıyorum."

Başım dönüyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Sözleri, elleri, dokunuşu beni içten içe kaynatıyor. Baş döndürücü bir rüya gerçek oluyor. Vücudumda hızla dolaşan hislerin şokuyla zorlukla nefes alıyorum.

Ama zihnimde rahatsız edici şüpheler var. *Kendimi gerçekten bu adama verebilir miyim? Ona güvenebilir miyim?*

Kendimi geriye itip ona bakıyorum. "Bu delilik, Nico. Paris... özel jet..."

Ağız kelimelerimi yutuyor; dili, sıcak ve ıslak, dudaklarımda geziniyor. Daha sert geri itiyorum ve o geri çekiyor.

Dudakları ıslak ve parlıyor, her nefesi işkence gibi. Bunu şimdi söylediğime inanamıyormuş gibi gözleri kısılıyor. "Bu delilik değil. Bu benim hayatım. Ne bekliyordun ki?"

"Bu çok fazla. Beni satın alamazsın, Nico."

Bir an için bunu düşünür. "Biliyorum. Bunu açıkça belirttin." Yaklaşıyor, burnunun ucu boynumun kenarından aşağı kayıyor. Vücudum tüylerim diken diken oluyor. "Ama seni satın almama gerek yok. Bu lanet kimya..." Başını boynuma yaslayıp sallıyor ve sıcak bir nefes üflüyor. "Hissediyor musun?"

Evet, hissediyorum.

"İstedğim sensin. Her zaman, hep seni." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Eğer bana izin verirsen, sana hiç tatmadığın kadar zevk veririm."

Beni kendine çekiyor ve ereksiyonu bana doğru bastırıyor. Nefesim kesiliyor ve içgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalışıyorum, ama beni kendisine sabitliyor ve kucaklamasının gücü altında yumuşuyorum. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye fısıldıyor. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeysin."

Bacaklarım zayıflıyor ve aniden ağırlığımı onlardan daha fazla tutmaya başlıyor. O şehvetli küçük inlemelerden biri dişlerimin arasından süzülüyor ve bu ses üzerine Nico kıkırdıyor.

"Böyle bir çekimden kaçamazsın," diyor. "O yüzden sorgulamayı bırak. Bu milyonda bir olur. Gitmene izin veremem. Bu sefer olmaz."

Bu sefer değil mi? "Hiçbir yere gitmiyorum."

Dudaklarının boynuma doğru bir gülümsemeyle ayrıldığını hissediyorum. "Otuz bin fitte değilsin, değilsin. Uçuş süresince benimsin."

Ona bundan daha uzun süre onun olacağımı söylemek istiyorum... zaten yıllardır onun olduğumu. Ama ben daha kelimeleri oluşturmamdan dudakları tekrar benimkileri buluyor. Dilinin her hareketi bacaklarımın arasına bir arzu şimşegi gönderiyor. Ellerinden biri kalçamda geziniyor, elbisemin altından kalçama doğru kayıyor. Eti yoğuruyor, parmak uçları o kadar sert bastırıyor ki yarın morluklarım olacak.

Acı, uyarılmışlığımın bulanıklığını ancak delip geçmeye yetiyor. Bana daha sert, daha derin ve daha eksiksiz dokunması anlamına gelse daha fazlasını, *çok daha fazlasını* kabul ederdim.

Beni yok etmesini istiyorum. Eğer yapmazsa, içimde yükselen arzu dalgasını tatmin etmek için yeterli olmayacak. Kalçamı kalçasına doluyor, ereksiyonunu bacaklarımın arasındaki zonklayan ağrıya doğru bastırıyor.

İstenmeyen bir misafir gibi, Marie'nin uyarısı kafamın içinde yankılanıyor. *Seni becermesine izin verme.*

Bütün bunlar bir hata mı? Nico Hawkston'ın yanında kendimi hiç rahat hissedebilecek miyim? Yoksa duygularım her zaman bıçak sırtında mı olacak; bir hata yaparsam bıçak kalbimi parçalayacak mı?

Nico beni daha sert öpüyor, sanki şüphelerim olduğunu biliyormuş gibi. Tadı o kadar güzel ki bunun bir hata olup olmaması umurumda değil. Onu sahip olmanın bana yapabileceklerinden korktuğumdan daha çok istiyorum ve şimdi, bedenim istediği her şeyi elde etmeye bu kadar yakinken, geri adım atacak değilim.

Elleri vücudumdayken, dudakları ağızımdayken ve uyarılma damarlarımda akarken, teslim olmaktansa belirsizliği seçiyorum. *Nico'yu seçiyorum ve sonuçları lanetliyorum.*

Diğer elinin parmak uçları külotuma bastırıyor. Zaten nemliler. Kumaşı kenara itiyor ve parmağını amımın derinliklerine doğru kaydırıyor. Uyarılmamın kaygan sesi kulaklarımı sağır ediyor. Göğsümde titreşen alçak bir kıkırdama çıkarıyor. "Mmm," diye mırıldanıyor. "Sen benim misin, Kate?"

İkinci bir parmağını daha sokuyor ve ben inleyerek başımın geriye düşmesine izin veriyorum. "Bilmiyorum. Belki."

"Hmmm." Başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor, içime zevk şokları gönderiyor. "Belki kelimesini sevmiyorum." Parmaklarını içimde daha derine itiyor. "Tekrar dene. Benim misin?"

Üçüncü parmağını soktuğunda inliyorum ve bu esneme neredeyse acı veriyor. Onları G noktama doğru kıvrıyor ve bedenim yükselen zevkle titriyor.

Teslim oluyorum. "Evet. Tanrım, evet. Ben seninim."

"Güzel." Parmaklarıyla beni becermeye devam ederken sesi pürüzsüz.

Kalçalarımı eğip elini tutuyorum ve ellerimi saçlarına doluyorum. "Lütfen, Nico. Seni içimde istiyorum."

Göğsünden bir ses yükseliyor, yüzünde sınırsız bir arzu ifadesi belirliyor. "Kahretsin, bunu söylediğini duymak..." Sözlerimi düşünmek bile onu uçuruma sürükleyecekmiş gibi kesiyor. Parmaklarını çekip beni kollarının arasına alıyor ve iki bacağını da elleriyle destekliyor. Beni yatağa doğru götürüp üzerine yatırırken bacaklarımı kalçalarına doluyorum.

İç çamaşırlarımı ayağımın ucuyla çıkarıp, bu adama karşı koyma irademin son kırıntılarıyla birlikte kulübenin diğer ucuna fırlatıyorum.

Kalçalarını hafifçe aralıyor, ıslak amıma doğru ilerlerken etimi ısırıyor, o kadar kaygan ki artık gerçekten damlıyor mu diye merak ediyorum.

Birden ağzı orada, dili kıcımdan klitorisime doğru ilerliyor. Aynı anda hem lezzetli hem de vahşi hissettiriyor ve kısık bir inilti çıkarıyorum. Dili tekrar klitorisime yükselmeden önce girişime doğru kayıyor. Hızlı ve sert bir şekilde emiyor.

Ağzıyla klitorisimle ilgilenirken parmakları tekrar içime giriyor.

Utanç verici bir şekilde tahrik oluyorum, kalçalarım çenesine, diline karşı yuvarlanıyor, ondan daha fazlasını arıyorum. Beni yıkmasını, yok etmesini, vücudumun her parçasını yutmasını istiyorum. Hiçbir şeye buna ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı. Sanki yıllardır onu özleyip, onu bekliyor, onu arzuluyor, bir anda tatmin olmak istiyor gibiyim. Bu beni çıldırtıyor.

Avucunu karnıma bastırıyor ve diğer elinin parmakları içimdeki o tatlı, hassas noktaya mutlak bir hassasiyetle baskı uygularken beni yatağa sabitliyor. Dilinin yassı kısmı şişmiş klitorisimi yukarı kaldırıyor ve dişlerinin arasında emiyor.

Daha önce hiç bu kadar ustalıkla idare edilmemiştim. Orgazmın kıyısında sallanıyorum, kalçalarımı ağzına doğru eğiyorum, içimde oluşan o çaresiz acıyı diline karşı zorluyorum. İki elimle başının arkasını kavrayıp yüzünü bacaklarımın arasına daha sert itiyorum.

"Oh, Tanrım," diye inleyerek başımı yastığa doğru itiyorum. Kıvılcımlar kalçalarımın tepesinde tutuşuyor, kalçalarımın doğru fırlıyor.

"Bu benim adım değil-"

"Oh, kahretsin, kahretsin. Yaklaştım, durma. Geleceğim-"

"Henüz değil."

Duruyor ve ben ona bakıyorum, dudakları ve çenesi ıslaklığımla parlıyor.

"Ne?" Ciyaklıyorum. "Hayır, lütfen-"

Beni öpüyor ve ben onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum. Ağzı kulağıma kayıyor ve lobunu emdikten sonra şöyle diyor: "Sana sahip çıkıyorum. Vücudunun her santimini, orgazmlarının her birini." Dudakları yanağıma değiyor ve sanki beni damgalamak istiyormuş gibi ağzını boynuma daldırıp emiyor. "Sen. Hepsi. Benimsin." Sesi alçak ve öylesine sahiplenici bir şehvetle dolu ki, ses omurgamdan aşağı süzülüyor, bacaklarımın arasında ılık pekmez gibi birikiyor.

Geri çekilip bana en seksi sırtışını gösterdiğinde kendime geliyorum ve üzerimdeki son kıyafetleri de çıkarmak istiyorum. Pantolonunu ve boxer'ını çekiştirerek indiriyor ve yumruğuyla şimdiye kadar gördüğüm en büyük ereksiyonun tabanını kavrayarak üzerimde diz çökmeden önce onları tekmeliyor. Ucunda bir damla pre-cum parlıyor.

Yüzümdeki telaşı görmüş olmalı, çünkü eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Yavaştan alabiliriz." Kaşlarını çatıyor ve saatine bakıyor. "O kadar yavaş değil."

Gülüyorum.

"Seni Roma'ya götürmeliydim," diyor. "Daha uzun uçuş süresi."

"Konuşmayı kes."

"Evet, hanımefendi."

Yumruğunu sikinde aşağı yukarı hareket ettiriyor ve bu hareket beni büyülüyor. O kadar güzel ki, her santimi mükemmel.

"Kahretsin. Prezervatif." Bana doğru uzanıyor, komodinin üst çekmecesini açıyor ve bir tane çıkarıp paketi dişleriyle yırtarak açıyor. O kadar hızlı sarıyor ki, gözümü kırpmış olsaydım kaçırdım.

Dirseklerine kadar alçalarak üzerime oturuyor, böylece tam üstümde, girişime hizalanıyor.

Bedenlerimizin buluştuğu anın tadını çıkarmak istiyorum. Bunu birçok kez hayal etmişim ve şimdi gerçekleştiğine göre bu coşkunun bir saniyesinin bile benden kaçmasını istemiyorum.

Sadece bir santim içeri kayıyor. "Çok sıkı," diye mırıldanıyor takdirle, gerilmenin verdiği yanma beni dudağımı ısırma zorlarken.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve tekrar itiyor, beni tamamen dolduruyor, kalçalarımızı birleştiriyor. Nihayet. *Nihayet*. Bir sevinç dalgası üzerime hücum ediyor. O kadar büyük ki ağlayabilirim. Kalçalarını kavıyorum, onu daha derine zorluyorum, bacaklarımı yukarı kaldırıyorum, topuklarım kıcına değiyor.

Her itişinde aynı anda klitorisime ve içimde daha önce hiç ulaşılmamış derin bir noktaya çarpıyor.

Bedenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı pis ses kabini dolduruyor. Zevk o derin, gizli yerden yayılıyor, inşa ediyor, inşa ediyor, zihnimi bulandırıyor, vücudumu sular altında bırakıyor.

Ona karşı, onun üzerinde, onun içinde hareket ediyorum, patlayana kadar serbest kalmayı arıyorum, fırtınalı dalgalar halinde içimde yuvarlanıyorum.

Her şok edici zevk sarsıntısında çığlık atıyorum ve her itişinde yatak başlığı duvara çarpıyor. Eğer yerine çivilenmemiş olsaydı, uçağı düşürebilirdik.

"Oh, Tanrım." Tırnaklarımla onu yırtıyorum, kıcının gergin kaslarında yaralar açıyorum. Kan çekiyor olabilirim, bilmiyorum.

Hırılıyor, acıdan mı yoksa zevkten mi bilmiyorum ama bu ses beni öyle tahrik ediyor ki kendimden geçiyorum.

"Benim adım-"

"Nico. Nico! Nico lanet Hawkston!" Başım arkaya düşüyor, ileri geri sallanıyor, saçlarım yastığın üzerinde dalgalanıyor. "Siktir, Nico!"

"Bana bak," diye emrediyor ama vücudum hissizleşiyor. Altında kıvranmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bak. Bana. Bana bak," diye tekrarlıyor ve bu sefer ses tonu beni şehvet sisinin içinden geçirip gözlerimiz kilitlenene kadar yönlendiriyor. Bakışları beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde topraklıyor, beni zevkten geçirip gerçek bir şeye çekiyor. Derin, korkutucu ve mükemmel bir şeye. İçime doğru güçlü bir şekilde itiyor, şimdi daha yavaş, vücutlarımız mükemmel bir kucaklaşmayla birbirine karışıyor. Asla başka tarafa bakmıyor; o kadar yoğun, o kadar amansız ki, sanki bakışları beni fiziksel olarak tutuyor.

Klitorisimden gelen zevk dalgaları, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmda birleşene kadar o derin, içsel basınçla çarpışıyor. Ona karşı sallanıyorum ve titriyorum, kalçalarım kalçalarının etrafında titriyor.

"Siktir." İnliyor ve bitirirken siki seğiriyor, kalçaları ellerimin altında kenetleniyor. O da benimle birlikte boşalıyor, orgazm aramızda tek bir varlıkmışız gibi patlarken bu deneyim akıl almaz derecede yoğun.

İçimde titreşirken, bedenim çözülürken bile bunun diğer orgazmlardan farklı olduğunu biliyorum. Her şeyi değiştiriyor; bariyerlerimi ve savunmalarımı bir bomba gibi patlatıyor. Fiziksel olmaktan çok daha fazlası; bizi birbirimize bağlayan, beni ona bağlayan ve beni sonsuza dek değiştiren bir enerji gücü.

Yatağa yığılıyoruz, ter ve orgazm sonrası mutluluğa karışıyoruz, nefeslerimiz kabarıyor.

"Bunun harika olacağını biliyordum," diye pantolonunu indiriyor. "Beni mahvettin." "Hislerimiz karşılıklı."

Terli ve kalçalarımı buruşturmuş olmasına rağmen hâlâ elbisemi giyiyorum ve Nico'nun keten gömleği bir giysiden çok bir paçavraya benziyor.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakıyor. Gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen bir hayvansın," diyor bana, aynı anda hem gülümsüyor hem de az önce yaşadıklarına inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Çıplak poposuna bir tokat atıyorum. "Oi."

Yüzünü buruşturuyor ve acaba onu daha önce incittim mi diye düşünüyorum. Sonra sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi kocaman gülümsüyor ve içinde bir şeyler eriyip sıcaklıkla doluyor. "Güzel, vahşi, harika bir hayvan. Onu dünyaya değişmem." Beni nazıkçe öpüyor ve kabin havada olduğumuzu hatırlatan hafif bir türbülansla sallanıyor. "Mile High Club'a hoş geldin, Küçük K."

Ben de onu öpüyorum, lakabın zerre kadar umurumda olmadığını fark ettiğimde kalbim yumuşuyor.

NICO

Bu kadın yüzünden kesinlikle aklımı kaybettim. Prezervatifi çıkarıp çöpe atıyorum. Kullanmamayı tercih ederdim ama daha çok erken. Bunu sonra konuşuruz. Prezervatifsiz seks ciddi bir adım gibi geliyor. Zaten olduğumdan çok daha hızlı hareket edersem kapıya koşacağını düşünmesem şimdi yapardım.

Tekrar yatağa yaklaşıyorum ve o da buruşuk gömleğimin ucunu çekiştiriyor. "Seni hâlâ tamamen çıplak görmedim." Şişmiş alt dudağını ısırtıyor.

Tanrım, öpüşmelerimiz onun ağzına bunu yapmak için ne kadar çaresizdi? Onu tekrar öpmek istiyorum ama bana bakma şekli, beni kıyafetlerim olmadan görmeye bu kadar hevesli olması, karşı koyamayacağım bir davet.

"Devam et," diye cevap veriyorum kollarımı açarak.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve yatağın üzerinden bana doğru sürünüyor. Ellerini yumuşak bir şekilde gömleğimin altından geçiriyor ve parmak uçlarını karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor. Sonra her bir düğmeyi çözmeye koyuluyor, neredeyse benimle yüz yüze gelene kadar yükseliyor ve artık açık olan gömleğimi omuzlarımdan itiyor.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor. Gözlerinin genişlemesinden gördüğünün hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. Doymuş sikime sıcak bir zonklama gönderiyor.

Elbisesine uzandım. "Sıra sende."

"Oh, hayır." Arkasına yaslandı, elleriyle göğüslerini kavradı. "Göğüslerimi son gördüğünde gözlerini kapatmıştın. Onları tekrar görmeyi hak ettiğini sanmıyorum."

"Ben ne zaman böyle iğrenç bir suç işledim?" Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyorum. Ama yıllar önceki o tuhaf karşılaşmanın her ayrıntısını hatırladığımı itiraf edecek değilim.

"Jakuzide mi? Jack'in doğum günü partisinde mi?" Yüzümde hatırladığıma dair bir işaret arıyor. Şanslıyım ki harika bir poker suratım var.

"Jakuzi mi?"

"Hatırlamıyor musun?" Göğsü düşüyor ve gözlerinde kalbimi sızlatan bir şey -belki de hayal kırıklığı- parlıyor. "Annemin evinde. Geç bir saatti ve çoğu insan evine gitmişti ve sen jakuzideydin ve..."

"Ah. Evet."

Bu itirafım karşısında biraz rahatlıyor, ellerini kucağına bırakıyor ama konuşurken bakışlarında bir temkinlilik var. "Bikini üstümü çıkardım ve sen de sanki gördüğün en iğrenç şeymişim gibi gözlerini kapadın."

Bir kahkaha patlamasına engel oluyorum ama saklamaya çalıştığım gülümsemeyi gördüğünü biliyorum. "Böyle mi düşündün?"

"Evet. Hayatımda yaşadığım en acımasız reddedilişti. Neredeyse ölüyordum. Aslında"-gözlerini kırıştırıyor-"bunu düşünmek bile hala acı veriyor."

Elim onunkini buluyor, parmaklarım birbirine kayıyor, kenetleniyor. "Sen çok güzelsin. O zaman da güzeldin, şimdi de güzelsin. Ama çok gençtin. On altı. On yedi mi?"

"O kadar genç değil. Bu yasal. Seks yapıyor olabilirdim."

"Ne istediğini bilmek için çok gençsin."

"Buna kesinlikle katılmıyorum."

Başımı eğip kaşlarımı çatıyorum. "On altı yaşındayken ne halt ettiğimi bilmiyordum."

"Ben çok gelişmiş bir gençtim. O zamanlar ne istediğimi biliyordum. Her zaman istediğim şeyi." Elimi bırakıyor ve parmak uçlarından birini göğsümde gezdiriyor, meme ucumun etrafında birkaç kez boş boş döndükten sonra hareketi kesiyor ve bakışlarını benimkiyle buluşmak için geçici olarak kaldırıyor. "Sen," diye fısıldıyor.

Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum. "O kadar uzun, ha?" "O kadar uzun," diye onaylıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Eğilip onu öpüyorum, dudaklarının yumuşak sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum. "Özür dilerim. O gün bazı kötü haberler almıştım. Zar zor odaklanabildim. Jack de diğer odadaydı. Seni süzdüğümü görseydi, gözlerimi oyar ve yakardı. Gözlerimi severim. İşe yarıyorlar. Onları saklamak istedim."

Gülüyor. "O yapmazdı." Duraklıyor ve tavana bakıyor. "Yani, *muhtemelen* yapmazdı."

"En azından dişlerimi dökerdi ve ben de dişlerimi severdim. Ve-"

"Ve kız arkadaşın terasa çıktı. Koyu saçlı. Uzun bacaklı. Bir yarış atı gibi." Kaşlarımı çattım. Bunu hatırlamıyorum. "Kız arkadaşım yoktu."

"Vardı. Terasa çıktı ve ben bikini üstümü tekrar giymeye çalışırken ikiniz korkunç bir bakışma yarışına girdiniz. Korkunçtu."

Midem bulanıyor. "O benim kız arkadaşım değildi." "Kimdi o zaman?"

Elimi ağzıma götürüyorum. "Kötü haber." Kate hiçbir şey söylemiyor, açıklamamı bekliyor. "Adı Lilah'tı. Üniversiteden arkadaşlarımızdan biriydi, babamın asistanı olarak işe girdi. Bir ilişki yaşıyorlardı ve ben o gün öğrendim."

"Oh." Parmakları çarşafı çekiştiriyor, dikkati oraya odaklanmış. "Özür dilerim."

"Üzülme. Aştım ben bunu. O zamanlar bile buna alışmıştım... az ya da çok. Sürekli ilişkiler. Eve bir sürü genç kadın gelirdi. Babam saklamaya bile zahmet etmezdi, annem de hep görmezden gelirdi."

"Bunu neden yapsın ki?"

Derin bir nefes alıyorum. "Para. Statü. William Hawkston'ın karısı olarak hayat eski sevgilisinden daha iyiydi. Baktan şeylere katlandı, böylece faydalarından yararlanabildi. Şu anda bile ilişkileri bu şekilde yürüyor."

Kate, babamın sadakatsizliği ve annemin buna boyun eğmesi fikrinden o kadar rahatsız görünüyor ki, tüm konuşmanın üzerini çizmek istiyorum. Babası bir kumarbaz ve yalancı olabilirdi ama Debbie Lansen zor bir kadın olmasına rağmen karısına tapardı. Gençken, bunu aklım almıyordu. Tüm evli çiftlerin berbat olduğunu ve birbirlerinden nefret ettiklerini düşünürdüm.

Kardeşim Matt ve karısı Gemma'yı düşünüyorum. *Sefiller*. Belki de Hawkston tarzı budur.

"Annenle baban mutlu mu?" Kate sordu.

Yatağa uzanıp iki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kahretsin, hayır. Mutluluğun ne olduğunu bildiklerini sanmıyorum."

"Bu yüzden mi aynı kadınla iki kez yatmıyorsun?" Ondan uzaklaşıyorum. "Bunu kim söylüyor?"

"Magazin dergileri. İnternet. Dedikodu sütunları. Güneş doğduğunda

."

"Araştırma mı yapıyordun?" Ona sırtıyorum ve elmacık kemiklerinde pembe lekeler oluşuyor.

"Hayır, sadece-"

"Okuduğunuz her şeye inanmayın. Buradasın, değil mi?"

Bana sert bir bakış attı. "Her ne kadar iyi olsa da, beni özel bir jette becerdin. Bu ertesi sabahki rahatlık değil. Onlardan birini yaşamadık."

"Yaşayacağız."

"Güzel." Elini ön koluma koyuyor ve hafifçe bastırıyor. "En son ne zaman biriyle bir geceden fazla birlikte oldun?"

"Siktir, Kate. Hayır. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bana doğru eğiliyor ve kısa bir an için yüzündeki endişenin onu tekrar öpmemi mi yoksa daha fazla görmek zorunda kalmamak için kendimi yataktan atmamı mı istediğinden emin olamıyorum.

"Nico..."

"Hatırlamıyorum, tamam mı? Yıllardır hatırlamıyorum." *Çünkü sonunda hepsi boka dönerken neden uzun süreli bir ilişki yaşamak isteyesiniz ki?* "Hiçbir zaman bir geceden fazla kalmalarını istemedim. Ama seninle istiyorum. Her lanet gece. Her sabah. Yatakta kahve ve kruvasan istersen, senin için yaparım. Çarşıfta kırıntı bıraksan bile."

Kate gülüyor ve göğsümdeki gerginlik azalıyor. "Çarşıfta kırıntı mı? İşte gerçek bağlılık budur."

Dilimi yanağıma sokup başımı sallıyorum. "Bu" -tek elimle aramızda bir işaret yapıyorum- "benim için alışılmadık olabilir. Ama bu konuda iyiyim. Bu konuda harikayım, o yüzden bu konu hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?" Onu tuttum ve üstüme çektim. "Ve daha önemli şeylere geri dönelim mi?"

Bir an için temkinli görünüyor, ama sonra bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Telaşlandığında çok tatlı oluyorsun."

Kalçalarımı onunkilere sürüyorum ki ereksiyonumu hissedebilsin. "Ben telaşlı falan değilim."

Gözleri açılıyor. "Tekrar gitmeye hazır mısın?" Gülüyorum. "Evet. Ama biz-"

Tannoy çıkartıyor. "Lütfen iniş için yerlerinizi alın." "- zamanım var. İnmeden önce şampanya ister misin?" Kate oturur. "Olur. Ama bir duşa ihtiyacım var."

Gömleğimi çekip düğmelerini iliklerken kıkırdıyorum. "Beklemen gerekecek. Öğle yemeği rezervasyonumuz var." Buruşuk elbisesiyle otururken ona bakıyorum ve uzanıp parmağımın ucunu göğsünün narin etinde gezdiriyorum

açıkta kalan bir yakası var. Küçük bir ürperti veriyor. Kate'in vücudunun en ufak dokunuşuma verdiği tepkiden asla bıkmayacağım. "Göğüslerini sonraya bırakıyorum."

"En iyisini sona mı saklıyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Yataktan kalkmak için hamle yaptı ama onu durdurmak için elimi uzattım. "Orada bekle."

Banyoya gidip bir bez alıyorum ve ılık suyla ıslatıp geri getiriyorum. Elbisesini yukarı kaldırıp parlayan amını silmeye başlarken, "Bunun işe yaraması gerekecek," diyorum.

Bezi uzaklaştırıp dilimle amına son bir kez uzun uzun dokunuyorum ve kalçalarını dalgalandıran o harika küçük sarsıntılardan birkaçını kazanıyorum.

"Siktir, Nico," diye inliyor. "Uçağı bekleme pozisyonuna alamaz mısınız?"

"Mmm. Hayır. Sıkı bir programımız var." Onu iki elimle sabit tutuyorum ve tekrar yalıyorum. "Ama çok lezzetlisin. Parislilere meydan okuyorum, senin amından daha lezzetli bir şey bulamazlar."

Başını arkaya atıp kahkahalar atıyor, içimden bir ödöl gibi baş döndürücü bir vızıltı geçiyor.

"Hadi, giyinelim," diyorum, geri çekiliyorum, ama parmak ucuyla yüzüme dokunuyor.

"Nico, bekle." Bacaklarının arasından ona bakıyorum. "Bu sana ait olduğum anlamına mı geliyor?"

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum." Sırıtiyorum ve o da kızarıyor.

"Neden sordun?" "Annemin evinde de böyle demiştin. 'Seninle yattığımda' "-

Beni taklit ederken ilginç bir şekilde derin bir ses çıkarıyor-"İstediğin tek erkek ben olduğum için olacak. Çünkü bana herkesten daha çok ihtiyacın var. Çünkü sen bana aitsin."

Göğsümdeki gerginlik gevşiyor ve kaşlarımı çatarak doğruluyorum. "Tam olarak ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Kaburgalarımın arkasında garip bir titreme meydana geliyor. Bunu itiraf ettiğini duymak neden bu kadar iyi hissettiriyor? "Diğer şeyler hakkında bir şey varsaymak istemem ama ilk soruna cevap vermek gerekirse..." Sürünerek yanına gidip onu öptüm. "Evet. Tabii ki bana aitsin. Sen benimsin. Kesinlikle, tartışmasız, benimsin. Ve sadece uçuş süresince değil."

Bunun üzerine hiç görmediğim kadar geniş gülümsüyor ve karnımın alt kısmına tuhaf bir sıcaklık doluyor.

Tamamen mahvoldum ve umurumda bile değil.

Kate ile vakit geçirmek sarhoş edici. Onun varlığı, dokunuşu, kokusu beni uçuruyor. Bunu düşünmek yerine tadını çıkarmaya çalışıyorum, çünkü eğer düşünürsem çok korkunç olacak.

Gösterişsiz bir bistroda öğle yemeği yedik, o kadar romantikti ki kendime şaşırdım. Kimse için yapmadığım bir şey bu.

Daha sonra Paris'in ılık sokaklarında el ele dolaştık. Cennet gibi. Hiç bu kadar iyi bir gün geçirmemiştım. Çoğu zaman bir hedefe, bir amaca, başarı gibi hissettirecek bir şeye ihtiyacım oluyor. Ama burada, Kate ile, bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ona sahip olmak yeterli.

Elimi sıkıca kavıyor. "Dairene ne zaman gidiyoruz? Seks gibi kokuyorum. Duş almam lazım."

Gülüyorum ve saçlarını okşayarak kokusunu içime çekiyorum. Neden telaşlandığını bilmiyorum çünkü hindistan cevizi şampuanı ve çiçek parfümü gibi kokuyor. "Harika kokuyorsun. Ama eğer duş almak istiyorsan, daireye gitmeden önce sadece bir durağımız daha var."

"Seni tekrar yatağa atmak için beni bilerek bütün gün bekletiyor musun?"

"Bunun için bütün gecemiz var." Onun coşkusu beni memnun ediyor ve burnunun ucunda. "Ve yarın."

Yürümeye devam ederken bana doğru eğiliyor ve sonunda bizi bir ara sokakta küçük bir sanat galerisine götürüyorum. Etrafta pek turist yok ama galeri çok güzel aydınlatılmış ve içeride Gık giyimli insanlar Çampanya içiyor.

Dışarıda duruyoruz ve Kate cam pencerelerden bakıyor. "Bu da ne?"

"İşte bu yüzden Paris'teyiz." Elini tutup onu içeri götürüyorum. Siyahlar giymiş bir garson bize şampanya ikram ediyor ve ikimiz de birer kadeh alıyoruz. Kate kaşlarını çatıyor, sanki uçakta yaptığım gibi reddetmem için bana bir fırsat veriyor.

"Sarhoş seks. Ayık seks. Hepsine varım," diyorum bardağımı onunkine doğru eğerek. "Seninle olduğu sürece."

Bakışlarımı çok ağırmış gibi bırakıp şampanyasından bir yudum alıyor ama etrafımızdakileri fark edince kaşları kalkıyor. "Bunların hepsi Stephen Condar tabloları."

"Evet." Sanki bütün gün onu şaşırtmak için yanıp tutuşmamışım gibi sesimi sıradan çıkmaya zorluyorum. "O da burada." Bardağımla köşede oturan ve diğer birkaç misafirle sohbet eden kır saçlı bir adamı işaret ediyorum.

"Kim?" "Stephen

Condar."

Kate'in çenesi düştü. "Evinden hiç çıkmadığını sanıyordum? Babam öldüğünden beri hiç sergi açmadı. Bunu nasıl öğrendin?"

Dönüp bana baktı, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu bir sergi değil," diyorum. "Bu özel bir koleksiyon."

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Oh, vay canına. Beni buraya getirdiğine inanmıyorum. Bu çok düşünceli bir davranış. Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Hayranlıkla tabloları tarıyor. "Bunlar bir servet değerinde olmalı. Kimin bu kadar çok Stephen Condar tablosu var?"

Belli ki bir cevap beklemiyor ya da bekleyemeyecek kadar heyecanlı, çünkü hemen olduğu yerde dönüp odayı inceliyor; her duvarda bir avuç siyah çerçeveli resim var. Küratör harika bir iş çıkarmış. Işıklıdırma büyüğü, her resim yukarıdan düşen altın şaftlarla aydınlatılmış.

"Bu babamın en sevdiğiydi." Kate, pencere kenarındaki bir koltuğa kıvrılmış kitap okuyan genç ve güzel bir kadının resmini işaret ediyor. En önde bir mum var ve arkasındaki pencereden ay ışığı süzülüyor. Kadın kot pantolon ve tişört giymiş, bir ayağı koltuktan sarkıyor olsa da eski moda bir görüntü.

Önünde durana kadar Kate'le birlikte adım atmaya devam ediyorum.

"Bir keresinde beni Mayfair'deki bir galeriye götürmüştü," diye devam ediyor. "Birkaç yıl önce on dört milyon dolar gibi çılgın bir fiyata satıldığını biliyor muydun?"

"On yedi milyondur."

Bir kez daha resme bakarak sessizleşiyor. "Babam bana benzediğini düşündü." Başını eğiyor, sanki benzerliği görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

ve başarısız oluyor. Küçük bir iç geçiriyor ve bir adım daha atıyor. "Şuradaki fırça darbelerine bak." Kadının omzunun bir kısmını işaret ediyor. "Buradaki çalışma... beceri... ve yüzündeki ifade. İnanılmaz."

Resme bakmıyorum. Kate'e bakıyorum. Onu bu kadar büyülenmiş, bu kadar huşu içinde görmek beni sevindiriyor.

"Bu benim de favorim," diyorum.

"Neden?"

"Bana seni hatırlatıyor."

Alay ediyor. "Öylesine söylüyorsun."

Bakışları duvarda asılı küçük siyah plakete kayıyor ve eğilip yazıyı okuyor.

Uyku Vakti Hikâyesi. Stephen Condar.

2004. N. Hawkston'dan özel ödünç.

Bir eli ağzına gidiyor. Bunun olacağını biliyordum ama yine de nabzım hızlanıyor.

Sanki bundan sonra olacaklar çok önemliymiş gibi doğrulurken acele etmiyor.

"Nico," diye nefes alıyor. "Bu tablo sana mı ait?"

"Hepsine sahibim. Baban öldükten sonra onları toplamaya başladım." Havayı güçlü bir durgunluk dolduruyor.

"Neden?"

Omuz silkiyorum, bir elimi cebime sokuyorum. Bundan kimseye bahsetmemiştim. Gerard öldükten ve onun bıraktığı dağınıklığın parçalarını toplamak bana kaldıktan sonra, borçlarını ödemek için sanat koleksiyonunu satmaya bu kadar direnmesi beni rahatsız etmişti. Sanırım suçluluk duygumu yatıştırmanın bir yolu olarak onları toplamaya başladım. Belki de sonundan önce ne kadar zorlandığını bilseydim, her şey daha farklı olabilirdi. Ona yardım edebilirdik. Ölmeyebilirdi.

Bunların hepsi saçmalık olabilirdi ama en sevdiği sanatçının eserlerini toplamak beni daha iyi hissettiriyordu. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmamışım gibi. Resim satın almak yas tutmaktan daha kolaydı.

"Bu konuda bir zevk edindim," diye yalan söylüyorum.

Kate kaşlarını çatıyor ve açıklamama bir an bile inanmadığını biliyorum. Ama kaşları yumuşuyor ve aramızdaki boşlukta sessizce dönen anlayış iplikleri bizi birbirimize bağlıyor, göğsümde sıkılaşıyor - bu bir sanatçının eserini beğenmekten çok daha fazlası. Bu aşk ve keder ve

Hiç paylaşmadığımız ve paylaşacağımız her şey tek bir varlık ritminde kristalleşiyor.

Ve bir an için Gerard'ın burada bizimle olduğunu hissediyorum.

Kate'in gözleri de bunu hissetmiş gibi parlıyor. "Stephen da bu gece burada mıydı?"

Onun sözleri galeriyi tekrar farkındalığıma getiriyor. Işık. Gürültü. Diğer insanlar. Şampanyamı yudumluyorum ve dilimde baloncuklar patlıyor. "Sıkı bir pazarlık yapıyor ama sanırım evden hiç çıkmıyorsan, bunu değerlendirmek zorundasın. Birkaç gün önce onu uçurdum."

Nefes nefese kaldı. "Yapmadın. Nico." Parmakları dudaklarına doğru titriyor. "Birkaç gün önce bana çıkma teklif bile etmemiştin. Daha dün teklif ettin."

"Dediğim gibi, seni okumakta çok iyiyim. Evet diyeceğini biliyordum."

Başparmağını gözlerinin altına götürürken tamamen bunalmış görünüyor. "Beni görmezden geldiğini sanıyordum. Annemin evinden sonra bana mesaj atmadığını düşündüm çünkü..." Avucuyla bir iniltiyi bastırıyor, sonra elinin yüzünden kaymasına izin veriyor. "Ve bunu sen mi planlıyordun? Seni göt," diye tıslıyor. "Düşünmeme izin verdin..." Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken yüzünün aldığı şekle gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gözleri bir an için kapanıyor ve "Böyle bir şey beklemiyordum." dediğinde gülümseyecek mi yoksa ağlayacak mı bilmiyorum. Ben..."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve vücudu benimkilere karşı yumuşuyor. Bu öpücük nazık, narin ve her şeyden çok bir aşk itirafı gibi.

Ve bunun tam olarak böyle olmadığından emin değilim. Dudakları benimkilerden milimetrelerce uzakta duruyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Nazıkçe dirseğini tutuyorum. "Gel hadi. Gidip büyük adamın kendisiyle tanışalım."

Kate, Stephen Condar'la uzun zamandır görüşmediği bir arkadaşımı gibi sohbet etmeyi bitirdiğinde, üç kadeh şampanya içmiş ve aptal gibi sırtıyordu.

"Açlıktan ölüyorum," diyerek girişin yanında beklediğim yere, bana doğru yaklaşıyor. Parmak uçlarına uzanıp beni öpüyor. Alışabilirim

bu sık öpücüklerle. Dudakları yumuşak ve alkolden dolayı tatlı bir tadı var. "Hadi biraz yemek yiyelim."

"Duş alman için seni eve götürüyorum. Dışarıdan yemek söyleriz. Ne yemek istersin?"

"Hmm. Paris'te paket servis mi? Beni şımartıyorsun. Havamdayım..." Dudaklarını büzüyor, bakışları odanın sol üst köşesine yöneliyor. Bana geri döndüğünde gözleri sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi parlıyor. "Seabass."

Yüzüme sert bir ifade yerleştiriyorum. "Balık yemediğini sanıyordum?" "Yalan söyledim. Balığa bayılırım. Levrek hâlâ favorim."

Sahte bir öfkeyle ağzımı kocaman açıyorum, ama bana bakışı, o sevimli alaycı sırıtışı beni çözüyor. Aşk hastası bir salak gibi gülümsüyorum. Ona biraz levrek bulmamızı önermeme fırsat vermeden dilini dışarı çıkarıyor ve kapıdan dışarı fırlayarak yaz akşamının biberli karanlığında kayboluyor. Tepedeki küçük çan onun çıkışını işaret etmek için tıngırdıyor.

Ne oluyor lan?

Peşinden koşuyorum. Önümdeki dar Arnavut kaldırımli sokakta koşuyor, gölgelerin arasında zig zaglar çiziyor, takip edip etmediğimi kontrol etmek için omzunun üzerinden bakıyor. Kıkırdıyor ve eğer ona aşık olmaya tehlikeli bir şekilde yakın olmasaydım, bu davranışı beni çok sinirlendirirdi.

Hal böyleyken, tamamen büyülenmiş durumdayım ve kendimi ona yetişmek için koşarken buluyorum, ısı kaslarımdan fişkırıyor, Paris akşamının yoğun, ılık sıcaklığı tenime ağır bir parfüm gibi yapışıyor.

Kate daha önce geçtiğimiz bir meydana sapıyor, ben de arkasından. Kafeler artık kapalı ve etrafta kimse yok.

"Nereye gidiyorsun?"

Bağırıyorum. "Duş almaya."

Meydanın ortasında, büyük dairesel bir taş çeşmenin bulunduğu yerde durdu. Üç yunus buruşuk ağızlarından su fişkirtiyor. Kate elini akıntıya sokuyor.

Yaklaştığımda suyu bana doğru savuruyor ve ben de eğilip damlacıkların yere düşmesini engellemek için ellerimi kaldırıyorum. "Dur! Ne yapıyorsun?"

Bana kocaman bir sırıtış atıyor, ayakkabılarını tekmeliyor, eteğini kaldırıyor ve çeşmeye doğru adım atıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Mıknatıs gibi. Neşe, lanet güneş ışınları gibi ondan parlıyor.

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Bu sağlıksız. Çık dışarı." Çıkmasına yardım etmek için elimi uzattım, ama beni görmezden geldi ve sanki

Bu tamamen normal bir şey. Su elbisesini ıslatıyor; kumaş kalçalarının dış hatlarına yapışıyor.

Karşı konulmaz biri. Denemediğinde bile çok seksi. "Önce beni öp," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ama yine de ona doğru eğiliyorum. Kaval kemiklerim alçak taş duvara çarpana, üst bedenim öne doğru sallanana kadar ulaşamayacağım bir yere doğru kaymaya devam ediyor.

Pes ediyor ve onu öpmeme izin veriyor. Alınlarımız birbirine değiyor. İkimiz de sokaklarda koşmanın verdiği eforla biraz ağır nefes alıyoruz.

Geri çekiliyor. "Benden hoşlanıyorsun." "Evet."

Gözlerinde bir şey yumuşuyor. "Bundan daha fazlası var. Beni gerçekten önemsiyorsun."

"Bunu anlamak için üç kadeh şampanya mı içtin?"

Eli enseme dolaşüyor ve beni tekrar kendine çekiyor. "Hayır. Sorun şampanya değil. Benimle birlikte olmak için Paris sokaklarında koşup bir fiskiye için atladın."

Çeşmeye atlamak mı? "Hayır, atlamadım."

Dolgun dudakları aralanarak Kate'in beyaz dişli gülümsemesini ortaya çıkarıyor ve tüm vücut ağırlığını enseme birbirine bağladığı kollarına vererek ayağa fırlıyor.

Bacaklarını kalçalarıma dolayarak ağırlığını bana karşı kullanıyor ve ben öne doğru devriliyorum. Saldırısına dayanabileceğim kısa bir an var ama dayanmak istemiyorum. Haklı olduğunu bilmesini istiyorum. Önemsiyorum ve bunu gerçekten anlaması için gereken şey Paris'in arka sokaklarında bir çeşmeye düşmemse, öyle olsun.

İkimiz de soğuk suya dalmadan önce duyduğum son şey onun kahkahası.

Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi ses.

NICO

Paris'in her yerinde nemli ayak izleri bıraktık, ama akşam ılık ve sırlı sıklam kıyafetlerim Kate'den neredeyse hiç dikkatimi dağıtmadı. O da çok telaşlı görünmüyor. Durmadan galeriden, tablolarından, Eyfel Kulesi'nden ve Paris'in hiç bu akşamki kadar güzel görünmediği gerçeğinden bahsediyordu.

Şehri zar zor fark ettim çünkü tüm dikkatim Kate'deydi. Üst dudağının tatlı kıvrımı, gülümsemesinin hafif orantısızlığı, onun yanında olmanın bana hissettirdikleri... sanki sinirlerim sürekli olarak en iyi şekilde çalkalanıyor.

Dairenin içine giriyoruz, ikimiz de sırlı sıklamız. Kapı kapanır kapanmaz onu kapıya sıkıştırıyorum.

Güldü. "Beni gezdirmeyecek misin?" Omzumun üzerinden dairenin içine bakıyor.

"Sonra." Boynunu öpüyorum, tenini ısııyorum. Çiçeksi parfümünün belli belirsiz kokusu burun deliklerime çarpıyor ve doyamıyorum.

"Neyden sonra?"

"Elbiseni çıkardıktan sonra. Burası çıplak bir bölge."

"Gerçekten öyle mi?"

"Mmm. Evet." Elim kalçasına doğru kayıyor, ama beni itiyor ve elbisesini başının üzerinden çekerek ıslak kumaşı yere düşürüyor. Bir gıcırtyla cilalı parkenin üzerine düşüyor.

"Bunu nerede yapıyoruz?" diye soruyor, gözlerindeki hevesli bakış beni öldürüyor.

"Her yerde." Onu kendime doğru çekiyorum ve boynunu öpüyorum, ellerim vücudunda geziniyor. "Seni her odada becermek istiyorum."

Bakışları yüksek tavanlar ve panelli duvarlar üzerinde geziniyor. "Büyük görünüyor. Kocaman. Kaç oda var?"

"Yeterli değil."

Parmak uçlarını altında, kahkahası boş dairede çınlarken kaburgaları titriyor.

Islak i çamaşırları ve topuklu ayakkabılarıyla koridorda salına salına ilerleyerek kucağımdan iniyor. Klotunun danteli kçının mükemmel kıvrımlarının yarısına kadar iniyor. Çok esnek. plmeye çok hazır. Isırılmaya. Şaplaklanmaya. Aletim sürekli bir ağrıya dönüşen sert bir zonklama yapıyor.

Kate yürürken parmağını duvarda gezdiriyor. Yavaş, baştan çıkarıcı bir hareket bu, sanki tasmalıymışım gibi beni kendine çekiyor.

Arkasını döndüğünde tam arkasındayım, yüzümdeki ifadeyi görünce gözleri açılıyor. *ok a* görünüyor olmalıyım. Sanki onun yumuşak, pembe etinin her lokmasını yutmak istiyor gibiyim.

Kaşılarını attı. "Buranın ıplak bölge olduğunu söylediğini sanıyordum?" Islak gömleğimin düğmelerini çekiştiriyor, sonra pantolonumun nemli bel bandını çekiyor. "ıkar şunları."

Sadece boxerım kalana kadar kıyafetlerimi çıkartıyorum.

oktan sertleşmişim. Bütün akşam sertleştiğime eminim. Kate'in bana doğru bakması yeterliydi ve ben bir yarıya sahiptim. Kasıklarına minnettar bir bakış attı.

Karşı koyamayıp onu kendime doğru çekiyorum, vcutlarımızı aynı hizaya getiriyorum. *Kahretsin, çok yumuşak.* Ağızlarımız buluşuyor ve kçının elmasını tutarak onu daha da yaklaştırıyorum. Sıkım tam bacaklarının arasına giriyor. Sıcak. Ilık. Ve çok yakın.

Eğer i çamaşırını bir tarafa kaydırırsam, hemen içine girebilirim. Boğazımdan bir inilti çıkıyor; ihtiyaç dolu bir ses. Ama bunu burada yapmak istemiyorum. Kate'in yeni plmğ dudaklarını ve vahşi gözlerini görmezden gelmeye alığarak onu yatak odasına doğru götürüyorum.

Koridorun yarısına gelmişim ki Kate elimi tuttu. "Kahretsin, Nico, bu daire ne kadar büyük? Daha varmadık mı? İskoçya'ya yryormuşuz gibi hissediyorum." Açık kapılardan birine bakıyor. "Burada uygun odalar grebileceğime eminim."

Kıkırdıyorum. "Sakin ol, kaplan." Yatak odasının kapısını iterek açıyorum. Işıklar kapalı ama panjurlar açık ve Paris'in dışı bir masal diyarı gibi aydınlanmış.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Kate manzarayı seyrederken. "ok güzel."

"Durmayacağız," diyorum onu kollarımın arasına alarak. Ben devasa cam duşuyla öbür odaya geçerken Kate ciyaklıyor.

Kate kucağımdan sıyrılıyor, ben onu yere bırakırken topukları fayans zeminde takırdıyor. Duşu açıyorum ve birkaç dakika içinde odayı buhar dolduruyor. Bana doğru bir adım atıyor ve elini göğsüme koyuyor. Arkamdaki lavaboya çarpana kadar beni geriye doğru itmesine izin veriyorum.

Boxerımı çekiştirerek aşağı indiriyor. Sikim serbest kalıyor, o kadar sert ki elmasları onunla delebiliyorum. Yarığımdan ön sperm damlıyor.

"Çıplak bölge," diye hatırlatıyorum ona, parmak uçlarımı külotunun içine kaydırıp aşağı çekiyorum. Bir eliyle sikimi kavrayıp uzunluğuna doğru ilerlerken iç çamaşırlarımızı yana atıyoruz. Isı uçtan dibe doğru titreşiyor ve göğüslerini öpmek için eğilerek tıslıyorum, sütyeninin fincanının üzerinde yumuşak et açığa çıkıyor.

Vücudunda hoş bir ürperti dalgalanıyor ve küçük, çaresiz bir inilti çıkarıyor. Çıkardığı sesleri sonsuza dek dinleyebilirim; mesajlar doğrudan sikime gönderiliyor.

Başparmağımla sağ meme ucunu sıyrıyorum ve sütyeninin altında sertleşerek dokunuşuma karşılık veriyor. Kumağın içinden emiyorum ve Kate'in sırtı eğiliyor, sanki daha fazla göğsünü ağzıma almamı istiyormuş gibi. *Bu lanet kadın.* Onu dayanamayacağım kadar çok istiyorum. Aynı anda hem korkutucu hem de harika.

Göğsünü sütyen kabından dışarı kaydırıyorum ve açıkta kalan pembe meme ucunu ısırıyorum. Küçük bir çığlık atıyor, kalçalarını bana doğru sürüyor.

Arkasına uzanıyorum ve bir elimle sütyenini çözüyorum. Göğüsleri serbest kalıyor ve önce birini, sonra diğerini öpüyorum, sırayla her bir meme ucunu emiyorum, tepkilerinin tadını çıkarıyorum.

Dişlerimi göğsüne gömüyorum ve sertçe emiyorum.

Gırtlaktan şehvet dolu bir ses çıkarıyor. "Moraracağım."

"Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum. Kendilerini ihmal edilmiş hissetmelerini istemiyorum."

Keyifli bir kahkaha atıyor ve parmağımlı kıvrımlarından geçirip amının derinliklerine doğru kaydırduğımda nefesi kesiliyor. Parmaklarımın etrafında lezzetli bir şekilde kenetleniyor.

"Oh, kahretsin," diye nefes alıyor, elleri omuzlarıma çarpıyor. Sırtını tekrar eğiyor, seksini elime doğru itiyor, daha fazlası için açgözlü. "Boşalmam gerek. Beni boşalt, Nico."

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir," diye takılıyorum, parmaklarımı dışarı kaydırıyorum ve ikimizi de buharlı duşun altında yürütüyorum.

Sıcak su üzerimize yağıyor, buharlı hava burun deliklerimi ısıtıyor. Birbirimizi sabunluyoruz, ellerimiz her yerde, köpük kaygan ve serbest bir şekilde vücutlarımızdan aşağı kayıyor.

Daha fazla dayanamadığımda Kate'i fayanslara bastırıyorum. Vücudunu öperek aşağıya doğru iniyorum, göğüslerinin arasındaki damlacıkları yalıyorum, ağzımı karnına doğru götürüyorum. Dilime karşı duyduğu zevki hissetmek için çaresizce dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kalçalarını kavrayıp onu kendime çekerek ziyafet çekiyorum, dilim içinde ve üzerinde geziniyor, tatlı ıslaklığını tadıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, sırtını dikleştirip kendini bana sunuyor. Karşı koyamadığım bir hediye.

Bir parmağımı içine sokuyorum, sonra diğerini, inlemeleri yükselip bacakları titreyene kadar klitorisini emmeye devam ediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

"Prezervatif," diye mırıldanıyorum, bir saniyeliğine ondan uzaklaşmak zorunda kalmak istemiyorum. "Siktir."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Ona bakıyorum ama gözleri yarı kapalı, zevkten sayıklıyor.

"Emin misin?" Parmaklarımla onu becermeye devam ediyorum. "Temizim," diye ekliyorum, o sormamış olsa da.

Göz kapaklarını aralıyor ve başını sallıyor. "Sana güveniyorum. *Lütfen.*"

Hay sikeyim. Eğer bana o çaresiz ses tonuyla yalvaracaksa, o zaman kesinlikle karşı koyamam. Bu kadına her şeyi vermek istiyorum.

Ayağa kalkıyorum, bir elim başının yanındaki fayansın üzerinde, ucumu girişine doğru yönlendiriyorum. Kate'in büyülenmiş bakışları, karşılık olarak öfkeyle zonklayan sikime sabitleniyor.

Ona doğru hamle yaparken içimi bir zevk dalgası kaplıyor, aletimin dudaklarının arasında nasıl kaybolduğunu ve onu nasıl doldurduğunu izliyorum. Aramızda hiçbir şey yokken, onun her ıslak santimini hissedebiliyorum ve boşalana kadar onu sertçe ve sert bir şekilde yumruklama dürtüsünü dizginlemek zorundayım. *Çok iyiydi.*

Bir ritim tutturuyorum ve kalçalarımın her hareketinde klitorisine vuruyorum ve o da buna karşılık olarak tekrar tekrar inliyor. Ses sarhoş edici ve daha hızlı pompalıyorum, omurgamın tabanında ısı yanmasına neden oluyor. Yavaşlamazsam dayanamayacağım ama Kate'in parmakları boynumun arkasına saplanıyor ve acının verdiği sızı beni daha da azdırıyor. Başını omzuma bastırıyor, sonra dudaklarını, sonra beni ısırıyor, dişleri derime batıyor.

Şehvet damarlarımda kükrüyor ve ağzımdan çıkan ses kudurmuş gibi. İçine derinlemesine dalıyorum, vücudunu duvara yaslanacak şekilde kaldırıyorum.

"Yatağa," diye haykırıyor. "Yatak daha kolay olacak." *Durmamı mı istiyor? Şu anda duramam.*

"Lütfen," diyor. "Sırtım..."

Tanrım, onu hiçbir şeyden mahrum edemem.

Sikim hala içinde, suyu kapatıyorum ve onu yatak odasına götürüyorum ve ikimizi de yatağa indiriyorum, vücutlarımız ıslak, kaygan, çarşafları ıslatıyor. Bileklerini kavrayıp başının üzerinden yastığa doğru tutturuyorum.

Vücudumu onunkinin üzerine koyarak onu sertçe becerdim, hareketimizden kaybettiğimiz zemini geri kazandım. Yatak başlığı duvara çarpıyor ve o da benim itişlerime kendi itişleriyle karşılık veriyor, kalçalarını yataktan kaldırıyor, bilekleri tutuşuma karşı zorlanıyor.

"Yaklaştım," diye haykırıyor. "Oh, Nico. Siktir, evet, evet."

Sadece birkaç derin, hızlı itme daha alır, ismimi çığlık atmadan önce aletimin üzerine gelirken, kedi etrafımda kasılır.

Beni tam sınıra getiriyor.

Zevk dalgası yatıştığında, bizi çeviriyorum, böylece o üstte oluyor. Üzerime yerleşiyor, ıslak amcığı tekrar sikimin üzerine kaymadan önce bacaklarının arasındaki ıslaklık karnıma doğru kayıyor. *Fuuuck.*

Bana biniyor, her hareketinde göğüsleri kabarıyor, saçları omuzlarına dökülüyor. Gözleri karanlık, kapakları kapalıydı, ritminin zevkinde kaybolmuştu. Onu böyle tahrik olmuş görmek içime ateş düşürüyor. Sanki dünyada görmek istediğim tek kadınla kendi özel porno filmim gibi.

Aletimde zevk birikiyor, içimde bir tsunami gibi yükseliyor. Şişmiş klitorisini çimdikliyorum ve inleyerek beni daha hızlı beceriyor. Hassas noktayı ovmaya devam ediyorum. O kadar olgun, o kadar hazır ki, birkaç saniye sonra vücudu geriliyor ve doruk dalgası tekrar vururken çıkardığı bir dizi inilti başa çıkabileceğimden daha fazla.

Doruk noktam içimde benzersiz bir öfkeyle yanarken kaslarım sıkılıyor ve her zamankinden çok daha uzun sürecektir gibi görünüyor. İçine boşaldıkça kalçalarım geriliyor, tatlı amını o kadar çok dölle dolduruyorum ki, daha bitirmeden ondan sızdığını hissedebiliyorum. *Sik beni.* Çok seks yaptım ama hiç böyle hissetmemiştim... *Tamamlanmak* gibi, sanki onun içine boşalmak ruhumu rahatlatıyormuş gibi.

Orgazmım azalırken, klitorisini ovmaya devam ediyorum, şimdi daha nazıkçe. Okşuyorum. Kate üzerimde dinleniyor, nemli saçlarının gevşek telleri göğsüme düşüyor. Boynuma doğru ağır ağır nefes alıyor.

İnleyip bir kez daha doruğa ulaşırken göz kapakları titriyor. Coşku geçtiğinde üstüme yığılıyor, terden sıırılsıklam olmuş tenlerimiz birbirine yapışıyor, göğüslerimiz kabarıyor.

"Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin," diyorum ona. "Seni boşalırken görmek hayal ettiğimden bile daha güzel."

Mırıldanıyor, tatmin olmuş, neredeyse uykulu, nefesleri göğüs kaslarıma karşı sıcak. "Hayal mi ettin?"

Şişmiş amını okşamak için elimi aramıza sokarken dudaklarım yukarı kalkıyor. "Evet..."

Gülümsemesi genişliyor ve bana daha kolay erişim sağlamak için biraz doğruluyor. Klitorisi o kadar dolgun ki, narin derisinin altında neredeyse katı duruyor. Titreyip boşalana kadar kalçalarını elime sürüyor. Bu sefer daha sessiz bir orgazm ama tüm vücudunu etkiliyor. Her kası onunla birlikte titriyor.

Geçtiğinde bana yaslanıp birkaç derin nefes alıyor ve ben de elimi sırtının pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Bu an çok doğru, çok mükemmel hissettiriyor. Hiç bitmesini istemiyorum.

Kollarımı ona doluyorum, uzun saçlarını parmaklarımin arasında dolaştırıyorum, sikim onun sıcaklığının içinde yumuşuyor. Hayatın bundan daha iyi olabileceğinden emin değilim. Bir anda göğsümde bir gevşeme hissi oluşuyor, sanki tuğla bir duvarın harcından kurtulması gibi ve bu çok korkunç.

Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl son bulabilir? Ben bunu hak etmiyorum.

Düşünceleri susturup yatağımdaki güzel kadına odaklanıyorum. Şakağını öpüyorum, sonra yavaşça onu kaydırıyorum, böylece komodinden mendilleri almak için eğilebiliyorum. Ona birkaç tane veriyorum, kendim de biraz alıyorum ve dağınıklığı toplayarak içinden çıkıyorum.

Daha fazla mendil alıp onu siliyorum, şişmiş dudaklarının arasından döllerimin sızdığını görmek içimde muazzam bir tatmin duygusu yaratıyor. Dikkatlice amına ve iç bacaklarına bakıyorum ve sonra eğilip tenini öpüyorum.

Kıvranıyor. "Dur. Çok hassas." "Beni zorlaman gerekecek."

Önce başımı bacaklarının arasına daldırıyorum ve o ciyaklıyor, kıkırdıyor, saçlarımı çekiyor. Beni üzerinden çekiyor ve bir süre boğuşuyoruz, ta ki ağzım onunkini bulana ve yavaşça, derinden öpüşene kadar.

Dikkati dağılmışken, elimi düzgün kasık kıllarının arasından kaydırıyorum ve bir parmağımı klitorisine bastırıyorum. Bana karşı kükrüyor. "Dur. Nico, dur. Gerçekten, kendime gelmek için zamana ihtiyacım var."

Arkama yaslanıyorum, yatakta yattığı yerden ona bakıyorum, göğüsleri güzel, meme uçları tepe noktasına kadar sertleşmiş. Onu zorla aşağı indirip bir tane alma dürtüsüne direniyorum.

ağzımın içinde. Bana dolu dolu, çarpıcı bir gülümseme veriyor ve kaburgalarımın altında bir kıpırtı uyandırıyor.

Kate Lansen'e aşık
oluyorum. En iyi
arkadaşımın küçük kız
kardeşine.

Jack bunu öğrendiğinde beni öldürecek.

Kate parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Nereye gittin sen?" Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Ha?"

"Tam o sırada. Kendinden geçmiştin."

Göz kırpıyorum. Odaklan. "Senden ne kadar hoşlandığımı düşünüyordum."

Kate yarım bir tebessüm ediyor, cevabımdan tam olarak ikna olmamış ama benimle dalga geçmeye istekli. "Ne kadar? Beni öpmeye çalışan bir adama vuracak kadar mı?"

Bir kaşımı kaldırıyorum ve o da doğruluyor, yüzünde arsız bir ifade var, sanki tehlikeli bir çizgide ilerlediğini düşünüyor.

"O tür bir adam olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Genelde değildir. Sadece sen işin içinde olduğunda."

"Yani kıskandığın için miydi?" Sanki bir süredir bunu kanıtlamak için yanıp tutuşuyormuş gibi ciyaklıyor. "Buna inanmaya cesaret edemedim ama ev arkadaşım buna ikna oldu."

Beni şiddete teşvik ettiği fikrinden duyduğu memnuniyet baş döndürücü bir mutluluk dalgası yaratıyor. "Kıskanç mı? Hayır. Koruyucu, evet."

"Tabii ki" diyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor ve beni sırt üstü yatırıp yumuşak elleriyle omuzlarımdan itiyor. Tükenmiş olmama rağmen kasıklarımda bir arzu nabzı atıyor.

Bir elini göğsümde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarının tenimi gıdıklamasının tadını çıkarıyorum, alçalıyorum... alçalıyorum...

Eli yaklaştıkça aletime kan hücum ediyor. "Tamam.

Duş al," diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Şimdi mi?"

Kalçalarını sallıyor. Islak yarığsı sikime sürtünerek beni inletiyor. "Evet," diye cevap veriyor, gitmek için bir hamle yapıyor, ama ben ileri atılıyorum ve

Bileğini.

"Dalga geçme." Kolunu bırakıyorum. "Bir dahaki sefere nazik olmayacağım."

"Kulağa cazip geliyor." Geriye doğru kayıyor, böylece üzerimde dört ayak üzerinde duruyor, göğüsleri ağırlaşıyor. Bu muhteşem bir manzara. Onu yakalayıp yatağa bağlamamak için tüm irademi kullanıyorum.

Bana düşünceli bir bakış fırlatıyor. "Çok paran var, Nico."

Kaşımı kaldırıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?* "Burada sadece gerçekleri mi söylüyoruz? Çünkü harika göğüslerin var."

Parmağını aletimin üzerinde gezdirirken dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. Uyarılma duygusu içimde dalgalanıyor ve istekli aletim onun üzerimdeki etkisini ortaya çıkarırken Kate'in gözleri zevkle parlıyor. "Değerimin ne olduğunu bilmek istiyorum. Şu anda duş almamam için bana ne kadar ödersin? Burada kalıp senin aletini emmem için?"

Bu sözleri onun mükemmel ağzından duymak damarlarımda sıcak bir buhar oluşturuyor. "Seni satın alamayacağımı sanıyordum?"

"Alamazsın." Taşaklarımı avuçlayıp nazıkçe sıkıyor. İçimden bir ürperti geçiyor ve istemsiz hareketime sırtıyor. "Ama diyelim ki yapabilirsin..."

Sorusunu düşünürken yanağını okşuyorum. "Herkesin bir bedeli olduğunu söylerler."

"Ne kadar?"

Kıkırdıyorum. "Bunu sana söylemeyeceğim."

Hoşnutsuzmuş gibi davranıyor. Sonra başını eğip sikimin ucunu yalıyor, o da karşılık olarak sıçırıyor. Bacaklarımdan arasından bana bakıyor, kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Senin için değerim ne, Nico?"

Onu tutup sırt üstü çeviriyorum ve yere yatırıyorum. "Burada bir oral seksin değerinden mi bahsediyoruz? Yoksa senin, Kate Lansen'in, birlikte olduğum en seksi kadının değerinden mi?"

Parmağını çenesine vurarak soruyu düşündüğünü belli ediyor. "İkincisi."

Değerini ölçüyormuş gibi yaparak ona bakıyorum. Bunu yaparken bakışlarında bir parça kırılganlık beliriyor ve bu artık bir oyun gibi gelmiyor.

"Senin için değerim ne, Nico?" diye fısıldıyor. Kemerli kaşı yok, alaycı tonu yok. Kelimeler aynı olabilir ama soru farklı hissettiriyor.

Kalbim rahatsız edici bir gümbürtü atıyor.

Ve sonra ona gerçeği söylüyorum. "Sahip olduğum her kuruşa değersin. Her kuruşuna. Tek kuruşuna. Her birine." Son kelimelerin arasında onu öpüyorum ama ancak elini enseme götürüp öpücüğü derinleştirdiğinde tüm gerçeği söylemediğimi fark ediyorum.

Kate Lansen paha biçilemez.

KATE

Ben yataktan sürünerek çıktığımda **Nico** mışıl mışıl uyuyordu. Gecenin çoğunda uyanıktık. Neredeyse şafak sökmek üzere ve ben kaç kez orgazm olduğumun sayısını unuttum. Sadece yanımda nefes alması yetiyor ve ben hormonlu bir ergen gibi orgazm oluyorum.

Çantam yatak odasının zemininde, kapının yanında. Nico haklıydı; bunun için endişelenmeme gerek yoktu. Buraya nasıl geldiğini Tanrı bilir. Zengin birinin özel jet bagaj teslimat servisi, şüphesiz.

Çantamı alıp geniş yemek odasına doğru ilerlerken kalın halı ayaklarımın altında yumuşacık. İç çamaşırdan başka bir şeyim yok ama daire sıcak olduğu için yanıma aldığım gecelikte uğraşmıyorum.

Yemek masasının bir ucuna oturuyorum. O kadar büyük ki, on beş kişi rahatlıkla oturabilir.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp açıyorum. Gelecek hafta David Webster ile spa projesi hakkında bir toplantım var ve gerçekten çalışmam gerekiyor. Gözümü bir saniye bile ayırmak istemiyorum ve Tanrı biliyor ya, Nico her şeyi rayından çıkarmaya yetecek kadar dikkat dağıtıcı. Bu spa tamamlanıp inşa edilene ve saunada oturup gerçek zamanlı olarak terleyene kadar tam olarak rahatlayamayacağım.

Bilgisayar açılıyor ve belgelerimi kontrol ediyorum. Hesap tabloları. Finansal tahminler. Geliştirme maliyetleri. Her şey burada.

Ne kadar süre sessizce oturduğumu bilmiyorum. İşime o kadar dalıyorum ki zaman sanki iki kat hızla geçiyor.

"Ne yapıyorsun?"

Nico'nun kapı çerçevesine yaslandığını görmek için dönüyorum. Nefesim ciğerlerime kaçıyor. Çıplaktı. Mükemmel. Teni altın sarısı, omuzları geniş, kaslı gövdesi kalçalarına doğru sivriliyor. Ve aleti, tam orada. Sıradan. Sanki aramızdaki bu durum normalmiş gibi. Neredeyse aile içi.

Yıllarca bunun özlemini çektim... benim olmasını. Bu seviyede bir yakınlığı paylaşabilmeyi. Onu bu şekilde görebilen kadın olmayı. Ama şimdi gerçekleşiyor, gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Göğsümde neredeyse üzüntüye benzer bir sızı var. Sanki sürmeyeceğinden korkuyorum. Süremez.

Düşünceyi
uzaklaştırıyorum.

"Çalışıyorum," diye
cevap veriyorum.

Nico elinin topuğuyla bir gözünü ovuşturuyor ve yerde bana doğru ilerliyor. "Hay sikeyim. Çalışıyor musun? Kaçıp gideceğini sanmıştım."

İfadesindeki samimiyet karşısında kalbim sıkışıyor ve onu rahatlatma dürtüsü kabarıyor. "Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum."

Elini sandalyemin arkasına koyuyor ve dizüstü bilgisayarımın ekranını görmek için üzerime eğiliyor. "Nedir bu?"

Doğru düzgün görebilmesi için geri çekiliyorum ve ona spa için yaptığım üç boyutlu tasarımları gösteriyorum. Görevimin gerektirdiğinin çok ötesinde, ancak proje için vizyonumu tam olarak ifade edebilmek için yazılımı kullanmayı öğrendim.

Yüzüne yoğun bir konsantrasyon ifadesi yerleşti, eğilirken yakışıklı yüz hatları ekranın ışığıyla maviye boyandı. "Vay canına. Bu harika. Bu tasarımları sen mi yaptın?"

Başımı sallıyorum ve getirdiğim kâğıtları çıkarıp ona uzatıyorum. "Dijital formata geçirmeden önce her şeyi çizdim."

Nico kâğıtları karıştırıyor, bileklerindeki tendonları, ön kollarındaki kasları şehvetli bir sırayla gerip gevşetiyor, ben de hayranlıkla izliyorum. Tamamen çıplakken işime odaklandığını görmek kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Bir nefes üflüyor. "Cidden etkilendim. Tasarıma geçmelisin. İç tasarım. Mimari tasarım?"

"Eğitim almadım."

"Boş ver onu. Koca bir departmanımız var-"

"Nico." Ağzını kapattı. "Sen kariyerimi yönetmeye başlamadan önce bu projeyi tamamlamama izin ver."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirliyor. "Sadece söylüyorum. Çok iyisin. Ama bu hafta sonu işini yanında getirdiğine inanamıyorum. Başka biri olsa iç çamaşırı getirirdi. Ya da kayganlaştırıcı. Ama sen hesap tabloları ve power point slaytları getirmişsin. Lanet olsun. Yatağa geri dön."

"Bu pazartesi için ama."

Kaşlarını çattı. "Pazar gecesi yap o zaman. Eve döndüğünde."

"Ama-"

"Kate." Benim üzerimden konuştuğu için sözümü bitiremedim. "Çalışmana izin vermeyeceğim. Ve şu anda patronun olarak konuşuyorum."

Gülümseme isteğimi dizginliyorum. "Peki. Ama toplantım iyi geçmezse..." "Olacak. Ben de geliyorum."

"Ha? Spa toplantısına mı gelmek istiyorsun? Yapacak daha iyi işlerin yok mu?"

"Evet. Ve hayır. Senden daha iyi bir şey yok. İsteyken ne kadar seksi görüldüğünün farkında mısın? Her zaman senin yanında olmak istiyorum." Eğiliyor ve omzumu hafifçe ısıyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Bu ürkütücü mü?"

"Hayır." Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğiyorum ve boynumu öpüyor, meme uçlarımı sıkılaştırıyor. Hülyalı bir inilti çıkarıyorum. "Belki biraz."

"Karışmayacağıma söz veriyorum." Omzumu yalıyor, dilini tenimde dolaştırıyor. "Toplantıya katılan sıradan bir CEO'dan daha fazla değil."

"Yani sen mi devralacaksın?"

Gülüştü eğlendirici bir homurtuydu. "Hayır. Ama bu projeyi avucumun içi gibi biliyorum. Lansen'i satın aldığımızda dosyalarınız elimize geçti. Hepsini okudum."

"Hepsini mi? Spa'ya özel bir ilginiz mi var?"

Bana doğru uzandı ve dizüstü bilgisayarımı kapattı. "Sana özel bir ilgim var."

Gülüyorum. "İşte bu ürkütücü."

Beni kollarının arasına aldı ve ben ciyakladım. Teni benimkine karşı sıcak ve kaslarının gücünü hissedebiliyorum. Beni oraya götürecekmiş gibi yatak odasına doğru bakıyor, sonra fikrini değiştiriyor ve beni büyük yemek masasının üzerine yatırıyor.

"Yorgun değilsen, çalışmaktan çok daha iyi şeyler düşünebilirim," diyor külotumu çıkarıp bir kenara atarken.

Sonra kendisi masaya tırmanıyor, aleti çoktan sertleşmiş.

"Masa," diye fısıldıyorum. "Onu kıracağız."

Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve göğsümde sıcak alevlerin patlamasına neden oluyor. "Sana söz veriyorum, kırmayacağız."

"Nereden biliyorsun?" Belki de bunun cevabını almak istemiyorum.

Saçlarını alnından savuruyor ve bir yumruğuyla masaya vuruyor. "Ben bu masaya gebe kaldım."

"Hayır!"

Odayı derin bir kahkaha tufanı dolduruyor. "Hayır," diye kabul ediyor. "Ama üzerinde altı yetişkin adam dans etti. Aynı anda. Ben. Kardeşlerim-"

"Sakin Jack deme."

Yine gülüyor. "Hayır." Bir vuruş geçiyor, bakışları ateşteki bir bıçak gibi ısınırken benimkinden hiç ayrılmıyor. "Yine sırtından mı şikâyet edeceksin?"

"Hayır."

Yüzünde seksi bir gülümseme belirliyor. "O zaman masa bunun için iyi."

Bir anlığına nasıl nefes alacağımı unutuyorum. *Bir beden bir başkası için bu kadar arzuyu nasıl barındırabilir?* Bacaklarımın arasında nem toplanıyor. Onun için fazlasıyla hazırım. Onu kapıda çırılçıplak yatarken gördüğüm anda ıslanmıştım, ama şimdi yemek masasının üzerinde, onun önünde sırılsıklam olmuş durumdayım.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bacaklarımı aralıyor, bakışları kalçalarımın tepesinde geziniyor. Tek kaşı kalkıyor.

"Amin pırıl pırıl parlıyor. Hiç ıslanmadığın oluyor mu?"

"Sen hiç sertleşmedin mi?"

Kıkırdıyor. "Touché, Bayan Lansen."

Sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Ve sonra oraya aitmiş gibi içime kayıyor ve güneş doğana kadar sevişiyoruz.

KATE

Nico'yu havaalanında bırakmak kalbimi hiç beklemediğim bir şekilde parçaladı. Beni eve götürmesi için bir araba çağırdı ve sonra takım elbisesiyle pistte durup uzaklaşmamı izledi. El sallamadı. Elleri cebinde öylece durdu. Çok yakışıklıydı. Çok seksiydi. Yolda ilerledikçe, kendimi tutunamadığım bir rüya gibi hissetmeye başladım.

Sadece bir hafta sonu olabilirdi ama çok daha fazlasıymış gibi hissettirdi. Ve çok erken bitti. Duygularım karmakarışık. Hormonlarım da öyle.

Pazartesi sabahı ofise döndüğümde yaptığım ilk şey e-postalarımı kontrol etmek oluyor.

Hiçbir şey yok.

Tam olarak hiçbir şey değil. Temizlenecek bir sürü şey var ama Nico'dan bir şey yok.

Telefonumu kontrol ediyorum.

Hiçbir şey yok.

Lanet olsun. Pazar gecesini atlatmamı sağlayan sevişme sonrası parıltı gerçekten de sona erdi. Artık elimde sadece morluklar var; aşırı hevesli sevişmelerimizin izleri. Çürükler ve Nico'nun çiğ itirafının hatırası: *Sen, Kate Lansen, sahip olduğum her kuruşa değersin.*

Ve Tanrı biliyor ki Nico'nun bir sürü kuruşu var.

Charlie çantasını karşıdaki masaya çarptı. "Tüp berbat. Bütün o insanlar bir arada sıkışmış. Korkunç."

Terli bir fırtına bulutu gibi içeri girmiş olsa da dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

"Normalde buraya nasıl geliyorsun?"

Charlie masanın benim tarafıma doğru yürüyor. "Şoför beni Nico Amca'nın yanına getirdi. Ama bu sabah beni kapıdan dışarı itti ve

toplu taşıma. Nasıl bir şey olduğunu öğrenebileceğimi söyledim. '*Hayat dersi*.'" Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor, yüzü buruşuyor. "Diğer yarısının nasıl yaşadığını öğren."

"Hiç metroya binmedin mi?" Nico'nun adının geçmesine tepki vermemeye çalışırken bir yandan da yüzümde beliren şaşkınlığı gizleyemeyerek soruyorum.

"Hayır. Bir keresinde okuldan arkadaşlarımla neredeyse biniyordum ama sonra onun yerine siyah taksiye bindik."

"Oh. Ne düşünmüştün?"

"Berbat. Gerçekten korkunç. Sanırım kendime gelmek için bir duşa ihtiyacım var." Ceketinin kolundaki görünmez pisliği diğer elinin tersiyle fırçalıyor, sonra taraf değiştiriyor.

Kaydırmanın ortasında duruyor, gözleri masamın üzerinde duran telefonuma yapışmış. "Bu resim de ne?"

"Ha?"

"Telefonunun arka planı mı?"

Elly, ona ve Marie'ye hikayeyi anlattığımda, geçen hafta annemin yaz partisinde ortaya çıkan grafitili minibüsün resmine ayarlamıştı. O kadar komik olduğunu düşünmüştü ki, onu her gün orada görmek beni eğlendirecekti.

Hafta sonu Nico'yla birlikteyken telefonuma bakmamıştım bile. Bu sabah değiştirecektim ama Marie bana Paris hakkında sorular sormaya başlayınca unuttum. İşte orada, herkesin görmesi için telefon ekranını aydınlatıyor.

Hiç profesyonelce değil.

"Bir minibüsün kenarındaki dev bir penis mi?" diye soruyor, gözleri kocaman.

Midem bulanıyor. *Oh, Tanrım*. Charlie daha fazla incelemeyen telefonumu elime alıyorum. "Hayır. Tabii ki hayır." Arka plandaki fotoğrafı hemen Jack'le içki partisinde çektiğimiz bir fotoğrafla değiştiriyorum.

Masanın üzerine geri koyuyorum ve Charlie daha yakından bakmak için başını çeviriyor. Tam o sırada telefonum çalışıyor ve ekranda *Nico Hawkston* ismi beliriyor.

Adını görünce soğukkanlılığım dağılıyor ve o kadar hızlı kapıyorum ki Charlie bana çıldırmışım gibi bakıyor. Tanrıya şükür Nico'nun iletişim bilgilerini *Massively Hot Nico*'dan değiştirdim.

Ona el sallıyorum ve o da kaşlarını çatarak kendi masasına dönüyor ve bilgisayar ekranının arkasına gizlenmiş sandalyesine gömülüyor. Şükürler olsun. Mesajı açtığımda on beş yaşındaki bir çocuğun yargılayıcı gözlerinin üzerimde olmasını istemiyorum.

Ellerim titriyor, zihnim Nico'nun ayrılık senaryoları ile beni üst kattaki masasının üzerinde domalttığı senaryolar arasında gidip geliyor.

Nico: Yirminci Kat. Ofisim. Gün batımı.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve sonra hemen kayboluyor. Öpücük yok. Oraya gittiğimde ne söylemek ya da yapmak istediğine dair bir ipucu yok. Beş kelime ve üç nokta. Duygu yok.

Ayrıca, gün batımı mı? Yaz ortasındayız ve akşam dokuzdan önce güneş batmayacak. O zamana kadar ne yapmamı bekliyor?

Bir şeyler yazmaya başladım, sonra sildim. Tekrar yazıyorum, sonra siliyorum. Küçük noktalar bir görünüp bir kayboluyor.

Bir mesaj daha geliyor.

Beni burada öldürüyorsun. Aklında ne var?

Daha düşünmeden cevap veriyorum.

Ben: Sen.

Cevabı neredeyse anında geliyor.

Nico: Güzel. Gittiğinden beri senden başka bir şey düşünmedim.

Üç kez okudum. Müstehcen bir mesaj değil. Müstehcen bile değil. Tatlı. Güven verici, ama kendimi biraz daha yoğun bir şey göndermiş olmasını dilerken buluyorum. Ne de olsa bu hafta sonu hiç de *tatlı* geçmedi.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın görüntüleri zihnimde bir slayt gösterisi gibi titreşiyor. Nico çıplak, karın kaslarındaki ter parıltısı, göğsü, içime giren mükemmel aleti... Sıcaklık telefonda sızıyor, vücudumdaki her hücreden akana kadar yoğunlaşıyor.

"Neye sırtıyorsun?"

Jack'in sesiyle sandalyemde dönmeye başladım ve telefonumu kucağıma bıraktım.

"Ha?"

"Paskalya Tavşanı'nın gerçek olduğunu yeni keşfetmiş bir çocuk gibi görünüyorsun. Mesaj kimden?" Telefonumun kalçalarımın üzerine atılmış olduğu yere başını sallıyor.

"Oh." Telefonumu orada gördüğüme şaşırılmış gibi aşağı bakıyorum. "Sadece Elly. Aptalca bir şey. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Alnında bir şey titriyor ve konuştuğunda her kelimeyi telaffuz ediyor. "Biliyorum."

Neden garip davranıyor?

Ben bu düşünceye dalamadan Jack konuyu değiştiriyor. "Spa toplantısı saat onda. Hepimiz geliyoruz. Ekip. Görmek için sabırsızlanıyorum

Elinde ne varsa."

"Sabırsızlanıyordum."

Jack sırtıyor, bir elini cebine atıyor ve ofisine geri dönüyor. Ağabeyimin sadece kafasının arkasını görebiliyorsa olsam da, yanından geçtiği her kadına büyüleyici gülümsemesini gösterdiğini biliyorum çünkü onlar da ışığı bekleyen ayçiçekleri gibi ona dönüyorlar.

O zaman Nico ile kardeşim arasındaki fark dikkatimi çekiyor. Jack ilgiyi davet ediyor, oysa Nico etmiyor. Jack içine sokakta, ofiste ya da restoranda rastgele bir kadının gülümsemesi ona enerji verir.

Ama Nico.

Onları istemiyorum. Seni istiyorum.

Bunu haftalar önce, ilk günümde beni spaya kaydettirdiğinde söylemişti. Ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum, ama muhtemelen bilmeliydim. O Nico Hawkston. Her zaman istediğini alır ve benim itirazlarım bir kenara bırakıldı çünkü ben de onu istiyorum. *Hepsini. Her zaman.*

Gülümsememi engelleyemiyorum, midemde kelekler uçuşuyor. Nico'nun olduğu bir toplantıda yanmadan nasıl hayatta kalacağım?

Argentum ile toplantı zemin katta, büyük toplantı odalarından birinde yapılacaktı. Jack ve ben erkenden gelip lobide birlikte oturarak David Webster'ın gelmesini bekliyoruz. Nabzım kafesteki bir kuş gibi çırpınıyor, Nico'yu tekrar görmemin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Jack parmak eklemlerinin etrafında biro kalemini çeviriyor. "Nico ile en son ne zaman konuştun?"

Soru bir kova buzlu su gibi çarpıyor yüzüme.

Hay aksi. Sır saklamakta hiç iyi olmadım. Onlardan nefret ederim. Ve Jack'e yalan söylemek istemiyorum. Garip hissettiriyor. Ama aynı zamanda, ne söyleyeceğimi bilmezken ona söyleyemiyorum. Sevişiyor muyuz? Sevişiyor muyuz? Sıradan bir seks yapıyoruz ve bu gerçekten harika mı? Nico benim erkek arkadaşım değil ki. Özel bir ilişkimiz var mı ki? Eğer sadece seksse -sadece *seks olmasın- o zaman* belki de sessiz kalabilir ve her şeyin sönüp gitmesine izin verebilirim.

Aramızdaki her şeyin *bitmesi* fikrine neredeyse güleceğim. Eğer bitecekse, bu bir patlamayla olacak.

"Geçen hafta mı?" Cevabımı kasıtlı olarak belirsiz tutarak söylüyorum.

"Ve onun senin toplantına katılması senin için sorun değil mi?" Jack biraz öne doğru eğiliyor, sanki tüm dikkatimin kendisinde olduğundan emin olmak ister gibi.

"Evet."

"Harika. İlerleme o zaman."

Dudaklarımdan kısa bir kahkaha patlıyor. *İlerleme*. Eğer kırk sekiz saat boyunca düşünmeden edemediğim bir adam tarafından her yönden becerilmeye böyle diyorsanız. Jack bana aklımı kaçırmışım gibi bir bakış fırlatıyor. Öyle de görünüyor olmalı, çünkü bu tepki benden ve belki de Nico'dan başka kimseye mantıklı gelmiyor. Neyse ki ayak sesleri ikimizin de dikkatini dağıtıyor. Ayağa fırlıyoruz, Jack'in sırtı dimdik.

Nico köşeyi dönüyor, onu görünce içim içime sığmıyor. Hayatımın geri kalanında her gün onun yanında uyansam bile, bu kadar sert ve zarif bir yüz görmeye alışabileceğimi sanmıyorum.

Yeni tıraş olmuş, kare çenesi bu şekilde karşı konulmaz bir şekilde ortaya çıkıyor. En mahrem bölgemi sıyıran kaba kirli sakallardan hiçbiri kalmamış. Sanki benimle ilgili anıları yok ediyormuş gibi, onun yok oluşuna hayıflanıyorum.

Ne aptalca bir düşünce. Gerçekten kaybediyorum. Kaybediyor olmalıyım.

Bize yaklaşıyor, ifadesi ciddi. "Jack." Kardeşimin elini sıkıca kavradı. "Bu uzun sürmeyecek. Hepimizin gemide olduğunu bildirmek için hızlı bir toplantı. Hawkston ve Lansen sıraya girdiler. Birleşik cephe. İlerlemenin en iyi yolu bu."

Jack, "Mükemmel," dedi.

Nico bana dönüp küçük bir profesyonel selam verdi. "Kate."

Çok iyi. *Çok havalı*. Beni herhangi bir personelden daha iyi tanıdığına dair hiçbir belirti yok ve kesinlikle son birkaç günü çıplak ve mümkün olan her pozisyonda bükülmüş olarak geçirdiğimizi de bilmiyor. Çılgılık atana ve içimi sıcaklık kaplayana kadar yüzüne bindiğimi hatırlıyorum.

Kahretsin. Kendine gel.

Nico ise tamamen soğukkanlı; hatta belki biraz mesafeli. Bana daha önce mesaj atmamış olsaydı, kayıtsız olduğuna ikna olurdum.

Bana elini uzattı ve ben de sıktım. Temas koluma bir enerji zap'ı gönderdi. Bırakmak istemiyorum ama ben daha bu düşünceyi sindiremeden Nico beni serbest bırakıyor.

Sıkmadı bile. Hiçbir şey yapmadı. Bütün hafta sonu aynı yatağı paylaştığım adamın bu olduğuna inanamıyorum. Bu onun kamusal kişiliği; günah kadar seksi ama dünya için taktığı bir maske. Ne olduğunu gördüğüm gerçeği

Arkasında, o özel dikim takım elbisenin altında ne olduğu kalbimi hızlandırıyor ve ensemleri ısıtıyor.

Ana girişe dönüyor ve onu takip etmemizi işaret etmek için başını sallıyor. *Basit bir baş eğme hareketini nasıl bu kadar hükmedici yapıyor?*

David Webster tam zamanında ofise giriyor. İnce çizgili takım elbiseli Noel Baba. "Ne bina ama," diyor biz yaklaşırken, yüksek lobi tavanına gece gökyüzüymüş gibi bakarak. "Eski yerden oldukça farklı, değil mi Kate?"

Başımınla onaylıyorum ve Nico elini Bay Webster'ın omzuna koyup onu toplantı odasına yönlendirmeden önce hepimiz birbirimize hoş geldin diyoruz. "Odaklanalım, olur mu? Knightsbridge spa projesine mi?"

Kapıya ulaştığımızda Nico önünden geçmeme izin veriyor. Parmakları kısa bir süreliğine belimde geziniyor ama bu yetersiz temas bile giysilerimin altında alevlerin yanmasına neden oluyor. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama David'le derin bir sohbete dalmış.

Nico odanın önüne doğru ilerliyor ve takdime başlıyor. Sözlerini zar zor dinliyorum, mekâna hükmetme ve biz geldiğimizde odada oturmakta olan herkesin dikkatini üzerinde tutma şeklinden çok etkilenmiş durumdayım.

"Argentum ile çalışmayı dört gözle bekliyoruz" dediğini duymak için tam zamanında geri dönüyorum. Nico başını eğen David Webster'ı işaret ediyor. "Ve şimdi sizi Kate Lansen'e teslim etme zamanı."

Nico bana profesyonel bir gülümseme veriyor. Sırrımız içimde patlamak üzere olan bir balon gibi şişiyor. Ayağa fırlayıp seks yaptığımızı bağırarak için dilimi ısıtıyorum. Defalarca. Ama bu sözleri yüksek sesle söylesem bile kimsenin bana inanacağından emin değilim.

Nico hemen yanıma oturuyor, o kadar yakın ki sıcaklığını hissedebiliyorum. Bana dönüyor ve fısıldıyor, "Harika görünüyorsun."

Sözlerinin ılık nefesi kulağımı okşarken içimde yuvarlanan zevkli ürpertiye bastırmaya çalışıyorum.

"Kate?" David soruyor.

"Evet. Doğru." Önümdeki kâğıtları karıştırıyorum.

Kalçama bir şey değişiyor ve sandalyemde sarsılıyorum. Dokunuşun kasıtlı olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Nico'ya bakıyorum, ama bana tam bir saygı ifadesiyle bakıyor, gözleri *devam et diyor. Bu iş sende.*

David çenesini içeri çekiyor, gür beyaz kaşlarından biri havaya kalkıyor. "İyi misin Kate?"

"Evet." Bir elimi kalbimin üzerine koyup boğazımı temizliyorum. "Kesinlikle."

Konuşmaya başlıyorum, projeksiyonları, detayları ve alanın mimari planlarını gözden geçiriyorum. David dikkatle dinliyor ama Nico yanımdayken konsantre olmakta zorlanıyorum. Profesyonel maskesi bir santim bile kaymıyor, ama yine de vücudum yüzeyin hemen altında karıncalanıyor ve iç çamaşırımın ıslandığına yemin edebilirim.

Bu sırada Nico tüm dikkatini David'e veriyor ve David ona bir soru yönelttiğinde, Nico sanki dünyadaki hiçbir şey dikkatini dağıtamayacakmış gibi cevap veriyor.

Yapmak için burada olduğum şeye iki kat daha fazla odaklanıyorum, tüm hafta sonu becerdiğim adamın benden sadece birkaç santim uzakta olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi - neredeyse - başarıyorum.

Bitirdiğimde Jack bana gülümseyerek sessizce başardığımı söylüyor.

Nico kalçamı güven verici bir şekilde sıkıyor ve sonra iki elini masanın üzerine koyup parmaklarını birbirine geçiriyor.

Belki sunumumun bitmiş olmasının verdiği rahatlamadan, belki Nico'nun genel yakınlığından, belki de masanın altındaki o son dokunuştan, ama uyarılma sistemimi kırık bir barajdan akan su gibi dolduruyor. Merkezimde ısı birikiyor ve Nico'nun beni masanın üzerinde, tıpkı Paris'te yaptığı gibi becermesinden başka bir şey istemiyorum. Uzanıp onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum, tam da burada, toplantı odasında. Kulağa ne kadar saçma gelse de, orgazma o kadar da uzak değilim ve kardeşim diğer tarafımda tamamen cehalet içinde oturuyor.

Sıradan bir proje toplantısı için fazla ağır nefes alıyorum ve *bunu kendime yaptığının* aşağılayıcı farkındalığı üzerime çöküyor. Nico'ya o kadar takıntılıyım ki seks düşünmeden onun yanında oturamıyorum.

Elimin tersini yanağıma bastırıyorum. Kaynıyor. Soğukkanlılığımı fark eden biri olup olmadığını kontrol etmek için masanın etrafına bakıyorum.

Kimse fark etmemişti. Tanrıya şükür.

Kalp atışlarım sakinleştiğinde konuşmaya geri dönüyorum.

Nico David'le konuşuyor. "Başka bir şey var mı?" Nico soruyor. "Bize sormak istediğin bir şey var mı?"

"Soru değil ama bir tür duyuru." David'in ifadesi gerginleşiyor. "Öngörülemeyen sağlık sorunlarıyla karşılaştım ve iş yükümü azaltmam tavsiye edildi. Argentum'un ve spa projesinin dizginlerini devrediyorum."

Sağlık sorunları önerisine kaşlarını çatıyorum. *Ne sorunu olabilir ki?* Dışarıdan bakıldığında her sorunun görülemeyeceğini biliyorum ama David, Noel Baba yanakları ve beyaz sakalıyla bile altmışlı yaşlarındaki bir adama göre sağlıklı ve formda görünüyor ve müşterilerimizle yediğimiz öğle yemeklerinden biliyorum ki yediklerine ve içtiklerine dikkat ediyor. Ve bu yıl Londra maratonunda koştu, yani o da formda.

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm," diyor Nico. Jack de aynı duyguları paylaşıyor. "Ciddi bir şey değil mi?" Ben soruyorum.

David biraz homurdanıyor, belli ki bu sorudan rahatsız olmuş. Jack bana sormamalıymışım gibi bir bakış fırlatıyor.

"Bilirsin işte, belli bir yaşa gelirsin ve vücudun eskisi kadar sağlam olmaz. Bir gün geçer," diye cevap veriyor David ama gözlerini masadan ayırmıyor ve ben hemen tamamen doğru söylemediğinden şüpheleniyorum. "Yaşlı kalbi biraz zorluyor, hepsi bu."

Nico kaşlarını çatıyor. "Yani projeyi tamamlayamayacak mısınız?"

"Kişisel olarak değil. Hâlâ yönetim kurulunda olacağım. Martin Brooks görevi devralacak. Deneyimi ve babanla olan ilişkisi göz önüne alındığında" - Jack'e ve bana bakıyor - "daha iyi bir uyum düşünemiyorum."

Babamın eski iş ortağından bahsedince Jack'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi.

Yanımda Nico'nun omuzları geriliyor. Birbirine kenetlenmiş parmaklarını zorla gevşetip avuçlarını düzleştirmeden önce masanın üzerine bastırıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, seks ve Nico hakkındaki tüm düşüncelerim uçup gidiyor. *Neler oluyor böyle?* Etrafımdaki herkes birden yüksek bir halat gibi geriliyor.

Nico yavaşça başını sallıyor. "Martin Brooks."

"Emekli olduğumu sanıyordum?" Jack açıklıyor.

"Emekli oldu. Ama geri dönmek istiyor. Emeklilik onu sıkıyor." David kulak memesini çekiştiriyor. "Argentum'daki en yeni yönetim kurulu üyemiz."

"Ne?" Jack'in sesi o kadar keskindir ki David koltuğunda geriye çekilir.

"Bilmiyor muydun?" Elimi Jack'in koluna koydum. "Bana senin evinde söyledin."

doğum günü içkileri."

"Benim partimde miydi?" *Kahretsin.* Jack gerçekten bilmiyordu. "Neden bundan bahsetmedin?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bir şeyler söyleyebilirdin."

Jack'in aşırı tepkisinden uzaklaşıyorum ve mideme bir kramp giriyor.

Martin partiden beri aklımın ucundan bile geçmemişti. Ve dürüst olmak gerekirse, partiden sonra düşündüğüm tek kişi Nico'ydu.

"Özür dilerim. Konuyla ilgisi olduğunu düşünmemiştim," diyorum.

Odadaki diğer insanlar gözlerini kasıtlı olarak bizim garip tartışmamızdan kaçırırken gerginlik masanın etrafına yayılıyor.

David sandalyesinde kıpırdanıyor ve endişeyle Jack'e bakıyor. David yine bana ve Jack'e bakarak, "Martin'in babanızla yaptığı onca işten sonra, ikinize de düşkün olması çok doğal," diye açıklıyor. "Spa projesiyle ilgileniyor çünkü bu fikir onun ve Gerard Lansen'in sorumlu olduğu zamanlara dayanıyor. Babanı özlediğini söylüyor."

"Saçmalık," diye tükürdü Jack.

David'in eli boğazına gider ve Jack'i kuşkulu bir bakışla süzer.

Nico'nun parmak uçları masadan ayrılır, Jack'i uyarmak için ellerini yarı kaldırır; bu hareket sözsüz bir şekilde "*Kendine gel ve çeneni kapa*" anlamına gelir.

Jack düşük kaşlarının altından bakıyor.

"Devir teslim yaptınız mı?" Nico David'e sorar.

"Resmi olarak değil. İstersen yönetim kurulu ve Hawkston için de yaparız. Martin hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Proje için hedeflerimi biliyor. Eminim aradaki farkı pek fark etmeyeceksiniz. Vizyonumuzda çok uyumluyuz. Tüm detayları biliyor. Sanırım her şey toparlanıp ona teslim edildikten sonra Kate gelecekte onunla doğrudan görüşebilir."

Nico ve Jack anlamadığım bir şekilde yan yan bakıyorlar.

"Bunu tartışmamız gerekecek," diye tersliyor Nico ve toplantıya aniden son vererek beni ve ekibin yarısını şaşkınlık içinde bırakıyor. Hemen ayağa kalkıyor ve David Webster'a kapıya kadar eşlik ederek onu ofisten çıkarıyor.

Jack'in kolunu tuttum. "Sorun nedir?"

Beni silkeledi. "Bırak onu, Kate. Bunun seninle bir ilgisi yok." "Bu benim projem."

Jack itirazımı bir bakışla geçiştiriyor, sandalyesini geriye itiyor ve Nico'yu takip ediyor, bana da evraklarımı toparlayıp arkalarından gitmek kalıyor.

Ben yetiştiğimde David gitmiş, Nico ve Jack binadan birlikte çıkmış, benimle paylaşmaya hiç niyetleri olmadığı belli olan bir konuyu derinlemesine tartışıyorlardı.

Hawkston binasının büyük lobisinde, ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hissederek duruyorum.

Bir sorun var ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

NICO

"Martin Brooks kaplıca projesinden ne istiyor?" Jack gökyüzüne bakıyor, yağmur tanecikleri yaz pusuyla birlikte yağmaya başlıyor. Kaldırımında adım adım ilerlerken burun deliklerime hayvan kokusu doluyor. Yan yana, diğer şehir ofis çalışanlarının arasından geçiyoruz.

"Adamın iyi niyetli olmasına imkân yok," diye devam ediyor Jack, sesi kısık. "Babamın ne yaptığını biliyor... kim olduğunu. Onu Kate'in yakınında istemiyorum."

Tedirginliği aramızdaki boşluğa yayılıyor. Kate'in bağlantı noktası olabilecek onca insan arasında Martin Brooks ideal olmaktan çok uzak. Gerard'ın tehlikeli işlerini öğrendiğinde öfkesi aşırı boyutlara ulaşmıştı; Gerard kısa süre sonra ölmeseydi, sanırım Martin onu öldürebilirdi.

"Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?" Jack'in gözleri vahşileşiyor ve sesi çığ bir fısıltıya dönüşüyor, sanki kendini kontrol etme çabası sözcüklerin boğazını tırmalamasına neden oluyor. "Bu projeye kasıtlı olarak dahil oldu. Bu Kate'in projesi. Onun için çok şey ifade ediyor. Martin'in bunu onun için mahvetmek istediğine bahse girerim. Emekli olması gerekiyordu. Emekli kalması." Yüzünü buruşturdu, sonra gerginliği bıraktı. "Lanet olsun. Bu işe çok bulaştım."

"Hawkston da öyle. Her şey yoluna girecek."

Düzelecek mi bilmiyorum ama Jack'in onu kurtarmam için bana yalvarır gibi bakmasına dayanamıyorum. Tekrar söylüyorum. Lansen'i satın almak için yapılan ilk anlaşma suya düştüğünden beri Martin Brooks'la işim olmadı. Martin'e çenesini kapalı tutması için para ödedim ve o da bir sıçan gibi kaçtı.

Alacaklı olduğu her şeyi ve daha fazlasını aldı. Peki neden bu konuda içimde kötü bir his var?

Jack'in gözleri benimkileri arıyor. "Ne yapacağız?"

Şimdi şiddetli yağmur yağıyor ama ikimizin de şemsiyesi yok. Gideceğimiz bir yer de yok, bu yüzden yağmurun altında amaçsızca yürüyoruz.

"Henüz bir şey yok. Eğer varsa taleplerini bildirecektir." Sesim sakın ama içimde bir tedirginlik var. "Kate'e söylemek ister misin?" Onun adını söylediğimde midem bulanıyor. Eğer ona gerçekte neler olduğunu anlatacaksak, işte o an bu andır. Umarım Jack evet der, çünkü artık ona yalan söylemek istemiyorum, özellikle de aramızda olan onca şeyden sonra.

"Mecbur kalmadıkça olmaz," diye cevap veriyor Jack, kaşları neredeyse ortada birleşecek kadar derin çatılmış. "Babam onun bilmesini istemedi-"

"O öldü." Jack bana dehşetle bakıyor ama ben yine de devam ediyorum. "Belki de dürüstlük ölü bir adama verilen sözü tutmaktan daha önemlidir."

"*Dürüst* olamayız," diye yalvarıyor Jack. "Bunların hiçbirisi dürüstlük değil. Suçu gömdük. Çatlakları nakit parayla kapattık."

"Benim paramla."

"Ve sana minnettarım. Sana borcumu ödedim, değil mi? Her kuruşunu geri vermek için günün her saati çalıştım."

"Biliyorum."

Jack'in tedirginliği yavaşlama belirtisi göstermiyordu. "O zaman Martin neden geri döndü? Babamın ondan çaldığından daha fazlasını verdik ona."

"Kaplıca projesi yüzünden," diyorum ona. "Ve sonunda Lansen'i satın aldığım gerçeği. O zamanlar yapmak istediği anlaşmayı yaptık. Onun olması gerektiğini bilerek kenardan izlemek acı verici olmalı." Elimi Jack'in koluna koyuyorum ve ikimiz yağmurun altında yüz yüze dururken o da sakinleşiyor. "Sakin ol. Hiçbir belge izi yok. Kanıt yok. Sadece tamamı geri ödenmiş bir dizi borç var. İş bazen kirlidir. Ama bu temiz. Biz temiziz."

"Emin misiniz?"

"Evet. Bu konudaki endişelerinizi şu anda aklınızdan çıkarabilirsiniz. Para hem bir lanet hem de bir nimettir, ama yeterince paran varsa her türlü pisliği temizleyebilirsiniz."

Jack o kadar ağır bir nefes verir ki birkaç santim küçülür. "Peki. O zaman Kate'e söylemek zorunda değiliz. Ona tek kelime bile etme. Babam için yapabileceğim son bir şey varsa, o da onun anısını korumaktır. Onun mirasını."

Gerard Lansen'in hastanedeki görüntüleri gözümün önünden geçerken irkiliyorum. Yaptığı şeyi kızına söylememem için bana yalvarırken vücudundan çıkan tüpler ve iğneler.

Bilmesi gerekmiyor. Asla bilmesine gerek yok.

Sonunda kırık bir adam kabuğuna dönüşmüştü; aylardır izini kaybettiriyor, borçlarını kapatmak için şirketten para hortumluyordu. Borsada büyük miktarlarda kumar oynamış, çalabileceklerinden başka bir şey kalmayana kadar iyi parayı kötü paraya çevirmişti. Ev tepeden tırnağa ipotekliydi ve banka krediyi geri çağırıp satışı zorlayacaktı.

Her şey karmakarışıktı ve Debbie Lansen bu durumdan tamamen habersizdi. Kocasının neyin peşinde olduğunu fark edemeyecek kadar benmerkezciydi. Bu durum, Gerard'ın kötü alışkanlıklarını değerli bir mücevher gibi saklayan yetenekli bir bağımlı olduğu gerçeğiyle birleşince, çok geç olana kadar kimsenin haberi olmamıştı.

"Kate'i projeden çıkar." Jack'in endişeli sesi beni anılarımdan koparıyor. "Onu spa projesinden al. Martin Brooks'la uğraşamaz. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama onunla konuşmasını istemiyorum."

"Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım." Gözleri kısıldı.

"Neden?"

Onunla yattığım ve beni tamamen büyülediği ve onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım için olmayan bir neden arıyorum.

"Çünkü o projede olmayı hak ediyor. Bunu biliyorsun. Neredeyse on yıldır ölü olan bir adama verdiğimiz bir sözü tutmak için her şeyi yeniden düzenlemeyeceğim, o adam baban olsa bile. Eğer öğrenirse, öğrenir."

Jack'in gözleri irileşti, kaşları yukarı doğru kalktı. "Bir şeyler yapmalısın."

"Doğrudan Martin Brooks'u arayacağım. Onunla ben ilgilenirim. Ne istediğini öğrenirim."

Jack konuşmak için ağzını açıyor ama tam o anda sokağın diğer tarafından karanlık bir şeyin bana doğru kanat çırpıp gittiğini görüyorum.

"Hey, Nico Amca!" Charlie, yanında Hawkston yazan kocaman siyah bir golf şemsiyesi sallıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Ben de el sallıyorum ama Jack elimi iki eliyle kavrayarak dikkatimi yeniden topluyor. "Kate'e bir şey söyleme. Lütfen. Birinin bunu ona söylemesi gerekiyorsa, o kişi ben olmalıyım. O bizim babamızdı. Lütfen, Nico. Yemin et."

Lanet olsun. Vücudumdaki her sinir isyan ediyor, tenimi acıtıyor. Bunu Kate'den yeterince uzun süre sakladım ama Jack haklı. Gerard *onların* babasıydı ve bu benim söyleyebileceğim bir sır değil. Midemde bir batma hissiyle başımı sallıyorum ve Jack tatmin olmuş gibi görünerek sağanak yağmurda ofise geri dönüyor.

Charlie yolun karşısına koşuyor, bir su birikintisinin üzerinden atlayarak kaldırımın benim tarafıma geçiyor. Etrafta neredeyse hiç kimse yok; yağmur herkesi korunmak için kaçışmaya itmiş.

Şemsiyeyi kaldırıyor ki ben de altına girebileyim. Zaten sırlıslık olmuştum ama yine de altına girdim.

"Ne var ne yok?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Benimle gel," diyorum ve birlikte ofise doğru yürüyoruz, Charlie adımlarıma kolayca ayak uyduruyor.

"Kate Lansen'in telefonunda tuhaf bir şey gördüm," diyor bana.

Kalbim küt küt atıyor. Ona onun görebileceği uygunsuz bir şey mi göndermişim?

"Neydi o?"

"Graffiti yaptığım minibüsün bir fotoğrafı vardı. Aynısı. Adamın kullandığı..." Sesi titriyor ve duyularım keskin bir şekilde odaklanıyor.

Annesinin sadakatsizliğini düşünmek zorunda kalmasını istemediğim için elimi omzuna koyarak onu sakinleştiriyorum. "Kastettiğin kişiyi biliyorum. Emin misin?"

"Kesinlikle."

Bu garip bir tesadüf. "Tamam. Bana bırak." Elimin altında omzunun gevşediğini hissediyorum. "Yine de Kate'e bu konuda henüz bir şey söyleme. Eminim baban bunun bilinmesini istemez-"

"Boynuzlu olduğunu mu?"

Charlie'nin bana kardeşimin karısının başka erkekler tarafından sikilmesini izlemekten hoşlandığını söylemeyeceğini umarak kaşımı kaldırıyorum. Bu konuşma sayılamayacak kadar çok açıdan yanlış olurdu. "Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

"Othello. Geçen dönem çalışmıştık."

"Ah." Basit bir hile o zaman. *Vay be.* "Aslında, insanların birinin aracının yan tarafına çizim yaptığını bilmemelerinin daha iyi olacağını söyleyecektim. Vandalizmle suçlanabilirdin."

"Biliyorum. Özür dilerim."

O kadar pişman görünüyor ki çocuğa gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tutuklandığından beri daha yumuşak, sanki polisle karşılaşması onu evcilleştirmiş gibi ve öfkeli bir gençten ziyade, neredeyse bir erkeğin bedenine hapsolmuş genç bir çocuk görebiliyorum.

Hawkston binasına ulaştık ve asansöre bindik. Charlie'ye altıncı katta veda edip ofisime çıkıyorum.

"Bay Hawkston," diye cıvıldıyor asistanım masasının arkasından. "Victoria."

Sırılsıklam olduğumu fark edince gözleri büyüdü. Ayağa fırlayıp yanıma koşuyor ve ıslak montumu çıkarmama yardım ediyor. "Arabayı çağırmalıydın," diyor montumu kolunun üzerine katlayarak.

Kaşlarımı çatıyorum, bir elimle alnımdaki nemli saçları savuruyorum. "Meşguldüm. Benim için Martin Brooks'un bilgilerini bulabilir misin? Sanırım şu anda Argentum'da. Ona ulaştığında beni ona bağla."

Ofisime gidip oturdum. Jack'in bunu Kate'den saklamakta haklı olduğunu düşünmüyorum. Bunu hiçbir zaman kabul etmedim ama ölmek üzere olan vaftiz babanız onun için son bir şey yapmanızı istediğinde evet dersiniz.

Sonra da Amerika'ya uçup kendini işe verirsin ki bir daha bunları düşünmek zorunda kalmayasın. Ta ki Lansen tekrar uygulanabilir bir teklif haline gelene ve en iyi arkadaşınız yıllar önce bitiremediğiniz anlaşmayı tamamlamayı düşünmenizi isteyene kadar.

Ne boktan bir durum.

Telefonum çaldı.

Açtığımda Victoria, "Bay Brooks birinci hatta," diyor. "Bağlayın."

Victoria kapatıyor ve Martin hatta geliyor.

"Bay Hawkston," diyor, selamlamasında tehditten daha fazlası var ve bu beni yumruklarımı sıkmaya itiyor. "Er ya da geç sizden haber alacağımı düşünmüştüm."

"Emekliliğin senin için işe yaramadığını duyduğuma üzüldüm."

Kıkırdıyor; balgam ve sümük dolu bir ses, öğürmek istememe neden oluyor. "Biraz sıkıcı olmaya başladı. Sonra senin geri döndüğünü ve eskiden yüzde elli hissesine sahip olduğum şirketi satın aldığını duydum. Ve ilgimi çekti... diyelim."

"Ne istiyorsun?"

"Uzun zamandır istediğim şeyi. Spa projesinden pay istiyorum. Bu benim fikrimdi." Bu yalan karşısında sinirlerim tepeme çıktı. Martin orada olabilirdi ama spa Gerard'ındı. "Ve şimdi Lansen'in çocukları tüm övgüyü alıyor? Bu hiç hoşuma gitmiyor ve her şeyin adil olmasını ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Derin bir nefes alıyorum ve bu hayalperest pisliğe bağırma isteğimi dizginliyorum. "Ben de öyle. Ve sekiz yıl önce gördüğün muamele çok adildi. Okyanusta yelken açıyor ya da bir plajda kokteyl içiyor olmalıydın. Artık seninle hiçbir ilgisi olmayan işlere burnunu sokmamalısın."

"Ama Lansen'ler hiç ödeme yapmadılar, değil mi? Parmaklarını bile kıpırdatmalarına gerek yoktu.

Sen onlar için her şeyi toparladın. Ve bu kesinlikle adil değil."

Hiçbir şey söylemiyorum. Her şeyi düzelttiğim doğru... Çekip gidebilirdim ama bu Gerard'la olan ilişkimin sonu olurdu. Bana babamdan daha çok babalık yapmış bir adam. Eğer çekip gitseydim, Jack'le olan ilişkim sona erecekti. Kate ile.

"Gerard bile acı içinde oturmaktan başka bir şey yapmadı," diye devam ediyor Martin. "Çözmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Şirketimizi nasıl mahvettiğinden utanmadı bile-"

"O öldü, Bay Brooks. Utanç, suçluluk, stres... ne dersiniz deyin. Bu onu öldürdü."

Martin telefonda titreşen belli belirsiz bir ses çıkardı. "Anlaşmadan çekildiğinizde itibarım darbe aldı. Sanki şirket yeterince iyi değilmiş gibi. Ne kadar kötü bir iş yaptığıma dair bir sürü dedikodu çıktı." Boğazını temizliyor. "Yok edilen bir itibarı telafi edecek para yoktur. Umarım bunu biliyorsunuzdur, Bay Hawkston."

"Bu bir tehdit mi?"

"Yaptığın şey neredeyse yasal bile değildi."

"Size borçlarımı geri ödedim. Borçları geri ödedim. Faiziyle birlikte. Ben olmasaydım Lansen olmazdı. Yönetime girmeye zorlanırdınız. İtibarınızı *kurtardım*. Her şey usulüne uygundu. Bunu kanıtlayacak belgeler var."

"Hadi ama, Nico. Arkadaşların arasında rol yapmana gerek yok. Sen ve ben bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi?"

"Bana karşı elinizde hiçbir şey yok Bay Brooks. Size iftira davası açmadan önce bu konuyu kapatmanızı tavsiye ederim."

Sanki ağzını açıp kapatıyormuş gibi ıslak dudaklarının telefonda çıkardığı şapırtıyı duyuyorum. "O zaman bunu Kate Lansen ile konuşacağım. Spa projesinden o sorumlu, değil mi?"

"Kate'i bu işe karıştırma," diye karşılık veriyorum, sesim sert çıkıyor. "Projede doğrudan benimle muhatap oluyorsun. Tüm aramalar benim aracılığımla yapılacak. Anladın mı?"

Birkaç saniye hırıltılı bir ses çıkarıyor ve ruhumun karanlık bir parçası onun ölmesini umuyor.

"Argentum yönetim kurulundaki koltuğum çok etkili Bay Hawkston. Bu projede David Webster'ın kulağı bende. Ve gitmemiz gereken yön hakkında bazı düşüncelerim var. Hawkston artık bizim için doğru ortak olmayabilir."

Hay sikeyim. Martin Brooks, Kate'in projesinin geleceği üzerinde ne kadar kontrol sahibi?

"David buna kanmaz," diye karşı çıkıyorum. "En iyisi olduğumuzu biliyor -"

"Sizinle tekrar konuşmak güzeldi Bay Hawkston." Hat tıklar ve piç kurusu gider.

NICO

Birkaç saat geçti ve ben hâlâ bok gibi hissediyorum. Sandalyemde geriye doğru sallanıyorum, ellerim başımın arkasında. Sağdan soldan anlaşmalar kurtarıyordum. Hiçbir şey iyi gitmiyordu ve eminim ki bunun nedeni Knightsbridge spa projesiyle ilgili haberlerin dengemi bozmasıydı. Sonra Martin Brooks'la yaptığım o lanet telefon görüşmesi bütün gün beni rahatsız eden bir endişe tohumu ekti.

Ben su geçirmezim. Bunu biliyorum. Martin'in bana ya da Jack'e karşı hiçbir şeyi yok. Hatta Gerard Lansen'in bile, Tanrı ruhunu şad etsin.

Ama ya Martin Kate'e olanları anlatırsa? Babasının suçlarını ortaya çıkarabilir. Ama benim en büyük endişem bu değil. Kate'in ona yalan söylediğini öğrendiğinde ne yapacağından endişeleniyorum. Bunca zaman Jack ve benim ondan sakladığımızı.

Aklım Hawkston Elite'in spa'sında Kate'in benimle öğle yemeğine kalmadığı o ilk buluşmaya gidiyor. Ona satıştan bahsetmediğimiz için ne kadar öfkelenmişti.

Sen ve Jack benden sır sakladınız. Bana büyük işlerle başa çıkamayan bir çocukmuşum gibi davrandınız.

Bizim yaptığımız da tam olarak bu değil miydi?

Ve tabii ki, mesele sadece onun öğrenmesi değil. Hikaye ortaya çıkarsa neler olabileceği. Herkese ödeme yaptım, böylece basın bunu ele geçirip Lansen ismini çamura bulamadı.

Martin parasını aldı; emekli olup lüks bir hayat sürmeye yetecek kadar. Ama şirketini kaybetti. Anlaşma buydu. Gerard'ın ondan aldığı her şeyi geri ödedim ve Jack'in Martin'i piyasa değerinden daha fazlasına satın almasına izin verdim. Martin'in hayır diyemeyeceği bir anlaşmaydı.

O zaman ne halt etmeye çalışıyor?

O zamanlar kirli oynamak istemiyordum... en azından gerçekten kirli değil. Para, işleri yoluna koymak için ihtiyacım olan bir silahtı, ama eğer Martin gerçekten

Tehdit, daha sert önlemler almam gerekecek. Belli ki para artık onun için yeterli bir motivasyon kaynağı değil.

Kendime bir viski doldurup masama oturuyorum, tadına bakıyorum, boğazımdan aşağı kayarken yanmasını hissediyorum. Neredeyse gün batıyor ve yakında Kate'i göreceğimi bilmek nabzımın boynumda atmasına neden oluyor.

Onu becermek aklımı diğer her şeyden uzaklaştırıyor. O yanımdayken, ben varım. Endişelenmiyorum. Kate'i becerirken, başka ne yaptığımızı analiz etmiyorum. Ya da hayatımda başka neler olup bittiğini. Sanki dünya bir fırtına ve o da deniz feneri.

Son viskimi bitiriyorum, alkolün kan dolaşıma sızmasının, zihnimin ve bedenimin hızını yavaşlatmasının tadını çıkarıyorum.

Beni dengeliyor, sakinleştiriyor ama yeterli değil.

KATE

Nico'nun ofisinin kapısını çaldığımda saat dokuzu biraz geçiyordu. "Evet," diye seslendi.

Tanrım, sesi. Bu tek *kelime* -evet- beni tahrik ediyor. Kalbim hızla atıyor. O kadar tahrik oluyorum ki hâlâ nasıl dik durabildiğimi bilmiyorum.

Eteğimi düzeltiyorum, gömleğime fazladan bir düğme ilikliyorum ve kapıyı açıyorum.

Nico masanın arkasında oturuyor, sandalyesine yaslanmış, bir elinde boş bir bardak - muhtemelen viski - var. Bu gece onda bir gerginlik var; bunu hemen hissediyorum. Bana bakmıyor ama bardağındaki son küçük damlayı da boşaltıp masanın üzerine koyuyor. Ancak o zaman beni kabul ediyor.

Bakışları öylesine yırtıcı, öylesine ateşli ki içimde bir sıcaklık yükseliyor, tenimi içten içe kavuruyor.

Nutkum tutulmuş durumda ve Nico da gönüllü olmaya hazır görünmüyor. Arkasında gün batımı Londra'yı aydınlatıyor. Gökyüzü bir şenlik ateşi gibi aydınlanıyor. Muhteşem, odayı sıcak bir ışıltıyla dolduruyor. Buraya gelmemi bu yüzden istediğini tahmin ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Nico tam oradayken, çok daha yakın ve çok çok daha sıcakken, gökyüzündeki ateş topu umurumda bile değil.

"Büyüleyici," diyorum, her şeyden çok sessizliği doldurmak için, doğru olmasa da.

Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor, sessizce memnun, sanki gün batımı onun bana hediyesiymiş ve beni memnun etmesinden memnunmuş gibi. Bu düşünce kalbimi ısıtıyor.

Göz teması kuruyor ama gülümsemesi kayboluyor ve masasından kalkmak ya da beni düzgün bir şekilde selamlamak için hiçbir hareket yapmıyor. Burada ne yaptığımızı söylemesini beklerken sinirlerim karnımda kıvranıyor.

Boş bardağı bir kez daha kaldırıp dudaklarına götürüyor ve o son tek damlanın diline düşmesini bekliyor. Sonra dudaklarını yalıyor, öyle şehvetli, öyle yavaş yalıyor ki ateş ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar bedenimi sarıyor.

Bardağı yere bırakıyor, ayağa kalkmak için acele etmiyor. Tam ona doğru adım atacakken konuşuyor. "Kımıldama."

Emin olamadan odaya göz
gezdiriyorum. "Bana güveniyor
musun?" diye soruyor.

Güveniyor muyum?

Bilmiyorum, ama gövdemde bir çekim hissi var, sanki o ay, ben denizim ve buna karşı koyamıyorum. Ona güveneyim ya da güvenmeyeyim, gelgitlerimi kontrol ediyor. Ama neden soruyor? Belki sorunun ciddiyetinden ya da yüzünün gergin hatlarından, ama şu an onu sorgulamak için uygun bir an gibi gelmiyor. Başımı sallıyorum.

Masasının önüne doğru yürüyor, her adımı o kadar yavaş ki bana acı veriyor. Saniyeler içinde birbirimize gireceğimizi, kıyafetleri yırtacağımızı, etleri parçalayacağımızı, mümkün olduğunca kısa sürede birbirimizden olabildiğince çok şey almaya çalışacağımızı düşünmüştüm. Açgözlü. Çaresiz.

Nico'nun belli ki başka planları var ve odaya hükmetme şekli damarlarımda kaynayan bir sıcaklık yaratıyor. Her sinir ucu yanıyor, her an yoğunlaşıyor.

"Kıyafetlerini çıkar."

Kaskatı kesildim. Elimde değil. İsteddiği her şeyi yapardım ama buna hazırlıklı değildim. "Nico?"

Ses tonum karşısında kaşlarından biri kalkıyor, ifadesi sertleşiyor. Sanki onu sorguladığım için *beni* cezalandıracak... *tokatlayacak*... ve bu düşünceyle içimde hafif bir ateş yanıyor.

Nico'nun bakışları ağızma iniyor ve alt dudakımı çiğnediğim konusunda beni uyarıyor. Duruyorum, dudaklığımın tamamını ağızımın içine çekiyorum, kaymasına izin veriyorum.

tekrar dışarı, ıslak ve dolu. Gözlerinde istek parlıyor ve buna karşılık olarak içimdeki sıcaklık aralıksız bir zonklamaya dönüşüyor.

"Çıkar şunları," diye tekrarlıyor.

Gömleğimin her bir düğmesini yavaşça açıp omuzlarımdan sıyrarak yere bırakırken nefeslerim sığlaşıyor. Tüm bu süre boyunca bakışlarımı üzerinde tutuyor ve kalanını da çıkarmamı işaret etmek için çenesini hafifçe sallıyor.

Aç bakışları ellerimi takip ediyor, eteğimi çözüp yere düşmesine izin verdiğimde ayaklarımın dibinde birikmesini izliyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu, yaptığım her hareketi bir aslan kafesinin parmaklıkları arasından hurda atıyormuşum gibi yediğini bilmek nefes almayı zorlaştırıyor.

Parmaklarım dantelli külotumun içine kayarken, o da nefes almakta zorlanıyormuş gibi ağzı bir parça açılıyor. *Hay sikeyim*. O kadar seksi, o kadar muhteşem ki, onu bu kadar büyüleyen kişinin ben olduğum fikri kanımı kaynatıyor ve içimi yakıyor.

"Çıkar," diyor ve bu komutla erimiş şehvet omurgamdan aşağı süzülüyor, kalçalarımın arasında birikiyor.

Külotumu hafifçe indiriyorum, topuklu ayakkabılarım ve sütyenim dışında çıplak kalıyorum. Amım açıkta ve o kadar ıslak ki haliya damlayıp damlamayacağını merak ediyorum.

Nico'nun kasıklarındaki şişkinliği fark ediyorum, ereksiyonu pantolonunu zorluyor, ama onu serbest bırakmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Başını hafifçe sallayarak sütyenimi işaret ediyor, ben de onu çıkarıyorum. Desteksiz kalınca göğüslerim ağırlaşıyor, meme uçlarım anında dikleşiyor. Nico'nun kararmış bakışları altında vücudum mırıldanıyor, yüzündeki takdir zar zor maskeleniyor. O da beni istiyor, en az benim onu istediğim kadar.

"Dizlerinin üzerine çök."

Bu farklı. Ciğerlerim sıkışıyor ve kanımda uyarılma şarkıları söylüyor. Kendimi alçaltırken her nefes bir çaba. Halı tenime sert geliyor ama umurumda değil.

"Bana doğru sürün."

Avuçlarım haliya çarpıyor ve içimden küçük bir inilti kaçıyor. Daha önce çıkardığım hiçbir sese benzemeyen, şehvetli ve arzu dolu bir ses.

Nico ona doğru ilerleyişimi izlerken kravatını çekiştiriyor. Kravatı çıkarıp yere atıyor, sonra gömleğinin üst düğmesine odaklanıyor. Ama parmakları çok hızlı, çok hevesli. El yordamıyla çözmeye çalışıyor ve bana soğukkanlılığını kaybettiğinin tek işaretini veriyor.

Saniyeler içinde ayaklarının dibindeyim, siki yüzümün hemen önünde pantolonunun kasıklarını zorluyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye geveliyor, sikini işaret ediyor.

Tanrım, evet. Ağzım kuruyor ve vücudum onu ne kadar çok istediğimden titriyor. Dudaklarımı yalıyorum ve yutkunuyorum, kendimi hazırlıyorum. "Uh-huh," diye inliyorum.

Nico bir parmağını çenemin altına bastırıyor ve yüzümü ona bakacak şekilde eğiyor. Alt dudağımı çekiyor. "Göster bana," diye mırıldanıyor, iki parmağını yavaşça ağzıma sokmadan önce, itiraz etmem için bana zaman veriyor, ama etmiyorum. "Bana bunu hak ettiğini göster."

Parmaklarını emiyorum, dilimi etraflarına doluyorum, hayatım buna bağılıymış gibi yalıyorum.

Nico çatlayacakmış gibi görünerek parmaklarını ağzımdan çekiyor ve pantolonunu çözerek boxer'ıyla birlikte aşağı itiyor. Mükemmel siki serbest kalıyor ve kalın ve damarlı görüntüsü amımı sıkıyor.

İçime keskin bir nefes çekiyorum ve Nico'nun kaşları kalkıyor, dudaklarında onu almam için bana meydan okuyormuş gibi eğlenen bir ifade beliriyor. Ucunu yalıyorum ve tıslıyor. Onu ağzımın derinliklerine alıyorum ve sertçe emiyorum, yutabildiğim kadar yutuyorum. Çok büyük... Hepsini alamıyorum ama Tanrım, istiyorum. Onun topraksı kokusu burun deliklerimi dolduruyor, dilime saldırıyor ve klitorisim tepki olarak zonkluyor. Bir elimle shaftının tabanını kavıyorum ve yukarı aşağı sallanıyorum, dilimin düz kısmını uzunluğunda gezdiriyorum, ulaştığımda ucuyla alay ediyorum.

Nico'nun nefes alış verişi ağırlaşıyor ve elleri başımın arkasına geliyor, ama beni orada tutmuyor, istenmeyen bir baskı uygulamıyor. Beni yönlendirmesine izin veriyor ve onun üzerinde bu tür bir kontrole sahip olmanın verdiği heyecan içimde kabarıyor.

"Çok iyi. Fuuuck, Kate. Aynen böyle."

Kanım onun sözleriyle alev alan bir yağa dönüşüyor ve ben de daha büyük bir güçle devam ediyorum. İnliyor ve dudaklarımın arasından biraz itiyor ve kontrolü ele almak istediğini hissediyorum. Elimi sikinden çekip hareketsiz duruyorum, güç değişimine izin veriyorum, böylece zevkini alabiliyor ve ağzımı tam istediği gibi sikebiliyor.

İleri geri dalgalanıyor, ucu boğazımın arkasına çarptığında dişlerim içeri girip çıkarken onu sıyrıyor, neredeyse öğürmememe neden oluyor ve gözlerimden yaşlar akıyor, ama devam ediyorum. O kadar tahrik oldum ki amım şişmiş gibi hissediyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var, bu yüzden kendime dokunmak için bir elimi bacaklarımın arasına uzatıyorum, ama Nico konuşuyor. "Hayır," diyor. "Senin zevkin benim zevkim."

İnliyorum ve ağzımdan kaymasına izin veriyorum, sonra ona bakıyorum. "O zaman bana ver." Sesim çaresiz bir ihtiyaçla yüklü, hışırtilı.

Nico gülümsüyor, sanki pes etmemi bekliyormuş gibi. Sonra bir elini saçlarında gezdiriyor ve sanki o da kırılma noktasına yaklaşıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Burada kararları ben veriyorum. Sen değil."

Pantolonunu yukarı çekip kendini geriye itiyor. Kısa bir öfke parıltısı içimi yakıyor.

"Ayağa kalk."

Ayağa kalkıyorum, çıplaklığımın dayanılmaz bir şekilde farkındayım, hâlâ sadece topuklu ayakkabılarımla. Hiç kimseyi şu anda Nico'yu istediğim kadar istememiştim ve onun beni bekletmesi beni patlamaya hazır bir orgazmın eşiğine getiriyor.

"Pencereye git."

Pencere mi? İlk adımım tereddütlü, dizlerim güçsüz ama bu her ne olursa oynamaya hazırım. Kendimi çelikleştiriyorum, Nico'nun yanından geçip geceye karışan şehre bakıyorum.

Nico'nun ilgisi sırtıma vuran enerjik bir alan gibi. Bakmadan, tamamen bana odaklandığını biliyorum. Hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim; zonkluyorum.

"Ellerini başının üstündeki cama koy."

Midem bulanıyor ama dediğini aynen yapıyorum, pencere avuçlarımın altında serinliyor. Nico'nun ayak sesleri yaklaşıyor ve ciğerlerim daralıyor.

Dokun bana. Lütfen, dokun bana.

Arkamda duruyor ve pencereye hapsolmuş kelebekler gibi bir his tenimin altında çırpınıyor. Omzumu öpmek için başını eğiyor. Dudakları yumuşak, nazik. Vücudumdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve nefesim kesiliyor. Nico gürleyen bir iniltiyle nefesini bırakıyor.

Parmağının ucu çıplak sırtımda geziniyor, kıvrılmasına neden oluyor ve popom takım elbisesinin ketenini sıyrıyor. Bacaklarımın arasında bir ihtiyaç sarmalı dönüyor. Bana henüz dokunmamıştı ama o kadar tahrik olmuştum ki en ufak bir çimdikte paramparça olabilirdim.

Nico ellerini kığımın üzerinde gezdiriyor, yanaklarımı bir saniyeliğine sıkıyor, sonra dizi bacaklarımın arasına girip onları birbirinden ayırıyor. Hava amıma çarpıyor, ıslaklığı soğutuyor ve doldurulma dürtüsünü kışkırtıyor. *Tanrım, bu çok yoğun...*

Nico'nun eli başımın yanındaki cama çarpıyor ve bana doğru eğiliyor, gömleği sırtıma yumuşak bir şekilde değiyor. Alnımı cama dayıyorum, her

soluk soluğa nefesi buğulandı.

"Beni gören var mı?" Sesim boğuklaşarak soruyorum.

"Buraya kadar değil." Eli kalçamın üzerinde geziniyor, beni kendine doğru çekiyor, karnımın üzerinde ve kalçalarımın arasında geziniyor, klitorisimi okşuyor.

"Emin misin?" Fısıldıyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum, istiyorum, daha fazlasına *ihtiyacım var*. "Nico..."

"Eminim." Boynumun arkasını öpüyor. "Yapabilseler hoşuna gider miydi?"

"Belki."

"Bu kelimeyi sevmiyorum. Evet ya da hayır."

Cevabı biliyorum ama tereddüt ediyorum. *Bunu itiraf edebilir miyim?* Nico parmaklarını kedi dudaklarımın üzerinde ileri geri kaydırmaya devam ediyor, ıslaklığı klitorisime kadar yayıyor. İçimde bir sızı zonkluyor ve onun dokunuşu itirafı benden alıyor. "Evet. Yapar mısın?"

"Hayır." Klitorisimi tokatlıyor ve keskin bir acı içime yayılıp yoğun bir zevke dönüşürken bir çığlık atıyorum. Bacaklarımın arasından bir ıslaklık daha fişkirirken, *bundan hoşlandığımı* fark etmenin şokuyla zihnim dönüyor. "Başka kimse bu vücudu görmeyecek, bu tene dokunmayacak, bu amcığı yemeyecek." Kalın bir parmağını içime sokup çıkarırken nefesim kesiliyor. Benden uzaklaşıyor ve omzumun üzerinden baktığımda onu ıslak parmağını emerken buluyorum, gözleri sanki bir lezzetin tadına bakıyormuş gibi kapalı. "Seni tamamen kendime istiyorum."

Oh, Tanrım. Eğer yakında beni sıkmezse, yanacağım.

Elini saçlarımın arasına sokup çekiştirerek başımı geriye yatırıyor. Acı verici değil, ama sadece zevkimi artıran bir rahatsızlık.

"Bu lanet boğaz," diyor, bir inilti çıkarıyor ve boynumu uzun bir hamlede yalıyor. "Sen benimsin, Kate. Tamamen benimsin."

Benim inlemem de onunki kadar muhtaç. "Dokun bana," diye fısıldıyorum. "Beni boşalt." "Ben söyleyince boşalacaksın," diyor hırçın bir sesle.

İstemsiz bir ürperti içimde sekiyor ve Nico aniden yok oluyor. Arkamda diz çökmüş, ayakkabılarını çözmüş, çoraplarını çıkarmış olduğunu görmek için dönüyorum.

Yukarı bakıyor, kapüşonlu bakışlarıyla gözlerimle buluşuyor. "Gözler ileri."

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor. Arkamı dönmeden önce onun yüzünde de bir gülümseme gördüğüme neredeyse eminim.

Soyunurken çıkardığı ses tanıdık geliyor. Kemerinin çitçitini, pantolonunu indirirken kumaşın çıkardığı sesleri... Bakmama gerek yok. Sadece

Kendini yavaşça teşhir etmesi fikri bile içimi sızlatmaya yetiyor.

Bir an sonra, ereksiyonu bana sürtünüyor. Çıplak. Çırılçıplak. Ona karşı kıvranıyorum, ellerim hâlâ başımın üzerindeki camda. Şimdi pencerenin tam karşısındayım, sanki sergileniyormuşum gibi.

"Ya biri görürse?" Soruyorum, sesim soluk soluğa.

Nico'nun kaslarla sertleşmiş sıcak göğsü sırtıma bastırıyor. Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor ve bir avuç göğsümü kavrayıp zaten dik olan meme ucumu parmak uçlarında yuvarlıyor.

"İzlenmek istiyorsun, değil mi?" diye söyleniyor. "Seni çıplak, cama yaslanmış, sikilmeyi beklerken görmelerini mi istiyorsun? Boşalmanı izlemelerini, çığlıklarını duymalarını mı istiyorsun?"

Sözleri çok lezzetli. *Tanrım, evet, bunu istiyorum.*

Nico elini aşağıya doğru uzatıyor ve dokunuşunun altında karnım titriyor. Uyluklarımın tepe noktasındaki ince saç çizgisini okşuyor ve parmaklarını şişmiş klitorisimin üzerinde kaydırıp girişime doğru ilerlerken inliyorum.

"Benim için her zaman hazırsın," diye mırıldanıyor.

Parmağını içime sokuyor, derinlere itiyor. İkinci bir parmağın eklenmesi zevkli bir sancıya neden oluyor. Beni parmaklıyor, her tatmin edici pompayla uyarılmanın şişmesini ve nabzının atmasını sağlıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve her nefes alışımnda Nico bana şehvetli, alçak bir gümbürtüyle karşılık veriyor.

Vücudum onun için yanıyor, tenim güçlü bir ısı yayıyor.

"Seni ne kadar iyi becerdiğimi görmelerini ister misin?" Sesi buhar gibi etrafımda kıvrılıyor ve ellerim cama sürtünüyor. Onu dinlerken bile boşalabilirim. "Seni nasıl uçurumun kenarına getirip parçalayabileceğimi mi?"

"Evet. Kahretsin, evet."

"Her biri seni izlerken boşalırdı."

Kalabalığın gözlerinin üzerimde olduğunu, her şeye tanıklık ettiğini hayal ederken zevkten sarsılıyorum. Kalçalarımı Nico'nun eline doğru yuvarlıyorum, avucuna sürtünüyorum, rahatlamak için sabırsızlanıyorum.

Nico parmağını içten bir okşamadan biraz daha fazlası olana kadar yavaşlatıyor ve beni orgazmımın uçurumuna tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyor.

"Nico?" Umutsuzca ağlıyorum.

"Sana sadece ben dokunabilirim. Sadece ben." Parmağını içimden çekip yavaşça tekrar içeri sokuyor. Amım parmak eklemlerinin etrafında ağrıyor. "Herkes seni izliyor, seni istiyor ama bunu sadece ben yapabilirim." Derinlemesine itiyor, başparmağı klitorisime sertçe bastırıyor ve dokunuştan uyarılma patlıyor.

Vücudum sarsılıyor ve başımı geriye atarken bir inilti patlıyor.

"İstediğin bu mu?"

"Evet. Evet. Tanrım, evet." Sesim de hissettiklerim kadar dengesiz çıkıyor. Parmağını çekip çıkarıyor. "O zaman söyle. Sana kim dokunacak?"

"Sadece sen, sadece sen. Siktir. Lütfen. Sana içimde ihtiyacım var."

Sonunda, *nihayet*, o sıkı kontrolünü bıraktığını hissediyorum ve bir saniye sonra siki giriş yerimde, ıslak yarığım boyunca ilerliyor. Sıcak elini belime bastırıyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

Ellerini kalçalarımdaya tutarak ucunu içeri sokuyor. Omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret ediyorum ama Nico vücutlarımızın birleştiği noktaya o kadar odaklanmış ki fark etmiyor.

"Fuuuuck, Kate," diye inliyor, gözleri tavanda, boğazı açıkta, hala tam penetrasyonun tatminini geri tutuyor. İhtiyacımın sınırında sallanırken nefesim kesiliyor. *Beni doldurmazsa ölebilirim.*

Sanki bu hareket onun aletini daha fazla yutmamı sağlayacakmış gibi geriye doğru kayıyorum ama ellerimi sıkı tutarak beni engelliyor.

"Yalvar. Bunun için yalvar."

"Nico, lütfen. Lütfen. *Lütfen.*"

Mırıldanıyor -hoş bir ses- içime girerken, yavaşça, santim santim, işkence edercesine. "Yalvarman hoşuma gidiyor."

"Nico, yapma-"

"Bana ne istediğini söyle."

"Daha fazlasını. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sert aletini içimde hissetmek istiyorum. Beni doldurmanı istiyorum-"

Derin, enfes bir hamleyle içime giriyor. Ciğerlerimden hava fışkırıyor, kalbim gerilmenin acısıyla tekliyor. Islaklığım onu kapladığında acı hızla azalıyor ve onun tamamen içime gömülmesinin dolgunluğunun tadını çıkarıyorum, taşakları bana çarpıyor. Birleştiğimiz yerde kıvılcımlar tutuşuyor, sekerek içimdeki her gizli parçaya ulaşıyor.

Parmaklarım cama yayılıyor, vücudu her hamlede benimkini pencereye daha da yaklaştırıyor, ta ki göğüslerim pencereye bastırılana kadar. Nico'nun teni terden nemli, benimki de; o içime girerken etlerimiz birbirininkine sürtünüyor.

Uyarılmışlığım tavan yapıyor ve parmaklarımı pencereye doğru kıvrıp düzleştiriyorum. Tüm bu arzuyu kontrol edemiyorum. "Oh, Nico, lanet olsun..."

Sözlerim, bana ait olduğunu kabul edemediğim çılgın inlemelere dönüşüyor. Bir yumruğumu cama vuruyorum, bu da Nico'nun beni daha sert, daha derin sikmesine neden oluyor.

Zevk bir dalga gibi yükseliyor, başka hiçbir şeyin farkında olmayana kadar daha da yükseliyor.

Tepe kırılıyor ve orgazmım içime çarpıyor, havai fişekler içimde patlıyor, parmaklarıma, ayak parmaklarıma kadar fırlıyor, her santimim yanıyor. Bunun bitmesini asla ama *asla* istemiyorum.

Doruk noktam azalana kadar içimde kabarıyor, beni soluksuz ve kemiksiz bırakıyor. Avuçlarım camdan aşağı kayıyor ve neredeyse yere yığılıyorum ama Nico beni yerimde tutuyor, kendi boşalmasını kovalarken içime pistonluyor.

Bir kükreme sesi çıkarıyor ve sikiinin belli belirsiz seğirmesini, zonklayan amıma fişkırın dölünün sıcaklığı takip ediyor. Odada düzensiz nefes alış verişlerimiz ve kalbimin çarpıntısından başka bir ses yok. Ve sonra, neredeyse sessizlikte, bir düşünce zihnimi dolduruyor.

Hayatımda asla başka bir erkekle sevişmek istemiyorum. Nico o. İşte o.

KATE

Nico'nun başı omzuma düşüyor, kalbi sırtıma çarpıyor. "İyi ki burası güvenlik camı," diyorum, yoğunluğundan bitkin düşmüş bir halde Orgazmım. "Uzun bir yolumuz var."

Kıkırdıyor. "Ne düşüş ama."

Aleti içimde yumuşuyor ve gevşeyerek çıkıyor, birleşen sularımızın sıcaklığı anında bacağımdan aşağı sızıyor. Yerden en yakın giysiyi kapıyorum ve bacağımdaki döllerini silmek için kullanıyorum.

"Woah," diyor, gözleri gömleğinde. Donup kalıyorum, kumaşın ne kadar yumuşak ve ince olduğunu fark ediyorum.

"Kapıda çıkarmaya zorlamasaydın benimkini kullanırdım," diye karşılık veriyorum ama dizlerimin üzerine çöküp af dilemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Yalvarmanı seviyorum.

"O bin dolarlık bir gömlek," diye homurdanıyor.

"Sahip olduğun her kuruşa değdiğimi sanıyordum," diye şaka yapıyorum, gömleği için kendimi kötü hissederek.

Sırıttıyor ve ancak o zaman gerginlik vücudumdan sızıyor. Beni saniyeler içinde yumuşaklığa dönüşen bir baskınlıkla öpüyor. Ayrıldığında dudaklarım zonkluyor, serin ve onunkiler olmadan açıkta.

"Öylesin. Asla yıkamayacağım."

Gülüyorum. "Lütfen yıka."

Tişörtünü alıyor, kalçalarımı ve bacaklarımın arasını nazıkçe silmek için kullanıyor. Sonra, hayretle, silkeliyor ve bronzlaşmış karın kaslarının belirgin çıkıntıları üzerinde düğmelerini açık bırakarak giyiyor. Ağzı sıkı dudaklı bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerini kapatıp uzun ve yavaş nefes alıyor. "Mmm. Birlikte mükemmel kokuyoruz."

Bu sefer daha yüksek sesle gülüyorum ve göğsünü tokatlıyorum, elimin gövdesinin sert sıcaklığında oyalanmasına izin veriyorum. "Eve gittiğinde lütfen duş al."

"Seni de yanımda götürürdüm ama Charlie yine benim evimde. Ve bu iyi bir fikir değil..." Omuz silkiyor, pantolonunu çekiştiriyor ve bağlıyor.

"Neye?" Çoraplarını giyip ayakkabılarını bağlarken onu izleyerek soruyorum. "Bunu herkesin önünde yapmak için."

"Şey, hayır. Tutuklanırsınız." Çıplak bedenimi işaret ediyorum ve muhteşem ağzından derin bir kıkırdama çıkıyor.

"Birilerinin bilmesini kastetmiştim. Bunun kariyerin için iyi olacağını sanmıyorum."

Göğsüm parçalanıyor. *Aramızdaki her ne ise sonsuza kadar bir sır olarak kalması gerektiğini mi söylüyor?*

Eğer istediği buysa, o zaman bu iş asla ciddi olamaz. Farkına varıyorum ve bu beni hasta ediyor. Dikkatimi dağıtmak için odanın diğer tarafına geçip kıyafetlerimi topluyorum. Önce iç çamaşırlarımı giymediğimi umursamadan eteğimi yukarı çekip gömleğimin düğmelerini ilikleyerek giyinmeye başlıyorum.

"Kate?" Nico tavrımdaki değişikliği fark etmiş olmalı ki odanın bu tarafında bana katılıyor ve iki elini omuzlarıma koyarak dikkatle gözlerimin içine bakıyor. "İyi misin?"

"Evet." Omuzlarımı döndürüyorum ve elleri çekiliyor. "Sadece başım dönüyor. Belki de pencereden dolaydır. Yükseklikten."

Bir parça geri çekiliyor, gözleri kısılıyor. "Korkuyor musun?"

"Biraz."

Hava ağır bir tempoyla çarpıyor, gözlerimiz kilitlenmiş, her birimiz kelimelerden daha fazlasını arıyoruz. Dudakları bir parça aşağı çekiliyor. *Ne demek istediğimi anlıyor.*

Bana sarılıyor, beni özüyle sarıyor ve başımın tepesini öpüyor. "Özür dilerim. İngiltere'ye daha yeni döndüm. Hazır değilim-"

"Bir şeye söz verdin mi?" Kucaklamasından sıyrılıyorum ve ona bakıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve merkezime bir şey düşerek beni boşluğa bırakıyor.

"Hayır. Mesele bağıllık değil. Beni istiyorsan seninim. Bu işleri halka açmakla ilgili. Burada olmaya alışmam gerekiyor. Bir süre daha dikkat çekmemeliyim. Yakında New York'a dönmem gerekiyor. Ondan sonra tekrar değerlendirebiliriz. Eğer hâlâ istiyorsan, o zaman bunu kamuoyuna açıklayabiliriz."

Bir sürü şey söyledi ama bunların hepsi zihnimde tek bir anlama geliyor: reddedilme. Bir darbe gibi çarpıyor ve geriye doğru savrulmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmam gerekiyor.

"Düşük profil mi?" Ne kadar önemsiz ve kıskanç görüldüğümünden nefret ederek ağzımdan kaçırıyorum. "Erica Lefroy'u dışarı çıkararak bunu mu yapıyordun? Ya da Amy Moritz'i?"

Merakla bana bakıyor. "Az önce ne dediğimi duydun mu?"

Nazik ses tonu beni şaşırtıyor. "Ha?"

Yanaklarımı avuçlayıp yüzümü kendine doğru eğiyor. "Ben seninim, Kate. Beni istiyor musun?"

Sözleri gerçek dışı geliyor. Rüya görüyor olmalıyım. Şaka yapıyor olabilir diye bir an bekliyorum. Ya da biri beni sarsıp uyandıracak.

"Kate?" Dudakları öyle yıkıcı, sıcak ve muhteşem bir gülümsemeye dönüşüyor ki tüm şüphelerim, tüm sorularım dilimin üzerindeki şerbet gibi eriyip gidiyor.

"Evet. Evet. Evet, hem de çok istiyorum."

"Güzel, çünkü seni her gece, her sabah ve aradaki her lanet saniyede istiyorum."

Onu öpmek için kollarımı boynuna doluyorum. Dilim ayrık dudaklarının arasından geçerek onu sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da benim olarak sahipleniyor. *Nico Hawkston tamamen benim.*

Sonunda ağzımı onunkinden ayırdığımda nefes nefese kalmıştık. "Hey," diye fısıldıyorum.

Gözleri çakmak çakmak açıldı. "Selam güzelim." "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ne soracaksın?"

"Amerika'ya kalıcı olarak dönmeyeceksin, değil mi?"

"Henüz değil. Bu babamın emeklilik planlarına bağlı ve bunu bir süre öğrenemeyeceğiz. Ama birkaç hafta içinde bir etkinlik için geri dönmem gerekiyor. Konuşma yapacağımı söylediğim bir hayır işi. Aylardır takvimde duruyor."

"Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Sürekli seni düşünüyorum. İşyerinde bir tehlike olmaya başladı. Sürekli dikkatim dağılıyor."

Kalbim baş döndürücü bir hızla atıyor.

Kendimi çok güvende, onun kucağında hissediyorum. Yine de, bu odaya girdiğimde, gözlerindeki o bakış... orada gizlenen, arzusunun altında saklanan bir vahşet vardı.

"Buraya geldiğimde bir sorun mu vardı?" diye sordum.

Ellerimin altında kasları hafifçe sertleştiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen... farklıydın. Sürünüyordun. Penceredeki sevişme."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Onun dikkatli bakışları altında, vücudumdaki sıcaklık hafifçe boğulacakmışım gibi hissedene kadar yükseliyor. "Hoşlandım. Ama bunun başka bir şeyle ilgili olup olmadığını merak ettim. Eğer başka bir şeyi telafi etmek için böyle olmamı ve bunları yapmamı istiyorsan. Sen ve Jack-"

"Lütfen bana şu anda kardeşinden bahsetmenin iyi bir nedeni olduğunu söyle."

Hafife alıyor ama bu sabah olanlar bütün gün canımı sıktı. Jack'in ona Martin'den bahsetmediğim için bana bağırması. Nico'nun omuzlarının nasıl gerildiğini, parmaklarının masaya nasıl dayandığını.

"Spa toplantısı," diye cevap verdim. "Sorun neydi? Martin yüzünden mi?"

Nico'nun yüzünde anlam veremediğim bir ifade beliriyor ve beni tedirgin ediyor. "Önemli bir şey değil. Endişelenmene gerek yok."

"Sen ve Jack o toplantıdan dünyanın sonu gelmiş gibi çıktınız."

Nico başını sallıyor. "Öyle görüldüğü için özür dilerim. Bunu beklemiyorduk. Tek bir kişinin yetkili olmasına alışıyorsunuz ve alışmak biraz zaman alıyor. Martin Brooks'u yıllardır görmedim. Baban öldüğünden beri." Ses tonu hafif ama gözlerinde buna uymayan bir karanlık var.

"Yani bir sorun yok mu?"

Açıklığa kavuşturuyorum. "Hiçbir sorun yok."

"Bana yalan söyleme. Bunu kaldıramam. Sana güvenebilmeliyim." Benden bir şey sakladığından şüpheleniyorum ve belirsizlik kalbimi sarıyor. "Bana yemin et, Nico. Lütfen. Yalan söylemeyeceğine yemin et. Yalan söylemeyeceksin. İhtiyacım olan tek şey bu."

Alnını benimkine doğru indiriyor, ikisini birbirine yaslıyor. Boğazının derinliklerinden düşünceli bir homurtu geliyor. Bunun bir anlaşma mı yoksa anlaşmazlık mı ya da saf şehvet mi olduğunu bilmiyorum.

"Söz vermen gerekiyor," diye tekrarlıyorum, geri çekilerek. "Aksi takdirde, bu hiçbir yere gitmiyor."

Bakışlarımı tutuyor. "Yemin ederim. Yanlış bir şey yok." Sesi o kadar kararlı ki şüphelerim dağılmaya başlıyor.

"Ve bil diye söylüyorum," diye ekliyor, yaklaşıyor ve ağzıma karşı konuşuyor. "Bir sorun olsa da olmasa da seni sürünürken görmek isterdim. Dizlerinin üstünde inanılmaz ateşlisin."

NICO

"Nico. İngiltere'de neler oluyor? Hâlâ yağmur yağıyor mu?" Matt bir kahkaha atıyor ve midem bulanıyor çünkü onun keyfi yerinde ve ben onu mahvetmek üzereyim.

Sandalyemde öne doğru eğiliyorum ve bir dirseğimi masaya dayıyorum. Bu aramayı erteliyordum. Sadece Matt'e kötü haberi vermek istemediğim için değil. Kate'le burada seks yaptığımdan beri, Martin Brooks hakkında ona yalan söylediğim için suçluluk duyuyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, Kate'in pencereye bastırıldığı anıları zihnimi dolduruyor. Gözlerimi kırıştırarak camın şu anki haline odaklanmaya çalışıyorum; yağmur şırıl şırıl akıyor.

Dişlerimi sıkıp dikkatimi tekrar Matt'e veriyorum. "Evet. İşiyor. Dinle." Elim yumruk yapıp dudaklarıma bastırıyorum ve öksürüyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Matt tekrar konuşmadan önce boş bir an çok uzun sürüyor. "Sohbet etmek için aramayacağını biliyordum. Gündeminde ne var?"

"Charlie. Ve Gemma."

"Tanrım, ne oldu-"

"Onlar iyi. Herkes hayatta ve sağlıklı. Ama bu iyi bir haber değil."

"Tamam," diyor K harfini uzatarak. "Vur bana."

Bunu kafamda prova etmiştim ama Matt dinlediği için kelimeleri bir araya getirmek daha zor. "Geçen gece Charlie'yi karakoldan almak zorunda kaldım."

Hattın öbür ucundan bir cızırtı geliyor, sanki Matt yumruğuyla kâğıt eziyormuş gibi. "Ne oldu?"

Ofisimin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Seb kafasını içeri uzattı, kaşları sessiz bir soruyla havaya kalkmıştı. Telefonu göstererek, "Matt?" diye soruyor.

Başımı sallayıp onu içeri çağırıyorum.

"Seb burada," diye açıklıyorum ve Seb karşımdaki koltuğa otururken telefonu hoparlöre alıyorum.

"Selam Matt," diyor Seb, her zamanki neşeli tonu belirgin bir şekilde yok.

"Nedir bu? Doğaçlama bir yönetim kurulu toplantısı mı?" Matt sert bir sesle soruyor. "Acele et ve oğlumun neden karakolda olduğunu söyle. Ne yaptı o?"

"Bir minibüse grafiti yaptı," diye açıkladım. "Ama sahibi şikayetçi olmadı." "Minibüs mü? Kimin minibüsü?"

Seb ve ben birbirimize baktık.

"Alo?" Matt havlıyor. "Neler oluyor?"

"Gemma başka biriyle yatıyor," dedi Seb, sonra da başka bir şey söylememek için dudaklarını birbirine doladı.

"Biliyordum," diye kükrüyor Matt ve ardından bir şeyleri kırıyormuş gibi bir ses geliyor.

Seb ve ben sessizce otururken Matt küfür ediyor ve Gemma'ya tekrarlanamayacak bir sürü isim takıyor. Sesi mesafeli, sanki telefondan odanın diğer tarafındaymış gibi.

Çenemi ovuyorum. "Bunu yüz yüze yapmalıydık."

Seb, Matt ahizeden fırlayıp onu boğacakmış gibi telefona bakarak, "Siktir, hayır," diyor. "O canavarı bizimle aynı odada serbest mi bırakmak istiyorsun?"

"Gemma'nın bağıkısıyla yatmasının minibüsle ne ilgisi var?" Matt havlıyor, sesi aniden yeniden berraklaşıyor.

Seb sandalyesinde elektrik çarpmış gibi sarsılıyor ve kelimeleri kismaya başlıyor. "Charlie onları mutfak masasında seks yaparken yakaladı ve intikam almak için herifin minibüsünü sabote etti." Sözlerini bitirir bitirmez Seb bir elini ağzına kapatıp diğerini çaresizlik jestiyle kaldırıyor.

Yüzümü ellerimin arasına alırken, "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Matt'in telefonunun ucundaki sessizlik dayanılmaz. Sonunda konuştu, sesi korkutucu derecede sakindi. "Eve geliyorum,"

"Buna gerek yok," diyorum ona. "Her şey yolunda. Charlie bizimle kalıyor."

"Kalıyor mu? Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Geçen haftadan beri." *Kahretsin*. Belki de bu bir hataydı. Kate'le o kadar meşguldüm ki bunu hiç düşünmemiştim.

"Sizi aptallar. Kesinlikle eve geliyorum. Hemen şimdi. Hayden!" Asistanının adını bağırıyor. "Lanet jeti hazırla. Gitmem gerek."

Londra." Matt'in sesi alçalıyor ve bir kez daha bize yöneliyor. "Lucie. Lucie'ye ne olmuş?"

Seb parmaklarını sandalyesinin kollarına sıkıştırırken ben tavana bakıyorum.

"Hâlâ evde," diyorum.

"Ne?" Matt bağıyor. "Yabancı bir adam ziyarete geldiğinde onu evde mi bıraktın? Kim o adam? Onun hakkında ne biliyoruz? Bu ikiniz için de ciddi bir muhakeme hatası. Tanrı aşkına."

"Üç yaşında bir çocuğu kaçıramayız," diye açıklıyor Seb. "O annesiyle birlikte."

"Adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diyorum. "Nerede yaşadığı ve bir minibüs kullandığı dışında."

"Ben dönmeden önce onun hakkında bir şeyler öğrenin. Yarın orada olacağım. Erkenden." Telefonu kapatıyor, ben ve Seb birbirimize göz kırpıyoruz.

Seb ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve ayakkabılarına baktı. "Sanırım oldukça iyi gitti."

"Tam bir araba kazası."

Seb göz göze geldik. "Evet." Omuz silkiyor. "Elliot Maxwell'i davaya dahil edeceğim. Adam hakkında bilmemiz gereken her şeyi ortaya çıkarabilir."

"Bildiğimiz bir şey daha var." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi başımın arkasına koyuyorum. *Sıradan* bir şey. "Kate'in telefonunda adamın minibüsünün resmi var."

Seb'in ifadesi yarım saniye içinde şaşkınlıktan kendini beğenmişliğe dönüşüyor ve müstehzi bir gülümsemeye yerleşiyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona en iyi *'bir şey ima etmeye cüret etme'* bakışımı atıyorum. "Charlie bana gördüğünü söyledi."

"Ah. Ona sor o zaman." Seb ensesini kaşırken gözleri muzipçe parlıyor, sanki benimle dalga geçmenin yeni bir yolunu düşünüyormuş gibi. Söyleyeceği her neyse muhtemelen çok sinir bozucu olacak. "Bu arada," diye başlıyor, sırtışı her kelimede daha da genişliyor. "Pencereleri temizlemesi için birini çağırmalısın. Şurada, bir kadını cama bastırmışsınız gibi görünen lekeler var."

KATE

Nico'nun ofisindeki geceden bu yana birkaç gün geçti. Çok meşgul olduğu için onu neredeyse hiç görmedim. Nasıl çalışabildiğini bilmiyorum, çünkü ondan başka bir şey düşünecek çok az beyin gücüm kaldı.

Her gün en az iki kez mesaj atıyor. Bazen '*Günaydın, güzelim*' gibi birkaç kelimedenden ibaret oluyor ama Nico'dan gelen bu mesaj bile midemin krep gibi dönmesine yetiyor.

Bugün şöyle bir mesaj gönderdi: "*Dairem. Bu akşam dokuzda.*"

Hiç sormuyor... her şey bir talep. O tek soru dışında, zırhındaki en küçük çatlak: *Beni istiyor musun?*

Şimdi hatırlamak bile kalbimi çarpıtıyor. Sanki hayır deme şansım varmış gibi. Ama *sorduğu* gerçek... Bir kızın bayılması için yeterli, o zamandan beri yaptığım şey de bu.

"Hey, dostum."

Konuşan kişinin sesi Nico'ya o kadar benziyor ki masamdaki sandalyede dönüp onu patlayan bir gülümsemeyle selamlamamak için kendimi zor tutuyorum. Ama Nico'nun enerjisini hissedemiyorum ya da varlığını hissedemiyorum. Ona, adımlarının düşüşüne, sesinin eşsiz kalitesine, seçtiği kelimelere o kadar uyumluyum ki arkamda duran adamın Nico olmadığını biliyorum.

Yine de çok yakın.

Döndüğümde Seb Hawkston'ı masamın yanında buluyorum. Bana 'dostum' demesini sorgulamak üzereydim ki Charlie'nin kısık sesi cevap verdi: "Seb Amca. Yine seninle mi kalıyorum?"

Seb gösterişli bir gülümseme takındı. Etrafımda hafif bir hareketlilik hissediyorum, sanki çevremizdeki herkes ona yakın olmak için daha da yaklaşıyor. Nico ya da Matt'ten daha arkadaş canlısı ama bir o kadar da yakışıklı olan Seb'in çekiciliğini takdir edebiliyorum.

"Aslında, evet." Seb dönüyor ve karşıdaki masada oturan genç yerine bana odaklanıyor. "Nico ilgilenmesi gereken bazı *şeyler* olduğunu söylüyor.

..." Kaşlarından biri yukarı doğru kalkıyor. "Boşluğa ihtiyacı var."

Bedenim uygunsuz bir şekilde ısınıyor ve göz temasını kesiyorum. Neyse ki Charlie fark etmiyor.

"O daire çok büyük," diyor Charlie. "Yemin ederim on yatak odası var. O kadar yere ne gerek var? Ben çok büyük bile değilim. Uzun boyluyum ama zayıfım. Kübik hacmim çok küçük."

Seb bir kahkaha attı, sonra yan gözle bana baktı. "Mahremiyet."

Nico'nun kardeşine birlikte yattığımızı söyleyip söylemediğini merak etmeden edemiyorum. Bundan şüpheliyim, özellikle de bir şeyleri gizli tutmakla ilgili söylediklerinden sonra, ama ne olursa olsun, yanaklarımı şiddetli bir kızarıklık yakıyor. Başımı eğip bilgisayar ekranıma odaklanmış gibi yapıyorum. Hesap tabloları hiç bu kadar ilginç olmamıştı. Neyse ki masa telefonum çalıyor ve hemen açıyorum. "Günaydın, ben Kate Lansen."

"Kate, ben Martin Brooks." Sesi yolumu kesen bir hayalet gibi geliyor ve içimden hafif bir ürperti geçiyor. Nico endişelenecek bir şey olmadığını söylemiş olabilir ama Martin'in aniden ortaya çıkması tuhaf ve bu konuda bir şeyler hâlâ içime sinmiyor. "Şu spa projesi nasıl gidiyor?"

"Oh, merhaba. İyiyim," diye kekeleyorum. "İyiyim."

"Güzel. Buluşmak için ne zaman müsait olursun? Bugün şehirdeyim. Öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

Takvimime bir göz attım. Gayet açık. "Evet."

"Harika. Seninle Bread Caddesi'ndeki Valerie'de buluşuruz. Göz alıcı değil. Bir sandviç. Zamanım az."

"Pekala. Görüşürüz o zaman." "Peki Kate?"

"Evet?"

"Lansen'le tekrar uğraşmak için sabırsızlanıyorum."

Telefon kapanıyor ve kaynağını tam olarak kestiremediğim bir dehşet duygusu göğsümde yavaşça yayılıyor.

Küçük sandviç barı tika basa insanla dolu ve ben de sıkışarak içeri giriyorum. Etrafıma bakarken kahve kokusu beni ele geçiriyor. Bir avuç plastik masa var ve Martin Brooks onlardan birinde oturuyor, yarısı yenmiş bir

Bir elinde sandviç, neden şimdiden yemeye başladığı konusunda kafam karıştı.
Neden beni beklemedi? Bu ne biçim bir müşteri yemeği?

Beni fark ettiğinde parmaklarıyla yarım bir el sallıyor.

Diğer müşterileri atlatıp karşısındaki sandalyeye kayıyorum.

"Sana bir sandviç aldım," diyor, masanın üzerindeki dürümü işaret ederek.

"Tavuklu Sezar salatası."

Beyaz yağlı kâğıtla düzgünce bağlanmış dürüme bakıyorum.

Dokunmuyorum. "Teşekkürler."

"İtiraf etmeliyim," diye itiraf ediyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Jack'in Lansen'i Hawkston'a sattığı söylentilerini duyduğumda hiç mutlu olmadım."

Küçük, soluk mavi gözleri sanki onu derinden kırmışım gibi bana bakıyor. İçime buz gibi bir ürperti yayılıyor.

"Ah," diyorum. "Bunu duyduğuma
üzüldüm." Ofluyor. "Bu benim
anlaşmamdı."

Bu yorum beni şaşkına çeviriyor. Belli ki eski defterleri karıştırmaya niyetli.

"Babam da en az senin kadar hayal kırıklığına uğradı-"

Anıran kahkahası beni kesiyor ve ağzından yarı çiğnenmiş yemek parçaları fışkırıyor. Bir parça yanağıma çarpıyor ve parmaklarımla yüzümü silerek geri çekiliyorum. Bu adamdan uzaklaşmak istiyorum, sadece sandviçinin parçalarını yüzüme tükürdüğü için değil.

"Oh, Küçük Kate..."

Küçük Kate. Bu küçültme karşısında göğsüm sıkışıyor. Nico'nun bana seslenişine o kadar benziyor ki onu düşünmeden edemiyorum. Ama Martin'in versiyonu o kadar küçümseyici ki onu tokatlamak istiyorum.

"Hâlâ bilgisiz misin?" Martin'in dudakları bükülüyor ve benim bilmediğim bir şeyi bilmenin güç oyununun tadını çıkardığı konusunda beni uyarıyor. "Onu beceren senin babandı."

Tüm sinir uçlarımda şok kıvılcımları çakıyor ve kürek kemiklerim sandalyemin arkasına çarparak ondan uzaklaşıyorum. "Ne?"

Başını sallıyor, sonra sandviçinden büyük bir ısırık alıyor. Çiğnerken boncuk gözlerini benden ayırmıyor, sonunda yutmadan önce bir inek gibi geviş getiriyor. "Sana söylemediler mi?" Beni izliyor, sanki tepki vermemi bekliyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor. Tepki vermediğimde bana doğru eğiliyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Onlar mı?" Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadan mırıldanıyorum.

"Kardeşin ve Nico Hawkston." Martin sandviçinden bir ısırık daha alırken kalbim mideme iniyor ve Tanrı'ya boğulması için dua ediyorum çünkü bundan sonra söyleyeceği şeyi duymak istemediğimden eminim. Beni beklettiği her saniye avuçlarım daha da terliyor. Sonunda ağzındaki lokmayı bir yudum suyla yıkıyor. "Baban bir dolandırıcıydı, Kate. Şirketi mahvetti. Yüz binlerce sterlini zimmetine geçirdi. Muhtemelen milyonlar. Hepsini kumarda kaybetti. Bana kazık attı."

Nefesim daralıyor. Ağzından çıkan hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ona göz kırpıyorum.

"Bir suçlu," diye tekrarlıyor yavaşça, sanki anlayamayan bir çocukmuşum gibi. Haklı. Anlayamıyorum. Kelimeleri duyuyorum ama hiçbir şey ifade etmiyorlar.

"Sonu parmaklıklar ardında bitmediği için şanslı, ama sanırım bir hücrenin içini görecektir kadar uzun yaşayamazdı zaten. Baban hak ettiğini buldu. Ölmesi daha iyiydi, her şey düşünüldüğünde."

Acı kalbimi deliyor, sanki etime hançer saplıyor ve elim göğsüme gidiyor. Martin'in dudakları sanki tepki verdiğimi görmekten memnun olmuş gibi yukarı kıvrılıyor. Sanki bundan besleniyor.

"Nico Hawkston'ın bunca yıl önce neden satın almanın peşine düşmediğini hiç merak etmedin mi?" Martin devam ediyor. "Rakamlara baktıklarında bütün kartlar dağıldı. Baban bunu saklayamazdı. Anlaşma tutmadı. Neredeyse ailenizin evini ve içindeki her şeyi de kaybediyordu."

"Sana inanmıyorum," diye tısladım, sesimi bulduğum için rahatlamıştım. "Biliyor olmalıydım. Birileri bir şeyler söylerdi."

"Söylerler miydi?" Arkasına yaslanıp bir elini karnına koyuyor, gömleğinin düğmeleri kolanının üzerinde geriliyor. "Sandığın kadar önemli biri değilsin, değil mi? Küçük Kate, geride bırakılmış, dışlanmış. Gerçekler konusunda güvenilemeyecek bir çocuk."

Ellerim titriyor. Onları kucağımda sıkıca kavriyorum. *Bu doğru olamaz. Olamaz.* "Elinde ne kanıt var?"

"Elbette, benim sözüme inanma. Kardeşine sor. Nico Hawkston'a sor. Belki onlardan biri sonunda Küçük Kate'e gerçeği söyler. Ve sen gerçeği hak ediyorsun, değil mi küçüğüm?"

"Bana öyle demeyi kes." İddialı görünmeye çalışıyorum ama sesim zayıf çıkıyor.

Martin sanki sözleri dünyamı alt üst etmemiş gibi sandviçinden bir ısırık alıyor. Çiğnerken beni izliyor ve başka bir şey önermediğini fark ettiğimde konuşuyorum.

"Ne istiyorsun?"

Sandviçini indiriyor. "Senin ve kardeşinin gelişmesini izlemek zor oldu; almam gereken ödemeyi almak. O şirketi babanla birlikte kurdum, biliyor musun? Satış için tüm övgüyü kardeşinin aldığını görmek... bu beni çıldırtıyor." Selofana sarılmış çiğ sosis gibi görünen şişmiş iki parmağıyla plastik masaya vuruyor. "Sonunda benim olanı alıyorum. Knightsbridge spa projeni başka bir yere götüreceğim. Elimden gelirse Lansen ya da Hawkston için daha fazla şan şöhret olmayacak. Senin katılımın sıfıra inecek."

Kalbim hızla çarpıyor, boğazım şişip beni boğacakmış gibi oluyor ve her nefes alışım bir öncekinden daha zor geliyor. "Spa projesini alamazsın," diye yalvarıyorum ve sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret ediyorum. Ne kadar çaresiz. Bilinmeyene doğru kayıyorum ve bu dehşet verici. "David Webster ne olacak? Argentum yönetim kurulu?"

"Oh, bunların hiçbirisi için endişelenmiyorum." Martin sorularımı o kadar kolay geçiştiriyor ki tüylerim diken diken oluyor. Endişelenmemesini ne açıklayabilirdi ki? "Ve eğer bunu engellemeye çalışacak bir şey yaparsan, herkese babandan bahsederim. Ölmüş olabilir ama geriye kalan her şeyi yok edeceğim. Ve hazır oradayken, babanın suçlarını örtbas ettikleri için ağabeyini ve Nico Hawkston'ı da alaşağı edeceğim."

Nefeslerim düzensiz geliyor, beynim karmakarışık. Bana söylediği her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve Martin'in bana bakışından anladığım kadarıyla o da bunu biliyor.

Martin bir kâğıt peçeteyi buruşturup masaya atmadan önce dudaklarını sildi. "Bir suçlunun kızı olmak nasıl bir duygu Kate? Babamı şimdi yeni bir ışık altında görüyoruz, değil mi?" Ayağa kalkar. "Sindirmene izin vereceğim."

O gidiyor ve ben bir süre şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum, çevremdeki sesler zar zor duyduğum tutarsız bir vızıltı haline gelene kadar farkındalığımдан süzülüyor.

Sonra, kırılıyorum. Gözyaşları bir barajdan akan su gibi akıyor. Onları tutamıyorum, saklayamıyorum. Babam öldüğünden beri hiç ağlamadığım kadar ağlıyorum. Bir kenara ittiğim tüm keder akıyor ve mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlası var. Kaybettiğim her şey için ağlıyorum ve bu kalbimi parçalıyor, göğsümü yırtıyor. Nefesim kesilene kadar ağlıyorum, sildiğimi hatırlamadığım gözyaşlarım kollarımı ıslatıyor.

Martin Brooks dünyamda bir delik açtı ve beni dikkatsizce başka bir gerçekliğe fırlattı. Ve bunu hiç sevmedim. Babam.

Tanıdığım en harika adam. *Hırsız mı? Bir suçlu mu?* Anılar paramparça oluyor ve doğru olduğunu düşündüğüm kelimeler, onları artık tanıyamayana kadar çarpıtılıyor.

Jack biliyor

muydu?

Ve Nico.

Bana bunca zamandır yalan söylediğini fark ettiğimde, içime çarpan acı dalgası kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyor.

Öfke yükseliyor, asit gibi yakıyor.

Telefonum çalışıyor ve mesajı okumak için çantamdan çıkarıyorum.

Nico: K o n u ŗ m a m ız gereken bir şey var. Bu gece. Sonra açıklarım.

Merak etme, önemli bir şey değil.

Telefonuma bakıyorum ve aklıma iki kelime geliyor.

Seni piç kurusu.

KATE

Saat tam 9'da Nico'nun dairesinin kapısına geldim. O kadar yüksek ki yukarı çıkarken asansörde kulaklarım patladı.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. Öfkem dağılır sanmıştım ama dağılmadı. Tanıdığımı sandığım babamı kaybetmenin boş acısı da geçmedi. Öldüğünde yas tutmuştum ama meğer tanımadığım bir adam için yas tutmuşum. Var olmayan bir adam için.

Kendimi ham hissediyorum, sanki biri savunmalarımı fırçayla ovmuş gibi. Bir yanımda burada olmamam gerektiğini biliyor. Şu anda Nico'yla yüzleşmekten iyi bir şey çıkmayacak. Eve gitmeliyim. İptal etmeliyim. Kafamı toplamak için zaman ayırmalıyım. Ama Martin'in söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmeliyim.

Varlığımın her zerresiyle yalan olmasını istiyorum. Mutlulukla farkında olmadığım bir zamana geri dönmek istiyorum.

Babamı tanıdığım, kardeşime güvendiğim ve -kalbim bir sonraki düşüncede durup atıyor- Nico Hawkston'a aşık olduğum bir dünyada yaşamak istiyorum. Ama hiçbirini düşündüğüm gibi değil. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Nico kapıyı açtığında üzerinde hâlâ takım elbise pantolonu ve beyaz gömleği vardı, kravatı boynunda düğümlenmişti. Eve geleli çok olmamış olmalı.

Kapının eşiğinde dururken enerjisini emiyor, varlığını hissediyor ve kollarına sarılmayı arzuluyorum. Ama şimdi aramızda daha önce olmayan bir şey var; görünmez bir bölme, sadece *hissedilebilen* bir ayrılık.

Bunu anında hissediyor, yüzündeki sıcaklık azalıyor. "Neyin var?"

Daireye adım atıyorum ve öfkenin sisi içinde bile buranın harika bir yer olduğunu görebiliyorum. Çılgınca. Benim gibi ölümlülerin hayallerinin ötesinde. Mobilyalar şık, çağdaş ve pahalı görünümlü. Kanepelerin arasında çelik kolonlar yükseliyor. Tavanlar üç metre yüksekliğinde, dış duvarlar camdan.

Yerden baş döndürücü derecede uzaktayız ve tıpkı ofiste seviştiğimiz gece olduğu gibi, gün batımı dışarıda parlıyor. Ama bu sefer güzel olarak görmüyorum.

Bu sefer cehennem gibi görünüyor.

El çantamı yanıma doğru sıkıca tutuyorum. Nico'nun gözleri çantama kayıyor ve kaşları derinleşiyor.

"Biri sana zarar mı verdi? Çünkü yemin ederim, eğer yaptıysa-

" "Sen yaptın," diye homurdanıyorum.

Bakışları yüzümde geziniyor, gözleri kısılıyor. "Anlamıyorum." "Martin Brooks'la konuştum."

Tepkisi belli belirsiz. Bir titreme, yutkunurken adem elmasının sallanması. "Kate-"

"O da ne?" Sözüünü kesip omzunun üzerinden kanepeye yaslanmış çerçevesi bir resme bakıyorum.

Babamın karakalem çizimi, ama pahalı bir şekilde monte edilmiş ve yeniden çerçevelenmiş, etrafına kırmızı bir kurdele bağlanmış.

"Tamir ettirdim. Babanı hatırlamak için."

"Babamı mı?" Öfke sesimi inceltiyor ve kelimeler titriyor. "Kimmiş benim babam? Çünkü kesinlikle bilmiyorum."

Nico'nun omuzları sıkışıyor ve bana sanki kırılmak üzereymişim de siper mi alsam yoksa parçaları mı yakalamaya çalışsam bilemiyormuş gibi bakıyor.

"Biliyordun, değil mi? Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordun?" Ateş damarlarımdan akıyor, bedenimi ısıtıyor, uzuvlarımı kasıp kavuruyor. Beynime nüfuz ediyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Çantamı yere bırakıp Nico'nun yanından geçiyorum ve resmi alıp onun görebileceği şekilde çeviriyorum. "Bu bir şaka mı? Bu lanet bir şaka mı?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Bu bir hediye."

"Hediye mi? Hediyelerini kendine sakla, seni yalancı piç!" Resmi başımın üzerine kaldırıyorum. Nico'nun yüz hatları niyetimi anlayınca telaşla buruşuyor. Kollarını açarak bana doğru bir adım attı.

Geri çekilebileceğimi, *çekilmem gerektiğini* bildiğim bir anlık netlik var ama sonra kayboluyor. Mantıklı düşünme sınırını geçtim ve öfke beni tüketti. Karanlık ve yaralı bir yerden gelen bir çığlıkla resmi yere çarpıyorum. Cam paramparça oldu; çerçeve kırıldı.

Nico hareketsiz kaldı. "Ne oluyor lan?"

"Babam şirketten milyonları zimmetine geçirdi. Onu yok etti.
Bu yüzden satın almadın. Bu doğru mu?"

Nico'nun gözleri acı dolu. "Yürütemedim." Sözlerinde öfkemi körükleyen bir isteksizlik var. Hâlâ bana gerçeği söylemek istemiyor.

Elim ağzıma gidiyor ve duygularım boğazımda düğümleniyor. "Bu doğru mu? Biliyor muydun? Bunca zamandır biliyor muydun?" "Biliyordum." Sesi özür diler gibiydi.

Jack'in partisinde söylediklerim aklıma geldikçe gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. *Babam bunu hak etmemişti. O iyi bir adamdı. Senin olabileceğinden yüz kat daha iyi bir adamdı.* Bunu Nico'nun yüzüne haykırdım ve Gerard Lansen'in nasıl bir adam olduğunu bildiği halde gözünü bile kırpmadı. Utanç içime hücum etti. Ne kadar aptalmışım.

Nico bir elini uzatmış bana doğru yürüyor.

"Hayır." Kollarına vurdum. "Dokunma bana."

Durdu. "Kate..."

"Hayır!" Çığlık attım. "Bana yalan söyledin. Yapmayacağına yemin ettin ve bunca zaman... bunca yıl..." Gözlerimi kapatıyorum, elimi dudaklarıma götürüyorum, çenem avucumun altında titriyor. "Neden kimse bana söylemedi?"

"Baban. Söylemememizi istedi. Ona yemin ettik."

"Neden? Anlayamayacağım için mi? Çok genç olduğum için mi? Bir çocuk? Bir kadın? Neydi o?" Her kelimeyle birlikte sesimin tonu yükseliyor. Sanki aklını yitiren kişi ben değilmişim de, uzaktan izlediğim biriymiş gibi garip bir şekilde kopuyorum.

"Yaptık çünkü bizden bunu istedi. Seni koruyacağımıza yemin ettirdi."

"Neyden?"

"Gerçeklerden."

Öfke damarlarımda çığlık atmadan önce bu kelime hislerimi susturuyor. "Birini gerçeklerden koruyamazsın! Sadece onlardan saklayabilirsin."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Burada kalamam. Dışarı çıkmam gerekiyor. El çantamı alıyorum, bakışlarımı kapıya dikiyorum ve adımlarımı kapıya doğru atıyorum. Topuklarım her adımda kırık cam parçalarına çarpıyor.

Nico yolumu kesti. "Nereye gidiyorsun?"

"Senden uzağa."

"Açıklamama izin ver," diye yalvarıyor.

"Neyi açıklamana? Bir suçu örtbas etmediğini mi? Babamın kendi şirketinden çalmadığını mı? Senin de lanet bir suçlu olmadığını mı?"

Babamın olduğu gibi mi? Tüm bunları benden yıllarca saklamadığını mı? Bana yalan söylemeyeceğine dair yemin ettiğinde, bu konuda yalan söylediğini biliyor muydun?"

Konuşmamı izlerken gözlerinde bir duygu fırtınası var, ama bana cevap vermek için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Bunların herhangi birini inkar edebilir misin?"

Sessizlik umutla titriyor gibi. Çaresizlikle. Bundan başka bir gerçekliğe duyulan özlem.

Nico acı dolu bir bakışla, "Hayır." diye cevap veriyor.

Küçük bir kelimenin bu kadar yıkıcı olabileceğini hiç bilmezdim. Hıçkırıklar kaburgalarımı kırarken ve gözyaşlarım yere damlarken kendimi tutabilmek için göğsümü sıkıyorum.

"Siktir, Kate. Özür dilerim."

"Pardon?" Nefes nefese kaldım. "Cehaletinizin hiç tanımadığınız biri tarafından ortaya çıkarılmasının ne kadar acı verici, ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musunuz? Sana bu kadar kötü niyetle yaklaşan biri? Beni *hiç* korumadınız. Hiçbiriniz. Ne babam, ne kardeşim, ne de kesinlikle..." Boğazım düğümleniyor, sesim duygularımla titriyor. "Sen... benim için her ne isen. Benim için her ne *idiysen*."

"Neydim?" Nico'nun sesi de benimki kadar kararsız ve bu ses beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

"Evet. Öyleydim. Bu" -elimi aramızda sallıyorum- "bitti."

Yüzü beyazlaşıyor. "Bitti mi? Bunu bırakıp gidemezsin. Bu hayatta bir kez olur-"

Bitirmesine izin vermedim. "Saçmalamayış kes, Nico." Kelimeler acınası bir haykırıyla döküldü. "Bu hayatta bir kez olacak bir şey değil. Bu yalan, sahtekârlık ve bir mil öteden görmem gereken bir düzine başka kırmızı bayrak. Bundan daha fazlasını hak ediyorum. Her şey bitti. Biz bittik. Ben bittim."

Kelimeler beni boğuyor ve kalp kırıklığı farkındalığının periferisinde beliriyor. Bu odada bir saniye daha kalırsam beni yutacak. Kapıya doğru ilerliyorum. Nico'nun beni takip ettiğini anlamak için bakmama gerek yok; ayak seslerinin baskın çatırtısı havayı yarıyor.

Üst kolumu tutuyor ve beni döndürüyor. Yakışıklı yüzü öylesine yoğun bir duyguyla çarpılıyor ki, bu duygunun gücünden kaçmak istiyorum.

"Hayır." Diğer eliyle bileğimi kavlıyor. "Yanılıyorsun. Bu sadece başlangıç. Sana aşık oluyorum. Sana aşığım."

Göğsümün enkazı çatlıyor, parçalanıyor, binlerce parçaya ayrılıyor. Dayanılmazın da ötesinde. "Aşk mı? Sadece haftalar oldu," diye alay ediyorum, aynı şeyi hissetmiyormuşum gibi davranmaya çalışarak.

"Yıllar, Kate. Ben sana yıllardır aşığım."

Nefes alamıyorum. Nico yine *aşk* derse, özümün derinliklerinde yankılanan o ses tonuyla, beni ben yapan her şey çözülür.

Öfkemden arta kalan parçalara tutunuyorum.

"Yıllar mı?" Bileğimi serbest bırakıyorum. "Yıllardır beni *sevmiyorsun...* Yıllardır benden *kaçıyorsun.*"

"Çünkü yalan söylemek istemediğim tek kişi sensin." Sesi sert ama sanki her an kırılacakmış gibi kırılgan. "Ve yalan söylemek zorundaydım... Lanet olsun ki zorundaydım."

"Söylemedin." Sesim kırıldı.

Birbirimizden kol genişliğinde uzakta duruyoruz, fiziksel olarak birbirimize dokunmuyoruz ama diğer her şekilde birbirimize dolanmış durumdayız. Onun acısı benim, benimki de onun. Boğazıma dolanıyor, o kadar sıkı sarıyor ki nefes almak için savaşmak zorunda kalıyorum.

"Bunu yapamam." Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ve içimde derinlerde bir şey yırtılıp açılıyor, acı beni kör ediyor.

Parçalandığımı görmesine izin veremem. Kapıya doğru ilerliyorum, tekrar konuştuğunda elim kapı kolunda.

"Bu iş daha bitmedi. Buradan çıkıp gidersen, bir parçam da seninle gelecek. Bir parçam *hep* seninle *olacak.*"

Sözleri karşısında kaskatı kesiliyorum, sanki kendimi onlara karşı bir şekilde sertleştirebilirmişim gibi... Ama her biri derime batan ve etime bulaşan zehirli bir ok gibi. Sonuna kadar kontrol; Nico bundan sonra ne olacağını açıklamadan ayrılamıyorum bile.

"Beni manipüle etme." İşaret parmağım bir silahın namlusu gibi beni gösteriyor. "Her şey seninle ilgili, değil mi? Aşkın ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama *aşk*, senin duyguların öncelikli diye bana çekip gitmememi emretmek değildir. *Aşk* dinlemek, saygı duymak ve eğer istediğim buysa gitmeme izin vermektir." Acı dolu bir inilti çıkardım, ellerim yanlarıma düştü. "Sikerim böyle işi. Birlikte çalışamayız. Kaplıca projesinden istifa ediyorum. Artık istemiyorum. Yalanlarla ve Martin Brooks'la lekelendi. İstiyorsa, bırak alsın. Artık umurumda değil."

Nico bana doğru yürüyor, ifadesi ölümcül, adımları o kadar hızlı ki ondan kaçma umudum yok. "En büyük spa projesi umurunda bile değil."

Londra'da mı? Kariyerini yapacak olan proje? Baban için çok şey ifade eden? Yıllardır üzerinde çalıştığın? Hepsinden vazgeçer miydin?"

"Vazgeçerdim."

Çenesi sertleşiyor, zaten güçlü olan hatları daha da sertleşiyor. "O zaman şunu bil: Vazgeçen insanlar hayatta istedikleri hiçbir şeyi elde edemezler. Eğer seçtiğin yol buysa, o zaman seninle gelemem çünkü ben pes *etmem* ve pes eden biriyle birlikte olamam."

Bakışları beni yırtıyor ve artık spa projesinden bahsetmediğini anlıyorum.

Bizden bahsediyor.

Eğer gidersem, her şey biter.

Ama kalmak? Kalamam. Her şey çok fazla. Dudaklarından dökülen tek bir kelimeye bile güvenmiyorum.

Kapıya doğru geri dönüyorum.

"Gidiyor musun?" diye soruyor, en ufak bir kırılmanlık belirtisi göstererek. Çenemin açısını değiştiriyorum, meydan okuyarak. "Evet."

Ve sonra bunun ne anlama geldiğini bilerek ayrılıyorum.

NICO

Parmak uçlarımı göz kapaklarımın üzerine koyup kanepeye çöküyorum. Kendime bir içki bile almadım. Tükenmişim, sanki Kate gelip hayatımı emmiş gibi... ve bu iyi bir şey değil.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, duvara bakıyorum, düşüncelerim çok uzakta. Kate'in öfkesinin kanıtlarını temizlemek için hiç çaba sarf etmedim. Kırık camlar taş zemini halı gibi kaplıyor ve resmin etrafına bağladığım kırmızı kurdele enkazın ortasında, yapmaya çalıştığım şeyle alay edercesine duruyor.

Buna bayılacağını düşünmüştüm.

Kendime acımaya meyilli olsaydım, şu anda kocaman bir çukurun içine düşmüş olurdum. Bu haliyle, son adımı atmayı reddederek uçurumun kenarında bir yerlerde sallanıyorum.

Sana aşık oluyorum. Ben sana aşığım. Yıllardır sana aşığım.

Bu gece bu sözleri söylemeye niyetim yoktu, ama şimdi onları söyledim ve doğru olduklarını biliyorum. Son birkaç hafta, en iyi arkadaşınızın kız kardeşine asılamayacağınız için bunca zamandır kilit altında tuttuğum hislerimi pekiştirdi. Direnmek daha kolaydı. Ama inkâr... Bu olabildiğince tatlı.

İnkâr içindeyken acıyı hissedemezsin. Çok fazla inkâr. Sadece ona karşı hissettiklerimi değil, babası için yaptıklarımı ve bunun bizim üzerimizdeki etkisini de.

Gerard'ı kendi ellerimle vurmamış olabilirim ama onu bunaltan olaylarda rol oynadım. Bu suçluluk duygusu kederimi her zaman gölgeledi ve saklamam gereken kirli bir şeymiş gibi hissettirdi.

Cenaze töreninde Kate'in mezara toprak atmasını izledim ve sanki onun acısı benimkini bastırmıştı. Benimkinin kirli olduğu yerde onunki saftı. Mükemmel babası ölmüş, kalbi kırık bir kızdı.

Onunla ilgili anısını yok eden kişi olmak istemiyordum ama sürekli olarak söylemeyi taahhüt ettiğim yalanla yüzleşmek zorunda kalarak onun yanında da duramazdım. Babam işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmem için beni Amerika'ya çağırdığında, bu fırsatın üzerine atladım. Kendimi işe gömdüm.

Yine de onu Jack'in partisinde balkonda gördüğümde, bu sefer ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Jakuzide soyunup beni baştan çıkarmaya çalışan bir genç kız değildi; artık hayır demek zorunda değildim. Ve bir şekilde, sonunda babasının şirketini satın almanın her şeyi yeniden yoluna koyacağına kendimi ikna etmişim. Her şeye yeniden başlayabilmek için geçmişti temizlemişim.

Ama öyle olmadı. Yakınından bile geçmedi.

Kapıma vurulmaya başlandı. Koltuğumda dikleştım.

"Nico? Aç şu lanet kapıyı. Kapıyı açmazsan buradaki güvenlik beni öldürecek." Jack'in sesi beni sersemliğimden uyandırdı. Saati kontrol ettim. Gece yarısını geçiyordu. Midem bulanıyor. Jack neden burada? Kate'i biliyor mu?

"Bay Hawkston?" Güvenlik ekibimden birinin sesi dairenin dışından geliyor.

Ayağa kalktım. "Geliyorum."

Kapıyı açtığımda Jack'i görüyorum, yüzü kıpkırmızı ve öfkeli, güvenlik şefim tarafından kolları arkadan tutulmuş. Jack iri bir adam ama bu şekilde esir tutulduğu için küçük görünüyor.

Adama, "Bay Lansen'i serbest bırakabilirsiniz," dedim.

İri yarı koruma onu hafifçe iterek serbest bırakınca Jack hemen öne doğru atıldı. Jack kaşlarını çatarak adama dönüyor ve koyu renk paltosunun kollarını aşağıya indiriyor.

"Ne oluyor lan?" Jack tükürür. "Adamların vahşi."

Korumam geri çekiliyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum. "Gecenin bir yarısı ortaya çıkıp ortalığı birbirine katacaksan ne bekliyorsun?" Cevap veriyorum.

Jack oflayıp puflayarak yanımdan geçip daireme doğru yürüyor ve aniden durup dönerek bana bakıyor.

"Martin Brooks spa projesini çalacak." Kelimeler Jack'in ağzından dökülüyor ve aniden kötü ruh hali ve panikle daireme gelişi anlam kazanıyor. Başını eğip tavana baktı. "O piç burnumuzun dibinden çalacak. O-"

"Jack, dur. Nefes al."

Ama Jack yarışı kazanmaya çalışan kafası karışık bir tazı gibi önce bir tarafa, sonra diğer tarafa volta atıyor. "Kate'e söyledi. Ona her şeyi anlattı. O da beni aradı ve her şeyi anlattı. Benden nefret ediyor. Beni asla affetmeyecek. Bu çok büyük bir hata. Ona-"

"Biliyorum."

Jack'in çılgınca hareketleri gözlerini bana çevirdiğinde yavaşlıyor. Ayağının altında bir şey çıtırdıyor. Deri tabanlı ayakkabısını kaldırıp altında ezilmiş bir cam parçasını ortaya çıkarırken dikkati yere düşüyor. Sonra, sanki içeri girdiğinden beri daireyi ilk kez görüyormuş gibi, bakışları camın izini takip ederek enkaz halindeki resme doğru ilerliyor.

Resmin kendisi hâlâ tek parça halinde, kırık çerçevenin bir yarısında asılı duruyor. Gerard Lansen'in ciddi yan profili uzaklara bakıyor, etkileyici karakalem çizimin sağ alt köşesinde Kate'in açık imzası var.

"Burada ne oldu?"

Hiçbir şey söylemiyorum, parçaları bir araya getirmesini bekliyorum.

Camdan geçip resme doğru ilerliyor, birkaç adım ötede durup ayakkabısıyla kırmızı kurdeleye basıyor.

Midem bulanıyor, göğsümde bir düğüm oluşuyor. Bunun için çok yorgunum ama farkına varma anı için kendimi hazırlıyorum.

Dönüp bana bakıyor, burun delikleri alevleniyor. "Martin Brooks'un Kate'e söylediğini nereden biliyorsun? Bu gece burada mıydı? Önce buraya mı geldi? Önce sana mı geldi?"

"Evet."

Uzun ve yavaş göz kırpmıyor ve bir an için burnunun kenarını sıkıyor. "Kız kardeşimi mi beceriyorsun?"

"Hayır."

Jack ayaklarının dibindeki dağınıklığı işaret ederken gözleri bir füze gibi beni takip ediyor. "O zaman burada neler oluyor?"

"Ona aşığım."

Yüzünü şok kaplıyor ve bir an için bunun tepkisini durdurmaya yeteceğini umuyorum. Ne de olsa aşk büyük bir kelime. Ama sonra ifadesi tamamen daha öfkeli bir şeye dönüşüyor.

"Senin saçmalıkların bana sökmez, Hawkston." Başını eğip bana doğru yöneldi, kaşmir kaplı kolunu geriye çekmiş, yumruğunu sıkıştı.

Bir kolunu bana doğru savuruyor ama saldırıyı kolayca engelliyorum, diğerini bana doğru kontrolsüz bir yay çizerek uçurduğunda eğiliyorum.

Onu itiyorum ve tökezleyerek geri çekiliyor, yan masaya çarpıyor ve uzun bir cam vazoyu deviriyor, vazo yere düştüğünde paramparça oluyor ve enkaza ekleniyor.

Jack'in telefonu çalıyor ama o duymazdan geliyor, iki yumruğunu da kaldırmış etrafımda dolanırken ceketinin içinden çalmasına izin veriyor.

"Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirsin, seni piç kurusu," diye küfrediyor Jack, kaşları kara gözlerinin üzerinde ağırlaşarak. "Ve sen Kate'i beceriyorsun?"

Tam ön kapı açıldığı sırada bana tekrar saldırıyor ve kısa sürede geri çekiliyor. Güvenlik şefim kapının girişinde duruyordu. Koca bir monolit adam, tamamen siyahlar içinde.

"Onu çıkarayım mı efendim?"

Başımı sallıyorum, Jack'e odaklanıyorum. "Bırak da atışını yapsın." "Ne kadar da nazıksın," diye tükürüyor Jack.

Telefonu tekrar çalıyor.

"Birinin sana ihtiyacı var," diyorum. "Aramak için geç oldu."

Jack kol saatine baktı. Saat neredeyse gece bir olmuş olmalı. Dudaklarını büzüyor, sonra bana bakıyor, sonra da saldırıyor.

Eğilebilirim, engelleyebilirim ama o bana vurana kadar bu iş bitmeyecek. İri ve güçlü ve vücudumdaki tüm içgüdülere karşı gelerek tepkilerimi onun saldırmasına izin verecek kadar yavaşlatıyorum.

Yumruğu çenemle buluşuyor, başım geriye savruluyor ve acı bir şimşek gibi içimde patlıyor. Ağzım kanın metalik tadıyla doluyor.

Jack elini kavırıyor, olduğu yerde zıplıyor. "Siktir, siktir, siktir," diye inliyor yüzünü buruşturarak.

Telefonu tekrar çalıyor ve bu sefer diğer eliyle telefonu çıkarıyor.

Ağzımı elimin arkasına siliyorum. Bir damla kan geliyor ama çoğunu yutuyorum.

Okuldan beri yüzüme vurulmamıştı. Ne kadar acıdığını unutmuşum. En yakın sandalyeye doğru ilerledim ve içine düştüm. Yarın iyi görünmeyeceğim. Bana vurmasına izin vermek hızla berbat bir kararmış gibi hissettiriyor.

"Sanırım burada işimiz bitti," diyorum hâlâ kapının yanında durmuş talimat bekleyen güvenlik şefime. Başını sallıyor ve dışarı çıkıyor.

"Anne?" Jack hâlâ elini sallıyor ve parmaklarını esnetiyor, bunu yaparken de yüzünü buruşturuyor. Sonra bakışları elinden orta mesafeye kayıyor ve kafasını kaldırıyor. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Sakin ol. Pekâlâ. Geliyorum. Geliyorum. Olduğun yerde kal. En kısa zamanda orada olacağım."

Telefona bakarak kapattı. "Ne oldu?"

"Ne?" diye sordum.

"O piç... Curtis. Annemin erkek arkadaşı. Her şeyi aldı." "Ne demek her şeyi aldı? Neyi?"

"Tabloları. Annemin mücevherleri. Her şeyi."

Ağrıyan çenem beynimi yavaşlatıyor ve doğru düşünce zincirini bulmak için bir an uğraşıyorum. "Depoya kaldırdığı tablolar mı? Stephen Condar?"

"Evet. Babamın sanatı. Depoya hiç girmedi. Curtis aldı. Hepsini çaldı. Onun lanet olası bir pislik olduğunu biliyordum. Biliyordum. Ve şimdi ortadan kayboldu." Jack, eli yüzünü sıyırırken sinirli bir inilti çıkarır. Kendini topladı ve "Oraya gidiyorum. Annemin durumu kötü. Venetia Teyze'den yeni döndü ve ev bomboş."

"Boş mu?"

"Temizlenmiş. Değerli hiçbir şey kalmamış."

"Peki ya sanat eseri?"

"Onun ilgilenmesine izin veriyordu. Nerede sakladığını bile bilmiyordu." Jack küfreder. "İlgilenilmeye o kadar muhtaç ki, hayatına girip her şeyi çalmasına izin verdi."

"Ben de seninle geleceğim."

Jack bana bakıyor. "Sert görünüyorsun. Yüzüne biraz buz koysan iyi olur."

Bir kaşımı kaldırıyorum ya da kaldırmaya çalışıyorum ama yüzümden aşağı acı fişkırıyor, bu yüzden girişimi iptal ediyorum. "O elinle araba kullanabilir misin?"

Jack ona bakıyor, ters çeviriyor ve parmaklarını tekrar esnetiyor. Acıyı silmeden önce yüzündeki acıyı görebiliyorum. "Geç oldu. Yollar sakın olacak."

"İyi bir fikir değil."

Jack nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Peki, tamam. Tamam. Bir taksi çağırırım." Yüzünü buruşturur. "Ama bir yere gitmeden önce, elim için biraz buza ihtiyacım var. Çenen neyden yapılmış? Titanyumdan mı?"

İçimde gülme isteği kabarıyor, ama ses çıkarken bile yüzümün yan tarafına bir ağrı saplanıyor. "Beni güldürme. Acıtıyor."

"Güzel," diye cevaplıyor Jack. "Bir dahaki sefere aletini pantolonunun içinde tut." "Söylediğimde ciddi dim. Ben aşığım-"

"Lütfen." Bir elini kaldırıp tavana bakıyor. "Kendini kurtar. Kate'i tanırıyorsa, ikimizi de yakın zamanda affetmeyecektir. Ve sen de

büyük bir açıklamayla da onu kazanamazsın." Resme bir göz atıyor. "Özellikle de bu bir şey ifade ediyorsa. O çerçeve pahalı görünüyor."

Omuz silkiyorum. "En iyisi."

Jack homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Tabii ki."

Kanepeden kalkıp mutfığa doğru ilerliyorum, bir kâse alıp sebilden buz dolduruyorum. Jack kaseyi alıp yumruğunu içine sokuyor ve adadaki tabureye tünüyor.

Eli buzun üzerinde dururken uzun bir iç çeker. "Bunu taksiye götürebilir miyim?" Kaseyi işaret ediyor.

"Elbette. Yola çıkmalıyız."

Jack kaşlarını çatır, odağı içe döner. "Senin gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kate orada olabilir."

Onun adını duyunca midem tatsız bir şekilde bulanıyor.

"Annem de muhtemelen onu aramıştır," diye devam ediyor Jack. "İkimizi de görmek istemeyecektir ama benim orada olmak için daha fazla nedenim var. Bu bir aile meselesi."

Kate'i görmeye dair mantıksız umudum yok olurken kalbim sıkışıyor.

"Peki." Jack ayağa kalkar, buz dolu kâseyi kolunun altına alır. "Daha önce gitmem gerek."

Annem aklını kaçıırıyor. Aşağıda çıldırıyor."

Jack bir taksi çağırıyor ve ben de akşam farklı bir şekilde ilerlemiş olsaydı muhtemelen şu anda sikimin kız kardeşinin içine gömülü olacağı gerçeğini aklımdan uzak tutmaya çalışıyorum.

Bu, ağızma yumruk yemekten ve en iyi arkadaşımınla kavga etmekten çok daha zevkli olurdu.

Odaklanmaya çalışıyorum. "Polisi aradı mı?"

"Henüz aramadı."

"Beklemesini söyle."

Jack'in gözleri kısıldı. "Neden?"

"Sadece yap. Ve irtibatta kalalım."

Birkaç dakika sonra ön kapımda durmuş, ayrılmanın eşiğine gelmiştik.

"Kahretsin, bu ne dağınıklık," diyor Jack, durup bana bakmadan önce bir an telaşlı bir şekilde bir ayağından diğerine geçerek. "Ciddi miydin? Kate konusunda mı? Ona aşık olduğun konusunda?"

"Kesinlikle."

Çenesi geriliyor ve ben darağacındaki bir adam gibi bir sonraki sözlerini bekliyorum.

"Onun mutlu olmasını istiyorum," diyor. "Siktir et. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum. Ve eğer ikinizin arasında gerçek bir şey varsa... Babam ve ben size saklamanız gerekmeyen sırları saklayacağınıza dair yemin ettirdiğimiz için her şeyi mahvetmenizi istemiyorum. İkiniz de bunu hak etmiyorsunuz. Bana ne kadar acı verse de, eğer istersen, onu gördüğümde iyi şeyler söyleyebilirim."

Jack her şeyi çok basitmiş gibi anlattı ve belki de öyle olabilirdi... ama sonra öfkem beni ele geçirdi ve kendimi kaybettim. Ona işi bırakan biriyle birlikte olamayacağımı söyledim, çünkü bu aramızda tahammül edemeyeceğim aşılmaz bir fark yaratacaktı. Üzerinde ölmek istediğim bir tepe mi bu?

"Jestin için minnettarım," diyorum ona. "Ama bir süre ikimizin de söyleyeceklerini dinleyeceğinden şüpheliyim."

"Hmm. Tamam. Belki de en iyisi budur. Önce nasıl hissettiğini anlamaya çalışsın. Yüzleşmesi gereken çok şey var."

Bu sözlerle bana veda etti ve ben de onu çok fazla zorlamadığım için sessiz bir dua gönderdim. Kate bizden vazgeçmiş olabilir ama ben henüz pes etmeye hazır değilim.

NICO

Ertesi sabah, çalan telefonumun acımasız sesiyle uyandım. Hâlâ kanepedeyim, tamamen giyinik.

Telefona ulaşana kadar elimi sehpa vuruyorum. Açmadan önce kimin aradığına bakmıyorum bile.

"Ne var?"

"Sana da günaydın," diye bağılıyor Matt'in sert sesi. "Beni yukarı çıkar. Buradaki güvenlik çıldırmış."

Birkaç dakika sonra Matt elinde yere bıraktığı küçük bir gece çantasıyla dairemde dikiliyor. Etrafa bir göz atıp dün geceki kavganın enkazına baktı. "Burada ne olmuş böyle? Yatağa gittin mi?"

Kanepenin kenarına tünüyorum ve buruşuk gömleğimin kollarını kıvırıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Matt gözlerini kısarak bana bakıyor ve yüzümü incelemek için öne doğru eğiliyor. "Bu bir çürük mü? Bu hiç profesyonelce görünmeyecek. Burada kavga falan mı ettiniz?"

"Uzun hikâye." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, çenemin hassas tarafını sıyırırken yüzüm buruşuyor. "Uçuşun nasıldı?"

"Sıkıcı."

"Eve gitmedin mi?" "Hayır.

Charlie nerede?"

"Seb'le birlikte."

Matt ayakkabısının ucuyla kırık bir cam parçasına tekme attı. "Biriyle yumruk yumruğa kavga edebilmek için mi onu dışarı çıkardın?"

İnledim. "Pek sayılmaz. Çok daha iyi bir şey planlamıştım ama olmadı." Kate'e yapılan dolaylı gönderme bile içimdeki asidin boşalmasına neden oldu.

mide çalkantısı. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Önce senin işini halledelim."

Matt bana şüpheyile baktı. "*Karımı* görmeden önce bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum." Son kelimeyi hırıldayarak söyledi. "Avukata boşanma evraklarını hazırlattım bile."

"Bu biraz ani olmadı mı?"

"Hayır. Bir süredir bunu düşünüyordum. Ona haber verdim. Ev berbat durumda. Çocukları Gemma ve benim sürekli birbirimizi boğazladığımız bir evde büyütmek istemiyorum. Charlie buna çok uzun süre katlandı, ama belki Lucie'yi bundan kurtarmak için hala zaman vardır. Ona daha mutlu bir yuva verebiliriz. Ve aldatmanın benim için kesinlikle bir anlaşma bozucu olduğunu biliyorsun." O kadar derin nefes alıyor ki, zaten geniş olan göğsü iki katına çıkıyor ve sonra sert bir rüzgârla dışarı üflüyor. "Yattığı adam kim lan?"

Ayağa fırlıyorum ve hemen Kate'e telefonundaki grafitili minibüsün fotoğrafını sormak istediğimi hatırlıyorum. Nasıl unutmuştum ki? Yüzümün yan tarafını tutup morarmış çeneme dokunuyorum. Acı patlak veriyor ve dün geceki kaos geri geliyor. Bunu unutmuş olmam hiç de şaşırtıcı değil.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama Seb, Elliot Maxwell'i davaya dahil etti. Onu buraya getirelim."

"Harika. Kahve yapıyorum. İhtiyacın var gibi görünüyor. Duşa da. Git hadi. O zavallı kıcını banyoya sok. O sefil suratına daha fazla bakamayacağım. Sanırsın ki karısı onu aldatan kişi sensin."

Ben duştan çıktığımda Matt ve Elliot Maxwell mutfak masasında oturuyorlardı. Elliot beni ifadesiz bir baş hareketiyle selamlıyor. Hiç havadan sudan konuşmayız. Böylesi daha kolay. Elliot kendi başına bir kanun. Aramızdaki her şey sadece bilinmesi gerekenler temelinde. Yaptığı işte çok iyi ve bu benim için yeterli.

Matt kırık camları temizledi ve kahve yaptı. Gerard Lansen'in resmi kırık çerçevesinden çıkarılmış ve kanepenin üzerine yerleştirilmişti.

Tanrıya şükür Matt bunu sormadı. Mecbur kalmadıkça dün geceyi düğünmek istemiyorum.

Matt yerden tavana kadar uzanan cam pencerelerden dışarıya bakarak, "Burada harika bir manzaran var," diyor, bir yandan da dumanı tüten bir fincan kahveyi masanın üzerinden bana doğru itiyor. "Keşke evi satıp bu bekâr evlerinden birine taşınabilsem diyorum."

Matt'in gözleri odaklanmamış, sanki hayatının alternatif bir versiyonunu hayal ediyormuş gibi. Başını sallıyor, dudaklarını bir çizgi haline getiriyor ve sıcak kahvesinden bir yudum alıyor.

Elliot aynı fikirdeymiş gibi homurdanıyor ve masanın üzerinde kamburlaşıyor, cüssesi Matt'i bile kk gösteriyor. Boyu 1.80 ve kasları kalın; bir mavna kadar geniş, pazuları yıpranmış deri ceketinin kollarından fırlamak üzere. Bu kadar iri olmasaydı, sert çenesi onun en büyük özelliği olurdu. Bugün ise kirli sarı sakalının altında gizlenmiş.

Masanın üzerinde, kalın dövmeli parmaklarının altında bir zarf duruyor.

Matt sanki fırlatılmak üzere olan bir nükleer savaş başlığıymış gibi zarfa bakıp duruyor.

Matt'in bana verdiği kahve fincanını alıp karşılarına oturuyorum.

Elliot, "Bu çok tatsız bir iş," dedi. "Bunun için çok zgnm, Bay Hawkston."

Matt'in omuzları birbirine yaklaşır, vücudu kasılır. Sempatiiyi kabul etmekte her zaman zorlanmıştır. Ancak Elliot silahını kılıfından çıkarıp mutfak masasının üzerine bıraktığında Matt'in gözlerinde bir tepki parıltısı belirir; sanki Elliot'ın silahı kendisine çevirme ihtimali olduğunu dğnyormuş gibi bir uyanıklık. Elliot'ın parmakları, temiz mermer yzeeye hiç yakışmayan silahın üzerinde oyalanır.

Elliot neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, "Senin için seve seve beynini dağıtır ve pisliğini temizlerim," diye mırıldanıyor. "Eğer istediğin buysa."

Matt, "Silahı bırak," diye cevap verir, sesi tonsuzdur. "Burası lanet olası mafya değil."

Elliot bağını, "*Sen bilirsin, ama bana kalsa akağına bir kurşun sıkardım,*" der gibi eğip silahını tekrar kılıfına sokar ve elindeki zarfı Matt'e uzatır. Nedense dolu bir Glock'tan daha tehlikeli geliyor. Matt içindekileri karıştırırken sessizliğe gmlyoruz.

Matt i geçiriyor, gözleri Elliot'a kilitlenmeden önce bir an için kapanıyor. "En son fotoğraf ne zaman çekildi?"

"Dn," der Elliot.

"Charlie öğrendikten sonra bile hâlâ o adamla mı görüşüyor? İnanılır gibi değil." Sesinde fke titreşiyor.

"Bakabilir miyim?"

Matt resimleri bana doğru itiyor, ben de göz gezdiriyorum. Aralarında düzgün bir görüntü yok, birkaçı evin dışından, pencerelerden çekilmiş.

"Resimler pek iyi değil," diyor Elliot. "Adam çok tetikte; sanki avlanıyormuş gibi etrafta koşuşturuyor. Başını net bir şekilde çekmeyi imkânsız hale getirdi. Gemma'yı kar maskesi içinde görünce döndü. Ona kapıyı açmasına şaşırdım."

Matt bana "*Ne oluyor lan?*" der gibi bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Fotoğrafları yere bırakıyorum ve Matt onları Elliot'a geri itiyor, o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi neredeyse geriye doğru devriliyor. "Oraya gidiyoruz. Lucie'yi o evden çıkaracağız."

"Acele etmeden önce Gemma'nın söyleyeceklerini dinleyelim," diye öneriyorum.

Matt'in çenesi sertleşiyor. "Ondan ne söylemesini bekliyoruz ki? 'Oh, seks iyi, teşekkürler. Balaklavalarla rol yapmayı severiz' mi diyecek?"

Elliot fotoğrafları zarfa geri koyarken boğazının derinliklerinden boğuk bir inilti geliyor. Gözlerini yere indiriyor ama parmakları tetiği çekmek için can atıyormuş gibi masaya vuruyor.

"Dikkatli olmanızı öneriyorum," diyorum. "Onu ürkütmek istemeyiz." Matt, "Peki," diye homurdandı.

Elliot özete başlarken o oturuyor. "Adı Daniel Hunter. En azından minibüs bu isme kayıtlı ve oğlunuzun tutuklandığı evin tapusundaki isim de bu. Kesinlikle sosyal medya ya da internette bir varlığı yok. Bir nakliyat şirketi işletiyor gibi görünüyor. Birkaç minibüsü ve yanında çalışan birkaç adamı var. Küçük bir ekip. Rahat. Pek profesyonel değil. Hesapları düzenli değil ve ödemelerin çoğunu nakit aldığından şüpheleniyorum. İki sabıkası var. Hırsızlık ve ev soygunu."

"O lanet olası bir suçlu mu?" Matt adamın kafasını iki elinin arasında ezmek istercesine iki elini de kaldırıyor ve bakışları benden Elliot'a kayıyor, sanki birimizin ona karşı çıkmasını umuyormuş gibi. Biz karşı çıkmayınca ellerini indiriyor ve daha teslimiyetçi bir tavırla devam ediyor: "Gemma'yla nasıl tanıştı? Gemma onu nasıl tanıdı?"

Elliot dudaklarını içe doğru kıvrarak çenesini daha da dışarı çıkarıyor. "Emin olamıyorum. Davranış biçimlerini gözlemlemek için yeterli zamanım olmadı ama şu ana kadar adam ona geliyor gibi görünüyor. Onu görmek için seyahat etmiyor. Nerede yaşadığını bile bilmiyor olabilir. Ona karşı ne kadar dürüst olduğunu bilmiyoruz."

"Peki ya minibüs?" diye soruyorum. "Grafiti olan mı?" "Temizlendi."

"Kate Lansen'in telefonunda bir fotoğrafı vardı," diyorum onlara. İkisi de birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla bana baktılar.

"Neden?" Matt sordu.

"Bilmiyorum. Soracaktım ama fırsatım olmadı."

Matt'in gözleri kısılıyor ve bana bakışından bu saçmalığı bir araya getirmeye çalıştığını ama tam olarak oturtamadığını görebiliyorum.

"Neye benziyordu? Sokakta çektiği rastgele bir fotoğraf mıydı?" Matt biraz daha araştırıyor.

"Bilmiyorum. Ben görmedim. Charlie gördü."

Matt oğlundan söz edilince yüzünü buruşturur, sonra da yüzündeki ifadeyi siler. "Onu ara. Oğlumun her tarafını karaladığı minibüsün fotoğrafını neden çektiğini sor. Gemma'nın düzüştüğü herife ait olan minibüsün."

Elliot'ın yüzü hareketsiz. Tekrar tekrar boğazını temizlemesi, bu senaryo hakkında herhangi bir düşüncesi olduğunu gösteren tek işaret. "Son zamanlarda hiç taşındı mı?" diye soruyor. "Kamyonet kiralamak için bir nedeni var mıydı?"

"Evet. Annesinin erkek arkadaşı tüm resimlerini depoya kaldırtmış." Matt,

"Kate'i ara ve ona sor o zaman," diye tersler.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu yapamam. Onu arayamam."

Matt bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Eh? Neden olmasın?"

"Önemli değil, ama gittiler. Bütün tablolar. Depoya gittiği söylenen hiçbir şey depoya gitmemiş."

"Ne demek istiyorsun?" Elliot sanki bu çok önemli bir bilgiymiş gibi bana doğru eğiliyor. "Nereye gittiler?"

"Bilmiyoruz. Erkek arkadaşı tüm sanat eserleriyle birlikte ortadan kayboldu. Güya mücevherler de. Değerli olan her şey gitmiş."

Birdenbire bir fikir ortaya çıktı, neredeyse acı verecek kadar büyük bir umutla filizleniyordu. Belki Daniel ve Curtis arasında bir bağlantı vardır. Odağımı Elliot'a yöneltiyorum. "Onu bul. Nakliye şirketindeki adamı. Daniel. Eğer böyle bir dolandırıcılığa karıştıysa, bunu bilmemiz gerek. Curtis Bellamy adında bir adam hakkında ne bildiğini öğren. Bayan Lansen'in erkek arkadaşı. Minibüslü adamın onunla bir şekilde bağlantısı olması mümkün... Belki birlikte çalışıyorlar. Eğer hızlı hareket edersek, tabloların yerini bulabiliriz. Çalınan tüm eşyalarını bile geri alabiliriz." Matt'e dönüyorum. "Aynı zamanda Gemma'nın adamını da içeri tıkın. Ve bu işe karışan başka kim varsa."

"Yaşlı kadının erkek arkadaşı olduğuna emin misin?" Elliot soruyor. "Bu kulağa hedefli ve planlı bir dolandırıcılık gibi geliyor."

Elliot'ın Debbie Lansen'e 'yaşlı kadın' demesine neredeyse gülecektim. Bilse ölürdü.

"Bildiğim kadarıyla Curtis sanat eserinin kaldırılmasını ayarladı," diye onaylıyorum. "Bayan Lansen'e nerede saklandığını hiç söylemedi. Bu konuda ona güvendi ve şimdi ev boş ve o da ortadan kayboldu. Tüm bunların birbiriyle bağlantılı olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim."

"Bir erkek arkadaş gibi davranmak ve Bayan Lansen'in onu önemseydiğine inanmasına izin vermek... Bu çok kasvetli," diye ekliyor Matt. "Lansen'leri kim böyle cezalandırmak ister ki?"

Elliot, "Bu dolandırıcılıkların duygusal olması gerekmiyor," diyor. "Ama biri özellikle savunmasız olduğunda, içeri girmenin en kolay yolu bu."

Onu duymuyorum bile çünkü Matt'in sorusu enseme diken diken ediyor. Lansen'leri hedef almak isteyen bir adam var. "Martin Brooks'la herhangi bir bağlantı bulabilirsen, bunu bilmek istiyorum," diyorum ona.

Matt bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Martin Brooks, Gerard Lansen'in eski iş ortağı mı?"

"Aynen öyle. Knightsbridge spa projesinin peşinde. Lansen'lerin daha fazla ün kazanmasını istemediğini söylüyor. Şirketi satın aldığımız için çok kızgın."

Matt çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Ne oluyor be?"

"Polise haber vereyim mi?" Elliot sorar.

"Henüz değil," dedim ona. "Bunun Martin Brooks'la bir ilgisi varsa, polisten önce ben bilmek istiyorum. Beni bilgilendirmeye devam edin. Her şeyin düzgün bir şekilde yapılmasını istiyorum, böylece gerekirse tüm kanıtlar mahkemede kabul edilebilir. Bu işi berbat etmeyin."

Elliot başını sallayarak masadan kalkıyor, bize veda ediyor ve kapıya yöneliyor.

O gittikten sonra Jack'i aradım. İkinci çalışta cevap verdi. "Annen henüz polisi aramadı mı?"

"Hayır. Uyuyor. Kate de buraya geliyor."

Onun adını duyunca kalbimde bir çarpıntı oluyor. Bir an önce dursa iyi olur yoksa kalp ritmim bozulacak.

"Bırak ben halledeyim," diye onu rahatlatıyorum. "Polise haber vermeden önce takip etmek istediğim bir ipucumuz var."

"Emin misiniz? Bunun için ellerini kirletmek zorunda kalmanı istemiyorum."

"Benim için endişelenme. Ben hallederim." "Eğer eminsen..."

"Eminim. Bir şey daha var. Kate'in telefonunda beyaz bir minibüsün fotoğrafı vardı. Üzerine bir sürü küfür yazılmıştı."

"Evet, Curtis'in boktan sanat koleksiyonunu bırakan minibüsün yanındaki penis."

"Aynen öyle. Babanın eşyalarını alan minibüsle aynı mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Annem eşyaları evden topladığında Kate ve ben orada değildik."

"Hmm. Öğreneceğim. Ben birkaç kontrol yapana kadar polisi bu işin dışında tut. Oh, ve Jack?"

"Evet?"

"Kate'e bundan bahsetme. Henüz değil."

O da kabul ediyor ve telefonu kapatıyorum, Kate gittiğinden beri hiç olmadığım kadar rahatlamış hissediyorum. O sırada Matt hâlâ masada oturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış bana bakıyor. "Kate Lansen'la aranızda neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Ellerimi ceplerime gömüp yere bakıyorum ve dilimi alt diğlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"Aman Tanrım." Matt'in çenesi iyice düşüyor ve sonra ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Ondan hoşlanıyorsun. Birinin seni sıkıştıracağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Şu anda benimle konuşmuyor bile."

"Eminim konuşacaktır. Sen Nico Hawkston'sın. Biz Hawkstonlar sonunda her zaman istediğimizi alırız."

KATE

Jack bana bir fincan çay uzattı ama başımı salladım. Ondan hiçbir şey almak istemiyorum. Annemin mutfağında duruyoruz ve sabah ışığı pencereden içeri giriyor, dolapların sahte ahşap kaplamasını rahatsız edici bir şekilde parlatıyor.

"Dinle Kate. Sana babamdan bahsetmediğim için özür dilerim. Gerçekten."

"Lütfen söyleme." Eklemlerim kilitleniyor, vücudum sertleşiyor. Onun bahanelerini dinleyemem. "Ben çocuk değilim. Gerçeğı söylemeyi başarabilirdim."

"Nasıl? Dün gece yaptığın gibi kendini kaybedip bir şeyleri parçalayarak mı?"

Midem bulanıyor, ardından kalbime doğru ilerleyen bir acı patlaması geliyor. Nico'yla konuşmuş olmalı.

Nico'yla.

Acı artıyor ve kalp kırıklığının en acımasız türüyle ağrıyorum. O kadar çok duygusal ıstırap çekiyorum ki Jack'le aynı odada durmak bile zor geliyor.

Farkındalığımı mutfağına geri çekiyorum ve onun beni incelediğini, ima ettiğı şeyin kanıtını aradığını görüyorum. Bulmuş olmalı ki, "Anlaşılan senin de kendine ait sırların varmış" diye ekliyor.

"Bu farklı bir şey."

"En iyi arkadaşımın bir ilişki yaşayıp bunu benden saklamak nasıl farklı oluyor?"

"Çünkü sana aşk hayatımı anlatmak zorunda değilim."

"Yani bu bir aşk hayatı, seks hayatı değil mi?"

Aşk. Bu dört harf, Nico'nun dün geceki sözlerinin açtığı yaraların kenarlarını yırtıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir deyim. Bir şey ifade etmiyor. Ama her halükarda, senin onayına ihtiyacım yok. Ve senin bile

Yaptığım telkinler beni asıl meseleme geri getiriyor. Bana çok uzun zamandır çocukmuşum gibi davranıyorsun."

Birbirimize bakıyoruz, ben Nico'yla aramda olanları bilmesinin beni içten içe çıldırttığı gerçeğini gizlemeye çalışıyorum, o ise hâlâ bir zeytin dalı gibi çay bardağını uzatıyor. Çiğ ve kanlı parmak eklemelerine bakıyorum.

Elini geri çekip bardağı kenara koymasına yetecek kadar uzun süre onlara bakıyorum.

"Ve bana kendimi kaybettiğim konusunda ders verme," diye itiraz ediyorum.

Kime vurduğunu sormama gerek yok. Jack'in Nico'nun suratını dağıttığı düşüncesinin midemde yarattığı huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Belki ikisi de bunu hak ediyor ama bu düşünce beni daha iyi hissettirmiyor. Tüm vücudum öfke ve kızgınlıkla kaskatı kesilmiş durumda, ama dün geceki olayların hatırasının canlandığı utanç ve kalp acısı karışımına dayanamayarak uyuşmaya başladığımda aniden değişiyor.

Nico beni sevdiğini itiraf etmiş olabilir... ya da bunun garip bir versiyonunu, ve Tanrı biliyor ki Martin Brooks benimle konuşmadan önce bunu söylediğini duymak için her şeyimi verirdim. Ama Nico Hawkston'ın aşık olabileceğinden emin değilim. Gerçekten değil. Dün gece bile o sözleri sadece durumu kontrol altına almak için söyledi. Onun *sevgisi* daha önemli olduğu için öfkemi bir kenara bırakmamı sağlamak için.

Ama asıl canımı yakan şey pes etmekle ilgili sözleriydi. *Ben pes etmem ve pes eden biriyle birlikte olamam.* Bu sözleri o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, demek istediği şeyi sert ve hızlı bir şekilde ortaya koydu, tüm güvensizliklerimi bir parça çiğ et gibi şişledi... yeterince iyi olmadığım ve asla yeterince iyi olamayacağım inancı, bu yüzden vazgeçebilirim.

Annem için hep bir hayal kırıklığı oldum. Ve şirkete gelince... Babam onu Jack'e bıraktı, bana değil. Sırlarını, başarısızlıklarını, korkularını, *hepsini* Jack'le paylaştı ve ikisi de bana lanet olası gerçeği söyleyecek kadar güvenmedi ve Nico da en az onun kadar kötü.

Kendimi kaybediyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Aklımdan geçen yıkıcı düşünceler beni o kadar dibe çekecek ki kendi açtığım çukurdan çıkamayacağım.

Sadece Nico'dan, yanında nihayet rahatlık ve güven duygusu bulduğum tek insandan uzaklaşmakla kalmadım, aynı zamanda spa projesinde uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçiyorum.

Annem mutfağa giriyor, saçları dağınık, yüzü makyajsız. Bu kadar yaşlı ve yıpranmış görünmesi şok edici. Aramıza bir göz atıyor, Jack'in elinde bir fincan olduğunu, benim ellerimin ise serbest olduğunu fark ediyor ve hemen kollarıma atılıyor.

"Oh, Kate, sevgilim. Aman Tanrım..." Gözyaşlarına boğuldu, üzerime yığıldı, kolları zayıf ve çelimsiz bir şekilde boynuma dolandı. "Beni kandırdı... benden çaldı... bunu hak etmek için ne yaptım?" diye feryat ediyor.

Sırtını sıvazladım. "Ah, anne..." Teselli etme çabam kulağa ahşap gibi geliyor, ama yine de feryadı devam ediyor.

"Beni sevdiğini söyledi. Ben de onu sevdim. Ah, bu kırık kalbe nasıl dayanabilirim?"

Başının üstünden, dudaklarını birbirine bastıran Jack'i görüyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve bakışlarının eğlence dolu olduğunu fark ediyorum.

Kahkahalarını tutuyor.

Bu yanlış... ama umutsuzca kendini tutmaya çalıştığını görür görmez, ben de kıkırdamak istiyorum. Komik olduğu için ya da umursamadığım için değil... tüm senaryo garip ve gülünç olduğu için ve gülme dürtüsü kontrolüm dışında yanlış yönlendirilmiş bir tepki olduğu için. Annemin ağlamasının içimde uyandırdığı nahoş duyguları bedenim zapt edemiyor, belli ki Jack'inki de öyle.

Ya kıkırdayacağım ya da onunla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlayacağım, kendi kalp kırıklığım yüzünden yıkılacağım. Ve annemin evinde ikincisine yer yok.

Şu anda kendi başıma gelen saçmalıklardan bahsetsem bile muhtemelen beni onun şimşeklerini çalmakla ya da ilgi çekmeye çalışmakla suçlayacaktır.

Dürtümü bastırmak için yanağımın iç kısmını sertçe ısıyorum. Bu arada Jack yüzünü dolaplara döndü, yani bana bakmıyor, ancak omuzlarının titrediğini görebildiğimden eminim.

"Neden? Neden yaptı bunu?" diye feryat ediyor. "Neden?"

"Her şey yoluna girecek." Bir başka göstermelik teselli denemesi.

Kollarımdan çekiliyor. "Nasıl? Nasıl her şey yoluna girecek? Bütün eşyalarımız gitti. Babanın topladığı o tablolar." Daha önce onlardan kurtulmaya çok hazır olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. "Stephen Condar. O eşsiz bir parçaydı. Ve mücevherlerim. Neyse ki yüzüklerimi takıyordum ama tüm kolyelerim, elmas broşum, küpelerim... hepsi gitti. Bu senin mirasın... yok oldu."

"Polis elinden geleni yapacaktır," diyorum, tek bir polis memuru bile görmediğimi fark ederek. "Onları aradın mı? İhbar ettin mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor annem tam o sırada Jack bana dönüp "Evet," diyor.

Şaşkınlıkla ikisinin arasına bakıyorum. "Evet mi hayır mı? Hangisi?"

"Elimde," diye onaylıyor Jack.

"Oh, Jack. Sen çok harikasın." Annem odanın diğer ucuna geçip kendini Jack'in kollarına atıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Ne kadar yetenekli bir çocuk."

Onu ayı gibi kucaklıyor ve Jack'in yüzündeki tüm yersiz eğlence izleri kayboluyor. "Ben otuz beş yaşındayım anne. Çocuk sayılmam."

Annem kız gibi kıkırdıyor ve gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor, bunu yaparken de burnunu çekiyor. "Sen her zaman benim küçük oğlum olacaksın," diyor ona. "Bana göz kulak olduğun için sana minnettarım."

O tanıdık kıskançlık düğümü içimi burkarken dudaklarım kısıtıyor. Annemin kalbi Jack'le o kadar meşgul ki bana hiçbir şey kalmıyor. Neden burada olduğumdan bile emin değilim. İhtiyacı olan ve istediği her şey onda var.

"Sana bir banyo hazırlayayım," diyorum.

Jack'in kollarından kurtulup bana bakıyor. "Sanki banyo bunu düzeltecekmiş gibi. Ne kadar acı çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Keşke bunun ne kadar zor olduğunu gerçekten anlayabilecek bir kızım olsaydı." İki eliyle kalbini sıkıyor. "Ama senin hiç düzgün bir ilişkin olmadı. Bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceksin. Bunun ne kadar acı verici olduğunu."

Öfke dizginlerimi kırıyor ve iyice düşünmeden konuşuyorum. "Aslında anne, biriyle görüşüyorum."

Jack yine gözlerini bana dikeyyor, başını sallayarak durmamı istiyor.

Annem geri çekiliyor. "Görüşüyor muydun?"

"Evet. Tanıdığın biri. Ve seks inanılmaz." Hızlı konuşuyorum ve öfkeli ses tonum kelimelerimle uyuşmuyor.

Jack kusacakmış gibi görünüyor.

"Tanrım, Kate," diye sızlanıyor annem. "Bilmek istemiyorum." İğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor ama bunu devam ettiremiyor ve bir an sonra gözleri dolu dolu bana bakıyor. "Kim o?"

"Nico. Adım Nico Hawkston. Bu yüzden hiçbir erkeğin beni seçmeyeceği hakkında yorum yapmayı bırakırsan sevinirim, çünkü Nico seçti."

Annem Jack'in kolunu tutuyor, sanki tutmazsa yüz üstü düşecekmiş gibi.
"Aman Tanrım... Aman Tanrım..."

"Evet. Aman Tanrım, gerçekten," diyorum kinle. Omuz silkip "Sanırım şimdi gidip sana o banyoyu hazırlayacağım" diye eklemeyen önce haberin içime işemesi için bir an bekliyorum.

Olabildiğince sakın bir şekilde uzaklaşıyorum, Nico'yla ilişkimin hâlâ devam edip etmediğini sormasına fırsat vermeden mutfaktan çıkabilmek için dua ediyorum. Ona ilişkimizin çoktan bittiğini ve aslında nasıl hissettiğini çok iyi bildiğimi söyleme zevkini tattırmayacağım.

Çünkü ben de en az onun kadar üzgünüm.

NICO

Arabanın kliması bangır bangır alışıyor. Dışarısı ise bunaltıcı derecede sıcak. Başa ıkamayacağımız Londra yaz günlerinden biri. şehir eriyor.

Matt'in Kensington'daki evinin önündeki sokağa park ettim. Arkamızda, koyu renk camlı bir sedanın içinde Elliot Maxwell var.

"İçeri girmeyeceğim," dedim. "Gemma'nın bensiz de halledeceği çok şey var."

"Tanrı aşkına," diye küfrediyor Matt. "Gel. Onun erkek arkadaşı ve Curtis denen adam hakkında bilgi isteyen sensin."

"nce aldatma konusunda onunla yzleşmelisin."

Matt gözlerini kapar ve bir an için bağını ne eğer, sonra akaklarını ovar ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanır. "Bana beş dakika ver, sonra Elliot'ı getir."

Aklıma yeğenim geliyor. "Peki ya Lucie? O evde mi?"  yaşındaki bir çocuğun tanık olmaması gereken bir şey varsa, o da anne babasının arasında olup bitenlerdir.

Matt saatini kontrol ediyor. "şimdi olmaz. Oyun grubunda." Hemen harekete geçip arabanın kapısını açtı ve dışarı ıktı. Yedek anahtarı bana fırlatıyor, kapıyı çarpıyor ve sanki savaşa gidiyormuş gibi evine doğru yürüyor.

İçeride kayboluyor ve ben saati not ediyorum. Ona on dakika vereceğim, beş değil. Kim karısının karşısına geçip beş dakika içinde söyleyeceklerini söyleyebilir ki? Matt etkili biri ama o kadar da iyi değil.

Süre dolduğunda anahtarlığı kullanarak demir kapıları açıyorum ve Palladyan tarzı büyük beyaz evin kapısına doğru ilerliyorum. Her şey mükemmel. Boyada en ufak bir çatlak yok, pencere kenarlarında yabani otlar yok.

Arkamda Elliot Maxwell'in varlığını hissediyorum. Mesafesini koruyor ama orada olduğunu biliyorum, karanlık ve tehditkâr bir enerji yayıyor. Karşı karşıya gelmek istemeyeceğim bir adam ve bizim tarafımızda olmasından her zaman memnunum. Kapıdan bir gölge gibi kayarak geçiyor ve çınlamasın diye kapıyı hafifçe kapatıyor.

Ön kapıyı açıp büyük koridora adım atıyorum. Burası şık ve modern, çünkü Matt ve Gemma taşındıklarında orijinal iç mekânı söküp atmışlar. Kapalı havuzu, spor salonu ve sinema odası olan iki katlı bir bodrum katı ve merdivenin ötesinde bir asansör var. En üst kata kadar yürüyemeyecek kadar yorulurlarsa diye.

Muhteşem bir yer. Benim tarzım değil ama bir aile evi için piyasanın en iyisi.

Ne yazık ki, bozulmamış iç mekan sadece yüzeyseldir. Misafir odasından gelen bağırışlar çalkantılı bir aile hayatına işaret ediyor. Kulağıma yeni gelmeyen cümleler, yıpranmış oluklarda akıyor. Bu tartışmaları daha önce de yapmışlar.

"Hiç burada olmuyorsun." Gemma'nın sesi yüksek ve cırtlak, azı dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Bizi hiç umursamıyorsun. En son ne zaman çocuklarınla vakit geçirdin?"

"Bu çocuklarla ilgili değil. Bu senin başka bir adamla yatmanla ilgili. Hem de benim evimde."

Bir şey kırıldı ve irkildim.

"Bizim evimiz," diye bağırıyor Gemma. "Ve eğer eve gelersen, belki de başkasını becermeme gerek kalmaz."

"Sakın bunu benim üzerime yıkmaya kalkma."

"Senin suçun. Sen boktan bir koca ve boktan bir babasın."

"Genç oğlum tarafından mutfak masasında bir yabancıyla sevişirken yakalanan ben değilim." Matt'in sesi, içinde biriken öfkeyi zapt etme çabasıyla geriliyordu. "Sadece bu bile ileride terapi masraflarına mal olacak."

Bir şey daha kırılıyor ve beyaz porselenden küçük bir kıymık koridora fırlayıp ayağımın yanına düşüyor.

"Terapi mi?" Gemma çılgılık atıyor. "Belki de lanet olası hayatında bir kez terapiye gitseydin, burada olmazdık."

Kahretsin. On dakika kesinlikle yeterli değildi.

Yanımda, Elliot'ın yüzü tamamen boş, sanki konuşmayı hiç duymuyor gibi. Profesyonelliği için minnettarım çünkü bu personel için fazla kişisel bir konu.

"En son ne zaman seks yaptık Matt? Ne zamandı? Hatırlayabiliyor musun? Umurunda mı?" Gemma şimdi daha da yüksek sesle bağıyor. Ev bu kadar büyük olmasaydı, komÇuların duyabileceğinden endiÇelenirdim. "Artık beni becermek istemiyorsun. İtiraf et. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Bu evlilik tam bir saçmalık. "

Matt bir an sessiz kalır. "Üzerinde anlaştığımız bir şey o zaman."

"Efendim," diyor Elliot, bana kararsız bir bakış atarken sesi alçak çıkıyor. "Daha sonra gelelim mi?"

"Hayır. Hiçbir yere gitme," diye bağıyor Matt, koridora doğru adım atarak. Gözleri vahşi ve göğsü kabarıyor. Bu cidden berbat bir durum. "Buraya gel," diye bağıarak koridorun aşağısında, az önce geldiği odayı işaret eder. Elliot söylediği gibi ilerliyor, kaslarının büyüklüğü yürüyüşünün yuvarlanmasına neden oluyor.

Ben geride duruyorum.

"Şu an doğru zaman mı?" Matt'i uyarıyorum.

"O Brooks denen herifi yakalamak istiyor musun, istemiyor musun?" Matt tıslıyor ve ben birden Matt'in kendi kargaşasının ortasında bile benim endişelerimi hatırlama kapasitesine vuruluyorum. Sorusu beni harekete geçiriyor ve Elliot'ı takip etmeden önce başımla kısa bir selam veriyorum.

Oturma odasının zemini kırık seramik parçalarıyla dolu. Deniz mavisi bir abajur atılmış bir şapka gibi yerde duruyor, sehpa paramparça olmuş, yan sehpa dikkat çekici bir şekilde boş.

Gemma odanın ortasında duruyor, hâlâ tertemiz. Saçları dolgun, makyajı evde bir sabah için fazla ve soluk sarı keten bir takım elbise içinde zarif bir şekilde giyinmiş. Ellerini sıkıyor, evlilik yüzüğünü döndürüyor.

Matt oturması için ona bağıyor. İtaat etmeden önce bana bakıyor, sanki müdahale edeceğimi umuyormuş gibi. Ama benden bir şey öğrenemiyor. Hile yapmaktan Matt kadar ben de nefret ediyorum ve ağabeyimin davranış ne kadar hatalı olursa olsun, o hâlâ tam olarak öyle. *Benim kardeşim.*

Matt şimdi düzgün bir koltuğa tünemiş olan Gemma'ya ters ters bakıyor. "Elliot'ın sana bazı soruları var, seninle ilgili..." Matt diğlerini sıkır ve "Sevgilim," diye eklemekten önce çenesinde bir tüy belirir.

Gemma'nın gözleri alev alev yanar ve Matt'e, içini söküp kanamasını seyretmek istiyormuş gibi bakar.

"Bir avukata ihtiyacım var mı?" diye sorar.

"Hayır, ama doğruyu söyle, çünkü senin küçük kankanın" -Matt'in ağzı küçümsemeye çarpılır- "suç içlediğine inanıyoruz. Hatta muhtemelen bir Hawkston'la evli olduğun için özellikle seni hedef almış bile olabilir."

Kadının dudaklarından küçük bir nefes kaçar. "Seninle ilgili olmasa kimsenin beni istemeyeceğini söyleme, seni bok parçası."

Matt homurdanıyor. "Karşı konulmaz olduğunu düşünmek istediğine eminim, ama-" "Siktir git."

"Şimdilik medeni bir şekilde devam edelim," diyorum ve dikkatimi Elliot'a verip başlamasını işaret ettiğimde sessizleşiyorlar. Sehpanın üzerine bir kayıt cihazı yerleştiriyor. Üzerinde Gemma'nın şüpheyle baktığı kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Kapatmasını talep etmemesine şaşıyorum.

Oturuyorum, Elliot onu sorgularken gözlemlemeye hazırım, ama tam başlamak üzereyken kapı çalıyor.

Gemma ayağa fırlıyor, iki eli de iki yanında. Telaşı sesle orantısızdı. Birini bekliyordu.

Üçümüz de aynı anda fark ediyoruz ve hep birlikte koridora çıkıyoruz. Kapıya en yakın olan Matt'ti. O koşuyor, Elliot da onu takip ediyor.

Gemma da ileri atılıyor ama hepimizi geçebileceğine dair en ufak bir umudu bile yok.

"Curtis!" diye bağıyor. "Kaç."

Curtis mi? Ne oluyor lan? Daniel'i aradığımızı sanıyordum.

Elliot Gemma'yı tutup geri çekerken Matt kapıyı açıyor ve çoktan merdivenlerden inmeye başlamış olan Çağkın görünümlü bir adamla karşılaşılıyor.

Koyu, uzun saçlı, dar siyah kot pantolonlu. Altın rengi ayakkabılar. Karşımızdaki Curtis Bellamy, Bayan Lansen'in erkek arkadaşı.

Sik beni.

"Kahretsin," diye bağıyor, hepimizin kapıda durduğunu görünce. Arkasında, garaj yolunda, yan tarafında kocaman bir penisin hayaleti olan beyaz bir minibüs duruyor. Kaçmak için ayağı takılıyor ama Matt onu yakalayıp gömleğinin yakasından tutarak evin içine çekiyor.

Curtis gözlerini dikmiş Matt'e bakarak, "Hey!" diye bağırır. "Bunu yapamazsın. Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

"Sen kimsin lan, daha doğrusu?" Matt gürleyerek Curtis'i yere fırlatır ve cilalı ahşap zeminde kayarak Gemma'nın ayaklarının dibine yığılır.

"Bebeğim," diye yalvarıyor Curtis, ben bir adım öne çıkmadan önce sadece bir kelime söyleyebiliyor ve yanaklarının solgunluğundan ve ağzının açık kalmasından o ana kadar beni fark etmediği anlaşılıyor.

"Curtis," diye alay ediyorum, kıvranışını izlerken. "Seni burada görmek ne güzel." Gemma'nın çenesi çukurlaşıyor, alt dudağı titriyor.

Curtis dayak bekleyen bir köpek gibi kıvrılıyor.

Elliot onun yanına yere çöküp üzerini arıyor, sert elleriyle çırpınan bedenini sıvazlıyor.

Curtis, "Çek ellerini üzerimden," diye kükrer.

Elliot onu yüzüstü çeviriyor, sırtına bir dizini geçirerek yerinde tutuyor ve Curtis'in arka cebinden muzaffer bir edayla bir cüzdan çıkarıyor. Çevirerek açıyor ve bir ehliyet çıkararak görmemiz için gösteriyor. "Adamınız bu. Daniel Hunter."

Gemma'nın parmakları dudaklarının üzerinde geziniyor. "Daniel mı? Daniel kim? Curtis, neler oluyor?"

Matt, Elliot'tan ehliyeti alır, tarar ve karısına uzatır. "Uğruna evliliğimizi mahvettiğin adam bu. Umarım buna değmiştir."

Gemma ağlamaya bağılayınca Matt yan gözle onu görmezden gelir.

"Konuşmaya başla," diye bağırır Curtis'e. O da yere yapıştığı yerden başını kaldırıp Gemma'ya bakmaya çalışır.

"Bebeğim, her şeyi berbat ettim."

Matt, "Karıma değil," diye hırlar.

Curtis ona ters ters bakar. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Polise gideceğim."

Elliot Curtis'in kafasını fayans zemine vurur. Derisi yarılr ve bir damla kan alnından aşağı akarak altındaki zemine damlar. "Senden isteneni yapsan iyi edersin," diye talimat veriyor Elliot. "Yoksa bu işin sonu iyi bitmeyecek."

Gemma avuçlarını yanaklarında gezdirerek, "Lütfen ona zarar verme," diye yalvarır.

Matt bir elini kaldırarak Elliot'ı geri çekilmeye çağırır. Elliot, Matt'e itaat etmektense Curtis'in beynini dağıtmayı yeğlemiş gibi başını sallar, ama Curtis'i, Daniel'i ya da bu dolandırıcının adı her neyse onu tutmayı gevşetir.

"Bize sanat koleksiyonundan bahset. Bayan Lansen'in sanat eserleri," diye ısrar ediyorum.

"Debbie Lansen. Ne kaltak ama." Curtis kaşlarını çatıyor, sonra Gemma'ya bakıyor ve ifadesi yumuşuyor. "Dürüst olmak gerekirse bebeğim, sadece seninle yatmak istiyorum."

Kemirmek mi?

Seb burada olsaydı gülerdi. Yüzümü buruşturuyorum ve Gemma şoka girecekmiş gibi bacakları titreyerek ağlıyor.

Kendini kaybedecek gibi görünen Matt'e bakıyorum ama onu uyarmak için elimi uzatıyorum. Bunu duymak istiyorum.

Curtis, "Seni o partide gördüğümde çok üzgün ve çok güzeldin," diye devam ediyor. "Seni sevebileceğimi biliyordum... Debbie'yle yaptığım gibi bir şey değildi. Mecbur olmasaydım onu asla becermezdim."

"Debbie mi? Debbie Lansen?" Gemma ciyaklıyor, elmacık kemiklerinde kırmızı lekeler beliriyor. "Debbie Lansen'le mi yatıyordun?" Feryat ediyor ve tüm vücudu titriyor. "Ama o çok yaşlı."

Matt bakışlarımı yakalıyor, yüz ifadesi öfke ve inançsızlık arasında gidip geliyor. Kafamın içinde *söylediği Gu* sözleri duyar gibiyim: "*Ne kadar da aptallar!*"

"İstediğim sendin. Debbie'yi sadece para için yaptım," diye açıklıyor Curtis.

Para mı alıyordu? Bu itirafla kafam patlıyor.

Matt, "Bunu Bayan Lansen'e söylemeyelim," diyor. "En azından karımı bedavaya beceriyordu."

Bu durumda nasıl mizah bulabiliyor, hiçbir fikrim yok. Bunun bir paravan olduğundan, kendisinden çok başkalarının yararına olduğundan şüpheleniyorum.

Gemma inliyor ve yüzünü ellerinin arasına saklıyor.

Elliot Curtis'i ayağa kaldırır ve sarsar. Curtis, Elliot'ın ellerinde zayıf ve küçük görünmektedir.

"Debbie Lansen ile irtibat kurman için sana kim para verdi?" diye soruyorum.

Curtis başını sallıyor, uzun siyah saçları başının etrafında dalgalanıyor. Sanki başka hiçbir şey paylaşmaya niyeti yokmuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ama burada tahmin ettiğimden daha fazlası var ve ben bağlantıyı anlamaya kararlıyım.

"Martin Brooks adında birini tanıyor musun?" Dedim.

Curtis'in gözlerinde bir tanıma ateşi yanıyor. Suçunu onaylamasını duymama gerek yok ama itiraf etmesinin uzun sürmeyeceğinden hiç şüphem yok.

"Onu tanımıyorum," der Curtis, sesi titreyerek.

Matt, "Doğruyu söyleyeceksin, yoksa kafanı ellerimle kırarım," diye tehdit ediyor.

Curtis, "Yapamazsın," diye inliyor.

Matt'ten on santim daha uzun ve çok daha geniş olan Elliot öne doğru bir adım atar, elleri yemek tabağı büyüklüğündedir. Dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle ayrılıyor. "Yapabilirim. Ve eğer bu işe yaramazsa" -Elliot ellerini geriye doğru

deri ceketi, kalçasındaki kılıfta duran Glock'u ortaya çıkarıyor. Silahı çıkarıp Curtis'in şakağına bastırıyor: "Bu olacak."

Curtis'in gözleri açılıyor, sonra yere yığılıyor, vücudu teslim oluyor.

İşte o zaman onu yakaladığımızı anladım. Bütün bu maskaralık çökmek üzere. Önce Curtis'i yakalayacağız, sonra Martin'i.

Elliot'a odaklanıyorum. "Martin ve bu pisliği birbirine bağlayan her kanıt toplamamı istiyorum." Curtis'i işaret ediyorum.

Elliot bitkin görünen Curtis'i serbest bırakıyor, Curtis hemen yüzüstü yere kapaklanıyor ve bana selam verirken Elliot'ın kocaman çizmeli ayağını sırtının alt kısmına dayamasına izin veriyor. "Emredersiniz efendim."

"Ya Curtis?" Diyorum. "Ya da Daniel ya da adın her neyse?" Yanıt olarak inliyor.

"Eğer hapse girmek istemiyorsan, tam olarak istediğimi yapacaksın."

Curtis yüzünü yerden kaldırıyor ve bana isteksizce ama ikna edici bir şekilde başını sallıyor.

Kırk beş dakika sonra Elliot Curtis'i sorgulanmak üzere bilmem nereye götürdü ve ben de Matt'le birlikte arabaya geri döndüm. Pencereden dışarı bakarken nefes alış verişi küçük alanı dolduruyor. Evinin önünden ayrılmadık.

Sıkılmış bir yumrukla yolcu kapısına vuruyor. Ona arabamı mahvetmemesini söylemek dilimin ucuna geliyor ama bu yorumun okyanustaki bir tank gibi batacağını biliyorum. O kadar gergin ki onunla ne yapacağımı bilemiyorum.

Uzun bir iç çekti ve koltukta arkasına yaslandı, başı koltuk başlığına yaslandı, gözleri kapalı ve yüzü tavana doğru eğikti. "Sadece çocuklar için geri döndüm," diyor. "O kadını bir daha görmesem de umurumda değil. Ondan nefret ediyorum-" Tekrar kapıya vurdu.

Omzunu tuttum. "Özür dilerim. Gerçekten."

Beni silkeledi. "Yürütmeye çalıştım. Bu yüzden bir çocuğumuz daha oldu. Lucie'nin bizi kurtarması gerekiyordu." Boynundaki ve çenesindeki kaslar sert ipler gibi ve göz kapakları kapalı olmasına rağmen hızla titriyor.

Aklından geçen düşünceler üzerinde zar zor kontrol sahibi olsa da. "İe yaramadı, değil mi?"

Kelimeleri zorla söylüyor, acı kaplamanın altından dökülen kederle boğuluyor. Matt'i hayatımda hiç böyle, kırılmanın eşiğinde görmemiştim. Normalde kızgındır ve bununla başa çıkabilirim. Buna alışkınımdır. Ama onu böyle görmek mahremiyetine tecavüz gibi geliyor. Arabamda oturmuyor olsaydık onu biraz yalnız bıraktırdım ama bunun yerine elimden gelen desteği sunuyorum.

"Benimle kalmak ister misin?" Teklif

ediyorum. Başını sallıyor.

"Seb, o zaman? Charlie orada. Onu görebilirsin. Konuş onunla."

"Hayır." Matt gözlerini açtı. "Mandarin Oriental. Beni oraya götür."

"Seni bizim otellerden birine bırakmamı istemiyor musun?"

"Hayır. Yalnız kalmaya ihtiyaım var. Kimsenin beni tanımadığı bir yerde." Bir şeyler yapabildiğim için rahatlamış bir halde motoru çalıştırdım.

Oraya vardığımızda Knightsbridge'in dışında, sakın bir meydana park edip iniyorum. Matt de aynısını yapıyor, bagajdan çantasını alıyor.

Tamamen harap olmuş görünüyordu. Kaldırımında karşılıklı duruyoruz ve o an büyüyor. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Aradaki mesafeyi kapatıyor ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor. Bir an için beni tutuyor, sıkıyor. Onu yalnız bırakmak istemiyorum ama benimle olmak istemediğini de biliyorum. Her şeyi pamuk ipliğine bağlıyor.

Bir elini sırtıma vurup çekiliyor. "Teşekkür ederim. Ciddiyim. Her şey için."

"Ne zaman istersen."

Başını sallıyor, ama tam arkasını dönmeden önce, "O pileri yakalayacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona yarım bir glmsemi veriyorum çünkü *bunu biliyorum*.

KATE

Aşarp gıcirtısı rüyalarımı deliyor. Uyanık olduğumu, yatakta olduğumu ve garip sesin yatak odamın kapısının gıcırdayan menteşeleri olduğunu fark etmeden önce zihnim buna anlam vermeye çalışıyor. Onları yağlamam gerekiyor. Bu daire dağılıyor. Jack'e bunu halletmesini söylemeliyim.

Sonra, tam o anda, Nico'nun adı mikrodalgadaki mısır gibi zihnimde beliriyor. Anılar kontrolsüzce patlıyor ve çoğalıyor, her biri zaten kırık olan kalbime yeni bir yara açıyor. Paslı kapı menteşeleri için tüm endişelerim yok oluyor.

"Bugün Çarşamba." Elly'nin sesi düşüncelerimi bölüyor.

Gözümü açtığımda onun odanın içinde ilerlediğini ve dağınık giysiler arasında yolunu bulmaya çalıştığını görüyorum. Bir şeyleri toplamayalı birkaç gün olmuştu. Mendiller yerde toplanmış, Nico'yu kaybettiğim için durmak bilmeyen gözyaşlarımla ıslanmış. Onu bir daha asla öpemeyeceğim. Ona dokunamayacağım. Asla kollarına sarılamayacağım. Ve bunu benim *seçtiğimi* düşünmek.

Yeni bir yakıcı acı dalgası beni vuruyor ve ellerimle ağzımı kapatarak hızla boğduğum bir feryat koparıyorum.

Elly'nin yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor ama sadece bir saniye sonra silerek saatini kontrol ediyor. "Saat 11.37."

O perdeleri aralayıp yaz sıcağının odayı dezenfekte etmesine izin verirken inleyerek yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Eski kanatlı pencereler inleyerek Elly'nin onları iterek açtığını söylüyor. Aşağıdaki caddeden gelen trafik gürültüsü ılık bir esintiyle içeri doluyor. Uzaktan gelen sondaj ve iskele çingirakları beynimi dövüyor.

Elly yorganı indiriyor ve göz kapaklarıma parlak bir ışık vuruyor.

"Hey!" Gözlerimi kısarak ve ellerimi çırparak onu geri çekmeye çalışıyorum.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim," diyor Elly. "Ama ofise geri dönmen gerekiyor."

"Dönemem." Nico ile aynı binada olma düşüncesi bile sistemim için çok fazla.

"Yapabilirsin," diye ikna ediyor. "Gitmek zorundasın. Kardeşin aradı. Spa projesi için yapman gereken işler olduğunu söyledi."

Telefonum birkaç gündür Elly'nin elindeydi. Gecenin bir yarısı Nico'ya pişmanlık dolu mesajlar gönderme ihtimalimi ortadan kaldırmak için telefonuma el koymuştu.

"Başka biri aradı mı?" Cevabını duymak isteyip istemediğimden emin olmadan fısıldıyorum.

Elly bana şefkatli bir bakış fırlatıyor. "Nico aramadı. Ondan haber almak istedin mi? Ayrıldığınızı sanıyordum?"

Ne olduğunu bile bilmiyorum. Onun evinde olduğumu hatırlamıyorum. O resmi parçaladım... Gerçekten kendimi kaybettim. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyordur.

"Ofise geri dönmek istemiyorum. Dönemem."

"Jack bunu söyleyeceğini söylemişti." Telefonu bana uzattı. "Şu an hatta."

"Eh?" Şaşkınlıkla söylüyorum. "Bunca zamandır burada mıydın?"

"Merhaba Kate." Jack'in sesi hoparlörde yankılanıyor.

"Seni kaltak," diyorum Elly'ye. "Ver şunu."

Başını iki yana sallıyor ve bana '*hiç şansın yok*' der gibi bakıyor. Haklı; telefonu hemen kapatırdım.

"Yataktan çık." Jack'in sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. "Ofise git ve şimdiye kadar yaptığın en iyi sunumu hazırlamaya başla. Eğer Martin Brooks'un spa projesini almasını istemiyorsak, Argentum yönetim kurulunu etkilemelisin. İçeri geliyorlar. Onlara neler yapabileceğini göster. Cuma günü. Sabah 10'da."

"Spa projesi umurumda değil. Artık benim değil," diye mırıldandım.

"Saçmalık."

Nefesimi çok uzun süre tutuyorum, sanki nefes vermeyi reddetmek her şeyi unutturabilirmiş gibi. "Ne fark edecek ki? Artık yetki Martin'de. Ne isterse yapabilir." Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor, acı kalbimi parçalıyor. *Kaplıca projem*.

"Güven bana, bunu korumak için bir şansımız var. Hem de çok iyi bir şans."

"Projeyi elimde tutma şansım varken kalkıp bir sunum yapmamı mı istiyorsun?"

"Yıllarca peşinden koştun ve bunun gerçekleşmesi için sadece bir şansın vardı. Şimdi bırakma."

"Martin, spa projesini almasını engelleyecek bir şey yaparsam herkese anlatacağını söyledi. Babam hakkında her şeyi açıklayacaktı. Babam hakkında-"

"Sadece elinden gelenin en iyisini yap," diye tersledi Jack. "Tek yapman gereken bu. Başka hiçbir şey için endişelenme. Ne olursa olsun, senin ne kadar iyi olduğunu bilmelerini istiyoruz."

"Ama eğer-"

"Bu iş Nico'nun elinde. Projenin sana ait olduğundan emin olacak, yemin ederim. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyor."

Nico mu? Göğsümdeki bir şey çözüldü.

Bir vuruş geçti. "Bunu kaydediyor musun?" Jack soruyor. "Dinliyor mu? Elly?"

"Dinliyorum," diyorum ona, aynı anda Elly de "Dinliyor," diyor.

"Güzel. Ofiste görüşürüz."

"Polis ne dedi?" O telefonu kapatmadan ben soruyorum.

Jack şaşkın bir homurdanma sesi çıkarıyor.

"Polis," diye tekrarlıyorum. "Curtis ve tablolar hakkında. Çaldığı her şey hakkında. Onu henüz bulamadılar mı?"

"Ee. Hayır. Olumsuz. Ama eminim bulacaklardır. Kafanı oyuna ver, Kate. Knightsbridge Spa'ya odaklan."

"Projeden ayrıldım. Nico'ya söyledim bile."

"Hayır. Böyle bir projeyi bırakamazsın. Buna kendini sabote etmek diyorlar. Nico'ya izin verme-"

"O değil," diye yalan söyledim.

"İyi o zaman. Ben o zaman. Her neyse. Beni asla affetmeyebilirsin ama arkama yaslanıp kariyerini mahvetmene izin vermeyeceğim. Bunu istiyor musun? Yoksa hayatının geri kalanında yorganın altında saklanmak mı istiyorsun?"

"Bu bir görüntülü görüşme mi?" Altına kıvrıldığım yorganı okşayarak soruyorum. "Hayır. Ama Elly bana orada neler olduğunu anlattı."

Elly'ye kızgın bir bakış fırlatıyorum. *Hain.*

"Yani, pes mi ediyorsun?" Jack'in sesi yumuşuyor.

Vazgeçen insanlar hayatta istedikleri hiçbir şeyi elde edemezler. Eğer seçtiğin yol buysa, seni takip edemem. Çünkü ben pes etmem ve pes eden biriyle birlikte olamam.

Ağzımdan acınası bir iç çekiş çıkıyor.

"Bunu istiyor musun?" Jack tekrarlıyor.

Kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. "Evet."

"Güzel. O zaman Tanrı aşkına, yataktan kalkıp ofise git ve kendini kanıtla, yoksa Martin Brooks babamın hayalindeki projeyi elinden alacak." Jack duraksıyor, telefonda sanki mırıldanıyormuş gibi bir tıkırtı geliyor. Daha sözünü bitirmemişti.

"Ne?" Bekliyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı, Jack."

"Kahretsin, Kate. Çok üzgünüm, biliyor musun? Nico sana babamdan bahsetmek istedi. Yapmaması için yemin ettirdim. Babama ölüm döşeğindeyken bunu senden saklayacağımıza dair söz vermiştik."

"Bütün bunları biliyorum." Sesim hissettiğim kadar acı ve incinmiş çıkıyor.

"O zaman Nico'nun şirketi kurtardığını da bilmen gerekiyor. Kurtarmak zorunda değildi. Geri çekilebilirdi. Her şeyi oluruna bırakabilirdi. Evi kaybederdik. Her şeyi kaybederdik. Şirketin hâlâ elimizde olmasının tek sebebi Nico'nun onu kurtarmış olması. Babam o kadar uzun yaşasaydı bile hapse girecekti. İyi değildi. Ölümü Nico'nun suçu değildi, kendi suçuydu. Pervasızca yaşadı. Çok uzun zamandır suçluluk, utanç ve yaptığı şeyin sırrıyla yaşıyordu. Ama o benim de babamdı ve onun için son bir şey yapmamız için bize yalvardığında -onun lanet ahlaksızlığını sizden saklamamız için- yapacağımıza yemin ettik. Eğer Nico'nun ya da benim sadakatimi sorguluyorsanız, bunu babam için yaptığımızı bilin."

Jack çok hızlı konuşuyor, sesi her kelimedede kırılmaya daha da yaklaşıyor. Onu hiç böyle duymamıştım. Telefonda gelen duygular hızlı, öfkeli ve savunmasız. Onu dinlemek kalbimi sızlatıyor ve gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasına saplanıyor.

"Tıpkı senin şirketi elinde tutmak istediğin gibi," diye devam ediyor Jack. "Ben de bir şeyi korumak istedim. Bu tuttuğum yemindi... ve seni incittiği için üzgünüm. Ama babam seni böyle seviyordu, sanki gerçeği bilsen kırılacaktı gibi. Belki de seni gerçekten göremiyordu. Belki de yanıliyordu ve eğer öyleyse, buna ortak olduğum için özür dilerim." Hattan aşağıya doğru düzensiz bir nefes üflenir. "Ama ben de babamı kaybettim. *Bir şeye* tutunmak istedim. *Bir şeyler* yapmak. Bunun için Nico'dan nefret etme. İzin verseydim sana söylerdi. Tanrım, bu konuda beni rahatsız etti. Sana gerçeği söylememiz gerektiğini söyleyip durdu ve seni önemseydiği için bunu yaptığını bilmiyordum. Vicdan azabı çektiğini sanıyordum. Babamız yerine onun hatalı olduğunu düşünmeniz daha iyi olacağına onu ikna eden bendim... kötü olanın o olduğunu düşünmeniz. Nico sadakatsiz değil... sadece sadakati sana değildi."

Sertçe yutkundum. "Belki de öyle olmalıydı."

Jack tekrar konuşmadan önce nabzım bir, iki, üç kez atıyor.

"İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum," diyor. "Bilmek de istemiyorum. Tanrı biliyor ya, bunu onaylamıyorum, tasvip etmiyorum ya da kardeşlerin yapması gereken her neyse onu yapmıyorum. Ama mutsuz olmanı istemiyorum. Nico üst üste çok fazla hasta olduğun için seni kovmadan önce yataktan kalk ve ofise gel. Hepimiz gerçekten hasta olmadığını biliyoruz." İç çekiyor. "Peki, öyle misin?"

"Ne miyim? Hasta mıyım?"

"Hayır," diyor, açıkça sinirlenmiş. "Kırılmış. Artık gerçeği bildiğine göre kırıldın mı?"

Ben Jack'in sözlerini özümserken Elly başka tarafa bakma nezaketini gösteriyor. *Kırık mı?* Karmakarışık bir çarşaf karmaşası bedenimi boğuyor. Hafta sonundan beri yıkanmamıştım. Elly pencereleri açmadan önce oda bayat ve havasız kokuyor olmalıydı. Bir şokla kendimi net bir şekilde görüyorum ve hiç de iyi görünmüyorum. Bu farkındalık kalbimde söndüğünü sandığım bir ateşi körükledi.

Vazgeçmiyorum. Kimse beni pes ettiremez. Babam ve onun yalanları bile.

Artık kontrol edilemeyeceğim.

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesimdeki inançtan memnun bir şekilde.

"Ben yıkılmadım." "Güzel."

Jack telefonu kapatıyor ve Elly ile ben birbirimize bakıyoruz.

"Özür dileme konusunda pek iyi değil, değil mi?" diyor şaşkın bir omuz silkişle. "Ama kesinlikle önemsiyor."

Çarşafı geriye atıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yazmam gereken bir sunum var."

Elly en iyi savunucu sırtışını takınıyor, yumruğunu sıkıp havaya kaldırıyor.

"Git o piçlere neyden yapıldığını göster."

KATE

Aynadaki yansımamı kontrol ettim. G  mleğim   t  l   ama eteğim   zerimden sarkıyor. Anlaşılan bir hafta boyunca yemek yemezsem hızlı kilo veriyormuşum. Ofisin zemin katındaki tuvaletlerdeyim. Bug  n geri d  nd  ğ  m ilk g  n ve spa sunumuma on dakikadan az bir s  re kaldı.

Kalbim hızla   arpıyor ve sinirlerim kontrol edilemez seviyelere ulaşıyor. Korkup ka  madan   nce i  eri girmeli ve bu işi bitirmeliyim.

Kapı a  ılıyor ve bir kadın i  eri giriyor, ama dışarıdan onu takip eden ses beni olduğum yerde donduruyor, zar zor nefes alabiliyorum.

"Neden sende değil? Ona şimdi ihtiyacım var. Tanrı aşkına, Elliot."

Nico'nun sesi   fkeliydi ve hemen dışarıdaydı.

Kalbimin daha   nce hızlı attığını sanıyordum ama şimdi o kadar hızlı atıyor ki kaburgalarımı   atlatabilir.

Onunla y  z y  ze gelmeye hazır değilim.

Saatimi kontrol ediyorum. Argentum ile Knightsbridge spa toplantısı beş dakika i  inde başlıyor. Burada kalıp ondan ka  amam. Yapmam gereken bir sunum var.

"Siktir et, Elliot. Bu yeterince iyi değil. S  z vermiştim-"

Banyodan   ıkıyorum ve Nico'nun sesi kesiliyor. Bana bakıyor, g  zleri vahşi. Kontrolde   ıkmış g  r  n  yor. G  mleğinin kollarını kıvırmış, ki bunu ofiste yaptığını hi   görmemiştim. Normalde o kadar sakindir ki onu dağınık g  rmek beni   rpertiyor.

"Gitmem gerek," diye bağırıyor telefona. "Bulduğunda beni ara. Bekliyorum."

Telefonunu cebine sokuyor ve bir şey s  yleyecekmiş gibi bana bakıyor ama   enesindeki gerginlik, g  zlerindeki   fke hi   de davetk  r g  r  nm  yor. Onun derdi her neyse, bununla ilgili hi  bir şey yapmak istemiyorum. O konuşamadan yanından ge  ip gidiyorum.

"Kate, bekle."

Kalbim küt küt atıyor ve yüzümü ona dönüyorum. "Ne?"

Bakışları gözlerime yerleşmeden önce üzerimde geziniyor. Ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

Nico Hawkston, nutku mu tutuldu?

"Zaten gerginim, Nico. Sen daha da kötüleştiriyorsun."

Avuçlarını ensesinde ovuşturuyor, şişmiş yanaklarından hava üflüyor, sanki düşüncelerini toparlamak için biraz zaman ayırıyormuş gibi. Konuştuğunda, aslında söylemeye niyetlendiği şeyin bu olmadığından eminim. "İyi şanslar."

İçime bir huzursuzluk yayılıyor ama bunu sorgulayacak zamanım yok. Arkamı dönüp lobiye geçiyorum ve cesaretimi kaybetmeden toplantı odasına giriyorum.

İçeride sandalyeler sıra sıra dizilmişti. Ön taraftaki kürsüde yerimi alıyorum ve dinleyicilere bakıyorum. Hem Lansen hem de Hawkston'da Knightsbridge spa projesinde benimle birlikte çalışmış olan herkes burada. Matt ve Seb ön sırada oturuyor. Charlie bile burada. Göz göze geldik ve gülümseyerek bana hafif bir başparmak işareti yaptı. Bu öylesine çocukça bir hareket ve yüz ifadesi öylesine içten bir cesaretlendirmeyeyle dolu ki, ona karşı içimde bir sıcaklık hissediyorum.

David Webster da ön sırada, Martin Brooks'un yanında. Martin ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş oturuyor ve derimi kaşıdıran korkunç bir kendinden memnun sırıtişla bana bakıyor. Yeni planını ne zaman devreye sokmayı planladığını bilmiyorum ama babam ya da Nico ve Jack hakkında bağırmaya başlamasını istemiyorsam, her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyor.

Bu iş Nico'nun elinde. Projenin senin olduğundan emin olacak, yemin ederim. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyor.

Jack'in sözleri zihnimde parlıyor ama beni rahatlatmıyor. Az önce banyonun dışında gördüğüm Nico elinde bir şey varmış gibi görünmüyordu. Hâlâ beni takip etmedi. Bu toplantıya geliyor mu? Onun varlığı her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum ama burada olacağına dair içimdeki küçük umut ışığı sönüyor.

Ben projeyi tanıtırken dinleyiciler sessizleşiyor.

Alkışlar salonda dalgalanıyor ve slaytlarımın ekranda daha net görülebilmesi için ışıklar sönüyor.

Tekrar konuşmak için ağzımı daha yeni açmıştım ki kapı açıldı. Nico içeri giriyor, başını bana doğru eğiyor ve kardeşlerinin yanındaki boş koltuğa oturuyor. Kollarını tekrar sıvamış ve altın kol düğmelerini tekrar yerine takmış.

bileklerinden. Eskisine göre biraz daha iyi, ama yine de çok zayıflamış bir adam gibi görünüyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve birden kendimi bir geliştirme projesinden çok daha önemli bir şey için sunum yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerimiz yarı ışıktaki buluşuyor ve bakışları bir elektrik akımı gibi tenime dokunuyor. Tüm dikkati benim üzerimde ve koltuğunda dik oturuyor. Ne gülümsüyor ne de yüz ifadesi herhangi bir duyguyu açığa vuruyor.

Gerçekten her şey onun elinde mi? Projenin bana ait olduğunu garanti edebilir mi?

Umutsuzca bunun doğru olmasını istiyorum. Nico'nun arkamı kollamasını istiyorum. Beni korumasını istiyorum.

Önemsemesini istiyorum.

Ona güvenebilmek istiyorum.

Ağzım kurudu ve podyumdaki su bardağını kaldırıp içindekilerin yarısını yuttum.

Ve sonra hayatım tehlikeydeymiş gibi performansımı sergilemeye başlıyorum. Bu projeyi benim kadar iyi bilen başka kimse yok, belki de Nico'nun kendisi dışında.

Sonunda durma vakti geldiğinde, alkışlar kibar ama coşkulu. "Teşekkür ederim," diyorum. "Ve şimdi David Webster'a hoş geldin demek istiyorum, Argentum'un Genel Müdürü."

David sandalyesinden kalkıyor ve bana doğru adım atıyor. Çenesi sıkılmış, kaşlarının arasındaki kırışıklıkları derinleştiren belirgin bir çatık kaş. Elini sıkıyorum ama bakışlarıma karşılık vermiyor.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Ben yakındaki bir sandalyeye çökerken o da kürsüdeki yerini alıyor.

"Bu projenin kalbimde önemli bir yeri var," diye başlıyor. "Başlangıcından beri ekipteyim, ilk günlerde Lansen ile birlikte çalıştım. İtiraf etmeliyim ki Kate'in babası Gerard Lansen ve Martin Brooks" - elini tembelce sallayan Martin'i işaret ediyor - "bu fikri bana ilk önerdiklerinde, ayakları olduğuna ikna olmamıştım. Ancak Kate'in bitmek tükenmek bilmeyen heyecanı bana bunun arkasında durulacak bir proje olduğunu gösterdi. Argentum'un İngiltere genelinde dört yer açma hedefi var ve ilk olarak Knightsbridge'i hedefliyoruz. Daha sonra East End, Edinburgh ve York'ta açacağız. İddialı ama heyecan verici."

Alnını siliyor ve titreyerek nefes alıyor. "Bu nedenle, Lansen-Hawkston ekibiyle projeyi ilerletmeme kararı aldığımızı size üzülerek söylemek zorundayım."

Seyirciler arasında huzursuz bir hareketlilik başladı. Mırıltılar başlar ve şaşkın ifadeler bir virüs gibi yayılır. *Ne oluyor lan?* Midem yere düşüyor ve bacaklarım titriyor. David az önce projeyi iptal mi etti? Bu gerçekten oluyor mu?

İstifa edeceğini açıklamasını bekliyordum, tüm projenin iptal olduğunu değil. Martin'den bunu bekliyordum... ama David? Peki ya Nico?

Projenin sana ait olduğundan emin olacak.

Başka bir yalan daha.

İhanet ve öfke, göğsüm patlayacakmış gibi hissedene kadar içimde kabarıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasına saplanıyor.

Martin'e bakıyorum, bakışlarında sanki bundan zevk alıyormuş gibi bir eğlence parıltısı var ve boğazımda oluşan yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. Kalabalığı tarayıp Jack'i bulmaya çalışıyorum, o da omzunu yarı silkerek başını sallıyor, sanki onun da neler olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi. Nico'ya bakmaya cesaret edemiyorum, çünkü bakarsam gözlerime batan yaşların dışarı sızacağından korkuyorum.

David boğazını temizliyor ve sanki tüm oda şok içinde değilmiş gibi devam ediyor. "Yeni bir ortak ararken Martin Brooks bize liderlik edecek. Ve hepinize bir tür kapanış sağlamak için şimdi sizinle konuşacak."

David kürsüden iner ve koltuğuna gömülür. Kederli, yenilmiş görünüyor; onun için alışılmadık bir görünüm.

Önde David'in yerini alan Martin'in ağzında yağlı bir gülümseme dalgalanıyor. "Bu projeyi devralmaktan büyük onur duyuyorum. Ne de olsa en başta benim fikrimdi." Sanki fikri *ondan* çalan benmişim gibi bana kötü niyetli bir bakış fırlatıyor.

"Bazı zor kararlar vermek zorunda kaldım. Bunlardan ilki ve en önemlisi Hawkston'la olan ortaklığımızı feshetmek. Hawkston'ın uzmanlık alanının ötesine geçtiğine inanıyorum. Butik bir spa ile büyük bir küresel kurumsal otel zinciri arasında büyük bir fark vardır ve Hawkston Argentum için doğru ortak değildir." Martin bir elini kalbine bastırıyor ve yüzüne kusmak isteyeceğim kadar sahte bir sempati ifadesi yayılıyor. "Bu anı hepinize sıkı çalışmanız için teşekkür etmek ve gelecek için en iyisini dilemek için kullanıyoruz."

Martin küçük bir selam veriyor ve David de dahil olmak üzere ayağa kalkan diğer Argentum yönetim kurulu üyelerine başıyla selam veriyor.

Her şey bitti. Lanet olası her şey bitti.

Hawkston çalışanları kısa bir süre şaşkın bir sessizlik yaşadı, ama ikinci bir perde olmadığı anlaşılnca, ellerinde klasörler ve not defterleriyle ayağa kalktılar, fısıldaştılar ve çıkışa doğru giderken birbirlerine tedirgin bakışlar fırlattılar.

David'in peşinden gidip dirseğinden tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Ne oldu? Bunu birlikte yapmamızı istediğini sanıyordum?"

Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarında merhamet, "Üzgünüm Kate. Yapabileceğim bir şey yoktu." Sesi o kadar çığ ki içimi tırmalıyor ve bunu gerçekten kastettiğini biliyorum. "Elimden bir şey gelmezdi."

"Ama yönetim kurulundaki pozisyonun bir şey ifade etmiyor mu?"

David başını sallıyor. "Özür dilerim. Bazı üyeler Hawkston'ın Lansen'i devralmasından memnun değildi. Projenin kontrolünü kaybedeceğimizi düşündüler."

"Webster." Martin seslendi. "Gidelim."

David sestten irkildi, elimi sıktı. "Özür dilerim Kate." Beni odanın ortasında yalnız bırakarak uzaklaştı.

Boş koltuklardan birine çöküp az önce olanları sindirmeye çalışıyorum. Martin kafede bana yaklaştığından beri niyetinin bu olduğunu biliyordum. Ama Jack arayıp bu sunumu yapmam gerektiğini söylediğinde, gerçekten bir şansım olduğunu düşündüm. Ona inandım. Ona inandım çünkü Nico'nun bu işi halledeceğini söyledi.

Göğsümde öfke yükseliyor, ama altında kalbim yeniden kırılıyor çünkü Nico yine beni korumadı. Bir elimi kaburgalarımın üzerine koyuyorum, sanki içimdeki kıymık kıymık acıyı bastırabilirmişim gibi. Arkamda kapı tıkırdayarak açılıyor. Daha onu görmeden Nico olduğunu anlıyorum. Yürüyüşünü, adımlarının şeklini tanıyorum. Ya da belki de altıncı bir his; enerjisinin bir kısmı o daha gözümün önüne gelmeden uzanıp benimkine dokunuyor.

"Kate?"

Ayağa kalkıp kapıya doğru dönüyorum. Ona yanıma gelmemesini söyleyemeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum ve hemen ulaşamayacağı bir yerde duruyor.

"Projem..." Kelimeler çok fazla acı içeriyor.

"Biliyorum," diyor. "Çok özür dilerim." Sesi samimi geliyor ama bu yeterli değil. "Jack onu kurtarmak için bir şansımız olduğunu söyledi. Elinde olduğunu söyledi. Projenin bana ait olduğundan emin olacağını söyledi." İki elimi de saçlarımın arasından geçirdim.

ve rahatsız edici bir şekilde hıçkırığa benzeyen bir ses boğazımdan kaçıyor. "Ne oluyor, Nico?"

Yakışıklı yüzü allak bullak oluyor ve bana doğru uzanıyor, ama ben geri çekiliyorum ve eli yanına düşüyor. "Bunu düzelteceğim," diyor bana. "Sadece henüz yapmadım."

"Beni durdurabilirdin," diyorum çaresizce. "Sunumdan önce. Sende bir sorun olduğunu biliyordum. Ama sen hiçbir şey söylemedin. Bu projenin benim için ne anlama geldiğini biliyordun ve oraya çıkıp herkesin önünde ayağa kalkmama izin verdin..."

"Ve harika bir iş çıkardın."

Kolları aniden etrafıma dolanıyor, o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor kıpırdayabiliyorum. Onun kucağına gömülmek, sarılmak, tüm bunları yatıştırmasına izin vermek istiyorum.

"Bunu halledeceğim," diye fısıldıyor saçlarıma doğru.

"Artık çok geç," diye cevap veriyorum, hıçkırıklar boğazımdan yukarı yükseliyor. "Artık çok geç." Kendimi itip ona bakıyorum, içimdeki o kıymık gibi sızı neredeyse beni parçalıyor.

Nico gözlerini kırıştırıyor, burun deliklerinden hızla nefes alıyor. Koyu renk gözleri öyle yoğun bir duyguyla yanıyor ki, içim içimi yiyor. Düşüncelerim kontrolden çıkıyor. Bir yanımda beni yakalamasını, bizi ayıran öfkeden vazgeçmem için beni zorlamasını istiyor. Her şeyi yok etmesini. Başka bir parçam ise ona tokat atmak, avucumu yanağına vurmak ve acısını hissetmek istiyor. Ama bunu yapmayacağım. Bu adam yüzünden tekrar kendimi kaybetmeyi reddediyorum.

Telefonu alıyor ve cebinden çıkarmadan önce birkaç ton boyunca bakışlarımı tutuyor.

"Açmalısın," diyorum ona.

Aramayı iptal ediyor. "Burada işimiz bitmedi."

Kıllarımı kıpırdatıyorum. "Bu işin ne zaman biteceğini sen seçemezsin." "Kate-"

Avucumu kaldırıyorum. "Lütfen, git buradan. Beni rahat bırak."

Az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi bakıyor. Hava gerginlikle geriliyor. Tam uzaklaşmak üzereydim ki telefonu tekrar çaldı.

Bir sonraki nefes alışını geciktiriyor, sadece ekranı kontrol etmek için göz temasını kesiyor. Tek kelime etmeden telefonu kulağına götürür ve odadan çıkar.

NICO

Londra'nın karanlık sokaklarında ilerlerken çiseleyen yağmur Elliot'ın arabasının ön camına çarpıyor. Islak köpek gibi kokuyor ve cam silecekleri camı her süpürüşte rahatsız edici bir gıcırta çıkartıyor.

"Hepsini aldın mı?" Kontrol ediyorum.

"Her şeyi." Elliot başparmağını omzunun üzerinden arabanın boş arka koltuğunda duran bir dosyaya doğru salladı. Keskin bir dönüş yaparken tek eliyle direksiyonu çeviriyor. Parmak eklemleri kanlı kabuklarla kaplı ama Curtis'in yüzünün daha kötü görüldüğünden eminim. "Martin Brooks'u yıllarca hapiste tutabilirsin," diye beni rahatlatıyor. "Eğer böyle oynamak istiyorsan."

"Öyle değil." Gösterge paneline dokunuyorum, parmak uçlarımı tekrar tekrar gösterge panelinde gezdiriyorum. Elliot yan gözle bakıyor. *Hay sikeyim.* Çok gergin görünüyorum. Elimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. "Evde yalnız mı olacak?"

"Yalnız olacak. Kontrol ettim. Karısı yok. Kız arkadaşı yok. Ailesi yok. Kamera yok. Hiçbir şey yok. Her şey temiz."

Sevinmem gerekirdi ama içimde kara bir kıyamet duygusu birikiyor. Artık çok mu geç? Kate'i projeyi kaybetme açısından kurtarmak için bunu sunumdan önce yapmak istedim. Onu Martin Brooks'un ellerinde bir kez daha aşağılanmaktan kurtarmak için. Ama ihtiyacımız olan her şeye zamanında sahip değildik. David Webster'ın ne tarafa savrulacağını bilmiyorduk... Martin'in onun ve Argentum yönetim kurulunun diğer üyeleri hakkında ne bildiğini bilmiyorduk. Elliot beni sadece sunum bittikten *sonra* teyit etmek için aradı. Her şey düşünüldüğünde hızlı çalışıyordu ama yeterince hızlı değildi.

Sod'un kanunu, ama olan bu. Bununla çalışacağım.

"Bay Hawkston?" Martin Brooks'un evinin önüne park ederken Elliot'ın sesi beni küflü arabaya geri götürüyor.

"İçeri gelmek zorunda değilsiniz," diyor Elliot. "Bunu sensiz de yapabilirim." "Orada olmak istiyorum." Sesim ölümüne sakın çıkıyor.

Başını sallıyor ve arka koltuktan dosyayı alıp ikimiz de arabadan inmeden önce bana uzatıyor.

Martin'in evi dışarıdan temiz ve bakımlı görünüyor: mükemmel boya, kesilmiş ön çim, pırıl pırıl ön kapıdaki son derece cilalı pirinç tokmak. Ama sekiz yıl önce adama gerçek bir servet verdiğim düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Zile basıyorum, Elliot'ın arkamdaki devasa cüssesi ihtiyaç duymaya alışık olmadığım bir koruma sağlıyor.

Camın diğer tarafında gölgeli bir figür belirliyor ve birkaç dakika sonra Martin'in buruşuk yüzü belirliyor. Üzerinde ekose bir sabahlık ve koyun derisinden terlikler vardı, sanki rahat bir akşam geçirmeyi planlıyor gibiydi. Bunun gerçekleşme ihtimali sıfıra indi.

Beni görünce kapıyı tekrar kapatmaya çalıştı ve "Olamaz!" diye bağırdı.

Bir avucumu kapının kenarına dayayıp açmaya zorladım. "Sadece sohbet etmek istiyoruz Bay Brooks."

Martin diğer taraftan itmeye devam ediyor ama Elliot kapıyı öyle bir itiyor ki Martin iç duvara çarpıyor ve Elliot ile ben içeri giriyoruz.

Martin nefesini içine çekerken yüzü acıyla buruşuyor. Bir elini beline bastırarak bakışlarını Elliot'ın geniş gövdesinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Köpek kim, Nico?"

Elliot kasıtlı olarak hırslayarak ve dişlerini göstererek hırslıyor. Havlamasını bekler gibiyim.

Martin büzüşüyor, kapıyı arkamızdan tıklatıp kilitlememi izlerken gözlerini kaçırıyor.

"Elliot benim bir arkadaşım," diye cevap verdim. "Çok iyi bir arkadaşım." "Ne istiyorsun?"

"Yaptıklarının bedelini ödemeni istiyorum."

Martin astım hastası gibi hırıldıyor. "Küçük kız arkadaşının spa projesini kurtarmak için artık çok geç." Bir tepki vermem için beni izliyor ama ben hiçbir şey belli etmiyorum. "Sanırım bu yüzden buradasın. Küçük Kate Lansen hoşuna gitti, değil mi?"

Hafifçe irkildim ve Martin beni yakaladığını anladı.

"Bunu çok iyi sakladığını sanıyordun, ha? Jack'in içki partisinde seni balkonda gördüm. Gözlerini ondan alamıyordun. Son derece uygunsuz, Bay Hawkston. Çalışanınızdan faydalanmak. Onu kendi

kirli küçük sır. Ama anlıyorum. Çok güzel. Harika göğüsler." Martin ellerini Kate'in göğüslerini tutuyormuş gibi kavuşturuyor. Göğsüme sıcaklık doluyor. İğneye vurmak istiyorum ama Elliot'ın kolumu kavrayan eli beni durduruyor.

"Ve o bacaklar. Tam bir paket. Gerçekten çok güzel büyümüş. Projesine yazık oldu." Martin alt dudağını büzdü ve başını salladı. "Gerçekten zor bir karardı. Ve ona babasından bahsetmek..." O kalın, boğuk kahkahasını atıyor. "Parçalanma şekli. Sanki Gerard yeniden ölmüş gibi ağladı. O-" Yumruğum çenesini kırıyor, kafası yana düşüyor ve ağzından kan fışkırıyor.

Elliot'tan koyu kahkahalar yükseliyor, o da bu kargaşadan etkilenmiş ve olaya dahil olmaya hevesli bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor.

Martin iki büküm oluyor ve halıya daha fazla kan tükürüyor. Daha doğrulamadan, çenesine dişlerini takırdatan bir aparkat indiriyorum.

Bu sefer tökezledi, neredeyse yere yığılıyordu. Kendini sabitlemek için bir yan masaya tutunuyor ve elinin tersini ağzının üzerinde gezdirerek yanağına kan bulaştırıyor. Enerji içimde titreşiyor. İşim bitmedi, henüz tatmin olmadım ama kendimi tutuyorum. Bunun için bilincinin yerinde olmasına ihtiyacım var.

"Sırları bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?" Soruyorum. "Onları insanların kafasına asmak. David Webster gibi."

Martin'in gözleri açılıyor ve Elliot'un getirdiği dosyayı almak için elimi uzatıyorum. Bana uzattı ve ben de David'in çok daha genç bir kadınla çekilmiş fotoğraflarını çıkardım. Aptal herif yıllardır karısını aldatıyor, Londra'nın öbür ucunda ikinci bir aile kuruyor. David'e o kadar benzeyen on yaşlarında küçük bir çocukla çekilmiş fotoğrafları var ki, babalık testi yapmak gereksiz.

"Ona şantaj yaptın, değil mi?" Martin'in önünde fotoğraf üstüne fotoğraf göstererek meydan okuyorum. "Kararı Argentum yönetim kuruluna kabul ettirmek için onu bu şekilde ikna ettin. Karısına ve çocuklarına diğer aileden bahsetmekle mi tehdit ettin?"

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Onunla konuştuk ve bunu doğruladı."

Martin nefesinin altında küfretti. "Söylediysem ne olmuş? O bir dolandırıcı ve yalancı." "Şantaj bir suçtur, Bay Brooks. Hırsızlık ve çalmak için komplo kurmak da öyle." Martin bir an sustu ve ben de yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardım.

Tekrar konuşmadan önce Martin'in yaşadığı şoku birkaç saniye daha sağarak çenemi yavaşça sıvazlıyorum. "Her şeyden sonra öğrendiğim önemli bir ders var.

Bu kadar yıldır bu işi yapıyorum ve sadece çalıştırdığınız insanlar kadar iyisiniz." Sempatî duyuyormuş gibi yaparak başımı eğiyorum. "Özellikle yasadışı bir şey yapacaksanız bu doğrudur. Daniel Hunter'ın geçmişini araştırdım. Kulübedeki en keskin alet değil. Daha önce birkaç mahkûmiyeti var. Bunu biliyor muydun?"

Elliot'ın derlediği belge ve resimleri karıştırırken Martin yüzünü buruşturuyor, Gerard'ın sanat eserlerini ve Lansen'lerin eşyalarını sakladıkları Güney Londra'daki depoda Curtis, nam-ı diğer Daniel Hunter ile çekilmiş birkaç fotoğrafını Martin'e göstermek için duraklıyor.

"Bunun neyi gösterdiğini düşündüğünü bilmiyorum." Martin resmi işaret etti. "O adamı tanımıyorum. Beni sokakta durdurdu..."

"Farklı vesilelerle seni sokakta defalarca durdurdu mu?" Derin bir kahkaha attım. "Belki de. Ama *o adam*, Daniel Hunter, ceza indirimi için aleyhinize tanıklık etmeyi kabul etti. İkinizi Güney Londra'da, geceleri o birime girip çıkarken gören tanıklar var." Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey olmayabilir. Tamamen başka bir şey de olabilir. Ama bu pek doğru görünmüyor, değil mi? Geceleri hüküm giymiş bir suçluyla dolaşmak?"

"Bu saçmalıkların en aptalca dizisi. Vaktimi boşa harcıyorsun."

Cebimden telefonumu çıkardım. "Metropolitan polis müdürünü hızlı aramaya aldım Bay Brooks. Eğer istediğiniz buysa bunu bildireceğim." Düşünüyormuş gibi yaparak tavana bakıyorum. "Eğer taleplerimi yerine getirmezsensiz, bu aklımdaki diğer seçeneklerden daha nazık bir seçenek olabilir."

Martin ellerini sabahlığının ceplerine sokuyor, yüzünü korku kaplıyor.

Yanımda Elliot göğsünü şişiriyor.

"Şantaj için en yüksek cezayı biliyor musun? On dört yıl," diyorum. "Peki ya çalmak ve dolandırmak için komplo kurmak? On yıl. Hırsızlığın kendisi? Yedi yıl. Ve Daniel Hunter... Onu Debbie Lansen ile yatmaya zorlayarak ve bize anlattığı diğer şeylerin uzun bir listesini yaparak onun üzerinde zorlayıcı bir kontrol uyguladınız. Avukat değilim Bay Brooks ama uzun süre hapiste kalacağınızı söyleyebilirim. Olası suçlamalardan oluşan bir düğün büfesi gibi."

Martin hızla göz kırptırıyor ve çenesi titremeye başladığında içimde bir sevinç dalgası hissediyorum.

"Lansen'leri rahat bırakabilirdiniz," diye devam ediyorum. "Eğer bıraksaydın, belki şimdi burada olmazdık. Ama açgözlülük yaptın, değil mi? Sanat eserlerini, Debbie Lansen'in mücevherlerini, spa projesini almak zorunda kaldın. Hepsini küçük düşürmek istedin çünkü Debbie Lansen'le olanlardan dolayı acı çekiyordun."

Gerard ve şirket. Gelişen bir şirketi satmanın ve spa projesine liderlik etmenin övgüsüne sahip olamadıysanız, Lansen'lerin de sahip olmasını istemediniz. Ama bunları hak etmiyordun, değil mi? O zamanlar işinizi önemsiyor olsaydınız, Gerard'ın ne yaptığını görürdünüz. Çok geç olmadan anlardın. Ama hiç dikkat etmedin, değil mi?"

"Ne istiyorsun, Nico?" Martin bir elini yüzünde gezdirdi.

"Tazminatıyla birlikte hepsini geri istiyorum. Geri ödemeni beklediğim meblağların ayrıntılarını sana ileteceğim. Kaplıca projesini Hawkston-Lansen ekibine iade etmeni istiyorum. Bu yönde bir duyuru yapacaksın, sonra da Argentum yönetim kurulundan istifa edeceksin. Emekli olacaksın, bu sefer temelli, ve Londra'dan defolup gideceksin. Evi satıp, satış parasının yüzde seksen beşini bana vereceksin. Sonra İngiltere'nin kuzeyinde sakin bir köye taşınacaksın. Islak, rüzgarlı ve soğuk bir yere. Elliot seni çok yakından izliyor olacak. Londra'ya dönersen haberimiz olur."

"Peki ya hayır dersem?"

Telefonumu kaldırıyorum. "Öğrenelim, olur mu?" Başparmağımı arama düğmesinin üzerinde gezdiriyorum, Martin kırılanda kadar gittikçe yaklaşmasına izin veriyorum.

"Siktir git, Nico Hawkston. Sen sahtekâr bir piçsin. Bunu hep biliyordum."

"Bu bir evet mi? Söylediklerini yanlış yorumlamak istemiyorum," diyorum ve Elliot ceketinin bir tarafını geriye atıp başparmağını kemer halkasına takıyor ve kılıfından çıkan silahının kabzasını gösteriyor. Martin'in gözleri tabancaya kayıyor ve sonra kocaman açılıyor. "Çünkü Metropolitan Polis Teşkilatı'na ne kadar hayran olsam da, Elliot seni çok daha hızlı çözebilir. Ama temizlik çok zordur. Hazırlıklı olmak istiyorum."

Martin'in yüzü kızarır ve "Son görüşmemizde silah yoktu," derken sesinde hoş bir titreme olur.

"Geçen sefer senin makul bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama artık öyle olmadığını biliyorum, daha mantıksız önlemler gerekiyor."

Elimi cebime atıp Gerard Lansen'in yıllar önce bana hediye ettiği çakıyı kavriyorum ve sapındaki yazı aklıma geliyor.

Kimseyi öldürme.

Martin'i öldürmek gibi bir niyetim yok ama birine zarar vermeyi hiç bu kadar istememiştim. Kate'in peşinden geldi. Onun projesini aldı. O yola çıktı

onu küçük düşürmek, ailesinden çalmak için. Onu incitti... Bunun cezasız kalmasına izin veremem.

Elliot Glock'u kılıfından çıkarır.

Martin'in gözleri daha da açılır, ta ki yüzündeki tek özellik onlarmış gibi görüne kadar. Büzüşür, omuzları cübbesinin içine gömülür. Bu manzara ağzımdan hınzır bir kahkaha dökülmesine neden oluyor.

"Buna cesaret edemezsin," diyor Martin ama sesi zayıf.

Elliot cebinden bir susturucu çıkarıyor ve Glock'un namlusuna takıyor. "Bay Hawkston'ın bir şey yapmasına gerek kalmayacak." Hırlıyor, üst dudağı dişlerinin arasından kıvrılıyor. "Aslında burada bile değildi." Elliot'ın hırıltısının yerini bir sırtma alır ve sanki Martin de şakanın içindeymiş gibi göz kırpar. Elliot'ın kişiliğindeki değişim o kadar hızlı ki, deli gibi görünüyor. Hatta psikopat. Tam da bir hevesle beyninizi uçurabilecek türden bir adam.

Martin titriyor ve dudaklarından gırtlaktan bir inilti geliyor. "Siktir git, Nico. Lüks kaplıcalarınız sizin olsun. Lansen'ler de kendi boklarını yesinler. Stephen Condar'ın parçası ve elmaslar dışında doğru dürüst bir şey yok zaten."

İçime yavaş yavaş bir tatmin duygusu yayılıyor. Martin Brooks'un korkak bir ödlele olduğunu hep biliyordum.

"Ve David Webster'la aranı düzeltmen gerekecek," diye ekliyorum. "Yaptığı şeyi onaylamıyorum ama bu onun sorunu. Gerçekten, yıllar önce sana verdiğim parayı alıp kaçmalıydın."

Elliot Glock'u Martin'e doğrultmadan, gelişigüzel kaldırır ama yaşlı adamın elleri havaya kalkar. "Tamam, tamam. Sadece silahı kaldır."

Elliot yavaşça başını salladı ve Martin bir nefes vererek ellerini indirdi. "Bitti. Her şey tamam. İstedğin her şey. Sana söz veriyorum."

"Sözün iyi olsa iyi olur. Çünkü bir hafta içinde her şeyi yoluna koymazsan bu işin peşini bırakmayacağım. Cuma gününe kadar vaktiniz var. Eğer uymazsan..." Sanki tüm bunlar çok önemsizmiş gibi omuz silkiyorum. "Kaderini Elliot'a devredeceğim ve seninle ne yapacağına o karar verecek."

Martin öfkeyle başını sallıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Son bir şey..."

Elliot elindeki silahla Martin'e doğru yürür ve bu kez silahı kafasına doğrultur.

Martin dizlerinin üzerine çöküyor, elleri havada sallanıyor, gözleri olgun erikler gibi şişiyor. "Herhangi bir şey. Ne olursa," der, öfkeyle başını sallayarak.

"Kate Lansen'den uzak dur." "Evet. Evet.

Evet," diye hüngür hüngür ağlıyor

Martin.

Dosyayı kapatıp Elliot'a gitme vaktinin geldiğini işaret ediyorum. Bana izin isteyen bir bakış atıyor, ben de başımla onaylıyorum ve Martin'in dizlerinin dibindeki ahşap zemine boğuk bir kurşun sıkıyor.

Martin inliyor ve kafatasının arkasındaki elleriyle kavrayarak bir topun içine kıvrılıyor.

"Ciddiyim Martin," diyorum adama hiç acımadan. "Bir dahaki sefere o kurşun kafana girecek."

Elliot susturucuyu çıkarıp silahını kılıfına geri sokuyor ve dehşete düşmüş Bay Brooks'u yerde bir su birikintisinin içinde ter içinde bırakıyor. O kadar şiddetli titriyor ki konuşamıyor.

Evden çıkıyoruz ve sokağa geri döndüğümüzde yağmur her şeyi silebilecekmiş gibi tenime çarpıyor. İçime çekebilirdim.

Elliot arabaya olan mesafeyi saniyeler içinde kat ediyor, karanlıkta kaslı bir panter gibi hareket ediyor, kapıyı çekip açıyor ve kendini içeri atıyor.

Tam ben de binecektim ki telefonum çaldı.

Erica Lefroy. Ondan bir telefon almak için ne güzel bir an. Martini Gems'teki o geceden beri konuşmamıştık. Sanki bir ömür geçmiş gibi.

Cevap veriyorum. "Erica?"

"Nico, merhaba tatlım. Nasıl gidiyor?"

Arabanın kapısını çekip açıyorum ve içeri giriyorum. Elim Martin'e vurduğum yerden zonkluyor ama bu tatmin edici bir acı.

"İyi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülüyor. "İnsanlar aradığında hep senden bir şeyler istediklerini mi düşünürsün?"

"Evet."

Hafif bir duraklama oldu. "Gelecek hafta yardım galası için New York'a geliyorsun, değil mi?" Sesi hafifçe azarlanmış gibi çıkıyor ama hiç de caymış değil.

Kahretsin. Bunu unutmuşum. Hoş geldin konuşması yapıyorum ve daha yazmaya bile başlamadım. En son Kate'e bahsettiğimde aklımdan geçmişti. İlişkimizi halka açıklamak için zihnimde belirlediğim tarihi.

Beni istersen seninim... Birkaç hafta içinde New York'a dönmem gerekiyor. Ondan sonra tekrar değerlendirebiliriz. Eğer hala istiyorsan, o zaman bunu halka açıklayabiliriz.

Parmak eklemlerimdeki sızıdan daha kötü, keskin bir acı göğsümü delip geçiyor.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, sesimde acıdan eser yok.

"O zaman senden bir iyilik isteyeceğim. Büyük bir şey değil ama bana çok ama çok yardımı dokunur."

"Elbette. Neye ihtiyacın varsa."

Ve böylece normal hayatıma geri döndüm.

KATE

"Telefonun alıyor." Charlie masasında duruyor, elleri kalçalarında, bana bakıyor.

Ahizeye bakıyorum. Ekranda 'Anne' yazısı yanıp sönüyor. "Biliyorum."

"Cevap verecek misin? Çünkü zil sesin gerçekten sinir bozucu."

Gözlerimi devirip telefonu elime alıyorum, ayağı kalkıp pencereye doğru ilerliyorum.

"Anne. Her şey yolunda mı?"

"Kardeşin nerede? Ona ulaşamıyorum."

Tipik anne. Jack'in masasına bakıyorum ama orada değil.

"Hiçbir fikrim yok. Eğer onu görürsem, seni aramasını söylerim. Benim gitmem gerek."

Başparmağım aramayı sonlandırmak için ekranın üzerindeyken Çıglık atıyor. "Bekle. Sakın yüzüme kapatayım deme. Az önce çok kötü bir şey oldu." Annem duraklıyor ve arka planda erkek sesleri duyuyorum. *Annem nerede?*

"Babanın tüm sanat eserleri geldi," diye devam ediyor. "Şimdi boşaltıyorlar."

"Kim?"

"Bir kamyon geldi. Kocaman bir adam kapıyı çaldı. Spor salonunda yaşayan adamlardan biri gibi yapılı. Dağılık sarı saçlı. Burada boşaltma talimatı aldığını söyledi."

"Kimden talimat almış?"

"Nico'dan."

Zihnim dönüyor. Nico nasıl oldu da alınan sanatı geri almayı başardı? Bunu bildiğini bile bilmiyordum.

Annem başka biriyle konuşuyor, heyecandan ciyaklıyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama birden sesi yüksek ve net çıkıyor. "Elmaslarım! Mücevherlerim! Hepsi de burada. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Teşekkür mü?

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye soruyorum.

Annemin bıkkın iç çekişi sert bir patlamaydı. "Tabii ki konuşuyorum." "Ben hiçbir şey yapmadım. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten, Kate. Bazen çok aptal olabiliyorsun. Bana Nico'yla çıktığını söylediğinde kulağa o kadar saçma geldi ki yalan söylediğini düşündüm. Tuhaf bir nedenden dolayı uydurduğunu düşündüm. Ama bu... Nico'nun Curtis'in izini sürmesi ve tek kelime etmeden her şeyi geri vermesi... Tanrım." Derin bir iç çekti. "Bunu senin yüzünden yaptı, değil mi?"

Parmak uçlarımdaki nabız telefona doğru sertçe atıyor ve vücudum aniden çok fazla ısınıyor.

"Yani, evet," diye devam ediyor annem. "Sanırım sana teşekkür borçluyum. Nico'nun seni önemsemişinden şüphe ettiğim için de özür dilerim."

Telefonu kapatmadan önce birkaç dakika daha annemin saçmalamasını ve sevinç gözyaşları dökmesini dinliyorum ama aklım Nico'da ve ona söylediğim son şeyde.

Bu işin ne zaman biteceğini sen seçemezsin... Beni rahat bırak. Bunu neden söyledim? Kendime söyledim çünkü ihtiyacım olan son şey Nico bana daha fazla yalan söyledi.

Ama ciddi miydin?

Bildiğim tek şey, istediğim şeyi gerçekten yapmasını kesinlikle beklemiyordum. İlişkimizi düşündüğümde, Nico'nun bana nasıl hissettiğimi ya da ne yapmak istediğimi sorduğu bir zamanı hatırlamak çok zor.

Sunumdan beri ondan bir şeyler duymayı bekliyordum... herhangi bir şey. Ama telsiz sessizliğinden başka bir şey olmadı.

Bunun umursamadığı anlamına geldiğini düşündüm. Sonunda tam da ondan istediğim şeyi yapıyor olabileceği aklıma gelmedi.

Oturduğum yerden öyle bir sıçradım ki Charlie de ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece..." Cümlemi bitirmeden ofise doğru koşuyorum ve asansörlere ulaştığımda elimi düğmeye basıp çağırıyorum. Kapılar o kadar yavaş açılıyor ki, açılmadan önce ölecekmişim gibi hissediyorum. Birbirlerinden ayrıldıklarında içeri süzülüyorum ve yirminci katın düğmesine basıyorum.

Kötü bir fikir gibi görünmeye başlamadan önce Nico'yu hemen şimdi görmem gerekiyor.

Asansörün sesi duyulduğunda sakın lobiye adım atıyorum. Hafif bir müzik çalıyor ve Nico'nun asistanı, tertemiz sarı saçlarıyla, elindeki

masanın arkasındaki bilgisayar.

Ona doğru koşuyorum, neredeyse vücudumun üst kısmını masanın üzerine atıyorum. Yüzünde hafif bir dehşet ifadesiyle arkasına yaslanıyor. "Bayan Lansen?"

"Evet. Merhaba. Bay Hawkston'ı görmem gerekiyor. Nico'yu. Hemen. Müsait mi?"

Masanın arkasındaki diğer kadına bakıyor ve gözlerini zorlukla gizlediğinden eminim. "Burada değil. Önümüzdeki haftanın ortasına kadar New York'ta."

Adrenalinim o kadar sert ve hızlı düşüyor ki neredeyse dizlerimin üstüne çöküyorum. "Burada değil mi?"

"Hayır. Dediğim gibi, haftaya dönecek. Mesajınızı alabilir miyim?"

Bana söylediği şeyi algılayamadan ona bakıyorum.

"Kate?"

Döndüğümde Matt Hawkston'ın arkamda durduğunu görüyorum. Nico'ya o kadar benziyor ki şaşkınlıktan beynim şişiyor.

"Belki yardımcı olabilirim?" diye teklif ediyor.

Başımı salladım. "Hayır. Bekleyebilir."

"Tamam." Daralmış kirpiklerinin arasından bakıyor, sanki gerçekten iyi olup olmadığımı değerlendiriyor. Sonra yüz hatları gevşiyor. "Spa projesiyle ilgili haberler harika, değil mi? Eminim büyük bir rahatlama hissetmişsinizdir. Harika bir sonuç. Tebrikler."

"Spa projesi ne olacak?" Kafam her zamankinden daha karışık bir şekilde soruyorum.

"Duymadın mı? David Webster bu sabah aradı. Kardeşinle konuşmuş. Argentum yönetim kurulu yeniden oylama yapmış. Sunumunuzdan çok etkilenmişler ve önceki kararı bozmuşlar. Tekrar masaya yatırmışlar." Duraklıyor. "Dinle, ben çıkıyorum. Ama Jack'i ara. O bu konuyu konuşacaktır."

Matt koridorda kayboluyor ve ben bir an kıpırdamıyorum, hayatımdaki her şeyin nasıl olup da bir anda tersine döndüğünü merak ediyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Jack'e bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Neredesin? Konuşmamız lazım.

Otuz saniyeden kısa bir sürede cevap verdi.

Jack: St Paul's. Benimle Millennium Köprüsü'nde buluşur musun? Bir sonraki toplantımdan önce bir saatim var.

Gökyüzü bulutlarla kaplı, ama havada sis gibi asılı duran yoğun bir sıcaklık var. Buraya o kadar hızlı yürüdüm ki terliyorum ve kıyafetlerim olmaması gereken yerlere yapışıyor. Köprünün yarısını geçtik, arkamızda St Paul Katedrali, karşımızda Tate Modern.

Korkuluklara yaslanıp aşağıdaki Thames Nehri'nin bulanık sularına bakıyorum. Jack yanımda duruyor. Etrafta pek fazla insan yok, muhtemelen bir haftadır süren sıcak hava dalgasını kırmakla tehdit eden gökyüzü yüzünden.

Jack beni Curtis ve Martin Brooks arasındaki bağlantılar ve olayların nasıl geliştiği konusunda bilgilendirmeyi yeni bitirdi. Annemin içki partisinde grafitili minibüsün çektiğim fotoğrafını telefonumda arıyorum. Şimdi daha yakından baktığımda, toplantılarda aldığı ve masasının üzerinde bıraktığı karalanmış notlardan el yazısının Charlie'ye ait olduğunu neredeyse tanıyabiliyorum. Ama hayal görüyor da olabilirim; yeni bilgilerimi fotoğrafa yüklüyor da olabilirim.

"Fena değil," diyor Jack, resmi takdirle başını sallayarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu erekte olmuş bir penis. Sanat eseri sayılmaz."

Jack gülüyor, dirseklerini korkuluklara dayamış, ellerini kavuşturmuş. Başını eğiyor, hâlâ kıkırdıyor.

"Onun yaptığına emin misin?" diye sordum. "Babamın sanat koleksiyonunun çalınmasını Martin Brooks mu organize etti? Ve diğer her şeyi?"

"Evet. Reddedilemez bir kanıt. Ciddi şeytanları vardı. Babamın işlediği suçların bedelini hiç ödemediği, bu yüzden bizim de ödememiz gerektiği fikrinden kesinlikle rahatsızdı. Hepimizin. Annem, ben, sen, hatta Hawkstonlar bile."

Bir insanın nasıl bu kadar acımasız ve çarpık olabildiğini aklım almıyor.

"Yine de..." Jack devam ediyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Curtis'in Matt'in karısıyla da yatıyor olması biraz talihsizlikti. Bu her şeyden çok bir tesadüf gibi görünüyor."

Yüzümdeki şaşkınlığı engelleyemiyorum. "Curtis Gemma Hawkston'la mı yatıyordu? Aynı zamanda annemle de mi yatıyordu?"

"Evet. Doğum günü partimde tanıştılar. Güya ateşli bir aşk ilişkileri varmış." "Zavallı Matt," diyorum. "Onu daha önce gördüğümde iyi görünüyordu."

"Koridorda sana içini dökecek değil ya?" Jack omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bir süreliğine bir çıkış yolu aradı. Boşanma davası açacak."

"Ne karmaşa ama."

"Her açıdan çok talihsiz bir durum," diyor Jack. "Annem yıkılmış durumda. Curtis'in doğru kişi olduğunu düşünüyordu, ama başından beri her şey bir tuzaktı. Martin ona ödeme yapıyordu; evden aldıkları her şeyin gelirini paylaşacaklardı. Stephen Condar'ın parçası ve her şey için bir alıcı ayarlamışlardı. Hepsini zamanında bulduğumuza şaşırdım."

"Bu konuda... Annem her şeyin bugün iade edildiğini söyledi. Ve bunu Nico'nun yaptığını."

"O yaptı. Her şeyi o halletti."

Boğazım daralıyor ve göğsüm sıkışıyor. Nico'nun 'halletmek' için ne yapmak zorunda kaldığını düşünmek istemiyorum. "Peki ya Martin? Şimdi ne olacak?"

"Argentum'dan istifa ediyor. Diğerlerinin yanı sıra David Webster'a da şantaj yapıyordu. Spa anlaşmasından vazgeçmeleri için oylamayı bu şekilde değiştirtti. Ondan haber alacağımızı sanmıyorum." Jack dönüp korkuluklara yaslandı. Arkasında Thames Nehri karanlık ve tehditkâr görünüyor.

"Nico'nun her şeyi düzelttiğine inanamıyorum." Kalbim deli gibi atıyor, hâlâ sormam gereken bir soru olduğunu biliyorum. "Neden?"

Yağmur taneleri düşmeye başlıyor ve gök gürliyor. "Senin için. Sanırım bunu senin için yaptı."

İçimi bir rahatlama kaplıyor; bunu annemden duymak bir şey, ama Jack'ten duymak çok daha anlamlı. Nico'yu annemin asla bilemeyeceği bir şekilde tanıyor. "Annem de böyle söyledi."

"Bazen ne hakkında konuştuğunu bilir." Bakışları başka bir şey düşünüyormuş gibi kayıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Benim için sorun değil, biliyorsun... Eğer Nico'yla çıkmak istiyorsan."

"İstemiyorum."

"Hmm." Yüzümü inceliyor, sanırım yalan söylediğime dair bir işaret arıyor. Orada ne bulduğunu bilmiyorum ama kabul ediyor, "İyi." Nefes verirken yanakları sönüyor. "Annemi götüreceğim. Uzun süreliğine değil. Ama onun kafasını dağıtmak istiyorum. Bizimle gelmek ister misin?"

Tanrım, anneme kalp kırıklığı boyunca bakıcılık yapma fikri kulağa korkunç geliyor. "Elbette. Bunu yapabilirim."

Jack bana bakıyor.

"Ne?"

"Senden bok küremeni istemişim gibi görünüyorsun."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "O kadar belli, ha?" Başını onaylarcasına eğiyor ama isteksizliğimi azarlayacak bir şey söylemiyor. "Sen

Ona karşı çok iyisin," diye ekliyorum. "O seni hak etmiyor."

Jack yüzünü buruşturuyor. "Zor biri olduğunu biliyorum ama sahip olduğumuz tek ebeveyn o. İnsanlar böyle gidebilir." Parmaklarını şıklatıyor ve gözlerindeki hüznün kıvılcımı beni kalbimden vuruyor. *Babamı düşünüyor.* Kendini toparlıyor ve şöyle diyor: "Onun seni etkilemesine izin verme. Önemli olan senin ne düşündüğün ve başardığın her şeyle gurur duyabilirsin. Ben gurur duyuyorum ve annem de burnunun ucunu görebilseydi o da duyardı." "Sen inanılmaz bir kadınsın Kate" derken sırıtıyor ve benimle alay ediyor.

Nico'nun sözlerini bu bağlamda hatırlayınca irkiliyorum ama Jack utancımı görmezden gelme nezaketini gösteriyor.

"Bak, gelmek zorunda değilsin," diye devam ediyor. "Ama olanlardan sonra biraz dinlenmek istersen, söyle. Hepimize yer ayırtacağım. Lüks bir yerde."

"Lüks mü?"

Jack gözlerini devirir. "Oh, hadi ama. Aynı anda hem soyuldu, hem kandırıldı, hem de kalbi kırıldı. Hepsini ben ödeyeceğim. Kendi odanı ve her şeyi. Onu birkaç masaja, tedaviye ya da ne istiyorsa ona götür. Ne *istersen*."

"Ailedeki kalbi kırık kadınları sen mi koruyorsun yani?" Kaşı havaya kalktı. "Kalbin mi kırık?"

Yutkunuyorum, gözlerine bakamıyorum. "İyi bir masajın çözemeyeceği bir şey değil."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor. "Biliyorsun, Nico kötü bir adam değil. Yaptığı her şey bizim içindi. Şirketi kurtarmak için, babamı korumak için, seni korumak için. O zamanlar param olsaydı babamın kefaletini öderdim ama yoktu. Nico'nun yanına gitmek zorunda kaldım. Ve ne oldu biliyor musun? Yardım etmeyi kabul etmeden önce gözünü bile kırpmadı. Tüm o borçları ödemek çok paraya mal oldu."

"Milyarder olunca çok değil." Kelimeler ağızımdan çıkarken bile, onları söylediğim için, bu kadar nankör, bu kadar *acı* olduğum için kendimden nefret ediyorum. Sadece beni yiyip bitirecek bir kine sıkı sıkıya tutunan o kişi olmak istemiyorum.

Birden, zihnimde Nico'nun sesini duyuyorum.

Ben seninim, Kate. Beni istiyor musun?

Ciğerlerimde tiksindirici bir his kıpırdanıyor ve bir sonraki nefesim kolay gelmiyor. Tanrım, zamanda geriye gidip onun benim olduğu o ana dönmeyi ne kadar da çok istiyorum.

"Bunu kastetmediğini biliyorum," diyor Jack. "Birinin ne kadar parası olduğu önemli değil, asla birine yardım etmek zorunda değildir. *Asla*. O bunu yapabildiği için değil, önemseddiği için yaptı." Jack bana bakıyor, gözlerinde bir duygu dünyası, "Bana seni sevdiğini söyledi" diye ekliyor.

Kalbim sıkışıyor ve dilimin arkasında kalan kötü bir tat gibi içime kalıcı bir huzursuzluk yerleşiyor. Bir hata yapmıştım. Nico'yla aramı düzeltmeliyim.

Çok uzun süre sessiz kalmış, anıların girdabında kaybolmuş olmalıyım, çünkü Jack'in sesi aya iniş gibi çarpıyor. Kaçırdığım sorunun sonunu duymak için tam zamanında uyum sağlıyorum. "Seviyor musun?" diye sordu.

"Ha? Ne?"

"Nico. Onu seviyor musun?"

Seviyor muyum?

Ağzımı açıyorum, ama ayrıık dudaklarımın arasından çıkan ses bir kelime değil. Bu alçak, acınası, ağrıyan bir ses.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve yanaklarım ıslanıyor, gözyaşı mı yoksa yağmur mu bilmiyorum. Jack'in kolları aniden bana sarılıyor ve kalbim parçalanıyor.

Nico benim için, ailem için her şeyi yaptı. Ve ben bunun için ona bağırdım. Çerçeveletmiş olduğu babamın resmini parçaladığım anı hatırlıyorum. Utanç sel olup boğazımı tıkıyor ve gözyaşlarımla yüzümden aşağı akmasına neden oluyor. Ama yalan söylenmiş olmanın, onunla her birlikte olduğumda babamla ilgili gerçeği benden sakladığını bilmenin acısı... işte bu canımı *yakıyor*.

Jack'e daha sıkı sarıldım, gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü ceketinin içine soktum. Birkaç dakika sonra hıçkırıkları azaldı.

"Hey," diyor ve ona bakmak için yüzümü eğiyorum. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Yumruğumu sıkıp göğsüne vuruyorum. "Tanrım, bazen tam bir pislik oluyorsun." Kalbimin acısına rağmen gülüyorum, çünkü onu affediyorum. Tabii ki onu affediyorum. Eğer Jack'i affedebiliyorsam, Nico'yu da affedebilirim.

KATE

"Bu çılgınlık. Ne elde etmeyi umuyorsunuz?" Marie kollarını kavuşturmuş, bir ayakkabısının burnunu muşamba zemine vurarak soruyor.

Ben kapıda duruyorum, ayağımın dibinde küçük bir valiz, çantamın içinde pasaportum.

"Bu delilik değil," diyor Elly, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak, sıcak çikolatası bardağının kenarından akarak. "Bu romantik."

Marie'nin göz kapakları, keskin bakışları tekrar bana yönelmeden önce bir göz yuvarlamasıyla kapanıyor. "Haber vermeden mi geleceksin? Ya çoktan buraya uçmuşsa? Ya da başka biriyle görüşüyorsa..."

"Başka biriyle görüşmüyor," diye cevap veriyorum.

Marie çenesini kapatıyor ve bana bakıyor. "Bu konuda çok emin konuşuyorsun."

Hiç de emin değilim, ama davranışlarımın sert mizaçlı Marie'yi ikna ediyor olması beni biraz tatmin ediyor. Onun peşinden gitmeye karar vermiş olsam da, Nico'nun sözleri zihnimde dönüp duruyor ve beni odama koşup yorganı başımın üzerine çekip saklanmakla tehdit ediyor.

Ben pes etmiyorum ve pes eden biriyle birlikte olamam.

Belki hâlâ böyle hissediyordur... Belki de New York'taki Hawkston Binası'nda ortaya çıkmam yeterli olmayacaktır. Belki de çok geç olacak. Her iki durumda da burada oturup hiçbir şey yapmadan Nico'nun eve dönmesini bekleyemem. *O yorganın altına geri dönmeyeceğim.*

Biraz zamanımı almış olabilir ama sonunda buraya geldim. Ne istediğimi biliyorum ve bu adam 1.80 boyunda, takım elbise ve kravatla muhteşem görünüyor, hatta çıplak haliyle daha da güzel.

"Eğer yanılıyorsam, bir sonraki uçakla geri dönerim. Zararı yok," diye devam ediyorum. "Banka bakiyem dışında. Son dakika biletleri ucuz değildi."

Marie'nin kaşlarını kaldırması, bu davranışına pek de ikna olmadığını gösteriyor.

Elly kolumdan tutup ikimizi de Marie'yle yüz yüze gelecek şekilde çeviriyor. "Bu büyük an. Bu Kate'in kalbini ortaya koyduğu, hayatının aşkı için her şeyi riske attığı an."

"Tamam, dur," diye bağıyorum. "Bu kadarı çok fazla. Böyle devam edersen sinirlerim bozulacak ve burada kalıp ikinizle film izleyeceğim."

Marie omuz silkerek, "Sadece iyi bir seks, hepsi bu," diyor.

Elly omzuma doladığı koluyla başımı kendine doğru çekiyor ve yüzümün yan tarafına kocaman bir öpücük konduruyor. "Git yakala onu, bebeğim." Sonra Marie'yi gösterip tıslıyor: "İyi seks de uğruna savaşmaya değer. Bir ara sen de denemelisin."

Marie Elly'nin elini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve ikimizi de kucaklıyor. "Sadece kızgınım çünkü sen onun yanına taşınırsan, ben burada Elly ile kalacağım ve onun tüm tatlılığı çürüten bir diş gibi beynimi çürütecek."

"Oi," diye ağlar Elly.

Marie geri çekiliyor, alt dudağını ısıyor ve hâlâ deli olduğumu düşünüyormuş gibi başını yarım sallıyor. "İyi şanslar. Umarım işe yarar."

Kendimi Hawkston Binası'nın dışında bulduğumda akşamın erken saatleriydi. Londra'daki ofisten daha uzun, cam cepheli bir dikilitaş gibi başımın üzerinde yükseliyor. Tanrıya şükür Jack son dakikada talep ettiğim tatili reddetmedi. Ona annemi bensiz götürmek zorunda kalacağını, çünkü gitmem gereken başka bir yer olduğunu söyledim. Nerede olduğunu sormadı ama sanırım bir fikri vardı.

Sıcak bir Cuma gecesiydi ve cadde kalabalıktı. Dışarıda kaldırımda duruyorum, kot pantolon ve tişörtümle terliyorum, bavulum ayaklarımın altında. Nico buradaysa, hâlâ çalışıyor olmalı. O *her zaman* çalışır. Ama eğer zamanlamayı doğru yaptıysam, o burada olacak ve diğer herkes çoktan gitmiş olacak.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, nabzımı ayak tabanlarımda hissedebiliyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şey. Yine de sorun değil, arkadaşlarıma söylediğim gibi, eğer işe yaramazsa, gerçekten kaybettiğim tek şey biletler ve konaklama için harcadığım para.

Bu düşünce göğsüme ağır bir şekilde batıyor. Belli ki bu bir yalan. Birkaç yüz sterlinden daha fazlası söz konusu olmasaydı burada olmazdım.

Derin bir nefes alıyorum, bavulumu sıkıca kavıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Bir şey gözüme çarpana kadar yanımda gürültüyle yuvarlanıyor.

Cam kapıların diğer tarafında siyah kravatlı Nico duruyor.

Kaldırımın ortasında donup kalıyorum, insanlar etrafımdan kaçışıyor ve küfrediyor.

Yanımda biri var. Kapı açılıyor ve dışarı çıkıyorlar.

Kalbim öyle bir çarpıyor ki gırtlığıma inip nefes yolumu tıkıyor. Bu Erica

Lefroy, koyu leylak rengi, tam boy bir gece elbisesi giymiş.

Çok güzel; dikkat dağıtacak kadar. Gördüğüm tüm fotoğraflarından daha güzel. Nico bir şey söylüyor, o da gülüyor, ona dönüyor ve papyonunu düzeltiyor.

Kalbim bir acı dalgasıyla parçalanıyor ve ciğerlerim bu gücün altında eziliyor. Nefes alamadığım için duygularımda boğuluyorum. Buradan hemen çıkmam gerekiyor.

Ama hareket edemiyorum. Ellerini bırakıp avuçlarını adamın akşam yemeği ceketinin yakalarına vurmasını ve uzun bir süre orada dinlendirmesini izliyorum. Sonra yanağından öpüyor. Dudaklarını onun tenine ancak bir saniyeliğine bastırıyor ama bu içimdeki bir şeyi öldürüyor.

Kaldırıma bir araba yanaşıyor, camları karanlık ve jant kapakları elmas gibi parlıyor. Arabanın gövdesi de son derece cilalı.

Bir sürücü iniyor ve arka kapıyı açıyor.

Erica hâlâ konuşuyor, gülüyor. Ve Nico... gülümsüyor, konuşurlarken saçlarını alnına doğru tarıyor. *Şüpheli bir şekilde birbirlerine yakın mı duruyorlar?* Öyle görünüyor ve kızın bir eli hâlâ Nico'nun ceketinin yakasını tutuyor, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi.

Küçük bir kalabalık toplanmış; yolcular durup bakıyor. Birkaç kişi cep telefonlarını çıkarmış, Erica Lefroy'un ve yanındaki inanılmaz yakışıklı adamın hızlı bir fotoğrafını çekmeye çalışıyor.

Ben de daha iyi değilim, burada bir hayran gibi duruyorum. Bir hayran. Asla onların olmayacak bir hayata tanıklık eden bir yabancı. Ve bir peri masalı gibi görünüyor.

O hayatına devam ediyor. Ve dünyanın en güzel kadınlarından biriyle. Muhtemelen ondan asla vazgeçmeyecektir. Erica Lefroy'un pes etmesine imkan yok. Bir şeylerden vazgeçerek dünyanın en iyi modellerinden biri olamazsın.

Lanet olsun.

Ben bakarken, Nico'nun vücudunda bir değişim oluyor; zaten formuna bu kadar alışkın olmasam fark edemeyeceğim bir gerilme ya da sıkışma. İfadesinin değiştiği, dikkatinin önündeki kadından çekilip *başka bir* duyuya yöneldiği bir an var. İçimde farkındalık kıvılcımları çakıyor - burada olduğumu biliyor ve bana doğru dönmeden önce bile döneceğini biliyorum.

Kahretsin.

Ölmek istiyorum. Yerin beni yutmasını istiyorum.

Gözleri bir kedinin saldırabileceğinden daha hızlı bir şekilde gözlerime kilitleniyor ve bundan kaçınmak için zamanında hareket edebilmemin hiçbir yolu yok. Bakışları tenimi dağlıyor ve ayaklarımı yere yapıştırıyor. Erica da bir şeyler olduğunu fark ediyor ve bakışları Erica'ninkileri takip ediyor. Şimdi iki çift güzel göz beni olduğum yere mıhlıyor.

Varlığımın her zerresi kaçma dürtüsüyle, *ihtiyacıyla* titriyor. Ama kaçamıyorum, çünkü uzuvlarımı hissedemiyorum.

Nico hâlâ bana bakıyor, ağzı gevşek ve hafif açık, sanki beni hayal ettiğinden şüpheleniyor. Erica şaşkınlıkla benden ona bakıyor.

Yeniden bir araya gelişimizin böyle olacağını hayal etmemiştim. Uçakta kafamda planladığım tüm senaryolar -beni kollarına alıp öpeceği ya da başka bir şey- lanet Londra'nın Büyük Yangını'ndaki Bread Caddesi gibi yanıp kül oluyor. Gerçeklik etrafıma çöküyor, kemiklerimi kırıyor ve ruhumu boğuyor.

İlk hareket eden Nico oluyor, bana doğru uzun ve kararlı adımlarla yürüyor. Savaş ya da kaç refleksim devreye girdiğinde gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Bavulumun sapını sıkıca kavırıyor ve ters yöne doğru çekiyorum.

"Hey!"

Oh, Tanrım. Bana bağılıyor mu? Ne yapıyorum ben?

Panikliyorum, olan bu.

Ama bu çok saçma. Arkamda boktan tekerlekler üzerinde tıkırdayan bir el çantasıyla insan orduları arasında koşamam. Duruyorum ve iri, ağır bir el omzuma iniyor.

"Sakin kaçmaya kalkma," diye gürlüyor. "Bu kadar yaklaşmışken olmaz."

Sesi içimde dalgalanıyor, beni içten içe eritiyor. Tanrım, onu özlemişim. Ama... *neye bu kadar yakinken?*

"Nico, neler oluyor?" Ses İngiliz, kadın, Nico'nun derin, üst sınıf tınısıyla tezat oluşturan bir cockney twang.

Parmakları beni dönmeye teşvik ederken omzumdaki eli sıcak ve sert. Ağırılık kalkıyor ama ancak ben ona doğru dönmeye başladığımda.

Yüzü bana o kadar yakın ki nefesimi kesiyor. Koyu renk irisler ruhumu çekiştiren bir çaresizlikle titreşiyor. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi alçak, acil bir gümbürtüyle tenimi titretiyor.

"Nico?" Erica soruyor, ben ona cevap vermek için kendimi toparlayamadan yanımıza geliyor.

Nico yüz ifadesini yumuşatıyor ve tam boyuna göre ayağa kalkıyor, benden uzaklaşırken ılık bir hava esintisi onun eşsiz kokusunu taşıyor. Sokaktan geçen insanlar şaşkınlıkla bizi izliyor. Ben, jet yorgunluğu ve bitkinlik içinde, dünyanın en yakışıklı, en cilalı iki insanının arasında sıkışıp kalmışım.

"Erica, bu Kate Lansen. Bir meslektaşım." Nico söylüyor. Ses tonundaki o kaba, buyurgan hava gitmiş. Şimdi sadece kibar bir sorgulama var. Bunu duyunca kaskatı kesildim.

Bir iş arkadaşı mı?

Sanki kim olduğunu bilmiyormuşum gibi, "Kate, bu Erica Lefroy," diyor. Birbirimize garip bir şekilde başımızı sallıyoruz.

Nico kaşlarını çatıyor, sonra eğiliyor. "Her şey yolunda mı?" Soru o kadar sessiz ki Erica'nın bile duyduğundan emin değilim.

Şu anda boğazımın düğümlemesinden nefret ediyorum. Zorlukla yutkunabiliyorum. Erica önce telefonuna, sonra da Nico'ya bakıyor.

"Geç kalacağız."

Salam verip geri çekiliyorum, tıpkı sipariş aldıktan sonra uzun süre oyalandığı masadan kalkan bir garson gibi. Bavulumun tekerlekleri neredeyse "Dikkat et!" diye bağırان yaşlı bir adamı deviriyor, sonra da "Siktiğimin turistleri!" diye homurdanıyor.

Nico başka bir şey söylememi ister gibi bakıyor ama söyleyemiyorum. Erica'nın inceleyici bakışları altında tamamen sustum.

"Tatlım," diyor elini koluma koyarak. "İyi misin?" "İyiyim. Evet, iyiyim. Seni yalnız bırakayım," diyorum, geri çekilmeye çalışarak.

"Sana bir taksi çağırabilir miyiz? Nerede kalıyorsun?" Erica'nın manken gibi mükemmel yüzü endişeyle buruşuyor. Kendimi kötü hissediyorum; benim yüzümden kırışıyor.

Ve lanet olsun, kadın gerçekten iyi biri.

"Kate, neden buradasın?" Nico tekrarlıyor, otoriter tonu artık her kelimeden fişkırıyor. Kendimi onun vaktini boşa harcayan kıdemsiz bir çalışan gibi hissediyorum. Ki ben de tam olarak öyleyim.

Ama gözlerindeki yoğunluk, kara kirpiklerinin vahşice yanan irislerin üzerinde titreşmesi, neden burada olduğumu bildiğini ve bunu benden duymak istediğini gösteriyor.

"Senin için," diye fısıldıyorum.

Gözleri biraz daha açılıyor ve eli bileğime kenetleniyor. "Nerede kalıyorsun?"

Bir otelin adını mırıldanıyorum ve Nico'nun eli bileğimden omzuma doğru kayıyor, koruyucu bir zırh gibi sırtımı sarıyor. Rahatlamak istiyorum ama yapamıyorum. Bunun yerine sertleşiyorum ve onun kolu da karşılık olarak geriliyor. Bedenlerimiz bile birbirinden kopuk ve garip. Beni arabaya doğru götürüyor. *Kendi* arabasına.

"Taksiye binerim," diyorum.

"Hayır, gitmeyeceksin. Biz gideceğiz," diyor ve Erica'ya bakıyor. Erica başını sallıyor, kaldırımın kenarına doğru ilerliyor ve elini trafiğe uzatıyor.

Anında bir taksi beliriyor ve ona doğru ilerliyor.

"Bu akşam bir hayır galasında açılış konuşması yapacağım," diyor Nico. Arabanın kapısını açarken kelimeler aceleyle ve fısıltıyla söyleniyor. "Bunu kaçırıramam."

Omzuma hafifçe bastırıyor ve ben de arabanın içine girip deri koltuğun üzerinde kayıyorum. Uzanıp onu yanıma çekmek istiyorum.

Caddede şoför bavulumu bagaja koymaya başlamıştı bile. Nico bir elini açık arabanın kapısına, diğerini tavana dayamış, ona yol tarif ediyor. Kapıyı kapatıp beni bırakacak. *Hay sikeyim*. Onu bir daha görebilecek miyim, yoksa bu bana istenmediğimi söyleme şekli mi?

Bir cevap almak için çaresizce, "Sen ve Erica..." diyorum.

Nico başını arabanın kapısına doğru eğiyor ve bana doğru eğiliyor, gözlerinde hayal kırıklığı ve özür karışımı bir ifade var. "Hayır. Dinle, şu anda konuşamam. Keşke bana geleceğini söyleseydin."

"Martin'i biliyorum," diye geveledim. "Curtis'le birlikte çalıştıklarını keşfettin. Babamın sanatını kurtardın. Bizim için, ailem için ne yaptığını biliyorum."

"Gitmem gerek..."

"Yasal mıydı?" Bu cümle ağızından telaşlı bir fısıltıyla döküldü. "Her şeyi çözmek için ne yaptın?"

Dondu kaldı. "Bu... etkili oldu." Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum. Anlamı *Hayır*. "Bu bir sorun mu?"

Yüzüne bakarken -o aptal, muhteşem yüzüne- umurumda olmadığını fark ediyorum. Bana yalan söylemediği sürece Martin'e ne yaptığı umurumda değil, çünkü o piç kurusu başına ne geldiyse hak etmişti.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Ve sonra en aptalca şeyi yaptım. Öne doğru atıldım ve onu öptüm. Eğer buna öpücük diyebilirim; daha çok dudak ve diş çarpışması gibi bir şey. Sıcak ve sert, ıslak ve yumuşak; genel olarak bir karmaşa. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir düzende insan yüzlerinin çarpışması.

Nico geri çekiliyor, gözleri üzerimde geziniyor, yüzümün ve vücudumun her santimini tarıyor. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Ve sonra gitti, kapı arkasından çarparak.

NICO

Konuşmamı bitirdiğimde alkışlar yükseliyor. New York'un zenginleri ve ünlüleri yuvarlak masalarda, avizelerin parıltılı ışıkları altında karşımda toplanmıştı.

Normalde burada olmaktan onur duyardım, tanıdığım yüzlerin önünde konuşma fırsatı bulduğum için minnettar olurdum. Arkadaşım bile diyebileceğim insanlar. Bir kongre üyesi, eski bir başkan, dergilerin ve gazetelerin editörleri ve sahipleri. Ama şu anda aklımda tek bir şey var.

Kate Lansen.

New York'a geldi. *Beni* bulmaya geldi.

Ona neden burada olduğunu sorduğumda nefes nefese fısıltısını hâlâ duyabiliyorum.

Senin için.

Beni izleyen üç yüz çift göz var ama hiçbirisi bu akşam ofisin önündeki caddede gördüğüm o bakış kadar etkili değil. Onu görmeden saniyeler önce, benim izlendiğimi belli eden bir hisle karıncalandı. Gözlerim onaylamadan önce bile ruhum onun olduğunu biliyordu.

Sahnedenden inmeden önce seyircileri selamlıyorum. Masama dönmek için kalabalığın arasından geçiyorum. Tam yapmam gerektiği anda başımı sallıyor ve gülümsüyorum, el sıkışıyor ve tanıdık yüzleri selamlıyorum. Bunu binlerce kez yaptım. Buna rol yapmak diyemem ama bir dereceye kadar rol yapıyorum.

"Harikaydı," diye fısıldıyor Erica, ben yanına otururken bana doğru eğilerek.

şarabımı kaldırıp kadeh kaldırıyorum ve kadehin tamamını tek seferde içmeden önce başımı sallayarak teşekkür ediyorum. Erica bana kaşlarını çatıyor ama yorum yapmıyor. Kate'le karşılaştığımızdan beri berbat bir randevucuydum. Neredeyse tek kelime etmedim. Konsantre olamıyorum.

Gerçi 'randevu' yanlış kelime; bu bir iyilik aslında. Martin Brooks'u gördüğüm gün bu yüzden aradı. Özel bir kadın parfümü için büyük bir reklam kampanyası yapacak ve görünüşe göre benimle görülmek pazarlama profiline uyuyor. Onu bu akşama getirmek için birkaç torpil yapmam gerekti ama o kadar ünlü ki sadece hafifçe çekıştirmem gerekti.

Yine de Kate'in yüzündeki ifade... Bu iyiliği yapmanın, yüz hatlarını gölgeleyen acıya değdiğinden emin değilim. Far ışığına tutulmuş bir tavşan gibi değil de daha çok bir yol kurbanına benziyordu. Arabaya binmesine yardım ettiğimde zombiye dönmüştü.

Ellerinde karides ve mango tabaklarıyla bir garson ordusu odaya giriyor, önce servis girişine en yakın masaların etrafını sarıyorlardı. Bizim de etrafımızın sarılması sadece birkaç dakika sürecek.

Vasat yemekler ve kötü sohbetler (tabii ki benimkiler) için kalmıyorum. Erica'yı suçlayamam. Onu içine soktuğum durum düşünıldüğünde oldukça bağışlayıcı davrandı.

Bardağımdaki şarap tortusunu boşaltıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Çok özür dilerim-"

"Git. Çık buradan." Bana bir bilek hareketi yaptı. "Senin için bahaneler uyduracağım."

Kahretsin. O kadar şeffaf mıyım? "Gerçekten, ben-"

"Sen kabuklu deniz hayvanlarından daha kötü bir arkadaşsın." Sinirlendiğinden endişeleniyorum ama sonra yüz hatları yumuşuyor. "Git ofisteki kızla işini yap." O kadar şeffafım demek ki. "Eğer basın beni ektiğine dair bir haber yaparsa, bana borçlu olacaksın."

"Teşekkür ederim," diyorum ve birkaç dakika içinde dışarı çıkıp arabayı çağırıyorum.

Otel şehir merkezinde, Rockefeller merkezine yakın, dört yıldızlı sağlam bir otel. Koyu yeşil boya duvarları kaplıyor ve görünmez hoparlörlerden caz müziği mırıldanıyor. Kolay kolay gözüm korkmaz ama lobiden geçerken midemde alışılmadık bir sinir kabarması hissediyorum. Kate burada, bu binada. Bir yerlerde. Onu hissedebiliyorum.

Şüphe zihnimin kenarlarından içeri sızıyor. Belki de fısıltıyla söylenen o cümleyi yanlış duymuştum. Belki de "senin için" değildi. Belki de benim için burada değildir.

Hem de hiç. Belki de yasal olarak hak ettiği küçük bir mola veriyordur.

Hawkston binasına da uğradı mı? İşini sevdiğini biliyorum ama bu kadar çok mu seviyor?

Bu düşünceyi bir kenara itip masaya yaklaşıyorum. Şık giyimli bir resepsiyonist arkasında oturmuş, sessizce klavyeye dokunuyor. Telefonda bir şeyler mırıldanan kapıcı da onun yanında oturuyor.

Resepsiyonist başını kaldırıyor ve bana rahat bir gülümseme veriyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kate Lansen ile görüşmek için buradayım. Benim için odasını arayabilir misiniz?" "İsminizi alabilir miyim, efendim?"

"Nico." Soyadımı otel lobisinde bangır bangır bağırmayacağım.

Başını sallıyor ve bir oda numarası çeviriyor. Telefonun ucundaki sıkıcı zil sesini duyabiliyorum. Birkaç dakika bekledik.

"Üzgünüm efendim ama Bayan Lansen cevap vermiyor. Mesaj bırakmak ister misiniz? Döndüğünde almasını sağlarım."

"Hayır. Bekleyeceğim."

Lobiye geçip oturuyorum.

Gerekirse bütün gece beklerim.

KATE

"Tek kişilik masa lütfen," diyorum şef garsona yaklaşıırken. Dikkatim o kadar dağınık ki, sıraya girsem asla tanıyamayacağım yüz hatlarından oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değil.

Duş aldım ve hafif pamuklu bir elbise giydim ama Nico ve Erica Lefroy'la yaşadığım o aşağılayıcı karşılaşmadan sonra hâlâ sersemlemiş, jetlag olmuş ve doğası gereği dengesiz hissediyorum.

O başka bir kadınla dışarıdaydı ve ben kendimi onun üzerine attım. O korkunç öpücük saldırısının hatırası hiç geçmeyecek. Onunla birlikte olmadığını söylemişti, değil mi? Yoksa yanlış mı duydum?

Aramızdaki konuşmayı tam olarak hatırlamaya çalışıyorum ama sanırım o sırada bedenimi kısmen terk etmiştim. Kesinlikle doğru düşünemiyordum.

"Rezervasyonunuz var mı?" diye soruyor şef garson, beni gerçek dünyaya geri sürükleyerek.

"Hayır."

Önündeki listeyi tarıyor. "Pencerenin yanında bir tane var. Bu taraftan gelin."

Loş restoranda onu takip ederken, akşam yemeği için dışarı çıkmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Belki sokaklarda yürümek kafamı dağıtabilirdi ama bunu göze alamazdım. Otelin restoranı daha güvenli geldi. Aniden gözyaşlarına boğulma dürtüsü beni ele geçirirse kaçıp odama saklanabilirdim.

Onca yolu sadece Nico'nun geceyi Erica Lefroy'la geçirdiğini öğrenmek için geldiğimi düşünmek.

Bu düşüncüyü elimden geldiğince uzaklaştırıp kilitliyorum. Aksi takdirde masada ağlıyor olacağım.

Yerime oturuyorum ve bir dakika sonra bir garson belirip karşımdaki yer sofrasını kaldırıyor. Harika. Artık başka biri geliyormuş gibi bile davranılmıyor. Yalnızlığım herkesin görebileceği şekilde ortaya çıktı.

"Şarap menüsünü görmek ister misiniz?" diye soruyor hayalet gibi sinsice masamın yanında beliren şık giyimli şarap garsonu.

"Hayır. Ama en iyi Sauvignon'unuzdan bir şişe alacağım."

Şarap menüsünü göğsüne bir kalkan gibi tutuyor ve gözlerinin hafifçe genişlemesi sunduğu tek yargı.

Evet, yalnızım. Evet, tüm şişeyi kendim içmek istiyorum. Bu iyi bir fikir mi? Hayır. Umurumda mı? O da hayır.

"Bekle," dedim. "En iyi Sauvignon'unuz ne kadar?"

Kaşları şimdi tamamen kalkıyor ve konuştuğunda sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla. "Üç yüz kırk beş dolar, hanımefendi."

Nefesimi tutuyorum. Banka hesabımda bol miktarda para olabilir ama özgürce harcamak öğrenmem gereken bir alışkanlık. Bir şişe şarap için büyük bir rakam gibi görünüyor ve bu yolculuk zaten küçük bir servete mal oldu. Belki de akşamdan kalma olduğumu göstermek için bütün bir şişeyi savurmamalıyım.

"Orta sınıf bir şey alalım," diyorum. "Ve belki sadece bir bardak, şimdilik." Ona bitkin halimle yapabileceğim en göz kamaştırıcı gülümsemeyi yapıyorum ve o da bana sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor, gitmeden önce bana küçük bir selam veriyor.

Masada yine tek başıma, yanıma kitap almadığım için hayıflanıyorum. Tüm zaman boyunca burada oturup telefonuma bakamam. Oda servisi sipariş etmeliydim.

Menüyü taradım. Trüf soslu ve parmesan patatesli üst düzey bir burger ya da tagliatelle gibi daha basit bir şey gibi tipik yemekler var.

yaban domuzu ragu ile.

"Levreğin mükemmel olduğunu duydum."

O derin, duygulu ses hâlâ kulaklarımda. Nerede olsa tanırdım.

Ama burada, şimdi? Halüsinasyon görüyorum. Öyle olmalı.

Sonunda kafamı kaldırdım.

Kesinlikle halüsinasyon görmüyorum.

Nico Hawkston masamın diğer tarafında duruyor, arkadaki pencereden gelen sokak lambaları tenine altın rengi bir parıltı yayıyor. Kare çenesi gergin ve koyu renk gözlerindeki yoğunluk, alev alev yanan bir ateşe adım atmak gibi; vücudum onun parıltısı altında tutuşuyor.

O hâlâ siyah kravat takıyor, bense gündelik bir yazlık elbisenin içindeyim. *O smokinle harap oluyor.* Boynundaki papyon çözölmüş ve yakasının etrafından sarkarak gevşemiş. Gömleğinin üst iki düğmesi açık, dokunulmak ya da öpölmek için yalvaran o tanıdık ten üçgeni ortaya çıkıyor.

Bir eliyle çenesini kaplayan koyu renkli saçlarını ovuşturuyor. Bu ona yakışıyor, onu normalden biraz daha tehlikeli gösteriyor.

"Buradasın," diye fısıldıyorum.

Cevap vermeden önce bir süre geçti. "Yalnız olmanı istemedim."

Avuçlarını göğsüme koymuş gibi kelimeler göğsümü ısıtıyor ve kalbimin etrafındaki gerginlik biraz olsun hafifliyor. Çatalımla oynuyorum, masa örtüsünün üzerinde gereksiz yere düzeltiyorum. "Beni yine pusuya düşürüyorsun."

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Okyanus ötesindeki ofisime gelmek pusu kurmak değil mi?"

"Hayır. O savaştı."

Çiğ bir kahkaha patlattı. "Bunun bir pusu olduğunu varsayarsak, hoş karşılanmıyor mu?"

O konuşurken bakışlarım dudaklarına takılıyor ve dudaklarının vücudumda gezindiği anların saldırısına uğruyorum; boynum, göğüslerim, kalçalarım... en içimdeki parçam sorusunun cevabını zaten biliyor.

Hiç de istenmeyen bir şey değil.

Kaşlarını kaldırarak kararımı bekliyor. İri eli karşımdaki boş sandalyenin arkasına dayanıyor ama geri çekmiyor ya da oturmaya niyetli olduğunu göstermiyor. Birkaç saniye boyunca ikimiz de hareket etmiyoruz, sonra Nico başını eğerek yakınlarda gezinen bir sunucunun varlığına dair beni uyarıyor. Aramıza bakarken vücudunun üst kısmı öne doğru eğiliyor ama ayakları yere sağlam basıyor

Masadan rahat göründüğünden daha uzakta. O da gerginliği hissetmiş olmalı. "Fazladan bir tabak daha getireyim mi?"

Nico'nun çenesinin açısındaki ince bir değişiklik, kararı bana ertelediğini gösteriyor.

Bekliyorum, bir an için endişelenmesine izin veriyorum. Endişeli göründüğünden değil. Soğukkanlı bir duruşu ve kendine güveni var. Sadece göz kapaklarının küçük bir titremesi, cevabım hakkında uzaktan endişelendiğini gösteriyor.

"Otur," diyorum.

Sandalyeyi çekip otururken çenesindeki bir kas geriliyor ve gevşiyor. Servis elemanı etrafında vızıldıyor, çatal bıçakları ve bardakları yerleştiriyor.

Kolalı beyaz peçeteyi açıp kucağına yerleştiriyor, sonra bakışları benimkine sabitleniyor. Masanın karşısında birlikte nefes alıyoruz; söylenmemiş kelimelerin ağırlığıyla kaynaşmış iki insan.

Sonunda sessizliği bozuyor. "Sana bir özür borçluyum."

NICO

Derin bir nefes alıyorum. Kate'in karşımda oturduğuna inanamıyorum. Kaslarım gerginlikten yorgun düşmüş. Her an kalkıp gitmesini bekliyorum.

Her zamanki gibi güzel, siyah saçları omuzlarına dökülüyor, sade sarı elbisesi kıvrımlarını sarıyor. New York'ta hava Londra'dan daha sıcak ama otelin kliması serin ve göğüs uçları bunun farkında. Elbisenin üzerinden hatlarını fark ediyorum ve içimde bir elektrik çarpıntısı oluşuyor.

Sürünmek için buradayım ama bu kadının üzerimdeki etkisi delice. Gözlerimi tekrar yüzüne dikeyorum ve orada tutuyorum. Başka bir yere bakamıyorum, söylemek üzere olduğum şeyi baltalamadan olmaz. Onun oteline gelmek bir riskti ama Kate'in burada olmak için aldığı risk kadar büyük değildi. Buna saygı duymak zorundayım çünkü biraz risk almadan hayatın ne anlamı var ki?

Nefes alıp ciğerlerimi derinlemesine dolduruyorum ama ağzımı açtığımda Kate konuşuyor. "Benim de sana bir özür borcum var."

Ağzımı kapatıyorum ve dudaklarımı bastırıyorum. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Kaşlarım birbirine çarpıyor ve sonra aynı anda konuşuyoruz.

"Eğer izin verirsen-"

"Kendimi çok kötü hissettim-"

Duruyoruz ve ilk kez yüzüne bir gülümseme dokunuyor ve gözlerini aydınlatıyor. Peçetesini kaldırıyor ve tek bir lokma yememiş olmasına rağmen ağzının kenarını siliyor.

Bana onay vermek için başını sallıyor ve kelimeler ağzından dökülüveriyor. "Aramızda bir şey olur olmaz sana babandan bahsetmeliydim. Bu benim için asla sıradan bir şey değildi. Sana karşı hissettiklerim..." Başımı sallıyorum, iç çekiyorum. "Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Bana güvenmenin zor olabileceğini biliyorum, ama bilmeni isterim ki, bundan sonra seni ilk sıraya koyacağım. Sadakatim sadece ve sadece sana olacak. Yemin etmeyeceğim ya da

Sana yalan söylememi gerektiren bağlar. Hiçbir şey senden önce gelmeyecek. Ve bir daha asla ama asla gerçeği senden saklamayacağım."

Başını öne eğiyor, çatal ve bıçağı tabağa tam olarak paralel hale gelene kadar oynatıyor.

"Acıttı, biliyorsun," diye fısıldıyor.

Bitirmediğini hissederek bekliyorum. Hâlâ bana bakmıyor ve onun acısını görmek kalbimi sızlatıyor.

"Martin Brooks beni aşağıladı ve bundan zevk aldı," diyor. "O gün öğle yemeğinde beni parçaladı. Beni kurtların önüne atmışsın, soğukta tamamen savunmasız bırakmışsın gibi hissettim. Ve sen bana bu korumayı sağlayabilirdin. Bana gerçeği söyleyebilirdin."

Duraksıyorum, konuşmadan önce sözlerini tartıyorum. "Beni affedebilir misin?"

Kate peçetesinin kenarını masanın üzerinde ileri geri yuvarlıyor, kıvrıyor ve açılmasına izin veriyor. Kalp atışlarım, eğer konuşmazsa patlayacakmışım gibi hissedene kadar hızlanıyor.

"İdeal bir dünyada," diye devam ediyorum, "sana söyledim. Ama söylemeyeceğime yemin ettim. Ve bu görev, bu onur benim için önemli. Jack... baban

."

Elini kaldırdı, ben de ağzımı kapadım. Yutkunuyorum. Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki çenemdeki kaslar ağrıyor.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum." Dökülmemiş gözyaşları gözlerini dolduruyor, alt kapaklarında titriyor. "Ve seni affedebilirim. Seni tüm kalbimle affediyorum. Ama keşke böyle olmasaydı."

Beni affediyor. "Dediğim gibi, ileriye doğru."

"Sanki bir iş anlaşması için pazarlık yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Avuç içlerimi masa örtüsünün üzerinde düz tutarak vücudumun üst kısmını yavaşça masadan arkamdaki sandalyeye çarpana kadar kaldırıyorum. Bunu yanlış yapıyorum. *Hay sikeyim.*

"Söylemeye çalıştığım şey, ne için pazarlık yaptığınızdan tam olarak emin olmadığım," diye açıklıyor Kate. "Biz 'ilerlerken' ne yapmayı planladığınızla ilgili önerilerde bulunuyorsun" -parmak uçlarıyla tırnak işareti yapıyor- "ama bana hiçbir şey sormadın. Senin 'ilerleme' anlayışının ne olduğunu bilmiyorum."

Ne kadar küstahça davrandığımı fark ettiğimde yorumu beni susturuyor. Bundan sonra ne söyleyeceğime karar verirken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"New York'a neden geldiniz? Hawkston binasının oldukça etkileyici olduğunu biliyorum, ama görülecek şeyler listesinde ilk onda yer almaz.

ziyaret ettiğinizde."

Dudaklarını büzüyor, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyi bastırıyor. "Olan biten her şeyi ve babam, Lansen ve Martin Brooks hakkında öğrendiklerimde söylediğin şeyleri düşündüm."

"Hangi şeyleri?"

"Bu kadar kolay pes eden biriyle birlikte olamayacağını söylemiştin. İsteddiği şey için savaşımayan biriyle. Bu yüzden buraya geldim." Durdu, birkaç düzensiz nefes alıp verirken dudakları açılıp kapandı. "Senin için savaşmak için. Bizim için. Çünkü her şeyi kabullenip annem için, Jack için, hepimiz için neler yaptığını anladığımda... aceleci davrandığımı fark ettim."

"Bu yaptığın şeye katıldığım anlamına gelmiyor, ama bir kez düşündüğümde, bu bizden vazgeçmek için yeterli bir neden değildi. Geri dönmeni bekleyemedim. Bir şansımız olup olmadığını bilmek zorundaydım..." Çenesi titriyor ve dişleri alt dudağına gömülerek onu sabitliyor. "Ama sonra seni Erica'yla gördüm."

"Sana daha önce de söyledim, Erica ve benim romantik bir ilişkimiz yok. Hiçbir zaman da olmadı."

"Öyle görünmüyordu." Tek parmağıyla beyaz keten masa örtüsünün üzerinde daireler çiziyor, hareketi izliyor. Duruyor ve bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. "Ne istiyorsun? 'İleriye gitmek' hakkındaki fikrin nedir?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sen ve ben. Birlikte. Aylar önce Jack'in doğum gününde balkondaki o geceden beri seni düşünmeyi bırakmadım. Ve dürüst olmak gerekirse, ondan önce de. Bu yüzden tüm çizimlerimi görmek"-yanaklarında bir kızarıklık belirdi-"beni rahatlattı. Elbette bir sürprizdi ama daha çok rahatlattı çünkü her zaman bildiğim bir şeyi itiraf etmemi sağladı."

Elini ağzına götürüyor, dirseğini masaya dayıyor. Kirpiklerinden süzülen bir damla gözyaşı yanağından aşağıya doğru bir yol izliyor. "Neymiş o?"

"Senin tek olduğun. Sen her zaman tektin. Tek kişi. Hiç resim çizmemiş olabilirim, ama senin yeteneğinin yarısına bile sahip olsaydım, seni milyonlarca kez çizerdim. Senden başka bir şey çizmezdim. Beni şaşırtıyorsun. Yeteneğin, adanmışlığın, gücün. İnanılmazsın Kate." Kalbim daha önce hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Kendimi sakinleştirmek için bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Seni seviyorum. Sana tamamen, saplantılı bir şekilde aşığım."

Yüzü buruşuyor, gözyaşları artık daha özgürce akıyor. Burnunu çekiyor, agresif bir şekilde elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor. "Eğer bunu yaparsak, gizli tutmak zorunda mıyız?"

"Siktir, hayır." Masanın öbür ucuna uzanıyorum ve elini benimkine koyuyor. Tanrım, ona dokunmak iyi hissettiriyor. Parmakları avucumun içinde sıkılaşıyor. "Artık sır yok. Eğer benimle birlikte olmak istiyorsan, bunu tüm dünyaya anlatacağım."

KATE

Daha asansörden yeni çıkmıştık ki koridorda beni takip ediyordu, o kadar yakındı ki bir an yavaşlasam çarpışacaktık.

Akşam yemeğinde her şeyi konuştuk. Pek bir şey yiyebildiğimden değil. Nico'nun yakınlığı vücudumu çılgına çevirdi, beklentiyle uğulduyor, gece yarısından önce kendimi burada, otel odamın dışında, vücudunu bedenime bastırmış halde bulacağımı biliyordum.

Gecenin başındaki gerginlik tüm gücüyle geri döndü, ama şimdi farklı bir nitelik var... daha az garip, daha patlayıcı. Sanki daha önce birlikte yatmamışız gibi, ama bu çok daha güçlü hissettiriyor... sanki bir uçurumun üzerindeymişiz gibi. Ve bir kez uçurumun kenarından geçerse, her şey farklı olacak.

Hâlâ arkamda yürüdüğü sürece, bununla başa çıkabilirim. Ama bir saniye bile duracak olursa, kaybolacağı korkusu beni yıkabilir. Sabahın erken saatlerinde bir rüyanın parçaları gibi parmaklarımın arasından kayıp gidebilir. Eğer odanın içine girebilirsek...

Kapıda duruyorum, cebimden kartı çıkarmak için uğraşıyorum. Bulamıyorum. Nerede peki? Omuz çantamı açıp karıştırıyorum, etkili bir şekilde arayamayacak kadar gerginim.

Nico'nun iri eli başımın yanındaki kapıya dayanıyor. "Tereddütlerin mi var?"

Onun kokusu yoğunlaşıyor; vücudunun sıcaklığını sırtımda, nefesinin nazik dokunuşunu boynumda hissedebiliyorum.

Vücudum ihtiyaçla çarpıyor. Eğer bu kapıyı açamazsam, ona karşı yapacağız. Kolumu dirseğime kadar çantamın içine sokuyorum, parmaklarım

İçindekilerin arasında. Eğer bu sefer de anahtarı bulamazsam, çantayı yere atacağım.

"Kesinlikle olmaz."

"Çok şükür," diye mırıldanıyor enseme bir öpücük kondurmadan önce. Elektrik omurgamı sarıyor ve kığım ereksiyonuna sürtünerek ona doğru eğiliyorum. Zar zor kontrol edebildiğim beklenti, derimin altında kabarcıklar oluşturuyor. "Çünkü eğer hayatımın bir saniyesini daha son öpüştüğümüzde takside yüzümün parçalanmasıyla yaşamak zorunda kalırsam, bu beni öldürür."

Sonunda anahtar kartını tutup okuyucuya bastırırken, ışığın yeşile dönmesini ve mekanik kilidin tıklamasını beklerken bir kahkaha atıyorum.

Birbirimize dolanarak odanın içine düşüyoruz. Çantamı bırakıyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Bir eli kalçamda, beni kapıya yapıştırıyor. Parmakları etime batarken hiç acımıyor. Ağzı ağzıma çarpıyor, dili hevesle dudaklarımda geziniyor. Bu öpüşmede garip olan hiçbir şey yok. Çiğ, vahşi ve vücudumu tepeden tırnağa aydınlatıyor: O benim meşaleme meşale oluyor ve vücudumdaki her hücre alev alev yanıyor.

Hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiştim. Ceketini pençeliyorum, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek, parmaklarımı kaslarının sert kenarlarında gezdirmek için çaresizce. Nico öpüşmemize ara vermeden omuz silkiyor. Vücudunun benimkine doğru çekilmesinden ve aramızdaki çaresizlikten başka hiçbir şeyin farkında değilim.

Gömleğinin düğmelerini koparıyorum ve bir tanesi fırlayıp yere yuvarlanıyor. Ağzımın içine hırlıyor ve ben geri çekiliyorum. Düğmeye bakıyoruz, nefeslerimiz havada tırtıklı ve sıcak.

"Bin dolarlık gömlek mi?"

"Evet," diyor, tekrar üzerime çıkmadan önce nefes almak için zar zor duraklıyor, elleri kalçalarımın altından kayıyor, beni yukarı kaldırıyor.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Parmakları kığım kavrayana kadar kayıyor, tüm vücut ağırlığımı tutuyor. Sert siki bacaklarımın arasındaki hassas noktaya yerleşiyor, sürtünme sistemime baş döndürücü bir şehvet dalgası gönderiyor ve iç çamaşırama bir ıslaklık fişkırıyor.

Kendi gömleğini çıkarmadan önce beni yatağa bırakıyor. Daha fazla düğme açılıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Yatağın ucunda dururken kurt gibi sırtıyor, muhteşem göğsü açıkta, karın kaslarının çıkıntıları mükemmel bir şekilde tanımlanmış.

"Daha sonra benim için diker misin?" diye soruyor.

Geniş yatağa uzanıyorum ve komodinden otelin ücretsiz dikiş setini alıyorum. "Kendi düğmelerini kendin dik," diyorum ve ona doğru fırlatıyorum.

Eğiliyor, bir hırıltı çıkarıyor ve bana doğru hamle yapıyor, gözleri eğlence ve ateşle parlıyor. Sevinçle ciyaklıyorum ve yatağa doğru sürünüyorum, ama elleri ayak bileklerimi kavrayıp beni tekrar aşağı çekmeden önce fazla uzaklaşamıyorum.

Beni sırtüstü çeviriyor ve yatağın ucunda diz çöküyor, avuçlarını kalçalarımaya yayarak beni yerimde sabitliyor.

Göğsüm kabarıyor, gözlerimi onunkilere dikiyorum ve yemin ederim bu temas beni yakıyor. Gözlerini benden ayırmadan elini kalçamdan yukarı kaydırıyor ve iç çamaşırımın dantelini sıyrıyor. Köşebenti kenara itiyor ve başparmağıyla ıslak amımı okşuyor.

Gözlerini kapatarak burnundan nefes alıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın." Külotumu çekip çıkarıyor ve kumaş yırtılıyor. Sırıttıyor. "Ama gitmek için ne güzel bir yol."

Kalıntıları altımdan çıkarıp yere atarken gülüyorum. Bu gidişle yarın ikimizin de giyecek bir şeyi olmayacak.

Giysilerinin geri kalanını rekor bir sürede çıkarıyor ve yatağın ucunda duruyor, aleti kocaman ve kızgın görünüyor. Bir kaşımı kaldırıp dudağımı ısırarak ona bakıyorum.

"Neye benzediğini unuttun mu?" diye mırıldanıyor. "Biraz."

Yatağın üzerine eğiliyor, ön kollarını destekleyerek kendini kaldırıyor. Kendini üzerimde tutuyor, tamamen çıplak, vücutlarımı hizalıyor. "Sana hatırlatmama izin ver," diyor, ucu karnımda, kasık kıllarımda ve sert bir hamleyle içime itmeden önce girişime doğru kayıyor.

Dudaklarımdan soluk soluğa hava kaçıyor ama onu saniyeler içinde acıdan zevke dönüşen lezzetli bir esnemeyle karşılayacak kadar ıslağım. Elbisemi tutup yukarı ve başımın üzerine çekiyor, ben de içinden sıyrılıyorum. Sütyenimin kancasını açıyorum ve onu da rahatça çıkarıyorum. Artık aramızda hiçbir şey yok, teni yumuşak ve sıcak ama altındaki kaslarla sıkı. Açgözlülükle göğüslerime bakıyor, meme ucumu ağzına almadan önce önce birini, sonra diğerini emiyor, onları sertleşmiş noktalar haline getiriyor. Dudakları gittiğinde meme uçlarım karıncalanıyor, odadaki hava hassas tenime soğuk geliyor.

Yavaşça geri çekiliyor ve dişlerimi gıcırdatacak kadar sert bir şekilde tekrar içime sokuyor.

Hay sikeyim.

Onu içimde derinlere çekiyorum ve orada tutuyorum, siki en derin kısımlara ulaşırken ellerim kıkırda, içimde güçlü bir şişme hissi oluşuyor. *O benim. Bu adam tamamen benim.* Bu düşünce genişliyor ve boğazımda bir duygu yumağı oluşuyor.

"Tanrım, seni özledim," diye mırıldanıyor, sesinde sanki benim düşüncelerimi paylaşıyormuş gibi bir huşu var.

Kollarımı boynuna dolayarak bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyorum, dizlerimi kalçalarının üzerine çekerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. Boynuma karşı her sert homurtusunda uyarılmışlığım artıyor. Kalçaları klitorisime sürtünüyor ve uyluklarımla arasında heyecan verici bir basınç oluşuyor, bu daha derin titreşimle birleşiyor. Çaresiz, kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum, orgazma doğru ilerlerken daha fazla sürtünme arıyorum.

Bacaklarımı omuzlarına doğru kaydırıyor ve daha derine iniyor. Tereddütsüz bir odaklanmayla benimkine sabitlenmiş bakışları, kalbimin etrafındaki bağlayıcı kordonlar gibi bir söz gibi hissettiriyor. Parmakları hiç bırakmayacakmış gibi etime bastırıyor ve her acımasız itiş ham hissettiriyor, sanki birlikte yeni bir versiyonumuzu oluşturuyormuşuz gibi.

Ona doyamıyorum ve doruk noktam bir fiskiye gibi patladığında, vücudumun her yerine elektrik kıvılcımları yağıyor.

"Oh, Nico, Tanrım, durma. Sakın bırakma," diyorum onun etrafında çözülürken, dünyam ışık ve enerjiden başka bir şeye dönüşmüyor ve Nico Hawkston kalçalarımın arasında kendi orgazmıyla titriyor.

Terden sıırıslıklam olmuş bir ten ve düzensiz nefeslerden oluşan bir karmaşa içinde yatıyoruz. Bir dirseğine dayanarak yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Hayatımın geri kalanında sana tapmaktan başka bir şey yapmasaydım, mutlu ölürdüm."

Yüzündeki gülümseme ruhuma sıcaklık gönderiyor. Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Öyle mi? Peki ya iş?"

"Artık benim işim sensin."

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Hawkston Otelleri kadar kârlı değilim. Hisse fiyatın düşer."

Kıkırıyor. "Ah, ama buna değer. Çünkü sen her kuruşuna değersin. Ve daha fazlasına."

"Daha fazlası mı?"

Gözleri dans ediyor, yüzü güzel, ölçülemez bir neşe dolu. Baktığı kişinin ben olduğum gerçeği aklımı başımdan almaktan asla vazgeçmeyecek.

"Tabii ki daha fazla. En çok. Çünkü sadece bir tane sen varsın ve ben seni seviyorum. Seni seviyorum Kate Lansen. Sen milyonda birsin. Milyonda bir."

Milyar. Bir-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Gözleri bir an için açılıyor ama gülümsediğimde koyu renkli irislerinde yeniden bir eğlence dalgası belirliyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Her zaman."

EPİLOG

"Biraz sola," diye yönlendiriyor annem, Jack bir sandalyenin üzerinde, dişlerinin arasında bir kalemle dururken. Babamın en sevdiği tablolardan birini duvara dayamış, annem mutlu olana kadar milim milim hareket ettiriyor. "İşte böyle. İşte böyle."

Jack homurdanıyor, terden ıslanmış saçları alnına yapışıyor. Havuzun arka kapıları ardına kadar açık olmasına rağmen ev bunaltıcı. Dışarıda neredeyse hiç esinti yok.

New York'tan döndükten birkaç hafta sonra, babamın sanat koleksiyonunu yerleştirmeye yardım etmek için hafta sonu anneme gittik. Henüz yeni bir erkek arkadaş bulmadığı ya da eve başka birini taşımaya karar vermediği için hepsini tekrar yerleştiriyoruz. Curtis'in sözde sanat koleksiyonu bir sürü ucuz posterden başka bir şey değildi. Jack onları bir hayır kurumuna bağışlamamızı önerdi ama annem gün batımından sonra hepsini yan taraftaki tarlada şenlik ateşinde yakmaya niyetli. Sembolik bir şeymiş, ya da o öyle diyor.

Resmi bir kenarından tutuyorum, Jack'in üstüne kurşun kalemle bir çizgi çekebilmesi için ağırlığın bir kısmını alıyorum. Sonra kalemi kulağının arkasına sokup aşağı iniyor ve resmi duvara yaslıyor.

Jack, birkaç resmin zaten asılı olduğu koridorda çalışmasını gözden geçiriyor. Tam olarak düz değiller ve bu manzara beni kıkırdatıyor.

"Ne?" Jack diyor ki.

"Dengesizler."

Jack ensesini kaşıyor. "Değil."

"Aslında hayatım, biraz düzensizler," diyor annem. "Belki de yeniden başlamalısın."

Jack küfrediyor ve kalemi yere fırlatıyor. "Tanrı aşkına. Bir içkiye ihtiyacım var. Başka isteyen var mı?"

"Bunu yapması için neden birine para vermedin anlamıyorum," diye söyleniyor Nico. Karşı duvara yaslanmış, elinde bir bardak viski var. "Ya da benden yardım istemedin."

"Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim," diyor Jack. "Eminim hayatında hiç resim asmamışsındır."

Nico duvarı itiyor. "Aslında dün gece bir tane astım. Kate'in dairesine."

Dudakları nefesimi kesmeyi asla başaramayan muhteşem bir gülümsemeyle ayrılıyor. Üzerinde mayosu ve tişörtü var, güneş gözlüklerini kalın siyah saçlarının arkasına itmiş.

Dün gece babamın çerçeveli karakalem eskizini getirdi ve alet kutusunu çıkarıp oturma odasına asmaya başladı. Bunun sadece bir çekiç ve çivi olduğunu biliyorum ama kollarını sıvayıp işi kendi başına yapmaya başlamasında inkar edilemeyecek kadar seksi bir şeyler vardı. Marie bile onun çalışmasını izlemek için durduğunda vardiyasına geç kalmıştı.

Elly, babamın oturma odamıza tepeden bakmasının beni her gün üzeceğinden endişeleniyordu ama ben onun yüzüne bakıp bana yalan söyleyen adamı değil, beni seven adamı hatırlayacak kadar iyileştiğimi düşünmek istiyorum. Onun her ikisi de olduğunu biliyorum, ama bunlar daha gerçek bir bütün oluşturan iki yarım.

"O zaman neden orada durup aptal gibi sırtıtmak yerine bunları benim için düzeltmiyorsun?" Jack itiraz ediyor.

Nico gülümsüyor ve bir yudum almadan önce kadehini alaycı bir şekilde Jack'in şerefine kaldırıyor. "Ben hallederim."

Jack kaşlarını çatar, ona orta parmağını çevirir ve mutfağa doğru yürür. Dolap kapakları gıcırdayarak açılıp çarpıyor ve buzlar bardağın içinde agresif bir şekilde şingirdiyor.

"Onu kızdırmamalısın," diye azarlıyorum.

Nico telefonunu çıkarıp birkaç tuşa basıyor ve hızlıca bir mesaj gönderiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Resimleri asmaları için birkaç adamımı hazırda bekletiyorum. Jack bunu asla tek başına yapamazdı." Beni kendine doğru çekti, bedenimi onunkine bastırdı. "Ve sen böyle giyinmişken" -vücudumdan bolca sarkan ve alttaki beyaz bikiniyi örten turkuaz plaj elbisesini çekiştiriyor- "öğleden sonrayı geçirmeyi tercih edeceğim başka yollar da düşünebilirim."

"Tanrım, siz ikiniz. Yüzüm kızarıyor," diye bağırdı annem, ellerini yanaklarına bastırarak.

Onun hâlâ orada olduğunu unutmuştum ve geri adım atan Nico'nun gözlerindeki genişlemeye bakılırsa o da unutmuştu.

"Kusura bakmayın Bayan Lansen," diyor bana bakıp göz kırpmadan önce. "Ama karşı konulmaz bir kızınız var."

"Ah, Nico." Annem kıkırdıyor, gevşek bilekli elini ona doğru sallıyor. "Bunu benden almış tabii ki. Gençliğimde oldukça güzeldim."

Nico bir gülümsemeyi bastırıyor, ben de kendi gülümsememi bir elimin arkasına saklıyorum.

Telefonu çalıyor ve ekrana bir göz atıyor. "Yarım saat içinde burada olacaklar."

"Bir kez daha kışımızı mı kurtarıyorsun?" Jack elinde içkisiyle mutfaktan çıkageliyor.

"O çok becerikli," diyor annem. "Kate'in sonunda bir kazanan seçeceğini hep biliyordum."

Gözlerimi devirmemek için direniyorum ve Jack eğlenen bir sırıtışla bakışlarımı karşılıyor.

"Kate'i sevdiğimize göre, seni ne yapacağız hayatım?" Annem gözlerini Jack'e dikti. "Tüm İngiltere'de yeterince iyi bir kadın olduğunu sanmıyorum."

"Ben kendim hallederim, teşekkürler anne," diye araya girer Jack.

"Peki, tamam. Ama Venetia Teyze'nin bir kızı olan bir komşusu var-"

Jack ellerini birbirine vurur. "Hayır."

Annemin dudakları büzülüyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Nico her şeyi kontrol altına aldığına göre," diyor Jack, "ben duş almaya gidiyorum." Sonra tişörtünün sırtında koyu bir ter damlası bırakarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Annem kol saatini kontrol eder. "Yolun aşağısındaki Pam'den birkaç tabak almam gerekiyor. Bu akşamki barbekü için bir kraliçe puding ve bir ekmek ve tereyağı pudingi yaptı ama migreni olduğu için getiremiyor. Şimdi gidip onları getireceğim."

"Gidebilirim," diyor Nico, yarı sarhoş viskisini yan masaya koyarken.

"Hayır, hayır, sen burada kal. İçkini bitir. Kate'e eşlik et. Eminim Zaten benden çok seni tercih eder."

Ve böylece annem koridorda tehlikeli derecede yüksek espadril topuklarının üzerinde sallana sallana ilerleyerek ön kapıdan çıkar. Bir elinde anahtarlarını şingirdatarak ön yoldan geçerken çakıllar çıtırdıyor.

Gözden kaybolduğunda Nico tek koluyla beni kendine doğru çekiyor. "Bunu çıkaracak mısın?" Plaj örtüsünü parmaklıyor. "Seni o bikininin içinde görmek istiyorum," diyor, boynumun arkasındaki kayışı çekiştirerek.

Hâlâ bir elini tutarak elini bırakıyorum. "Görmek istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, gözlerinde yanıp sönen arzu o kadar çığ ki klitorisimde bir nabız atıyor. Sanki dünyada isteyeceği tek kadın benmişim gibi bana bakışına doyabileceğimi hiç sanmıyorum. Onu mutfaktan çıkarıp jakuzinin fokurdadığı arka bahçeye götürüyorum.

"Girin" diyorum.

Bana bilmiş bir bakış atıyor. "Beni jakuzide mi istiyorsun?"

"İstiyorum."

Şaşkın bir sırtıyla tişörtünü çıkarıyor ve suya giriyor.

Oturduğunda, gözleri bir projektör gibi üzerimde, elbisemi çıkarıp yere bırakıyorum ve karşısında sadece beyaz bir bikiniyle duruyorum. Yıllar önce ve buraya son geldiğimizde giydiğim bikiinin aynısıydı bu. Sonunda çizgiyi aştığımız ve onun kollarına geldiğim gün. Onun da bunu fark ettiği anı görüyorum.

"Benimle alay etmekten zevk alıyorsunuz, Bayan Lansen," diyor, ben küvete girdiğimde suyun üzerinde karanlık bir kıkırdama bana doğru dalgalanıyor, ılık su inciklerime doğru köpürüyor.

Boynumun arkasındaki düğüme uzanıyorum ama bikiiminin iplerini çözümüyorum. Duraklıyorum ve Nico'nun kaşları çatılıyor.

"Bu sefer," diyorum, "başka tarafa bakmana izin yok."

Alt dudağını ısıyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "Şimdi senden gözümü kaçıracağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir." Bir kabarcık dalgasıyla öne doğru fırlıyor ve dizlerinin üzerinden bana bakarak kalçalarımı kavlıyor. "Başka bir yere bakmak istemiyorum, asla. Senin için her gün dizlerimin üzerine çökebilirim Kate Lansen."

Kelimeleri söylediği anda sertleşiyor. "Ne?" "Ne?"

diye sordum.

"Şu an sana evlenme teklif etmem gereken an gibi geliyor."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Tanrım, hayır. Ciddiyim, Nico. Birkaç hafta oldu. Evlenmemek konusunda hiçbir sorunum yok. Ya da nişanlanmamayı. Ya da bunların hiçbiri."

"Gerçekten mi?"

Karşısında diz çöküyorum, baloncuklar etrafımızı sarıyor. "Evet. Bana bir sürü seks yapacağımıza söz ver."

Sırıttıyor, beni suyun içinde kendine doğru çekiyor. "Söz veriyorum." Sonra gözleri ciddileşir. "Ama Kate..."

"Evet?"

"Benim için o sensin. Evlenme teklif etmeyebilirim ama istediğimi biliyorum. Bugün değil ama bir gün. Sen yanımda olmadan hayatımı yaşamak istemiyorum. I

Her sabah senin yanında uyanmak ve her gece senin yanında uykuya dalmak istiyorum. Her şeyi seninle paylaşmak istiyorum."

Göğsümde, boğazımda sıcak, köpüren bir his kabarıyor. "Ben de bunu istiyorum," diyorum usulca.

Gülümsemesi aynı anda hem sıcak, hem nazik, hem de seksi. "Harika. Şimdi, nerede kalmıştık..."

"Bol bol seks yapacağımıza söz veriyorduk."

"Oh, evet." Eli bikininin altından o kadar hızlı geçiyor ki, içimdeki arzu sudan daha sıcak bir şekilde kabarıırken bile sadece gülebiliyorum. Boynumun yan tarafını öpüyor. "Devam etmek istediğimiz gibi başlayabiliriz."

Parmakları içimde, tam istediğim yerde kayıyor ama temkinliyim. "Jack evde," diye hatırlatıyorum ona, gözlerim arka kapıya doğru kayıyor. "Annem her an dönebilir..."

Nico'nun elinin topuğu klitorisime bastırıyor ve konuşmayı kesiyorum.

"Bu sadece bir dakika sürecek." Fısıltısı boğazımda boğuklaşıyor. Geri çekiliyorum, kollarım hâlâ boynunda. "Oh, öyle mi?"

"Mmm-hmmm," diyor, diğer eli boynumun arkasına dolanıyor ve bikininin askı bağını gevşetiyor, böylece göğüslerimden kayarak suya giriyor.

Eve bir göz attım. "Nico-"

Ama meme uçlarımdan birini ağzına alıp parmaklarını yavaşça içime sokup çıkararak zevkimin zirvesini yüzeye daha da yaklaştıırken sesim boğazımda düğümleniyor.

Tırnaklarımı çıplak omuzlarına geçiriyorum. "Oh, kahretsin-"

"Burada yeni anılar biriktirmek isteyebileceğini düşündüm," diyor. "Daha iyi anılar."

Vücudumu bir enstrüman gibi çalıyor, en tatlı melodiyi çıkarıyor, omurgamın dibindeki sıkıca sarılmış zevk gevşiyor, yavaşça yuvarlanan bir gök gürültüsü gibi vücudumun her yerine dalgalanıyor.

Orgazmımın dalgalarına binerek, beni boğulmaktan kurtaracakmış gibi Nico'ya sarılıyorum. Nefes alışım normale döndüğünde boynuma doğru kıkırdıyor. "Sana sadece bir dakika süreceğini söylemiştim."

Arkama yaslanıp yüzüne su sıçratıyorum ve kahkahası saf bir neşe akışı gibi yuvarlanıyor. Bikininin iplerini yerine sabitlemek için boynumun arkasına uzanıyorum.

Beni durdurmak için elimi tutuyor. "Bekle."

Hâlâ elinin altındayım, askının bir kayışı parmaklarımın arasında sıkışmış, göğüslerim su seviyesinin üzerinde açıkta. Sonra bana baktı. Gerçekten baktı, bakışları açıkta kalan tenimin her santimini sıyırıp geçti. Yıllar önce aptalca onu burada, ailemin arka bahçesinde baştan çıkarmaya çalıştığımda yapmasını istediğim şey tam olarak buydu.

Yavaşça başını sallıyor. "Biraz zaman aldı ama beklediğim her saniyeye değdin. Elimde olsa sana bütün dünyayı verirdim. Şimdi" -bana ciddi bir bakış atıyor ama dudakları gülümseyerek eğiliyor- "lanet olası kıyafetlerini giy."

Gülerek bikinimi yerine yerleştiriyorum ve ayağa kalkıyorum. Dışarı çıkarken Nico tekrar elimi tutuyor. "Hey, Kate?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Yüzüne bakıyorum, tarif edilemeyecek kadar muhteşem, bir sonraki nefesimi tutturuyor. "Biliyorum."

"Sonsuza dek," diye ekliyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, kalbim duygularla dolup taşıyor. "Ben de seni seviyorum. Sonsuza dek."

SON

Daha fazla Nico ve Kate ister misin?

Kadın izlenmek istiyor.

Adam ona her şeyi vermek istiyor.

Ne olacağını bilmek ister misiniz?

[Bonus sahneyi burada](#) bulabilirsiniz

Her Oyuna Değer

Hawkston Milyarderlerinden daha fazlasını istiyorsanız, 2. Kitap olan Her Oyuna Değer'in e-kitabını [buradan](#) . ön sipariş verebilirsiniz Bu hikayeyi çok seviyorum ve sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Kitap 16 Aralık 2024'te yayınlanacak. Basılı kitaplar da o zaman satışa sunulacak.

Sonsöz

Her Kuruş'a Değer'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Kitabımı okumak için ayırdığınız zaman için gerçekten minnettarım ve umarım bu deneyimden keyif almışsınızdır. Yaratıcı bir eser ortaya koymak her zaman sinir bozucudur, bu yüzden desteğiniz için inanılmaz minnettarım.

Eğer bir dakikanızı ayırıp yorum bırakırsanız, gerçekten minnettar olurum. Ya da sadece avazınız çıktığı kadar kitap hakkında bağırın (tercihen sosyal medyada, ama dürüst olmak gerekirse sesiniz çıktığı sürece seçici değilim). [Kitabı burada bulabilirsiniz.](#)

Şaka bir yana, okuyuculardan haber almayı her zaman çok seviyorum, bu nedenle bir sonraki sayfada listelenen yerlerden herhangi birinden bana veya [buradan posta listeme katılın](#). ulaşmaktan çekinmeyin

RAE İLE İLETİŞİMDE KALIN

Facebook'taki [Rae's Romantics](#) adlı okuyucu grubuma katılarak kitaplarım ve karakterlerim hakkında tartışabilir, yeni çıkan kitaplarım hakkında bilgi alabilirsiniz.

Beni web sitemde de bulabilirsiniz www.raeryder.com Instagram

[@raeryderauthor](#)

[Tiktok @raeryderauthor](#)

Teşekkür

Teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki, hepsi de dağınık ilk taslağımın az önce okuduğunuz kitaba dönüşmesine katkıda bulundu. Kitaba ilk bakan harika Kitap Koçum ve Gelişim Editörüm Emily Tamayo Mayer oldu ve beni olay örgüsünü, karakterleri ve sahneleri geliştirmem için çok zorladı. Bazen bana geribildirimde bulunurdu ve ben bunu dikkate almazdım, ancak taslağıma bir süre ara verip daha sonra döndüğümde söylediklerine tamamen katıldığımı görürdüm.

Sido Bouvier (yetenekli fantezi yazarı S. E. Bouvier) 2022 yılında Self Publishing Show'da bana kendini tanıttığında muhtemelen telefon numarasının iletişim listemde en çok kullanılan numara olacağını bilmiyordu. Son iki yıl boyunca onu kitap erkek arkadaşları, cümle yapısı, düzenleme sorguları ve çok daha fazlası hakkında mesajlarla doldurdum. İlk romansımı yazmama yardım ettiğin ve tüm bu yazma işinin yalnızlığını ortadan kaldırdığın için çok teşekkür ederim.

Bir de beta okuyucularım vardı (kim olduğunuzu biliyorsunuz), iyi kısımlarda ciyaktılar ama Nico'yu çok kaba ya da Kate'i çok agresif yaptığımda bana söylediler. Bu karakterlere şekil vermeme yardımcı oldular ve onları çok daha sevimli hale getirdiler.

Editörüm Sarah Baker, kitabı beklediğimden daha fazla geliştirdi. O kadar çok şey çıkardı ki, kelime sayısının doğru olduğundan emin olmak için düzenlemelerimi geri alır almaz onunla iletişime geçtim.

Ve ARC Ekibim! Hepiniz tam bir şampiyonsunuz. Heyecanınız bana çok keyif verdi, size ne kadar teşekkür etsem az. Bu kitabı hiç kimse satın almasa bile, hepinizin okurken iyi vakit geçirdiğini bilmekten duyduğum tatminin hayatımın geri kalanında yazmaya devam etmem için yeterli olduğunu anlamama yardımcı oldunuz. Ayrıca bu kitabı Kate'in tişört giyerek dünyaya açılmasından da kurtardınız. *Phew*.

Ayrıca ilham kaynağım oldukları ve tüm romantizm ve yayıncılık sorularıma yanıt verdikleri için TL Swan ve Cygnets'e. The Cygnets bir

Harika destekleyici bir grup ve dürüst olmak gerekirse evrenin beni Facebook'un bu küçük köşesine yönlendirdiğine inanıyorum.

Bir zamanlar birilerinin rehberine Çok Ateşli Tom olarak kaydedilen ama bu kitabı okumaya cesaret edemeyen kocama da teşekkürler. Belki bir gün. Ama bu arada, basılı sayfalarımın birini yerden alıp üzerinde ne olduğunu gördüğünde yüzünde beliren dehşet ifadesini asla unutmayacağım. Buna rağmen, bu yazarlık işini başaracağıma dair sarsılmaz inancın çok güzel. Sevginiz ve sabrınız için çok minnettarım.

Ve bu kitabın yazımı sırasında birçok kez masamın yanına gelerek Nico Hawkston'ın prezervatif takmasından daha hızlı bir şekilde belgelerimi eksiltmeme neden olan harika çocuklarıma.

Ve MVP'ye kocaman bir teşekkür. Bana. Çünkü bu kitabı yazmak için kışımı yırttım ve her gece kocamla kanepede Netflix izlemekten vazgeçtim. Spor salonunu da bıraktım ama onu daha az özleyorum.

Son olarak, bu kitaba şans veren herkese teşekkür borçluyum. Sonsuza dek minnettarım.

Rae x

İçindekiler

- [1. NICO](#)
- [2. KATE](#)
- [3. KATE](#)
- [4. KATE](#)
- [5. NICO](#)
- [6. KATE](#)
- [7. NICO](#)
- [8. KATE](#)
- [9. NICO](#)
- [10. KATE](#)
- [11. NICO](#)
- [12. KATE](#)
- [13. NICO](#)
- [14. NICO](#)
- [15. KATE](#)
- [16. NICO](#)
- [17. KATE](#)
- [18. KATE](#)
- [19. NICO](#)
- [20. KATE](#)
- [21. NICO](#)
- [22. KATE](#)
- [23. KATE](#)
- [24. KATE](#)
- [25. NICO](#)
- [26. KATE](#)
- [27. NICO](#)
- [28. NICO](#)
- [29. KATE](#)
- [30. KATE](#)
- [31. NICO](#)
- [32. NICO](#)
- [33. KATE](#)
- [34. NICO](#)

35. KATE

36. KATE

37. NICO

38. NICO

39. KATE

40. NICO

41. KATE

42. KATE

43. NICO

44. KATE

45. KATE

46. NICO

47. NICO

EPILOGU

Daha fazla Nico ve Kate ister
misiniz? Her Oyuna Değer

Sonsöz

RAE İLE İLETİŞİMDE KALIN

Teşekkür

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

